

Giới thiệu Nông Phụ

Truyện Nông Phụ của tác giả Kim Sai Thập Nhị là câu chuyện xuyên không điển văn nhẹ nhàng của nữ chính .

Nàng xuyên qua vào nhà nông phu nghèo, lại được gả cho một gia đình cổ đại được tặng kèm theo một phần bánh bao vui nhộn.

Mời các bạn đón xem tiếp tục.

Bạn đang đọc truyện *Nông Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: CHƯƠNG 1

Hứa Thảo cầm một cây trúc thật dài, mắt mở to, ngửa đầu nhìn cây táo thật cao, chọc chọc một trái táo căng mọng nằm xen kẽ trong tán lá. Trái táo còn hơi nhỏ, nhắm chừng phải gần hai tháng nữa mới có thể chín. Nghĩ đến chỉ vài tuần nữa là có thể ăn một trái táo chín mọng, thơm ngon là Hứa Thảo bỗng thấy ứa nước miếng, cố gắng nhịn xuống, nhất định phải nhịn xuống, hiện tại trái táo còn quá nhỏ lại chất, hái xuống cũng ăn không ngon.

Khẽ xoa xoa gáy hơi mỏi vì ngửa đầu lâu, Hứa Thảo liền nghe thấy một tiếng khóc oa oa lớn truyền đến từ căn nhà cỏ tranh nằm kế bên cạnh. Nàng hốt hoảng, vứt bỏ cây trúc dài trong tay, quay sang con chó nhỏ đang quần quanh bên chân nói:

“Tiểu Bạch, mày ở đây canh chừng để người ta hái trộm táo nghe không?”

Con chó nhỏ không lớn, chiều cao chỉ đến đầu gối tiểu cô nương, gầy chỉ còn da bọc xương, nghe thấy giọng nói của tiểu cô nương, rất hưng phấn, dùng sức lắc lắc cái đuôi, hướng về phía tiểu cô nương kêu lên hai tiếng như ngâm đồng ý.

Tiểu cô nương tên Hứa Thảo lúc này mới cuống quýt chạy nhanh vào nhà cỏ tranh, Tiểu Bạch đứng ở tại chỗ nhìn chằm chằm bóng dáng Hứa Thảo, thẳng đến khi nàng vào nhà cỏ tranh, nó mới lười biếng nằm tựa vào gốc cây.

Hứa Thảo đi vào nhà cỏ tranh, bên trong đứng hai đứa trẻ chừng tám tuổi, nhìn thấy Hứa Thảo, hai đứa bé kêu lên: “Đại tỷ, quả táo kia có thể ăn không? Chúng ta rất đói, tứ đệ cũng đói.”

Trên kháng một tiểu nam hài hai ba tuổi đang ngồi khóc oa oa, vừa nhìn thấy Hứa Thảo, nó dùng tay lau nước mắt, cố gắng nín khóc, thút thít nói: “Đại tỷ, Tiểu Sơn đói bụng.” Mới hai ba tuổi nên tiểu nam hài nói chuyện còn không rõ ràng lắm, một bên lau nước mắt, một bên đáng thương nhìn Hứa Thảo.

Hứa Thảo nhìn đệ đệ, muội muội trước mặt nghĩ nghĩ, sau đó đi đến cầm lưới đánh cá bên cạnh, hướng hai muội muội nói: “Ta đi bờ sông bắt cá, nhìn xem có thể hay không bắt được, các người hai cái ở nhà trông Tiểu Sơn.”

Hai đứa trẻ nghe vậy liền gật gật đầu.

Bây giờ mới tháng Tám, đúng lúc là thời điểm rất nóng, trên đỉnh đầu mặt trời chói chang như muốn nướng chín tất cả mọi thứ, mà lúc này lại đúng là buổi trưa, bên ngoài một bóng người cũng không có, chỉ nghe thấy mỗi tiếng chim hót thoang thoang đâu đây. Hứa Thảo lau mồ hôi trên trán, nhận mệnh hướng tới bờ sông mà đi. Nàng năm nay mới mười ba tuổi, sinh ở Chương Hà thôn, là Hứa gia cái lớn nhất đứa nhỏ, phía dưới còn có hai cái muội muội, một cái đệ đệ, nhị muội gọi là Nhị nha chín tuổi, tam muội gọi là Tam nha bảy tuổi. Còn đệ đệ Tiểu Sơn mới chỉ hơn hai tuổi.

Xuyên qua đến nơi này cũng là cái ngoài ý muốn, nàng không rõ ràng lắm việc này rốt cuộc là như thế nào. Nàng vốn tên là Hứa Thảo, sinh ra tại nước cộng hòa nhân dân Trung Hoa, có một gia đình hạnh phúc, trong một lần tan học không cẩn thận ngã cầu thang, khi tỉnh lại thì thấy bản thân ở nơi này, nàng cũng trở thành đứa bé một tuổi tên là Hứa Thảo.

Đúng vậy, lúc nàng mới đến, khối thân thể này mới được một tuổi. Chóp mắt mà nàng đã ở tại cái địa phương chim không thềm đề trứng này ngây ngô mười hai năm. Nàng là tiến sĩ tốt nghiệp ngành nông nghiệp, vốn định xuyên qua thì xuyên qua, nàng cũng dựa vào chính mình một thân bản sự làm cho nhà gia đình nghèo nát mỏng toi này trở nên dần dần giàu có. Ai ngờ, đời không như mơ nàng khi đó mới chỉ có một tuổi, thật vất vả đợi đến lúc năm tuổi đang tính nói cho nương của mình làm ruộng thế nào để tăng năng suất lương thực, kết quả nương nàng nghĩ nàng bị quỷ ám thân, nói mê sảng đem nàng đánh một trận.

Ngày sau, mỗi lần nàng nói, nương liền đánh nàng một lần, nàng cũng tưởng thay đổi chính mình tình huống nhưng kết quả mỗi lần chỉ cần bị nương phát hiện, liền bị đánh chạy không nổi.

Kỳ thật nàng cũng hiểu ý nghĩ của nương, nơi này vài năm ở biên cương chiến loạn, thuế vụ nặng nề, lương thực của dân cơ hồ muốn nộp lên hơn một nửa, còn thừa chẳng bao nhiêu, lại còn phải nuôi sống một nhà già trẻ, lớn bé, muốn thật sự cho nàng làm theo ý mình thì người một nhà có mà chết đói. Loại tình huống này, nương nàng làm sao có thể cho phép. Sau lại, nàng cũng chán nản, buông bỏ cái tâm tư này, mỗi ngày cứ một bữa đói một bữa no,

thấm thoát mà đã mười ba tuổi.

Xem qua nhiều tiểu thuyết xuyên không, nào là nữ chính xuyên qua liền bộc lộ tài năng làm giàu các kiểu, đến lượt nàng thì... haiz... Hứa Thảo oán hận nghĩ tất cả chỉ là tiểu thuyết, lâm vào thực tế đi a, không hề dễ dàng.

Xuyên qua nơi này mười hai năm, nàng đều cảm thấy chính mình đang biến chuyển trở thành một cái người cổ đại thực sự. Cũng may, kiến thức hiện đại học được nàng đều nhớ kỹ, hơn nữa nàng cũng tin tưởng rằng một ngày nào đó bản thân cần dùng đến.

Hứa thảo vừa đi vừa nghĩ, rất nhanh đã đến bờ sông, trong thôn, sông này được gọi là sông Mệnh Danh. Đây là một cái sông rất dài, Hứa Thảo chưa bao giờ đi xa quá khúc sông trong thôn này. Đem lưới đánh cá quăng vào giữa sông và cố định lại, Hứa Thảo liền không có việc gì làm, nàng tìm một chỗ sạch sẽ dưới tàng cây nằm xuống. Một cái nằm này, Hứa Thảo ngủ thẳng đến giờ Mùi, mặt trời đã muốn ngã về phía Tây. Nàng vội vàng đứng lên, nhanh chân hướng bờ sông chạy lại, nàng vốc dáng nhỏ bé, lại gầy yếu, mất một lực rất lớn mới kéo được lưới đánh cá từ dưới sông lên, phát hiện hôm nay vận may không sai, một con cá trắm cỏ to giữa vòng lưới, xung quanh còn có mấy con cá trích nhỏ nhỏ.

Hứa Thảo nhếch miệng cười, khẽ nuốt nước miếng, một tháng qua đây là lần đầu tiên nàng bắt được con cá to thế này, ngày thường đều chỉ được mấy con cá nhỏ nhỏ, xem ra hôm nay vận khí không sai nha. Buổi sáng thời điểm ngủ dậy còn nghe thấy chim Hí Thước kêu, có nghĩa là hôm nay sẽ có chuyện vui xảy ra mà.

Con cá trắm cỏ này ước chừng cũng đến bốn, năm cân, mấy con cá nhỏ ít nhất cũng phải tầm một cân.

Hứa Thảo kéo lưới và cá trở về, thấy nương cùng phụ thân cũng chưa có trở lại, nàng kêu Nhị nha đi nấu nước trong nồi cho sôi, còn Tam nha ra bãi đất trồng rau sau nhà đào vài cây củ cải mang về. Tiểu Sơn nhìn thấy có cá, vội vàng từ trên kháng treo xuống vui vẻ, lác lư đi theo sau Hứa Thảo.

“Đại tỷ... Cá cá... Ăn cá cá...” “Tiểu Sơn mới hơn hai tuổi nói chuyện còn chưa được rõ ràng nên thấy cá cho dù có thích thú cũng chỉ bập bẹ nói được vài từ đơn giản.

Hứa Thảo quay sang Tiểu Sơn cười, “Được, ăn cá, Tiểu Sơn ngoan ngoan đi sang bên kia chơi nhé, đợi lát nữa là có thể ăn cá rồi.”

Nàng nói xong, nhanh nhẹn đánh vảy cá, phá vỡ bong bóng, lấy ruột và bong bóng từ bên trong bụng cá để vào một cái chén, cắt đầu cá, rửa sạch, sau đó bôi lên mình cá một lớp muối mỏng rồi treo lên mái hiên để phơi nắng. Tối hôm nay có đầu cá nấu canh cùng với củ cải ăn là đã đủ tuyệt rồi.

Có tốt như vậy đồ ăn, Hứa Thảo cẩn thận đem một ít đậu nành và gạo tám thơm nấu một nồi com đậu nành thơm ngon. Ngày thường toàn là nấu cháo để ăn, thật sự lâu lắm rồi chưa được ăn com, đều có chút thèm.

Com đậu nành nấu chín, canh đầu cá cũng nấu không sai biệt lắm, ngoài cửa mới truyền đến tiếng của vợ chồng Lí thị và Hứa Tự Thành.

“Mùi gì thế nhỉ? Thơm quá!”

“Sợ là đại nha đầu lại đi bắt cá, ta nghe là mùi canh đầu cá nấu củ cải a.” Tiếng nói của phụ thân Hứa Tự Thành vang lên xen kẽ một hơi thở dài.

Tiểu Sơn nghe thấy tiếng của cha mẹ liền lác lác người chạy ra ngoài, “A a, phụ thân, nương.”

Lí thị nhìn thấy bảo bối tiểu nhi từ liền cười tùm tùm đi lại ôm lấy hân, “Tiểu Sơn thực ngoan, còn biết đường chạy ra đón cha mẹ, cấp nương một cái hôn nào, nương nhớ tiểu bảo bối của nương muốn chết nga.”

Lí thị và Hứa Tự Thành đã muốn đi vào phòng, Lí thị liếc mắt nhìn đến nồi com đậu sắc mặt lập tức thay đổi, nàng đem Tiểu Sơn thả xuống dưới liền hướng tới Hứa Thảo vội vàng đi qua, nhéo Hứa Thảo lỗ tai, quát:

“Ngươi cái nha đầu chết tiết kia, không phải đã nói với ngươi tháng này không được nấu com hay sao, nhà chúng ta lương thực không dư bao nhiêu, theo kiểu ăn của ngươi thế này còn chưa tới cuối tháng cả nhà đều phải đói bụng. Ngươi cái nha đầu chết tiết này có phải hay không đem lời của ta thành gió thoảng bên tai a!”

Hứa Thảo bị đau kêu ai nha lên mấy tiếng, một tay che chỗ lỗ tai vội vàng nói, “Nương, nương, ta sai rồi, Tiểu Sơn, Nhị nha, Tam nha đều than đói bụng, ta thương bọn chúng đã nhiều ngày nay không được ăn bữa no liền dùng đậu nấu thành com a.”

Hứa Thảo thật là khóc không ra nước mắt, tuy nói bản thân nàng sống ở nơi này cũng mười hai năm đã quen việc nương mình trọng nam khinh nữ nhưng nhiều lúc nàng vẫn nhịn không được muốn khóc a. Nàng kiếp trước rốt cuộc tạo bao nhiêu nghiệp chướng, kiếp này ông trời đem nàng quăng đến cái địa phương quý quý này, gặp được một cái cực phẩm lão nương a!

“Được rồi! Đại nha đầu nó cũng không làm gì sai, ngươi cũng đừng đánh nàng.” Hứa Tự Thành nói xong liền đem tiểu bảo bối nhi tử của ông đang ngồi dưới đất ôm lên cười dỗ, “Tiểu Sơn, chúng ta đi ăn com thôi.”

Lí thị vẫn lải nhải bên tai Hứa Thảo mất nửa ngày, rồi mới mắng: “Còn không chạy nhanh đi ăn com, còn muốn lão nương ta bùng lại đây cho ngươi ăn nữa à!”

Nghe vậy, Hứa Thảo bùng lỗ tai vội vàng chạy qua ăn com.

Một bát canh củ cải nấu đầu cá, một bát cá kho, một đĩa dưa muối, Hứa gia đã lâu chưa được ăn một bữa đồ ăn phong phú thế này, đều thả sức ăn.

Bên ngoài Tiểu Bạch nghe thấy mùi đồ ăn, ô ô nức nở kêu lên, con chó nhỏ này đi theo Hứa Thảo cũng thật đáng thương, thường xuyên bị bỏ đói, cũng may chính bản thân nó đôi khi tự tìm chút đồ ăn lấp bụng, cứ như vậy trưởng thành.

Hứa Thảo vội vàng ăn nốt miếng cơm cuối cùng, liền đem xương của đầu cá ăn thừa toàn bộ bỏ vào trong chén, chạy vội ra ngoài. Mơ hồ, Hứa Thảo còn nghe thấy Lí thị chửi bậy âm thanh, “Nha đầu chết tiết kia, chúng ta đều ăn không đủ no, nằng còn có tâm tư đi nuôi chó, không sớm thì muộn lão nương đem con chó kia giết làm đồ ăn ngon cho Tiểu Sơn.”

“Người cũng thật là, cái con chó kia cũng chưa ăn của chúng ta chút lương thực nào, đều là tự nó ra ngoài kiếm thức ăn hoặc đại nha đầu cấp nó chút xương xẩu gặm, vậy mà người cũng nói. Được rồi! đại nha đầu nhà chúng ta cũng không còn ở nhà được bao lâu...” Mặt sau giọng nói ngày càng nhỏ dần, Hứa Thảo đột nhiên sùng sốt, cái gì gọi là nằng không còn ở nhà được bao lâu?

Cầm xương trong chén vứt xuống cho chó, Hứa Thảo liền bụng bát không chạy vội vào trong nhà, nhìn cha mẹ hỏi:

“Phụ thân, nương, vì sao kêu ta không còn ở nhà được bao lâu? Chớ không phải là... chớ không phải là...” Nàng ấp úng nói, trên mặt hiện ra vẻ hoảng sợ. Chớ không phải là cha mẹ tính đem nàng bán cho họ nhà giàu làm nô tài?

Nàng chính là biết nương của mình hơi độc miệng một chút, hay lài nhai, tuy rằng thường xuyên đánh nàng, nhưng cũng không có ý xấu gì. Nhưng là, trong nhà thiếu tiền, thời gian trước Tiểu Sơn bị bệnh hồi mụ nhà Đại bá gia mấy trăm văn tiền, chẳng lẽ nhà đại bá gia đến thúc giục đòi? Cho nên cha mẹ tưởng đem nàng bán đi lấy ít tiền xoay sở? Hứa Thảo càng nghĩ càng sợ hãi, thời đại này, chuyện bán con cũng xảy ra không ít.

Lí thị liếc nàng trắng mắt nói, “Người này cái nha đầu chết tiết kia đoán mò cái gì! Lão nương tuy rằng chán ghét người, một cái nha đầu lừa đảo, lại cũng không phải loại người nhẫn tâm, đem người bán cho người ta làm nô tài. Ta với phụ thân người đang nói đến việc hôn nhân của người, cảm thấy nhà trai cũng không tệ lắm”

Bạn đang đọc truyện *Nông Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 2: CHƯƠNG 2

Cái gì? Việc hôn nhân? Đó không phải là kêu nàng lập gia đình? Hứa thảo mở to hai mắt không thể tin được nhìn cha mẹ của mình. Nàng bắt quá mới mười bốn tuổi cho dù tính cả tuổi mụ, còn chưa đủ tuổi cập kê, cái này bảo nàng làm sao lập gia đình, bảo sao mà buổi sáng giờ ngo đột nhiên chim Hí Thước lại kêu a.

Hứa Thảo khóc không ra nước mắt, bụng bát không trông mong đáng thương nhìn về phía nương, bên tai thì nghe phụ thân thở dài nói, “Đại nha đầu, người cũng đừng trách cha mẹ nhẫn tâm, nhà chúng ta thì nghèo, trước đó vài ngày Tiểu Sơn bị bệnh, hồi Đại bá người mụ mấy trăm văn tiền, nay Đại bá người thúc giục chúng ta trả tiền, ta cùng nương người cũng không có cái biện pháp nào. Tình hình thu hoạch mấy năm nay cũng không được tốt, nộp lên trên mất một nửa lương thực, còn thừa lại nuôi mấy miệng ăn nhà chúng ta cũng đều có chút khó khăn. Ta với nương người tuy bình thường có đi làm công cho người ta chút việc này nọ, nhưng tiền công cũng không nhiều, toàn bộ đều dùng cho các loại chi phí trong nhà. Nhưng là, đại nha đầu, người cứ yên tâm, cha mẹ cho người tìm cái nam nhân cũng không tệ lắm, rất trung hậu và thành thật.”

Cả phòng chợt im lặng, Nhị nha và Tam nha tuy tuổi nhỏ, nhưng cũng là hiểu đại khái đang nói vấn đề gì, cụ thể thì không rõ lập gia đình là sao nhưng cũng biết sau đó đại tỷ sẽ không còn ở nhà các nàng nữa, muốn đi đến nhà người khác sống. Nghĩ đến đó, hai cái tiểu nha đầu hốc mắt đều có chút đỏ. Tiểu Sơn còn quá nhỏ, cái gì cũng đều không biết, đang ngồi ở trong lòng Lí thị vui vẻ uống canh cá.

Lí thị nhìn thấy Nhị nha, Tam nha mắt đều đỏ hồng, trừng mắt liếc các nàng một cái, nổi giận mắng: “Hai cái tiểu nha đầu đáng chết này, khóc cái gì mà khóc! Các người đại tỷ phải lập gia đình, đây là việc vui, là chuyện tốt, không được khóc.”

Nhị nha, Tam nha nghe thấy vậy liền sợ hãi khẽ rụt lui thân mình, chứng tỏ bình thường Lí thị đánh chửi các nàng không ít.

Hứa Thảo nhìn xem một lượt, nàng hiểu rất rõ sự đối xử của nương với ba cái đệ đệ muội muội của mình, liền quay sang nói với Lí thị: “Nương, hai người đã giúp con tìm xong nhà để gả, con cũng không còn có thể nói thêm gì, chính là khi con gả đi rồi, người sau này hãy đối xử với Nhị nha và Tam nha tốt hơn một chút, đừng đánh chửi các nàng, có đồ ăn ngon cũng đừng cất giấu cho một mình Tiểu Sơn ăn nữa.”

Lí thị bị nàng nói thì xấu hổ mặt đỏ, tai hồng, đem Tiểu Sơn thả xuống dưới, muốn đứng lên đi nhéo Hứa Thảo lỗ tai. Hứa Thảo thông minh, ba bước biến thành hai chạy ra ngoài cửa, trong phòng liền vang lên tiếng Lí thị chửi bậy, “Người nha đầu lừa đảo chết tiết kia còn dám trốn, gan to rồi có phải hay không? Lão nương ta làm như thế nào còn cần một nha đầu chết tiết như người dạy dỗ hay sao?”

“Được rồi, người mau ngồi xuống dứt cho Tiểu Sơn ăn đi, đừng đứng chút lại trút giận lên đại nha đầu. Đại nha đầu người cũng đi vào đi, hôm nay chúng ta đem việc hôn nhân nói cho rõ ràng luôn, không quá mấy ngày Phương gia kia sẽ qua cầu hôn. Cái kia nam nhân cũng là chúng ta Chương Hà thôn, gọi là Dương Thần An, người cũng không tệ lắm, là một tay săn thú hảo bản sự.”

Dương Thần An? Hứa Thảo ngồi ở cửa đột ngột ngửa mặt lên hỏi tường người gọi Dương Thần An là nam nhân nào a, tên này ở Chương Hà thôn cũng được xem như là một cái tên tiêu chuẩn, nghe cũng rất êm tai. Nhưng mà nàng có vất vát óc cũng chưa nghĩ ra trong thôn từ khi nào bỗng lòi ra một

người nam nhân gọi là Dương Thần An. Nàng chớp chớp mắt nhìn Hứa Tự Thành hỏi:

“Cha, không biết là từ khi nào thôn chúng ta có thêm nam nhân gọi là Dương Thần An?”

Tốt xấu gì nàng cũng được coi là dân Chương Hà thôn. Trong thôn từ trên xuống dưới, từ già đến trẻ, thật đúng là không có một ai nàng không biết tên.

Hứa Tự Thành sắc mặt thoáng chút trở nên mất tự nhiên, hần khê ho nhẹ một tiếng, lại liếc mắt nhìn Hứa Thảo một cái thật nhanh, nói:

“Là... chính là... Dương Lăng Từ...”

Cái gì? Hứa Thảo há to miệng ngây ngốc trừng mắt nhìn cha nàng. Dương Thần An chính là Dương Lăng Từ? Nàng như thế nào cũng không biết Dương Lăng Từ thế nhưng còn có một cái tục danh dễ nghe như thế, quả nhiên là nhìn người không thể nhìn tướng mạo a.

Dương Lăng Từ là người Chương Hà thôn, năm nay đã hai mươi tuổi, trưởng thành bộ dáng cao to, dáng người khôi ngô. Hứa Thảo mỗi lần nhìn thấy hắn, tên ngốc cao to này đều một bộ người ngây ngô. Hứa Thảo cũng có nói chuyện với hắn vài lần, nhưng không tài nào phân biệt rõ người này là thật khờ hay giả khờ.

Này gia đình Dương gia tình huống cũng rất phức tạp, mẹ ruột của Dương Lăng Từ thời điểm sinh hắn vì khó sinh mà mất, khi hắn lên một tuổi, Dương lão cha liền cưới Trần thị. Trần Thị này mới bắt đầu đối với Dương Lăng Từ cũng coi như tốt, cho hắn đổi tên lại thành Dương Phú Quý. Nhưng từ khi Trần thị sinh đứa nhỏ của chính mình liền đối xử với Dương Lăng Từ tự nhiên không còn tốt như trước nữa.

Dương Lăng Từ này cũng từng cưới một nàng dâu, kết quả khi nàng dâu hắn sinh xong nữ nhi liền không chịu nổi bà bà mọi cách khó dễ liền chạy trốn.

Miệng nàng cứ mở ra lại đóng lại, muốn hỏi nhiều thêm chút gì lại phát hiện thật sự không cần thiết lắm, đối với Dương Lăng Từ mặc dù nàng không thực sự hiểu rõ, nhưng là nên biết toàn bộ thì đều biết. Nàng không phải để ý việc cha mẹ không hỏi bản thân ý tứ, chỉ là nàng rất rõ ràng trong nhà tình huống. Như thế một cái gia đình nghèo khổ, bình thường diện mạo, chờ mong giống như trong tiểu thuyết gặp danh môn quý tộc hay thiếu gia công tử nhà giàu, sau hắn đối với nàng nhất kiến chung tình các thể loại là không thể nào. Nàng cũng không phải kẻ ngốc, ảo tưởng những thứ quá xa vời thực tế.

Nàng cũng hiểu cái gọi là môn đăng hộ đối. Kiếp trước nàng ba mươi tuổi, kiếp này cũng sống hơn mười năm, có chút đạo lý nàng quá rõ ràng, sẽ không giống những tiểu cô nương bình thường mơ mộng những điều phi thực tế. Hơn nữa suy nghĩ của một người hiện đại một vợ một chồng ăn sâu vào tiềm thức của nàng nên mấy cái việc thà làm thiếp nhà giàu không làm thê nhà nghèo không bao giờ tồn tại trong đầu của nàng được.

Hơn nữa, Hứa Thảo nghĩ nam nhân này dường như cũng không tệ lắm, tuy có chút thành thật, ngốc nghếch nhưng như vậy chẳng phải nàng dễ nắm bắt trong tay hơn a, hai người ở chung sẽ thoải mái đi rất nhiều. Tuy có tặng kèm thêm một tiểu bánh bao, nhưng ba cái đệ đệ muội muội nàng còn chăm sóc được chẳng lẽ không chăm sóc nổi một đứa bé. Lại nói tiếp, loại hình nam nhân này xem như vừa lòng Hứa Thảo, nếu mà giúp nàng tìm một kẻ suốt ngày đọc sách, thư sinh đến hoa màu, lương thực cũng không phân biệt được, lúc đó, nàng thật sự sẽ khóc chết a.

Nghĩ như vậy, Hứa Thảo liền nhẹ nhàng thở ra, mỉm cười ngọt ngào hỏi: “Được rồi, cha nương, kia nhà trai lúc nào đến cầu hôn?”

Hứa Tự Thành cùng Lí thị liền sững sờ trong chốc lát, bọn họ không nghĩ tới đại nha đầu nhanh như vậy liền đồng ý, dù sao thì Dương Từ Lang kia cũng trưởng thành cao lớn, thô kệch, tuổi cũng không nhỏ mà còn mang theo một đứa con riêng, không có vài cô nương nguyện ý nhảy vào đồng lứa này. Bọn họ cũng là bất đắc dĩ mới phải làm đại nha đầu gả cho hắn.

Lúc này, mọi người đều thích dạng nam tử thanh tú, thư sinh nhưng Hứa Thảo lại không ham hồ loại hình tiểu bạch kiếm mà thích kiếm cao to, khỏe mạnh một chút mới có hương vị nam nhân. Hắc Hắc!

Lí thị nhìn đứa con lớn trước mặt, trong lòng đột nhiên có chút khó chịu, nàng vẫn chỉ thích Tiểu Sơn, đối với ba đứa con gái không đánh thì mắng. Kỳ thật nàng cũng không nguyện ý vậy a, nàng cả đời nghèo khổ, sống ở cái thời đại này, nếu không sinh được đứa con trai, thì những người xung quanh mỗi người chỉ cần một ngụm nước miếng cũng khiến người chết đuối vì tội nhục.

Lí thị hốc mắt có chút hồng hồng, nàng nhìn Hứa Thảo chăm chăm, thở dài nói: “Đại nha đầu, nương cũng không muốn đánh chửi các người, thật sự ... thật sự là...”

Hứa Thảo không đợi nàng nói xong, vội nói: “Nương, người cũng đừng thương tâm, ta cảm thấy Phú Quý rất tốt, hắn sẵn thú hảo, ta ở nhà cũng chịu khó một chút, ngày qua ngày cuộc sống cũng không kém so với ai.”

Tốt xấu gì cũng là nam nhân sau này của nàng, không thể cứ gọi là Dương Lăng Từ mãi được. (Xí chút, Jun không hiểu lắm lý do vì sao không gọi bằng tên này, ai rảnh vụ này chỉ Jun nha)

Lí thị cảm khái, đứa con này của nàng từ nhỏ đã khác với những đứa nhỏ khác, lúc nào cũng suy nghĩ khác người, lắm lúc còn hay nói lung tung, mê sảng này nọ. Hy vọng sau này khi gả đi rồi đừng có nói ba cái thứ cổ quái linh tinh nữa, còn nói cái gì mà đem lửa trông khô thành lửa nước, như vậy ngày sau sản lượng có thể tăng gấp đôi. Ôi, lúc trước mới năm tuổi, nha đầu chết tiệt này liền cùng nàng nói, xem chút là hủ chết nàng. Không được. Nàng nhất định phải nhân dịp trước khi xuất giá liền hảo hảo cùng đại nha đầu nói chuyện, miễn cho sau này gả đi còn ăn nói lung tung.

Hứa Tự Thành và Lí thị biết được đại nha đầu không phản đối cửa hôn sự này, đều nhẹ nhàng thở ra. Người một nhà nhanh chóng ăn cơm xong rồi đi nghỉ ngơi.

Một tháng thời gian rất nhanh liền trôi qua. Đây đúng một tháng tam thư lục lễ nào là nạp thái, vấn danh, nạp cát, nạp chính, thỉnh kỳ đều đã xong, giờ chỉ

chờ hai tháng sau nhà trai đến đón dâu thôi. (Jun: tha thứ ta mấy cái lễ này ta không hiểu a huhu)

Mà hôm nay nhà trai vừa đem sính lễ đưa lại đây. Sính lễ cũng không tệ lắm, Hứa Thảo không nghĩ là Trần thị sẽ đồng ý cho Dương Phú Quý đưa nhiều sính lễ như thế đến, chắc là hẳn có tiền riêng đi.

Lí thị cười không thấy mắt, “Ai nha, thật sự không nghĩ đến này Dương gia cũng không tệ thế lắm, cho nhiều sính lễ như vậy, nhìn xem, còn có trà lễ cả sáu lượng bạc a.”

Cái khác sính lễ tuy nhiều nhưng cũng chẳng đáng bao nhiêu tiền, toàn bộ gộp lại cũng không bằng sáu lượng bạc kia.

Hứa Tự Thành cũng mang vẻ mặt đầy ý cười, ngồi xồm bên vách nhà cỏ tranh mang giày rom đắp bùn, cười nói: “Này Dương gia còn thật sự không sai. Ta xem mấy ngày nay cũng không cần vội chuyện gì lắm liền chuẩn bị lên núi chặt mấy cây to làm cho nàng chút gia cụ của hồi môn.”

Lí thị sắc mặt biến hoá vài lần, sau ngẫm lại cái bà bà ở Dương gia kia liền cười xuy một tiếng nói: “Cái gì mà Dương gia này cũng không tệ, ta nghĩ sính lễ này đều là bạc riêng của Phú Quý bỏ ra đi, tiểu tử này sẵn thủ lợi hại, ngày thường cũng thường xuyên đi trôn trên bán các món ăn thôn quê kiếm chút tiền. Nếu mẹ kế của hắn biết hẳn cho nhà ta nhiều sính lễ như vậy, sợ là sẽ bị tức chết a.”

Nói đến khúc này, Lí thị dừng một chút rồi lại nói tiếp: “Nhà chúng ta tuy nghèo, nhưng là cũng không thể khất khe đại nha đâu. Ngày mai ta cùng người đi lên núi chặt mấy cây gỗ được một chút, về làm cho nàng một ít gia cụ tốt để sau này dùng.” Thủy chung là nữ nhi của mình, nàng cũng không muốn đến lúc nữ nhi nhà mình xuất giá lại bị người khác khinh thường vì không có của hồi môn.

Hai tháng thời gian tuy nói không dài nhưng làm chút gia cụ vẫn là kịp. Không quá vài ngày Hứa Tự Thành cùng Lí thị tìm người giúp đỡ kéo mấy gốc cây gỗ to về nhà.

Ngày qua ngày cứ thế không nhanh không chậm trôi đi, Lí thị tranh thủ thời gian cùng Hứa Thảo nói những chuyện một cô nương xuất giá nên chú ý, phụng dưỡng tốt cha mẹ chồng như thế nào, còn dặn Hứa Thảo đừng có nói mấy lời linh tinh như trước. Hứa Thảo nghe đều vội vàng gật đầu ưng thuận.

Lại qua một tháng, cây táo bên cạnh nhà cũng đã chín toàn bộ. Hứa Thảo sợ quả táo bị nhóm tiểu tử trong thôn hái trộm vẫn làm cho Tiểu Bạch trông nom dưới gốc cây. Tiểu Bạch cũng coi như tận trung, nghiêm túc với công việc mình được giao phó. Dù nhìn nó gầy yếu, cái đầu nho nhỏ nhưng lá gan cũng không hề bé, trong thôn đa phần mấy cái đứa nhỏ đều không dám chọc đến nó. Sáng sớm, Hứa Thảo liền kêu Nhị nha cùng Tam nha hái táo. Trong thôn bọn nhỏ cũng biết táo chín, mấy ngày nay thường xuyên chơi lớn vồn xung quanh.

Bạn đang đọc truyện *Nông Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: CHƯƠNG 3

Tiểu Bạch ghé vào bên cạnh gốc cây nằm xuống, mắt lão liên nhìn xung quanh còn bày ra khí thế khê gằm gừ khiến bọn nhỏ chơi đùa xung quanh đó đều không dám mon men lại gần. Hứa Thảo cùng Nhị nha, Tam nha nằm gầy trúc đập quả táo. Trên cây, quả táo to bị đập rớt phịch xuống đất, mùi táo chín thơm thoang thoảng khiến nhóm tiểu tử xung quanh nuốt nước miếng ừng ực.

Hứa Thảo không thể xem được nữa bộ dáng của tụi nó, liền hướng vài cái đứa nhỏ vẫy vẫy tay, “Lại đây phụ nhặt táo. Một lát tỷ sẽ cho các người ăn táo.”

Thế này bọn nhỏ mới như ong vỡ tổ chạy nhanh đi lên liền thoảng nói, “Hứa Thảo tỷ tỷ nhưng là nói thật? Hỗ trợ nhặt táo liền cho táo ăn? Người nhưng đừng lại cho đại thẩm đánh chúng ta như năm ngoái nga.”

Năm ngoái tụi nhỏ hỗ trợ kiểm quả táo xong, Hứa Thảo cho bọn hắn mỗi đứa một trái liền bị nương phát hiện, nương nàng liền đánh tụi nó một chút còn đem tụi nó đuổi đi.

Hứa Thảo nhìn vài đứa nhỏ, cười nói: “Ta làm gì có chuyện nói không giữ lời? Năm trước sau khi nương ta đem nhóm người các người đuổi đi rồi, không phải ta lại mang táo đến tận nhà các người cho đó sao.”

Vài cái đứa nhỏ nghe vậy cảm thấy cũng đúng liền nhanh chóng hỗ trợ nhặt táo.

Cây táo này là do phụ thân nàng trồng ngày bé, hàng năm đều có sản lượng rất kinh người. Hứa Thảo xuyên qua nơi này không có đồ ăn vặt gì cả nên hàng năm liền trồng cây vào mấy trái táo này cho đỡ thèm, ngày ngày trông nom cây táo như bảo bối. Dĩ vãng không có Tiểu Bạch đều là nàng tự canh giữ dưới tán cây, khi có Tiểu Bạch thì đây chính là nhiệm vụ mà nàng giao cho nó.

Lu bu suốt một buổi, một đám đứa nhỏ rút cuộc đem táo nhặt sạch sẽ. Hứa Thảo làm cho chúng nó cởi áo, mỗi người bốc cho một vốc táo to, vài cái đứa nhỏ thấy vậy đều cười vui hơn hờ đi về. Buổi tối Lí thị trở về biết được Hứa Thảo cho tụi nhỏ táo liền đau lòng mắng, “Nha đầu chết tiệt kia người cho đi biết bao nhiêu là táo, gom lại cũng đổi được mấy văn tiền, đau lòng chết lão nương rồi.”

Hứa Thảo mới mặc kệ nương lăm miệng lải nhải, nàng đi rửa sạch táo rồi ăn. Nhị nha, Tam nha đều vội vàng, mồm miệng nhét đầy táo, nhai phồng mang trợn mắt. Bình thường nhà có cái gì ăn ngon cũng bị Lí thị để dành cho Tiểu Sơn, hai cái tiểu nha đầu mỗi lần nhìn thấy Tiểu Sơn ăn chỉ dám đứng ở bên ngoài nhà tranh nhỏ giọng khóc. Hứa Thảo đau lòng các nàng, nghĩ nếu sau này sống cùng Phú Quý, cuộc sống có tốt hơn, nàng nhất định sẽ hào hào yêu thương hai cái muội muội. Tất nhiên nàng cũng đau lòng đệ đệ nhỏ tuổi của mình.

Lí thị nhìn thấy tướng ăn của hai đứa nhỏ liền bực mình quát, “Hai cái nha đầu kia, bình thường ta nào có bỏ đói các ngươi hả? Nhìn xem, nhìn xem giống quỷ chết đói đầu thai hay không a, cũng không sợ dọa người.”

Lí thị lăm lòi, nói chuyện khó nghe, Hứa Thảo mặc dù cũng không vui khi nàng như vậy nhưng cũng chẳng dám khuyên cái gì. Bởi vì nàng mà khuyên một lần thì Lí thị sẽ đánh nàng một lần.

“Ngươi cái người này thật là, đại nha đầu sắp phải xuất giá, ngươi thiếu mắng chửi các nàng đi một chút, đừng làm cho người ta nghe được lại chê cười.” Lí thị mắng Nhị nha, Tam nha thanh âm không nhỏ làm cho Hứa Tự Thành đứng ở bên ngoài nghe được, hần bước vào, trừng mắt liếc Lí thị một cái bảo, “Táo này ngươi cũng không cần đau lòng, chúng ta lưu lại một nửa để bán, còn lại một nửa cho đại nha đầu mang theo lúc thành thân.”

Thời này ai cũng nghèo khổ như nhau, sinh lễ cùng của hồi môn không cần phân chia riêng, chỉ cần không phải đồ không tốt, không dùng được thì đều có thể dùng làm sinh lễ cùng của hồi môn.

Người đứng đầu gia đình cũng đã lên tiếng, Lí thị dù đau lòng một nửa táo lại cũng không dám nói thêm cái gì.

Ngày lại ngày đảo mắt liền trôi qua, Hứa Thảo đồ cưới đều chuẩn bị không sai biệt lắm, lời căn dặn dò Lí thị cũng đều đã nói vài lần.

Đến ngày thành hôn, mới sáng sớm Hứa Thảo đã bị Lí thị gọi dậy, rửa mặt, trang điểm, trái đầu, mặc giá y, từ biệt người nhà, ... Đây từng bước đều hoàn thành, đợi cho đến lúc Hứa Thảo bị đưa vào động phòng thời điểm nàng đã mệt đến mức rã rời, so với ngày thường làm việc nhà nông còn muốn hành xác người hơn.

Hứa thảo ở trong phòng ngồi không bao lâu liền nghe thấy tiếng mở cửa, sau đó là tiếng bước chân trầm ổn bước vào. Tiếp theo khăn voan bị nâng lên, một gương mặt thành thật cười toe toét đập vào mắt nàng. Đây đúng là nam nhân nàng phải gả, Dương Phú Quý, hay phải gọi là Dương Thần An.

Nhìn kia gương mặt thành thật đang cười cười, Hứa thảo khẽ ho, có chút không được tự nhiên. Tính cả kiếp trước kiếp này, tốt xấu gì đây cũng là lần đầu tiên nàng lập gia đình a, khẩn trương là điều tự nhiên không tránh khỏi thôi.

“Đói bụng không?” Nam nhân mở miệng, thanh âm thoáng có chút trầm thấp khàn khàn, cùng thành thật tướng mạo có chút không phù hợp.

Hứa thảo ngẩng đầu nhìn hần một cái, phát hiện này nam nhân không cười thời điểm vẫn là rất tốt nhìn, vầng trán cao, khuôn mặt cương nghị, hai mắt đen sâu, môi có chút bạc, nhìn toàn thể đây là một người nam nhân đủ tiêu chuẩn mà ở hiện đại gọi là chuẩn men. Đương nhiên điều này chỉ giới hạn khi nào hần không cười thôi, còn cười, kia khuôn mặt cương nghị này bỗng chốc trở nên có chút ngốc ngốc...

Nghĩ đến buổi sáng ăn có một chén cháo nhỏ, Hứa Thảo liền gật đầu thành thật đáp: “Đói.”

Nam nhân nghe vậy lại nở nụ cười, “Vậy nàng chờ chút, ta đi lấy cho nàng chút đồ ăn mang lại đây.” Giọng nói nghe ra rất là vui vẻ. Hần nói xong liền xoay người đi ra khỏi tân phòng. Không lâu sau, Hứa Thảo liền nhìn thấy hần bưng một đĩa đồ ăn quay lại.

“Điểm tâm rất ngọt, nàng đói bụng một ngày, ta sợ nàng ăn không vào đồ ngọt liền bưng chút đồ ăn nấu chín lại đây, thừa dịp còn nóng nàng mau ăn đi.” Một cái đĩa này gồm có cơm, một chút đồ ăn. Cơm là cơm gạo lức thô. Đồ ăn gồm có một ít thịt ba chỉ, một tô canh cải thìa còn có một chút trứng.

Nhìn đồng đồ ăn này Hứa Thảo không tự chủ được khẽ nuốt một ngụm nước miếng, ngẩng đầu nhìn nam nhân trước mắt. Nam nhân liền hướng nàng cười cười, “Nàng mau ăn đi, đều đói bụng cả một ngày rồi.”

Hứa Thảo gật đầu, tiếp nhận chén đĩa từ trong tay nam nhân, chậm rãi cuối đầu ăn. Chờ Hứa Thảo đem toàn bộ ăn xong, hai người mới uống rượu hợp cần, sau đó, Phú Quý bị lôi ra ngoài tiếp khách, còn lại một mình Hứa Thảo trong phòng, nàng ngơ ngác nhìn ánh nến đang cháy kia chăm chăm, trong lòng chợt dâng lên rất nhiều cảm xúc là lạ.

Mờ mịt suy nghĩ hồi lâu, Hứa Thảo mới bắt đầu đánh giá xung quanh. Đây phòng ở là phòng đất so với nhà nàng ở nhà cỏ tranh xem như rắn chắc hơn rất nhiều, mặt tường giống như mới trát lại còn mới tinh. Phòng không lớn không nhỏ, gồm một cái kháng lớn nàng đang ngồi, đầu giường đặt gần bếp lò sưởi, bên cạnh có một bộ bàn gỗ nhỏ và mấy cái ghế. Phía bên phải là một cái tủ cũ, bên cạnh còn có mấy cái thùng. Góc bên kia là đồ cưới của nàng, gia cụ còn chưa được bày biện tốt.

Nhìn này chút hư ảo cảnh tượng, Hứa Thảo luôn có loại cảm giác không đúng lắm. Đến tận bây giờ nàng đều có chút phân không rõ ràng rốt cuộc đây mới là cuộc sống thật hay đời trước ba mươi năm kia mới phải. Nàng luôn có một cảm giác rất mơ hồ, mông lung, không giải thích được.

Nàng ngồi suy nghĩ rất lâu, một lúc sau, chợt nghe trước cửa phòng truyền đến các giọng nói vui vẻ hòa khách khí. Nàng liền ngồi thẳng thân mình lên, biết được đây là những người đi vào nháo động phòng. Quả nhiên, chỉ một lát liền đi vào liên tục liên tục một nhóm người không ít.

Bạn đang đọc truyện *Nông Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: CHƯƠNG 4

Hứa Thảo ngồi thẳng lưng vô cùng nghiêm túc, mắt mở to không chớp, hai tay gắt gao nắm chặt góc áo cưới, bên ngoài đi vào giúp vui đa phần người nàg đều nhận thức, cơ bản là người trong thôn cùng hàng xóm cách vách hoặc chính là thân thích của Dương gia.

Nháo động phòng thời cổ đại Hứa Thảo xem như lần đầu tiên được mở mang tầm mắt. Một đám người âm ỉ, yêu cầu chú rể hôn tân nương, rồi nào là song túc song phi, chú rể phải ôm tân nương đi vòng quanh đến khi nào mọi người vừa lòng mới thôi. Còn bạch đầu giai lão, che mắt hai người lại cùng nhau thổi một ngọn nến, ai ngờ một người nào đó lại đem nến đốt thành bột mì. Khi hai người thổi làm cho cả hai mặt và cổ đều dính trắng xóa bột mì.

Sau đó, lại đem một miếng điểm tâm nhỏ đặt ở đầu giường muốn chú rể dùng phương thức hít đất để ăn. Còn có rất nhiều trò này nọ, thời cổ đại này vốn lạc hậu không có trò gì chơi đùa, nay mới có người thành thân, bọn họ tự nhiên muốn chơi đủ a. Cũng may Dương Phú Quý thể lực không sai, này vừa đùa giỡn xong, hần tim đập vẫn bình thường, trên mặt lúc nào cũng duy trì nụ cười ngây ngô.

Một lúc lâu sau, nhóm người này nháo đủ liền lần lượt đi ra ngoài. Hứa Thảo thấy vậy, nhẹ nhàng thở ra, nàg đều nhanh khăn trương muốn chết, vừa khăn trương vừa sột ịch lụ lụ Phú Quý, cũng may cuối cùng xem như đã xong.

“Có mệt mỏi hay không?” Trên đỉnh đầu truyền đến thanh âm nam nhân có chút khăn trương.

Hứa Thảo ngẩng đầu nhìn hần một cái, cười nói: “Không có gì. Ngươi có mệt hay không? Đợi lát nữa còn muốn đi ra ngoài tiếp khách đó.”

Hứa Thảo vừa nói xong, ngoài cửa liền truyền đến giọng mấy nam nhân lớn tiếng nói: “Lăng Tử, ngươi còn không mau đi ra! Chúng ta còn chờ người đến cùng nhau uống rượu đây.”

“Cũng còn không phải sao, đại ca, ngươi mau đi ra, này nàg dâu đều cười vào cửa, ngươi đi uống với chúng ta một hồi. Ngày sau có chị dâu quản ngươi, nghĩ muốn uống cũng khó khăn a. Chị dâu, ta nói như thế có đúng không?” Người nói chuyện này là em cùng cha khác mẹ với Dương Phú Quý tên là Dương Đại Bằng, năm nay mười tám tuổi, vợ là Thẩm thị, đứa nhỏ đã hơn một tuổi, là cái nam hài nên rất được Trần thị yêu thích.

Hứa Thảo bị một câu hỏi của Dương Đại Bằng liền đồ mặt, cuối đầu ngậm chặt miệng không hé răng. Một bên Dương Phú Quý không đành lòng nhìn nàg dâu mình chịu thiệt, liền lôi kéo Dương Đại Bằng đi ra ngoài, vừa đi vừa nói: “Được, được, ta cùng các ngươi đi uống rượu, nhưng đợi lát nữa say xuồng cũng đừng có mà mợn rượu làm càn.”

“Hắc, đại ca, lời này tốt nhất là ngươi đừng nói trước chắc chắn như thế, đợi lát nữa còn không biết ai uống đồ ai đâu.”

Nam nhân ra ngoài thời điểm còn không quên đóng cửa lại. Bọn họ tiếng nói dần dần đi xa. Hứa Thảo lúc này mới thoáng thả lỏng người ra, có chút lười nhác tựa vào chần gối đồ thảm, gập gọn gàng trên đầu kháng.

Bọn họ uống rượu cũng không biết là đến tận lúc nào, Hứa Thảo nghĩ các quá trình đều làm xong hết rồi, chỉ chờ chú rể về là xong. Nghĩ như vậy, nàg liền thoải mái không ít, khẽ nằm xuống đệm mớ màng ngủ.

Không biết qua bao lâu đột nhiên nàg nghe thấy tiếng mở cửa thanh âm liền cuống quýt ngồi dậy, hướng phía cửa nhìn qua. Dựa vào ánh đèn mờ ảo, Hứa Thảo nhìn thấy một thân hình nho nhỏ, rất nhỏ, hình như là một đứa bé. Nàg đứng dậy đi về phía cửa, đến gần mới nhận ra đúng là một đứa nhỏ a.

Đứa trẻ nhìn cũng tầm một, hai tuổi, đi còn chưa vững thân mình cứ lắc lắc, lưng lay trông rất đáng yêu. Đó là một bé gái, da trắng, mắt to, rất xinh đẹp, chính là thân mình có chút gầy yếu, đang mê mẩn nhìn chằm chằm Hứa Thảo.

Hứa Thảo vui vẻ. Đứa nhỏ này lớn lên thật đúng là đáng yêu. Hứa Thảo dùng một tay ôm đứa bé lên quay lại trên kháng. Lại đem đứa bé đặt ở đối diện nàg xong, chớp ánh mắt cùng đứa trẻ chơi trò mắt to trừng mắt nhỏ.

Qua nửa ngày Hứa Thảo nhin không được cười ra tiếng: “Bé cưng, con gọi là Dương Miêu Miêu đúng không?”

Kỳ thật, nàg đã muốn đoán ra được đứa bé này là ai, Dương gia cũng chỉ có duy nhất một mình Dương Phú Quý có một đứa con gái, nàg tuy rằng chưa thấy qua nhưng cũng biết rõ đứa bé này năm nay đã hai tuổi, đại danh gọi là Dương Miêu Miêu.

Dương Miêu Miêu nghe thấy nàg gọi tên bé, ánh mắt sáng rực mở thật to, hai bàn tay nhỏ bé giơ lên, hướng về phía nàg kêu a a hai tiếng.

Ồ, Hứa Thảo ngẩn người. Miêu Miêu cũng được hai tuổi rồi thế nào còn chưa biết nói? Nàg lại đem Miêu Miêu ôm vào trong lòng, cuối đầu sờ sờ khuôn mặt phấn nộn, nhỏ nhắn, cười nói: “Nào, Miêu Miêu, ta là... nương a, nương... Đến, Miêu Miêu mở miệng gọi một tiếng nương xem nào.”

“A... A...” Tiểu Miêu Miêu giờ hai tay nhỏ bé lên, hướng nàg a a kêu lên.

Đứa nhỏ này tuy nhỏ cũng không được lòng bà bà. Hơn nữa, Hứa Thảo xem ra nguyên nhân là do không có ai dạy nàg, cho nên đã hai tuổi rồi vẫn còn không biết nói. Haiz, đứa nhỏ không có nương thật sự đáng thương.

Hứa Thảo không có việc làm liền đem giày của cả hai thoát. Sau đó ngồi gần lò sưởi cho ấm mới bắt đầu chỉ dạy Miêu Miêu nói chuyện.

“Miêu Miêu, về sau ta chính là nương của con, chúng ta là người một nhà. Nương hiện tại dạy con nói chuyện được không?” Hứa Thảo có kinh nghiệm chăm sóc mấy muội muội, đệ đệ nên rất nhanh ôm đứa nhỏ bắt đầu chậm rãi dạy, “Nào, chúng ta trước tiên học cách gọi nương nha, N...U...O...N...G. nương, đến, Miêu Miêu nói thử xem”

Dương Miêu Miêu chớp đôi mắt to nhìn Hứa Thảo, bàn tay nhỏ bé túm giá y đỏ thắm của nàng, chậm rãi mở miệng kêu, “A... A...”

Hứa Thảo nghe vậy cũng không hề nổi giận, từ từ dạy dỗ. Rất nhanh đã qua nửa canh giờ nhưng lại không có một ai đi tìm đứa nhỏ này. Hứa Thảo không khỏi từ đáy lòng khẽ thở dài một tiếng, quả nhiên không có nương đứa nhỏ chính là đáng thương. Bà bà Trần thị cũng không yêu thích gì đứa nhỏ này, cho nên đến hai tuổi đứa nhỏ này còn chưa biết nói.

“Miêu Miêu ngoan, không phải a a, mà là nương...” Hứa Thảo cố ý đem giọng kéo dài ra, thật chậm cho Miêu Miêu nghe rõ ràng một chút.

Miêu Miêu mở đôi mắt to nhìn Hứa Thảo, lẳng lẳng mở miệng: “...Ương...”

“A!” Hứa Thảo vui vẻ, “Miêu Miêu thực ngoan nha, thật thông minh, nhanh như vậy liền học xong. Đến đến, kêu liền hai tiếng nương nghe một chút, nương... nương...”

Miêu Miêu: “...”

Hứa Thảo: “Là nương! Nương...”

Miêu Miêu: “Ương... ương...”

“Ha ha.” Hứa Thảo càng thêm vui vẻ. “Miêu Miêu nhà chúng ta là một đứa trẻ thông minh.” Mới hơn một canh giờ đã học xong cách gọi nương, tuy rằng phát âm không rõ ràng lắm Bất quá, đứa nhỏ nào mới học nói mà chẳng phát âm không rõ ràng. Miêu Miêu như vậy đã là không tệ rồi.

Khi Dương Phú Quý trở về phòng liếc mắt một cái liền nhìn thấy ở đầu kháng một lớn, một nhỏ ôm nhau ngủ, trong lòng hân hoan ấm áp. Hắn lặng lẽ đi ra ngoài, múc một chậu nước ấm mang vào. Đầu tiên giúp tiểu nương lau mặt trước, ai ngờ vừa cầm khăn bố lau một chút Hứa Thảo liền tỉnh.

Nàng mở to hai mắt liền nhìn thấy trước mắt mình là gương mặt thành thật của trượng phu, sắc mặt đỏ lên, Hứa Thảo vội vàng ngồi thẳng thân mình lên và nói: “Ta cùng Miêu Miêu nói chuyện một chút không hiểu sao lại ngủ. Ngươi... uống xong rồi?” Vừa nói xong lại nhìn thấy khăn bố trong tay Dương Phú Quý liền cuống quýt treo xuống kháng, nhận lấy khăn khẽ nói, “Vẫn là chính ta tự làm đi...”

Nhìn thấy ở đầu giường Miêu Miêu đang ngủ say, Hứa Thảo liền giật khăn giúp nàng lau sơ mặt mũi, xong mới đem chính mình trên đầu gì đó lấy xuống, một đầu tóc đen dài, mượt mà xoa tung trên vai, mãi cho đến khi đem phân son trên mặt rửa sạch sẽ, nàng mới thoải mái thở ra một hơi.

Hứa Thảo vừa chuyển đầu liền nhìn thấy Dương Phú Quý chăm chú nhìn chăm chăm chính mình, trên mặt mang theo nụ cười ngốc ngốc, nàng hoảng hốt, vội vàng bưng lên chậu nhỏ, nói: “Ta đi ra ngoài lấy nước cho ngươi rửa mặt.” Lúc này nàng có chút không yên lòng, nương đã muốn dạy nàng hết thấy phải luôn đặt đứng đầu gia đình nam nhân lên vị trí số một, vậy mà, vừa nãy nàng lại tự mình rửa mặt, trái đầu trước.

Dương Phú Quý nhếch miệng cười, vươn tay cầm lấy chậu nhỏ, đối với Hứa Thảo nói: “Vẫn là để ta đi đổ đi, ngươi trước cùng Miêu Miêu ngủ, hôm nay cũng mệt mỏi cả ngày rồi.”

Không đợi Hứa Thảo nói thêm gì, hắn đã xoay người mang theo chậu nhỏ ra ngoài.

Hứa Thảo nhìn chăm chăm bóng lưng của hắn có chút bất đắc dĩ, đứng ở đầu giường bên cạnh lò sưởi thất thần hồi lâu mới vội vàng trải nhanh chăn đệm, cởi áo khoác ngoài ra, nằm xuống, nghĩ nghĩ một chút nàng liền vươn tay đem Miêu Miêu ôm vào trong lòng.

Nàng thực khẩn trương a, tuy nói nàng đều sống hơn bốn mươi năm nhưng hiện tại thân thể này mới mười ba, còn kém vài tháng nữa mới mười bốn thì như thế nào động phòng nha? Hơn nữa hân oán người lớn như vậy, nàng có chút... sợ a! Cho nên Hứa Thảo ôm chặt Miêu Miêu thêm một chút ép bản thân nhanh ngủ, cũng không biết có phải do vừa này mới ngủ rồi hay không mà tinh thần nàng rất tỉnh táo, ép thế nào cũng không ngủ được. Không lâu sau, Dương Phú Quý đã muốn tắm rửa sạch sẽ bước vào, nhìn thấy ở đầu giường đặt gần lò Hứa Thảo đang nằm mới nhẹ nhàng thổi nến, cởi áo ngoài chui vào trong ổ chăn.

Hứa Thảo chỉ cảm thấy toàn thân cứng ngắc, ngay cả hô hấp cũng ngừng lại.

“Miêu Miêu lại không sợ ngươi? Ngày thường nàng đều theo nương ngủ, nay lại phiền toái ngươi, nếu không làm cho Miêu Miêu đến ta nơi này ngủ.”

Trong bóng đêm, bỗng nhiên một thanh âm nam nhân khàn khàn vang lên, Hứa Thảo hơi kinh hoảng, một lát trấn tĩnh lại liền nói: “Không có gì phiền, Miêu Miêu thực ngoan, ta rất thích bé.”

“Vậy ngươi cũng cẩn thận chút đề phòng nửa đêm nàng đái dầm”

“Không sao mà. À, đúng rồi, Miêu Miêu như thế nào đã hai tuổi còn không biết nói?”

Trong bóng đêm chợt trở nên im ắng, mãi một lúc sau mới truyền đến Dương Phú Quý thanh âm:

“Nương Miêu Miêu chuyện tình hần người cũng nghe nói đi, từ nhỏ là đứa nhỏ không nương, ta ngày thường lên núi săn thú mới phải mang nạng giao cho nương, nhưng nương còn phải trông Quán ca nhi nhà nhị đệ nên mới chăm sóc qua loa, sơ sài nạng.”

Đang nói bỗng nhiên nằm trong lòng Hứa Thảo ngủ say, Miêu Miêu đột nhiên oa oa khóc rống lên. Phú Quý vội vàng đứng dậy đi thấp đèn. Hứa Thảo cũng ôm Miêu Miêu ngồi dậy.

“Miêu Miêu đây là làm sao vậy?”

Dương Phú Quý là nam nhân, đây lại là đứa nhỏ đầu tiên của hần cho nên hần cũng hoàn toàn không biết tiểu cô nương nhà mình vì sao đột nhiên khóc thét lên.

Hứa Thảo sờ sờ phát hiện không có nước tiểu, lại sờ sờ bụng Miêu Miêu phát hiện bụng đứa nhỏ lép xẹp, thế này mới nói: “Sợ là đói bụng đi, Miêu Miêu buổi tối có thể ăn cái gì?”

Phú Quý gãi gãi đầu, có chút ngượng ngùng nói: “Buổi tối tiếp khách cả đêm cũng không biết nương có hay không cho Miêu Miêu ăn. Ngươi chờ, ta đi ra ngoài lấy chút điểm tâm lại đây.” Dứt lời liền khoác xiêm y, vội vàng chạy ra ngoài.

Hứa Thảo trầm nghĩ, khẳng định là không cho ăn một chút gì rồi. Bất quá, cũng không trách được nam nhân trước mắt này, nào có nam nhân hội chăm sóc tốt đứa nhỏ a.

Bạn đang đọc truyện *Nông Phu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 5: CHƯƠNG 5

Rất nhanh, Dương Phú Quý liền bung lại một ít điểm tâm nho nhỏ đưa cho Hứa Thảo và nói: “Tại phòng bếp liền còn lại mấy thứ này, không biết có đủ cho Miêu Miêu ăn không?”

Năm miếng cao đậu tương, mỗi miếng đều rất nhỏ, Dương Miêu Miêu liếc mắt thấy điểm tâm liền ngừng khóc, vươn bàn tay nhỏ, cầm lấy một khối cao đậu tương bỏ vào miệng nhai vội vàng, xem ra là rất đói. Dương Phú Quý sắc mặt có chút đỏ, dường như hơi ngượng ngùng nói: “Tại phòng bếp có chút đồ ăn thừa nhưng đều bị nương khóa ở trong tủ bát, nói là sợ có chuột ăn vụng.”

Hứa Thảo cười xuy một tiếng, còn sợ chuột ăn vụng ư? Nạng xem ra bà ta sợ có người ăn vụng thì có.

“Đi rót chút nước ấm lại đây. Đợi lát nữa Miêu Miêu ăn điểm tâm xong sẽ muốn uống.”

Dương Phú Quý nghe vậy liền vội vàng vàng chạy ra rót một bát nước ấm bung vào.

Năm khối điểm tâm rất nhanh Miêu Miêu đã ăn hết, lại uống xong phân nửa bát nước ấm mới thở ra một hơi, nhìn về phía Hứa Thảo cười cười gọi: “Ưong... Ưong...”

Hứa Thảo vui vẻ cầm trong tay bát nước ấm bỏ lên bàn rồi ôm Miêu Miêu ngồi lại trên kháng, hướng về phía nam nhân đang còn đứng ngây ngốc ở phía dưới nói: “Nhanh đi nghỉ ngơi thôi, sáng mai còn phải dậy sớm cấp cha mẹ kính trà.” Lúc nói đầu còn hơi cúi, có chút xấu hổ, trong giọng nói lộ nhẹ chút khản trương.

“Được.” Dương Phú quý nhếch miệng cười, cũng nhanh chóng chui vào trong ổ chăn.

Hứa Thảo nguyên bản còn có chút lo lắng, hôm nay thành thân, nạng chính là nạng dâu của nam nhân này, nên có chút sợ hần chạm vào nạng. Cũng may, không đến một lát bên tai liền truyền đến tiếng hít thở trầm ổn của Dương Phú Quý, nạng thế này mới thoáng chút an tâm, thả lỏng cơ thể, suy nghĩ miên man một lúc rồi cũng ngủ say.

Ngày thứ hai, giờ mẹo một khắc, Hứa Thảo liền tỉnh lại, bên tai vang lên tiếng động tác mặc quần áo nhẹ nhàng, quay đầu lại thì thấy Dương Phú Quý đã dậy từ lúc nào đang đứng mặc quần áo. Hần thấy Hứa Thảo nhìn thì nhếch miệng cười nói:

“Nàng dâu, tỉnh?”

Hứa Thảo gật gật đầu, chào đáp lại hần bằng một nụ cười sáng lạn. Dương Phú Quý mặc quần áo rất nhanh đã xong, hần nhìn sang Hứa Thảo, vui vẻ nói: “Nàng dâu, ta đi trước ra ngoài chẻ củi, nạng chậm một chút hãy dậy, không cần vội vàng.”

“Ừ.” Hứa Thảo gật đầu đáp, nhìn hần đi ra ngoài còn cẩn thận giúp nạng đóng cửa lại. Lúc này, nạng mới đứng dậy, mặc lại quần áo, lại nhìn nhìn Miêu Miêu đang ngủ say, nhẹ vươn tay sờ sờ dưới nệm giường, may mắn không có nước tiểu. Vừa thu hồi tay thì Miêu Miêu mơ màng tỉnh, khê nước nở.

Hứa Thảo đã chăm sóc ba đứa trẻ từ nhỏ đến lớn là đệ đệ, muội muội của mình nên tự nhiên sẽ hiểu tiếng nước nở này là tỏ vẻ muốn đi tiểu. Hứa Thảo

cuồng quýt ôm Miêu Miêu ra ngoài phòng, đi thẳng đến nhà xí. Sau khi Miêu Miêu tiểu xong thì quay lại phòng giúp bé mặc quần áo.

Miêu Miêu khẽ khoát tay áo, hướng Hứa Thảo cười ngọt ngào, chính mình tự mặc đồ lót, tìm đúng tay áo ngoài, chặm chặm mặc lên. Hứa Thảo nhìn thấy, trong lòng có chút ê ẩm. Đứa nhỏ này mới sinh ra không được bao lâu thì nương bỏ đi, về sau vẫn do Trần thị chăm nom. Trần thị người này nàng vẫn có chút hiểu biết, khẳng định là thiên vị. Một bên là cháu của chồng, một bên là cháu của mình, cho nên làm gì có việc bà bà này có thể chiều cổ tốt Miêu Miêu.

Chờ Miêu Miêu tự mặc quần áo xong, Hứa Thảo liền ôm nàng ra ngoài. Nhìn khắp nơi dùng mắt khẽ đánh giá. Dương gia rất lớn, tổng cộng có bảy gian phòng, tất cả đều xây bằng tường đất trát bùn, làm thành một cái tứ hợp viện, có một cái sân nhỏ nhỏ. Nàng cùng Dương Phú Quý ở là một gian phòng phía Đông. Dương lão cha cùng Trần thị một gian, Phú Quý trước kia ở một gian, Dương gia lão nhị, lão Tam và muội muội Phú Quý mỗi người một gian, còn thừa là dùng làm phòng bếp và phòng khách.

Trong sân viện, Dương Phú Quý cường tráng cánh tay đang cầm chắc cái búa bổ củi. Hứa Thảo nhìn thấy hần vôi vàng nói: “Phú Quý, chúng ta nên đi kính trà cho cha mẹ.”

Dương Phú Quý quay đầu nhìn nàng một cái, nhếch miệng cười, buông búa trong tay xuống nói: “Được.”

Một nhà ba người đi vào phòng Dương lão cha cùng Trần thị, Dương gia một nhà toàn bộ đều ở trong phòng, gồm có ba người con của Dương lão cha và Trần thị, trừ Phú Quý, Dương gia lão nhị tên Dương Đại Bằng, mười tám tuổi cưới vợ gọi là Thẩm thị sinh ra một đứa con trai là Dương Tiểu Quân. Mới một tuổi Dương Tiểu Quân đang ở trong lòng Thẩm thị gật gù ngủ. Hứa Thảo nhìn Thẩm thị cười cười, Thẩm thị thấy vậy cũng hướng về phía nàng cười nhẹ.

Đứng ở bên cạnh Dương Đại Bằng là Dương gia lão tam tên là Dương Đại Đồng, năm nay mười sáu tuổi, mới cưới vợ, thê tử là người ở thôn kế bên gọi Ngưu thị. Hứa Thảo đều nhìn về phía hai người cười, Dương Đại Đồng ngại ngùng cười gọi một tiếng đại tẩu. Ngưu thị lại chỉ liếc mắt nhìn nàng một cái rồi xoay mặt đi. Hứa Thảo cũng không thêm để ý, tiếp tục đánh giá vị muội muội duy nhất của Phú Quý, tục danh gọi là Dương Tiểu An, năm nay mới có mười ba, lớn lên bộ dáng khá thanh tú. Dương Tiểu An nhìn về phía Hứa Thảo cười ngọt ngào cũng gọi một tiếng đại tẩu. Hứa Thảo cười lại cũng kêu một tiếng muội muội.

Kế tiếp là kính trà, bà bà Trần thị không phải là người dễ ở chung, điều này Hứa Thảo đã biết, cho nên lúc nàng bùng ly trà quý ở dưới đất thật lâu, Trần thị vẫn không tiếp, đều được nàng đoán trước. Dương lão cha thấy vậy, lặng lẽ đẩy Trần thị một cái. Trần thị liếc mắt nhìn lại ông nhưng vẫn không tiếp ly trà trong tay Hứa Thảo. Một bên Dương Phú Quý nhìn thấy, khô cần mở miệng nói: “Nương, ngài không phát hiện con dâu ta bùng trà mời người sao?”

Hứa Thảo khước miệng khẽ nhếch, kế tiếp trong lòng tràn đầy vui vẻ, ít nhất trước mắt lòng nam này này hướng về phía nàng, như vậy là tốt rồi.

Nghe thấy Dương Phú Quý nói, Trần thị sắc mặt biến hóa vài phần, rốt cuộc ở Phú Quý ánh mắt nhìn chăm chăm mới tiếp nhận Hứa Thảo bùng hồi lâu ly nước trà. Trần thị huých môi chặm nhẹ vào ly trà liền đem ly trà trong tay trà về tại chỗ.

Hứa Thảo cũng không thêm để ý, đem ly trà một ngụm cũng không hề được người đựng đến đặt lên bàn, chờ Trần thị cho hồng bao.

Trần thị giả ngu ngồi im, Phú Quý cũng không ngốc nghếch, hần lại nhìn chăm chăm và nói: “Nương, hồng bao.”

Trần thị: “...” Sau đó ngoan ngoãn từ dưới tay áo lấy ra một hồng bao mỏng tang.

“Cám ơn nương.” Hứa Thảo đem hồng bao thu vào, từ trong lòng lấy ra hai cái khóa trường mệnh đeo vào trên tay Miêu Miêu và Dương Tiểu Quân. Trường mệnh khóa này bằng bạc tuy nhỏ nhưng tốt xấu gì cũng do vị nương nhiều lời của nàng chuẩn bị.

“Tạ đại tẩu, lại phiền người tiêu pha.” Thẩm thị nhìn về phía Hứa Thảo cười ngại ngùng.

Trần thị nhìn Hứa Thảo cùng Phú Quý liếc mắt một cái, mở miệng nói:

“Tốt lắm, đều giải tán. Hôm nay nhà lão Nhị nấu cơm, nhà lão đại đi đem chậu quần áo ngoài kia giặt sạch đi.”

Hứa Thảo quay đầu nhìn Trần thị liếc mắt một cái, âm thầm cảm thấy có chút buồn cười, này bà bà cũng thật biết suy nghĩ, con dâu gả lại đây ngày đầu tiên đã bắt đầu dạy quy củ.

Nghe Trần thị nói lời này, Ngưu thị quay đầu liếc mắt nhìn Hứa Thảo một cái, trong mắt đều là biểu tình vui sướng khi người khác gặp họa.

Hứa Thảo còn chưa nói gì, Phú Quý lại mở miệng nói: “Nương, nàng dâu ta chưa vào lúc trước đều không phải là nhà nào tự giặt quần áo nhà đó sao? Nhà chúng ta chính là chỉ luân phiên nấu cơm đi?”

Trần thị chán nản nói: “Nhà này ta làm chủ hay người làm chủ a?”

“Nương, trước kia như thế nào bây giờ cứ vậy không phải tốt? Vì sao phải sửa đến sửa đi, nhiều phiền toái, Nhị đệ, Tam đệ, Tiểu muội, các người nói có đúng hay không?”

Hứa Thảo lúc này mới phát hiện ra nam nhân của chính mình không chỉ có chút khờ, lại còn là một người thẳng tính.

Một bên Dương Đại Bàng, Dương Đại Đồng, Dương Tiểu An đều phụ họa gật đầu. Bọn họ sao lại không hiểu đây chính là do nương muốn làm khó đại tẩu a. Bất quá, bọn họ cảm thấy chính mình đại tẩu vẫn rất tốt, nương cũng thật là, người một nhà hòa thuận vui vẻ sống không tốt sao?

Bạn đang đọc truyện *Nông Phu* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6: CHƯƠNG 6

Nhìn mấy đứa con, không có đứa nào thuận theo theo ý của mình, Trần thị sinh khí không được, đành chỉ vào mấy đứa con cả giận mắng: “Đồ ăn cây táo, rào cây sung. Các ngươi thật khiến lão nương ta tức chết mà.”

Dương gia nhỏ tuổi nhất tiểu cô nương Dương Tiểu An nhìn thấy nương mình tức giận liền cười hi ha chạy tới, ôm lấy cánh tay Trần thị, cười hi hi nói: “Nương, người nói tào lao cái gì đầu, vì sao gọi là ăn cây táo, rào cây sung a, đại tẩu cùng đại ca là người một nhà của chúng ta mà. Được rồi, được rồi, người cũng đừng buồn bực nữa.”

Trần thị nghe con gái út dỗ dành cũng nguôi nguôi bớt phần nào, bất quá vẫn hung hăng trừng mắt liếc Hứa Thảo một cái. Hứa Thảo nhìn thấy vậy, bước lên phía trước từng bước, ôm cánh tay Trần thị, cười nói:

“Nương, về sau chúng ta chính là người một nhà, người đừng nóng giận, ta đem bên ngoài chậu quần áo kia đều giặt sạch hết là được mà.”

Giã vờ làm bộ làm tịch thì nàng vẫn có thể diễn. Tốt xấu gì nàng cũng sống hơn bốn mươi năm, có chút đạo lý nàng vẫn hiểu được. Hiện nay, mọi người đều là người một nhà, tuy rằng Trần thị hơi cực phẩm một chút, nhưng nàng thân là con dâu, vẫn nên đem công việc được phân kia làm tốt, mặc kệ là làm tốt thật hay vẫn là làm bộ làm tịch. Nếu Trần thị vẫn còn không thuận theo buông tha, mà còn tìm nàng gây chuyện. Kia thật sự là xin lỗi, gặp được cực phẩm thời điểm thì bản thân nàng cũng càng phải cực phẩm hơn mới được.

Phú Quý nghe vậy, nhũn nhũn nói:

“Nàng dâu, lớn như vậy một chậu quần áo, nàng thế nào giặt hết? Ta xem vẫn là của nhà nào nhà này giặt tốt hơn, nếu không nàng chỉ cần đem quần áo của cha nương giặt là được. Bắt đầu từ sau này, cứ quyết định quần áo của cha nương mỗi nhà chúng ta đều thay phiên nhau giặt.”

Dương gia người nhiều, lại vẫn ở cùng một chỗ, vì để tránh sinh ra phiền toái, mọi việc đều nên phân chia công bằng, nấu cơm đều là mấy nàng dâu thay phiên nhau. Quần áo có đồ lót cũng không tiện giặt dùm, nên tốt nhất là của nhà ai nhà này giặt.

Trên cơ bản công việc nhà đều do nữ nhân làm, việc lớn bên ngoài hay việc nhà nông đều do các nam nhân ở làm. Đợi cho đến lúc mùa màng, liền chỉ lưu lại một người nấu cơm còn lại toàn bộ đều đi ra đồng. Khi còn ở Hứa gia, tất cả việc nhà đều do một mình Hứa Thảo làm, có đôi khi nhị nha cùng tam nha sẽ giúp nàng một ít.

Nàng dâu của lão nhị và lão tam cũng không nghĩ để cho người khác giặt đồ lót của mình, đều vội nói: “Đừng vậy, nương, chúng ta tự giặt của chúng ta thì tốt rồi, không phiền toán đại tẩu. Đi thôi đại tẩu, chúng ta ra ngoài làm việc đi.”

Lão nhị gia Thẩm thị nói xong liền đem Hứa Thảo lôi kéo đi ra ngoài. Sau đó, còn đem quần áo của Trần thị cùng quần áo của nàng bỏ chung, hướng Hứa Thảo nhỏ giọng cười nói:

“Nương chính là cái dạng này, ta vào cửa cũng đã hơn hai năm, nàng còn đối ta như thế, đại tẩu, người cũng đừng để ý.”

Hứa Thảo cười nói: “Ta không có chuyện gì. Dù sao cũng cảm ơn người, đệ muội.”

“Cảm ơn cái gì, chúng ta đều là người một nhà cả. Ta đi trước nấu cơm, chờ chúng ta ăn cơm xong thì cùng đi bờ sông giặt quần áo.”

“Được.”

Một lát sau Phú Quý cũng đi ra theo, đem Hứa Thảo kéo vào trong phòng, cười ngáy ngáy nói:

“Nàng dâu, nàng liền đem quần áo của chúng ta giặt là ổn rồi, lời của nương nàng cũng đừng để ý, nương chính là như thế, nàng cũng đừng để bụng, không để ý đến nương là được.”

Hứa Thảo nghe vậy, cười tủm tỉm đáp: “Ta đã biết, hơn nữa, giúp cha mẹ giặt quần áo cũng không có gì to tát.”

Phú Quý cười ngáy ngáy, phá nát một gương mặt nghiêm nghị, lãnh khốc, ánh mắt lảng lảng nhìn chăm chú Hứa Thảo nói: “Nàng dâu, nàng thật tốt.”

Hứa Thảo đỏ mặt, liếc xéo hắn một cái, rồi nói: “Ta đây đi ra ngoài trước, đi phòng bếp giúp Nhị đệ muội.”

Hứa Thảo đi vào nhà bếp giúp đỡ. Đồ ăn sáng rất đơn giản, đem thức ăn thừa ngày hôm qua còn dư hâm nóng, lại nấu một nồi cháo gạo lức. Đầu năm nay, tại nơi thâm sơn cùng cốc này, mọi người ăn gạo trắng cũng không nhiều. Hôm qua làm tiệc rượu dùng liền là gạo lức mặt thô, còn thừa một ít đồ ăn, hâm nóng qua người một nhà liền tụ tập ăn sáng.

Sau khi ăn xong, Phú Quý liền theo dưới mái hiên lấy xuống một cái cung sừng trâu thật lớn. Nghe nói chính là cái chuôi cung này từng bắn chết một con lợn rừng to. Hứa Thảo nhìn hình ảnh kích thích thị giác cung sừng trâu lớn cùng lãnh khốc nam tử cười yếu ớt. Phú Quý quay đầu nhìn về phía Hứa Thảo cười khò khạo:

“Nàng dâu, ta đi săn thú buổi tối mang về cho nàng một ít trứng gà rừng.”

Nàng dâu gầy yếu như vậy cần phải bồi bổ, bằng không biết đến bao giờ hần mới có thể được ăn nàng dâu thơm ngào ngạt a. Đêm hôm qua hần nhưng là nhìn rất lâu mới mơ mơ màng màng ngủ, chính là lo lắng tiểu thân thể của nàng dâu chịu không nổi mình. Nghĩ đến đây hần lại nhìn từ trên xuống dưới đánh giá nàng dâu của hần vài lần, thật sự là... vừa gầy lại vừa nhỏ a...

Hứa Thảo bị hần nhìn xem đến mức đỏ mặt, vội vàng trở lại phòng bếp cầm năm cái bánh bao chưa bị Trần thị khóa vào tủ chén mang ra dùng vài gói lại, nhét vào trong lòng Phú Quý, dịu dàng nói:

“Cầm đi, miễn cho giữa trưa đói bụng.”

Nàng biết bình thường đi săn thú vừa đi là sẽ cả ngày, buổi trưa không có gì ăn chắc chắn sẽ đói. Nhìn trong lòng mấy cái bánh bao, Phú Quý hắc hắc cười hai tiếng, nhìn về phía Hứa Thảo ánh mắt mang theo một tia cảm kích.

Một bên Trần thị vội vàng đi đến thăm oán nói: “Chính là đi săn thì làm gì cần mang năm cái bánh bao, cũng quá lãng phí.”

Không có ai để ý tới nàng.

Phú Quý cũng chỉ làm như không có nghe thấy lời nói của Trần thị, nhìn Hứa Thảo cười nói: “Nàng dâu, ta đi đây.”

“Mau đi đi.” Hứa Thảo cười nói, nghĩ nghĩ một chút, lại vội vàng hỏi: “Có muốn mang chút nước đi không? Trên núi chắc là không có nước để uống đi?”

“Không cần, trên núi có rất nhiều trái cây dại. Buổi tối ta mang về cho nàng một ít.” Phú Quý dứt lời liền xoay người đi ra ngoài cổng. Hứa Thảo thấy hần đứng ngoài cửa, đeo lên vai cây cung thật lớn kia, hét to một tiếng: “Hắc Tử, mau đi thôi!”

Này thanh âm đối với Hứa Thảo mà nói cũng không hề xa lạ. Ngày trước khi còn chưa xuất giá, buổi sáng nàng làm cơm ở phòng bếp thời điểm có thể nghe thấy thanh âm này. Đây là tiếng Phú Quý gọi con chó to lông đen bóng của hần, tiếng gọi vừa dài lại vừa xa. Toàn bộ thôn dân đều có thể nghe thấy.

Con chó này gọi là Hắc Tử có lông đen thui cũng là cái truyền kỳ, nghe nói nó là con lai giống do sói và chó sinh ra. Từ nhỏ bị Phú Quý ôm trở về. Sau này khi lớn lên liền đi theo Phú Quý ở trên núi chạy nhảy. Ở một năm trước Phú Quý bắt được con lợn rừng to kia cũng ít nhiều nhờ sự giúp đỡ của con chó này.

Hứa Thảo gặp qua Hắc Tử hai lần. Ngay cả Tiểu Bạch đi theo bên nàng mỗi lần thấy cũng đều ngoan ngoãn vẫy cái đuôi đi qua, lấy lòng hướng về phía Hắc Tử mềm nhũn kêu hai tiếng. Hắc Tử ở bờ sông bên kia, liếc mắt cũng không thèm liếc lấy một cái. Tóm lại, con chó đen này có chút giống loài sói ở bản tính ngoan lệ, trừ bỏ Phú Quý, bất luận kẻ nào nó cũng không thèm để ý.

Hứa Thảo từ hồi tưởng tỉnh lại, đã thấy Hắc Tử hướng bên này chạy vội tới. Rồi sau đó, một người một chó song song đi tới ngọn núi phía bên kia. Mãi cho đến khi không còn nghe thanh âm của bọn họ nữa, Hứa Thảo mới chuyển thân mình, đi vào nhà bếp thu thập bát đĩa.

Giúp đỡ Thẩm thị rửa sạch chén bát, Dương gia ba người con dâu liền bụng quần áo đi đến bên hồ nước thường hay giặt.

Nay đã là mùa thu, ngô đều đã già, Dương lão cha, Trần thị, Dương Đại Bằng, Dương Đại Đồng vội vàng đi ra ruộng bẻ ngô. Dương Tiểu An đem quần áo của Dương lão cha và Trần thị mang đi giặt sạch.

Hứa Thảo là nàng dâu mới gả, trừ bỏ ban đêm hôm qua có chút không được tự nhiên, hiện tại đều có chút quen hoàn cảnh và mọi người ở Dương gia. Nhị đệ muội Thẩm thị người này thành thật, tâm địa không sai. Tam đệ muội Ngưu thị lại không được lắm, đại khái là vì nhà mẹ đẻ gia cảnh có chút khá, nên hơi khinh thường nàng cùng Thẩm thị. Ít nhất là từ lúc sáng đến giờ, nàng ta cũng chưa nói một câu với nàng và Thẩm thị.

Bốn người đến bờ sông, lúc này, bờ sông đã muốn tụ tập rất nhiều nhóm khuê nữ và phụ nhân trong thôn, đều là thường đến giặt quần áo.

Thẩm thị tìm vị trí ngồi xuống dưới, lại hướng tới Hứa Thảo vẫy tay: “Đại tẩu, lại bên này giặt đi.”

Hứa Thảo ngồi xuống dưới, Ngưu thị liếc mắt xem hai người các nàng một cái mới đi tìm nhóm khuê nữ phụ nhân ngày thường cùng giặt quần áo với nàng ta. Dương Tiểu An cũng cùng các nàng nói một tiếng rồi đi sang một vị trí khác ngồi xuống.

“Hứa Thảo, Hứa Thảo.”

Không bao lâu lại có mấy nhóm khuê nữ, đại cô nương bụng quần áo hướng bên này đi tới, trong đó có một nha đầu thanh tú nhìn thấy Hứa Thảo rất là

vui vẻ, hướng về phía nàng dùng sức vẫy vẫy tay.

Hứa Thảo quay đầu nhìn thấy người chơi cùng mình từ nhỏ đến lớn tên Xảo Nhi.

Xảo Nhi họ Vương, cùng ở tại Chương Hà thôn, cách nhà Hứa Thảo rất gần, so với nàng thì nhỏ hơn một tuổi, hai người là bạn từ nhỏ đến lớn. Hứa Thảo cũng hướng nàng vẫy vẫy tay gọi:

“Xảo Nhi, bên này nè, mau qua đây.”

Gọi xong, nàng nghĩ nghĩ một chút liền quay đầu sang Thẩm thị cười nói: “Nhị đệ muội, đây là bạn từ nhỏ của ta, gọi là Xảo Nhi.”

Thẩm thị hướng Xảo Nhi nói một câu chào đón, Hứa Thảo lại đem Thẩm thị giới thiệu cho Xảo Nhi. Cô nương thanh tú Xảo Nhi hướng về phía Thẩm thị cười ngọt ngào: “Chào Thẩm tỷ tỷ.”

Thẩm thị cười nói: “Còn gọi cái gì tỷ tỷ, ta đều lập gia đình hai năm rồi, bảo ta Dương nhị tẩu mới đúng.”

Mấy người cười cười nói nói, tán gẫu đứng lên, Xảo Nhi nhìn xung quanh một chút, mới thấp giọng ở bên tai Hứa Thảo nói: “Hứa Thảo, sao người lại gả cho Dương Lăng Từ a? Hắn lớn lên thật dọa người. Còn có, ta với người nói, con chó Hắc Từ kia của hắn cũng thực hung dữ a. Dù sao nếu là ta, ta khẳng định sẽ không gả. Nhưng mà, đều lỡ già rồi, cũng không còn biện pháp gì, hắn không có bắt nạt người đi?”

Phú Quý lớn lên đúng là không hợp với thẩm mỹ của mọi người ở đây, Hứa Thảo lại không cho là đúng, nàng hướng Xảo Nhi cười nói: “Hắn đối với ta rất tốt, không có bắt nạt ta.”

Xảo Nhi bịt miệng nói: “Vậy là tốt rồi, tuy rằng lớn lên khó coi nhưng đối với người tốt kia cũng là rất không tệ.”

Hứa Thảo cười cười không đáp, tiếp tục dùng chùy trong tay đập quần áo.

Dương gia vài người con dâu đi giặt quần áo về, sau đó lại cùng đi ra bãi ngô.

“Tam tẩu, chúng ta muốn đi ra bãi ngô, người nhanh chút đi ra a.” Dương Tiểu An hướng về phía người ở trong nhà kêu to.

Không tới một lát, trong phòng truyền ra tiếng Ngưu thị: “Tiểu An à, người ta có chút không thoải mái nên sẽ không đi, các người nhanh chút đi thôi.”

Dương Tiểu An nhẹ nhàng đáp lại một tiếng, rồi xoay người sang Hứa Thảo cùng Thẩm thị nói: “Đại tẩu, nhị tẩu chúng ta đi thôi, ngoài bãi cũng còn không bao nhiêu cây ngô, bẻ tằm vài ngày liền xong.”

Bạn đang đọc truyện *Nông Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: CHƯƠNG 7

“Kia Miêu Miêu cùng Quân Ca thì làm sao bây giờ?” Hứa Thảo nhìn thấy hai đứa nhỏ đang chơi ở trong sân nhện không được hỏi. Ngưu thị kia nàng cũng không dám trông cậy vào, nhưng mà để cho hai đứa nhỏ ở nhà một mình thì lại không yên tâm.

“Nếu không đại tẩu liền lưu lại trông hai đứa nhỏ đi, kia tam tẩu ta cũng không dám trông cậy vào.” Dương Tiểu An nhắc tới Ngưu thị không nhịn được nhíu mày. Nàng không thích tam tẩu nhưng Tam ca lại thích, hắn cứng rắn muốn lấy về, nàng có muốn ngăn cản cũng không được.

Hứa Thảo nghĩ nghĩ một lát rồi nói: “Nhị đệ muội buổi tối còn muốn nấu cơm nên Nhị đệ muội lưu lại trông hai cái đứa nhỏ luôn cho tiện.”

Như vậy rất nhanh liền an bài xong, Hứa Thảo cùng Dương Tiểu An vội vàng đi ra ruộng ngô, Thẩm thị lưu ở nhà chiếu cố hai đứa nhỏ và nấu cơm tối. Người trong thôn đều là dân chúng nghèo, một ngày chỉ ăn hai bữa cơm là sáng và tối mà thôi. Ngưu thị kia, Hứa Thảo và Dương Tiểu An cũng không phải là người nhiều chuyện nên cũng lười nói năng ta.

Trong thôn ruộng đồng đều ở dưới chân núi, lúc này đi tới đây cũng đều là người tới bẻ ngô, hai người nhanh chân đi không đến một lát liền tới, cùng Dương lão cha chào một tiếng, Hứa Thảo liền lu bu làm. Đến nơi này gần mười ba năm, nàng đối với những việc nhà nông này đã sớm làm quen thuộc.

Rất nhanh, nàng liền bẻ đầy một sọt ngô mang đi qua đổ vào xe đẩy. Dương lão cha đứng ở bên cạnh xe đẩy, nhìn Hứa Thảo liền nói: “Con dâu nhà lão đại, để đó ta làm cho.” Nói xong, Dương lão cha liền tiếp nhận cái sọt ngô trong tay Hứa Thảo, đem bên trong ngô đổ xuống xe, khe khẽ thở dài nói: “Năm nay ngô hư đặc biệt nhiều, làm hại nhà chúng ta năm nay thu hoạch chẳng được bao nhiêu, cũng không biết nhiều đây ngô nghiền thành bột có đủ cho nhà chúng ta dùng qua mùa đông hay không? Ngày thường, ít nhiều còn có Phú Quý lên núi săn thú, phụ giúp chút tiền tiêu hàng ngày, aiz.”

Hứa Thảo nhìn cha chồng gương mặt nhăn nhoe, làn da vàng đen sạm vì nắng, nhin không được nói: “Cha, con dâu có lời không biết có nên nói hay không?”

Dương lão cha sừng sốt, nhìn về phía Hứa Thảo nói: “Có chuyện gì? Chúng ta đều là người một nhà. Con có chuyện gì thì cứ nói thẳng ra là được.”

Hứa Thảo cười cười, nhìn về phía cây ngô gầy tong teo, nói: “Cha, kỳ thật ta có cái phòng biện pháp sâu ngô. Những cây ngô đều phải đốt sạch ở trước tháng năm sang năm, mặt khác còn thuận tiện có thể trồng xen canh một ít đậu xanh các loại.”

Dương lão cha ngẩn người: “Đây là cái biện pháp gì? Sao chưa bao giờ ta nghe nói qua?”

“Cha, đây là ngày trước khi ta còn bé nghe một lão nhân nói. Lão nhân kia đến chúng ta thôn làm hành khất, cho ta một quyển sách, mặt trên đều là nội dung về cách trồng trọt.”

Tuy rằng nàng không muốn gạt người, nhưng là cũng không thể nói thật.

“Con còn có thể biết chữ?” Dương lão cha có chút choáng váng, người trong thôn không có mấy người biết chữ a.

Hứa Thảo cười cười nói: “Cha, đây là ta khi còn bé đi theo lão tú tài trong thôn học, chính là có thể biết chút chữ mà thôi.” Ngày bé vì có thể giấu diếm việc bản thân biết chữ, nàng còn cố ý chạy tới lão tú tài trong thôn học nhận thức mặt chữ, vốn những chữ này nàng đều biết nên học rất nhanh, lão tú tài kia còn cảm khái mãi không thôi, nói nếu Hứa Thảo là cái nam nhi thì tốt rồi, có thể đi thi công danh, làm rạng danh tổ tông, làm nàng rất ngượng ngùng.

“Con dâu lão đại, người nói cái biện pháp này cũng thật hữu dụng, người là không biết a, hằng năm sâu ngô đều rất nhiều chúng ta trừ khử thế nào cũng không xong. Sản lượng ngô không tốt, sau khi nộp thuế cũng chỉ còn chút đỉnh đủ sống qua năm mới đã là tốt lắm rồi.”

Hứa Thảo gãi đầu cười nói: “Cha, kỳ thật biện pháp này ta cũng chưa thử qua, bất quá nghe lão nhân kia nói là trong cây ngô hư này có trứng sâu ủ mầm, nếu không đốt đến mùa trồng ngô nó sẽ thành trùng bám vào cây ngô mới nảy mầm. Lão nhân kia nói đây là diệt sâu trùng trước khi gieo trồng. Mặt khác ở trong ruộng ngô trồng một ít đậu xanh, như vậy có thể đưa đến ong mắt đỏ, sâu ngô sợ cái này.”

Kiếp trước nàng là tiến sĩ ngành nông nghiệp, ba mươi năm mất hơn nửa thời gian đều dùng ở việc nghiên cứu nông học, tuy nói xuyên qua nơi này hơn mười năm, nhưng những kiến thức này chưa bao giờ quên. Thời cổ đại này không có thuốc trừ sâu chỉ có thể dùng những biện pháp này mà thôi.

Dương lão cha bán tín bán nghi gật đầu, hẳn cũng không chắc biện pháp này rốt cuộc có được không, bất quá sang năm cứ thử thử, dù sao cũng chẳng tổn thất gì.

Hứa Thảo nghĩ nghĩ, lại nói: “Cha, việc xử lý thân ngô này cũng không phải chỉ làm một nhà chúng ta mà toàn bộ thôn đều phải làm, bằng không sâu ngô này là diệt không được.”

Dĩ vãng những thân ngô này đều lưu trữ làm củi đốt, hoặc lưu lại làm phân, làm cho ngô hằng năm gieo trồng đều bị sâu mọt làm hại, sản lượng thấp. Biện pháp này nàng cũng từng cùng nương nói qua nhưng nương của nàng không làm cho nàng nói xong liền đánh nàng đến mức trốn tới trốn lui.

Dương lão cha gật gật đầu nói: “Được rồi, thu hoạch xong ta liền cùng lão lý chính nói, nếu là sang năm sản lượng tăng cũng coi như là việc tốt.”

Hai người đang nói chuyện, Trần thị liền trừng mắt nhìn Hứa Thảo một cái, cả giận nói: “Con dâu lão đại, người đứng ở đó nói cái gì a, có hay không tương nhân hạ, còn không chạy nhanh qua đây bẻ ngô.”

Dương lão cha nghe thấy vậy xấu hổ hướng Hứa Thảo cười cười: “Người cũng đừng để ý, nàng là cái loại tính tình này, người cứ mặc kệ nàng.”

“Cha, không có việc gì, thôi ta đi bẻ ngô đây.” Nàng đứng là cảm thấy không có gì, từ nhỏ đến lớn nàng còn nghe nương nàng nói nhiều câu khó nghe hơn. Nói thật, nàng nghĩ chắc mẹ ruột của Miêu Miêu chính là nghe không nổi những lời này của Trần thị mới bỏ trốn. Bất quá, khi đó những lời Trần thị nói chắc chắn còn khó nghe hơn là với nàng.

Làm việc nhà nông, thời gian trôi qua rất nhanh, mặt trời liền nhanh xuống núi, xem xét ruộng ngô, Hứa Thảo đánh giá tầm khoảng hai ngày có thể bẻ xong.

Trở về nhà, Thầm thị đã nấu xong cơm tối, bột gạo thô và bột ngô trộn chung làm thành bánh bao, thêm chút đồ ăn thừa từ tiệc cưới ngày hôm qua, mặt khác thêm một bát to gà rừng kho cải trắng. Hứa Thảo vừa trở về phòng tắm rửa thì Phú Quý đã về. Trên vai hắn trừ bỏ cung lớn còn có hai con thỏ và một con gà rừng lớn.

Không chỉ có như thế, trong lòng hắn còn ôm một đồng lớn gì đó, dùng quần áo bao lại. Hứa Thảo đi lên đón, khuôn mặt khề ừng đỏ nói: “Đã về rồi, để ta tối cảm cho, chàng nhanh đi tắm đi.” Vừa nói vừa liếc mắt nhìn phía sau hắn còn đang nhảy hăng say Hắc Tử.

Phú Quý đem con mồi ném tới trong viện, lại đem cái cung lớn trên người kia treo lên mái hiên, liền lôi kéo Hứa Thảo vào phòng.

Hứa thảo mặt đỏ hồng, nhỏ giọng nói: “Phú Quý, chàng làm cái gì vậy?”

Phú Quý không nói lời nào, kéo Hứa Thảo ngồi xuống ở đầu giường đặt gần lò sưởi, sau đó đem trong lòng ôm này nọ mở ra đặt lên炕, Hứa Thảo lúc này mới nhìn thấy rõ bên trong gì đó, là hai mươi cái trứng gà, còn có vài chùm nho dại. (Jun: nguyên văn là trái Bò Đào a) Trái nho kia chín màu tím đen thẫm, quả tuy nhỏ nhưng nhìn rất tươi ngon và mọng nước. Nàng đoán nho này chỉ vừa chín tới.

Hứa Thảo kinh hi nhìn Phú Quý kêu lên: “Như thế nào còn có nho dại?” Lúc này mới có tháng mười a, nhưng mà nghĩ lại, bình thường ở sâu trong rừng tháng 10 hẳn là cũng có một ít nho dại chín.

Phú Quý thấy Hứa Thảo vui vẻ cũng mở miệng cười hàm hậu nói: “Trong núi mấy loại quả này đều chín đến mức rụng xuống đất, ta nghĩ nàng sẽ thích ăn nên liền hái một chút mang về.”

Hứa Thảo vui vẻ gật đầu, hướng về phía hắn cười nói: “Thích.” Nói xong liền hái một quả bỏ vào trong miệng, ngọt, còn thoáng xen lẫn một chút chua chua. Mùi vị thật thơm ngon, nàng lại lấy một trái khác nhét vào miệng Phú Quý. Nàng sớm đã quên nho của kiếp trước có mùi vị như thế nào rồi, nhưng cũng biết nho ở hiện đại tuyệt đối không có ngon bằng nho dại ở đây.

Đến nơi này nhiều năm như vậy, nàng cũng không phải là chưa ăn qua nho dại, trên núi có rất nhiều nhưng bọn nhỏ quanh thôn cũng không ít, hàng năm nho dại này vừa chín tới đã bị bọn nhỏ hái đi. Ở sâu trong núi cũng có nhiều nhưng lại không ai dám đi vào trừ những thợ săn lợi hại.

Nhìn đồng nho dại này, Hứa Thảo trong lòng vừa có ý tưởng, ngẩng đầu cười nói: “Phú Quý, trên núi còn nhiều nho dại này hay không?”

“Nho dại?” Phú Quý nhếch miệng cười: “Nàng là kêu mấy quả này đi, trên núi còn rất nhiều, nếu nàng thích ăn, ngày mai ta lại hái về cho nàng.”

“Thật sự?” Hứa Thảo nhãn tình sáng lên: “Sẽ không chậm trễ chàng săn thú chứ?”

Phú Quý ngây ngô cười lắc đầu, thầm nghĩ: nàng dâu cười rộ lên thật là đẹp mắt, ánh mắt loạn loạn, lượng lượng.

“Vậy ngày mai chàng hái nhiều một chút mang về được không? Ta tính làm tương hoa quả đi bán trên bán.”

Thế giới này không có tương hoa quả, Hứa Thảo nghĩ nếu là nho dại có nhiều, nàng làm một ít mang đi bán, tốt xấu gì cũng kiếm được chút tiền mua này mua kia.

Phú Quý cười nói: “Được, ngày mai ta mang về cho nàng nhiều một chút.” Hắn nói xong liền đem nho dại bỏ lên trên bàn, ôm lấy mấy cái trứng gà rừng, lôi kéo Hứa Thảo hướng phòng bếp đi, “Hôm nay ta tìm được nhiều trứng gà, đợi lát nữa kêu nhị đệ muối nấu một chút, nàng cần phải ăn nhiều hai cái bồi bổ cơ thể.”

Năm nay, toàn bộ Chương Hà thôn cùng với mấy thôn lân cận nuôi gà đều bị bệnh chết hết, cho nên trứng gà nhưng là trở thành vật quý hiếm, ngày thường Phú Quý nếu nhặt được đều trực tiếp mang lên bán trên bán nhưng giờ hắn có nàng dâu nên mang về cho nàng dâu bồi bổ.

Vào phòng bếp nhìn thấy thẩm thị liền nhếch miệng cười nói: “Nhị đệ muối, hôm nay ta kiếm được chút trứng gà, người luộc vài cái cho nàng dâu ta cùng với Miêu Miêu và Quân ca nhi ăn, còn lại thì để lát nữa chiên lên làm đồ ăn.”

Thẩm thị cười, liếc mắt xem Hứa Thảo một cái nói: “Được, ta đây vụng trộm nấu vài cái lưu lại cho đại tẩu ăn. Còn lại đều đem chiên làm đồ ăn a.”

Phú Quý cười đáp: “Được.”

Bạn đang đọc truyện *Nông Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 8: CHƯƠNG 8

Edit: Junne

Hứa Thảo đứng ở bên cạnh có chút ngượng ngùng nhìn về phía Thẩm thị cười xấu hổ. Thẩm thị thấy vậy che miệng cười nói:

“Đại tẩu không cần e lệ, đại ca đối với tẩu tốt đó là phúc khí của tẩu, nhưng mà đại tẩu, tẩu cũng nên bồi bổ thân mình cho tốt, thân hình gầy yếu như thế này sinh đứa nhỏ sẽ không dễ dàng a.”

Hứa Thảo nghe vậy ngẩng đầu liếc mắt nhìn Phú Quý một cái, lại cuống quýt cúi đầu vì xấu hổ.

Thẩm thị thấy vậy vẫn giữ nguyên nụ cười, bảo Phú Quý đi ra ngoài, giữ Hứa Thảo ở lại. Hứa Thảo nhìn thấy Thẩm thị đem mười trái trứng gà bỏ vào trong nồi nước sôi nấu lên, lại đem mười quả còn lại đập vào trong chén, bỏ thêm chút muối khuấy đều.

Hứa Thảo hỗ trợ thêm cùi lửa, Thẩm thị chiên trứng gà xong, liền đi lại góc bếp cắt đôi trái bí đỏ, gọt vỏ và xắt hạt lựu. Trong thời gian này, trứng gà luộc cũng đã chín, Thẩm thị liền đem toàn bộ trứng gà vớt ra, sau đó ngẩng đầu nhìn thoáng qua Hứa Thảo, đem trứng gà ngâm qua nước lạnh một chút, dùng cái áo khi nẩy Phú Quý bao trứng gà bao lại lần nữa, nhét vào trong lòng Hứa Thảo rồi nói:

“Đại tẩu, nhanh đem trứng gà mang về phòng đi, nếu làm cho nướng cùng Tam đệ muội nhìn thấy, mắt công các nàng lại nói những lời khó nghe.”

Hứa Thảo gật đầu đáp: “Được rồi, ta lưu lại vài cái cho Quân ca nhĩ ăn nhé.”

Thảm thị cười nói: “Không có việc gì, buổi tối muội mang Quân ca nhĩ qua phòng tàu ăn.”

Nghe vậy, Hứa Thảo mới ôm trứng gà đi về phòng, không nghĩ tới mới đi ra khỏi phòng bếp liền nhìn thấy Ngưu thị vừa đi vừa cắp hương về phía bên này. Người này cũng thật có thể ngủ, thể nhưng ngủ đến bây giờ mới dậy. Hứa Thảo mặc kệ nàng, ôm trứng gà hương phòng mình mà đi. Ngưu thị liếc mắt một cái liền nhìn thấy Hứa Thảo ôm gì đó trong lòng liền cười ha ha chạy đến nói:

“A, đại tẩu ôm cái gì vậy nha? Đừng nói là tàu và nhĩ tàu cùng nhau ăn mảnh a.”

Hứa Thảo ngẩng đầu, liếc mắt nhìn nàng ta một cái nói: “Con mắt nào của ngươi nhìn thấy ta và nhĩ đệ muội ăn mảnh? Không lẽ sau khi ngủ suốt cả một buổi chiều đầu óc ngươi trở nên hồ đồ?”

Ngưu thị này vốn cũng không phải là cái người tốt, nàng cũng lười phải lấy lòng nàng ta, càng không muốn trước mặt nàng ta khiến cho bản thân bị yếu thế.

Ngưu thị bức mình trong người không phát ra được, dùng sức trừng mắt nhìn về phía Hứa Thảo, cả giận nói: “Vậy ngươi ôm ở trong lòng cái gì? Che che giấu giấu, có phải hay không là ở phòng bếp trộm đồ ăn đi?”

Hứa Thảo cảm thấy nhục cười, đang muốn nói vài lời thì Phú Quý đã vội vàng buông việc trong tay chạy tới, vừa lôi kéo Hứa Thảo đi vào phòng vừa nói:

“Không cần để ý nàng ta, chúng ta đi về phòng. Chẳng lẽ ta mang đồ ăn cho vợ ta còn phải báo cáo cho nàng ta biết hay sao, nàng ta cũng không nghĩ lại thử xem người thường xuyên ăn mảnh còn không phải chính nàng ta sao.”

Phú Quý là người có tính tình ngay thẳng, nghĩ cái gì là nói ra cái đó, không quản người khác ngại ngùng hay xấu hổ. Ngưu thị tức giận đứng dậm chân tại chỗ, lại ngay cả một lời cũng không dám phản bác. Hứa Thảo đi theo Phú Quý về phòng, nghĩ lại cảm thấy làm vậy không được tốt lắm liền nói:

“Phú Quý, hay là trứng gà để lại sáng mai cho mỗi người một cái chứ một mình ta ăn cũng không được tốt cho lắm.”

Phú Quý mới mặc kệ người khác nghĩ gì, hần nói: “Không cần. Trứng gà này vốn là ta cố ý tìm cho nàng, hơn nữa không phải còn hai con thỏ rừng sao? Con gà rừng kia thì ta cầm đi bán, thỏ rừng một con cho cả nhà chúng ta cùng ăn, còn một con chờ nàng lại mặt liền mang về. Nhìn nàng thân mình gầy yếu như vậy phải nên bồi bổ cho tốt mới đúng, nên nàng cứ lưu lại ăn đi, đừng suy nghĩ nhiều.”

Hứa Thảo thế này mới không nói thêm cái gì nữa.

Buổi tối ăn cơm chiều xong, Hứa Thảo đang muốn trở về phòng nghỉ ngơi một chút chợt nghe bên ngoài truyền đến hai tiếng chó sủa quen thuộc. A, này không phải là tiếng của Tiểu Bạch hay sao? Nàng bước nhanh chân ra ngoài, quả nhiên liền nhìn đến bóng dáng gầy yếu đang chạy về phía mình, Hứa Thảo ngồi xổm xuống, sờ sờ đầu Tiểu Bạch nói:

“Tiểu Bạch, sao ngươi lại đến đây? Không có ta ở nhà nương lại đánh ngươi hả?”

Nàng đoán nếu nàng không ở nhà, chỉ một thời gian sau nương nàng liền đem Tiểu Bạch giết thịt ăn. Lúc nàng còn ở nhà, nương nàng đã có ý nghĩ này không phải là ngày một ngày hai a. Nay nàng lập gia đình, nương nàng khẳng định muốn giết nó lấy thịt ăn cho nên nó mới chạy đến tìm nàng như thế này.

Tiểu Bạch nước mắt lưng tròng kêu hai tiếng, còn hương về phía Hắc Tử nằm cạnh Hứa Thảo lắc lắc cái đuôi. Hứa Thảo nhìn thoáng qua Hắc Tử đang nằm úp sấp ngủ, rồi quay sang tiểu bạch nói:

“Nếu ngươi không sợ Hắc Tử về sau liền ở lại đây với ta luôn nhé.”

Tiểu Bạch liền kêu lên hai tiếng không rõ là đồng ý hay là không đồng ý. Hứa Thảo nhìn thấy Tiểu Bạch sau khi nhìn về phía nàng kêu hai tiếng liền đi đến trước mặt Hắc Tử vẫy vẫy cái đuôi tỏ ý lấy lòng, hương về phía Hắc Tử kêu lên hai tiếng mềm mại như làm nũng. (Jun: Hắc hắc có gian tình JQ) Hắc Tử nâng mắt nhìn lên một chút liền nhắm lại, ngay cả mở miệng phản ứng cũng không buồn làm, nhưng Tiểu Bạch dường như rất vui vẻ, nhẹ nhàng nằm ghé vào bên cạnh Hắc Tử.

Hứa Thảo nhìn một màn này liền nở nụ cười, sau đó trở về phòng thì thấy Phú Quý đang vô cùng cẩn thận ôm Miêu Miêu, một người nam nhân sức dài, vai rộng như thế vậy mà ngay cả cái đứa nhỏ cũng không biết ôm, nhẹ tay, nhẹ chân dường như rất sợ đụng làm đau Miêu Miêu. Nhìn thấy nàng đi vào liền cười ngây ngô nói:

“Là con chó Tiểu Bạch nhà nàng phải không?”

Hứa Thảo ừ một tiếng, gờ tay đón lấy Miêu Miêu trong lòng hần, cười nói:

“Phòng chừng nương ta lại đánh chủ ý lên Tiểu Bạch nên nó mới chạy đến tìm ta. Phú Quý, về sau cho Tiểu Bạch ở lại đây sẽ không phiền gì chứ?”

Phú Quý cười nói: “Này thì có cái gì phiền, cứ để nó đi theo Hắc Tử là được.”

Hứa Thảo nghe vậy liền nở nụ cười yếu ớt, sau đó toàn bộ lực chú ý liền dời đến Miêu Miêu đang ở trong lòng: “Miêu Miêu, gọi nương nào...”

“Ông...”

Hứa Thảo cực kỳ có kiên nhẫn, dịu dàng lặp lại: “Miêu Miêu, là nương nga, không phải ông, là nương...” Nàng còn đem âm cuối cùng kéo ra thật dài.

“...”

“Nương.” Hứa Thảo tiếp tục sửa lại cho đúng.

Buổi tối nàng đút cho Miêu Miêu ăn, từ trước đến nay Miêu Miêu không được ngồi cùng bàn để ăn mà là chờ cả nhà ăn xong thì Trần thị sẽ đút cho nàng. Như vậy được bữa đói, bữa no, cũng vì thế mà nhìn Miêu Miêu đã hơn hai tuổi mà rất nhỏ. Tối hôm nay Miêu Miêu ăn rất nhiều, non nửa bát bí đỏ xào trứng, một cái bánh bao, vuốt ve cái bụng nhỏ tròn vo nằm tựa vào trong lòng Hứa Thảo, hướng Hứa Thảo cười vui vẻ, trong miệng còn ề ề gọi nương.

Mới hơn hai tuổi đứa nhỏ còn không nhớ được nhiều, hơn nữa Miêu Miêu cũng không sợ người khác lại rất hay cười, mà Hứa Thảo là thật lòng muốn đối tốt với đứa bé này, trẻ nhỏ mặc dù không hiểu rõ lý lẽ, nhưng cũng có thể cảm nhận được ai đối xử tốt với chính mình. Đêm nay, Miêu Miêu rất quấn quýt Hứa Thảo, cũng không cho Trần thị đụng vào nàng một chút nào.

“Vợ, nàng thật tốt.”

Phú Quý tính tình mặc dù ngay thẳng, thật thà, nhưng là cũng phân biệt rõ thật tình cùng với ác ý. Từ trước đến nay hẳn đều biết Hứa Thảo tuy tính tình kiên cường có chút ngang bướng nhưng rất tốt bụng, so với người vợ trước của hắn tốt hơn không biết gấp bao nhiêu lần. Nghĩ đến người vợ trước của mình, đột nhiên Phú Quý cảm thấy khó chịu, chán ghét khê nhủu mảy.

“Chàng nói cái gì thế, chúng ta đều là người một nhà mà.” Hứa Thảo bị Phú Quý nhìn chăm chú thì có chút xấu hổ, cả gương mặt xoát một cái liền đỏ hồng.

Nhìn vợ mình thẹn thùng, Phú Quý ở trong lòng cảm thán thở dài một hơi, vợ mình thân hình gầy yếu, nhỏ con thế này biết đến bao giờ hắn mới có thể ăn thịt a.

Hứa Thảo không biết suy nghĩ trong lòng của nam nhân trước mặt này mà chỉ lo trêu chọc Miêu Miêu.

Dạy cả đêm, cuối cùng Miêu Miêu cũng kêu được nương, phát âm chính xác đem Hứa Thảo vui vẻ cười ha ha không ngừng.

Buổi tối, Miêu Miêu cũng ngủ cùng hai người trên炕, Phú Quý nghĩ nguyện vọng đơn thuần là ôm vợ mình ngủ cũng không thực hiện được, hẳn tiếc nuôi thờ dài trong bóng đêm.

Ngày hôm sau thức dậy là Ngu thị làm đồ ăn sáng, đồ ăn kia đúng là không phải khó ăn bình thường, buổi sáng nấu cháo gạo thô, Hứa Thảo cố nén cảm giác muốn ói trào ra ăn cho hết một chén. Dương gia những người khác đều ăn như thế chỉ có mình Ngu thị là không ăn thứ gì.

Nhìn thấy cả nhà ăn xong, Ngu thị đi đến trước mặt Phú Quý cười tủm tỉm nói:

“Đại ca, hôm nay ta muốn lên trấn trên đi dạo, con mời người sẵn về có muốn cầm lên trấn trên bán không? Nếu có thì đưa đây, tiện đường ta giúp huynh bán luôn.”

Mấy người bên cạnh nghe thấy vậy liền cười xuy một tiếng, sợ là nếu giao con mời này cho nàng ta đem bán thì toàn bộ tiền đều tiến vào túi nàng ta hết đi.

Phú Quý vừa nghe vậy liền vội vàng lắc đầu: “Không cần, đợi lát nữa ta tự mình đi trấn trên đem con gà rừng này bán.” Con gà rừng kia bị thương ở đùi vẫn còn sống chắc chắn bán sẽ được giá hơn một chút.

Ngu thị vừa nghe thấy vậy liền có chút không vui nhưng cũng không dám nói thêm điều gì, chính là giả vờ lơ đãng hỏi:

“Đại ca liền đem gà rừng đi bán, vậy còn hai con thỏ rừng thì sao?”

“Một con lưu lại chúng ta làm đồ ăn, còn một con ngày mai ta cùng đại tẩu các người về lại mặt mang theo.” Phú Quý nói xong, khẽ nhếch miệng cười nhìn về phía Hứa Thảo.

Buổi sáng Ngu thị muốn đi lên trấn trên đi dạo, không chịu ở nhà đi bê ngô, Trần thị oán hận trừng mắt liếc nàng ta một cái nhưng cuối cùng cũng chẳng dám nói gì. Phú Quý mang con gà rừng đi lên trấn trên, Hứa Thảo dặn hẳn mua một chút đường phèn cùng mật mang về vì khi nàng làm tương hoa quả cần dùng.

Tiếp đó toàn bộ mọi người đều ra đồng, bắt quá trong nhà còn có hai đứa bé nên làm cho Trần thị ở lại trông coi.

Ở ngoài ruộng bận cả một ngày khi lúc về nhà Hứa Thảo liền nhìn thấy Trần thị mặt mày cau có, khó chịu, lại nhìn thấy Phú Quý mang về một bao nho rừng to, nhìn thấy nàng liền cười nói: “Vợ, nàng mau lại đây xem này là buổi chiều ta đi vào núi giúp nàng hái nho rừng, nàng muốn có mật ta cũng kiếm được một cái tổ ong, còn nhặt được ba mươi trái trứng gà, chờ ngày mai chúng ta lại mặt trời điểm liền mang theo.”

Hứa Thảo nghe hắn nói xong quả nhiên liền thấy bên cạnh có một cái tổ ong mật to, nàng còn đang nghĩ trong đầu là tự nhiên vừa vào cửa đã nghe thấy mùi mật ở đâu đó.

Phú Quý vừa nói xong, Trần thị sắc mặt càng thêm khó coi, bà ta la lên: “Ra ngoài đi sẵn liền mang về một bao trái cây và ba mươi quả trứng gà cấp nhà nàng đưa đi, người thật sự là cái phá gia chi tử.” Bà ta nói xong, cảm thấy chưa hết giận liền lớn tiếng kêu lên: “Phú Quý, tổ ong kia người cũng đừng có động đến ta lưu trữ làm chút đồ bỏ cho Quân ca nhi.”

Phú Quý liền quay sang cười với Trần thị: “Nurong, không được a, vợ con nói muốn dùng mật làm tương hoa quả, nếu có thừa con liền để dành cho người.”

Trần thị nghe vậy liền ghen, một câu cũng nói không nên lời. Trần thị cũng không dám mắng Hứa Thảo ở trước mặt Phú Quý, bà ta biết đứa con không chung huyết thống này rất bệnh vợ.

Hứa Thảo nghe hai người nói liền cười mỉm, nhẹ nhàng nói: “Nurong, con dùng mật làm tương hoa quả mang lên trấn trên bán, nói không chừng còn có thể kiếm mấy lượng bạc. Người đừng nên tức giận, đến lúc đó con mua cho Quân ca nhi chút vải bố may cho hắn hai bộ quần áo.”

Trần thị sùng sốt hỏi: “Người nói mấy cái linh tinh đó thật có thể kiếm tiền?”

“Hắn là không có vấn đề gì.” Đây nho rừng hương vị thơm ngon, vị lại chua chua ngọt ngọt, mọi người bình thường đều rất thích ăn. Bất quá sau khi làm xong tương hoa quả, giá sẽ có chút cao, nàng tính trực tiếp đi chào hàng ở mấy nhà giàu.

Nghe nói có thể kiếm được tiền, Trần thị cũng không tốt nói thêm cái gì, liền thở dài hai cái rồi trở về phòng.

Bạn đang đọc truyện *Nông Phu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: CHƯƠNG 9

Edit: Junne

Ngày thứ ba chính là ngày Hứa Thảo lại mặt, hai người liền dậy sớm, Hứa Thảo làm đồ ăn sáng, sau khi mọi người ăn xong, lại đem phòng bếp dọn dẹp một lần, sau đó đi ra thì nhìn thấy Phú Quý ở bên ngoài đang đem trứng gà bỏ vào rổ nhỏ.

Hứa Thảo hé miệng cười, xoa xoa hai tay, tiến lên giúp đỡ, vừa vươn tay vừa nói:

“Để ta cầm cho, chàng xem còn có cái gì muốn mang theo nữa không, chúng ta buổi trưa không về cho nên mang theo Miêu Miêu đi luôn nhé.”

Phú Quý nghe vậy liền nở nụ cười: “Được, để ta đi ôm Miêu Miêu lại.”

Ba người cứ như vậy hướng về nhà mẹ đẻ Hứa Thảo mà đi, mang theo một rổ trứng gà, còn có hôm trước Phú Quý săn được một con thỏ rừng béo mập, ước chừng phải tầm tám cân.

Miêu Miêu lần này được coi là lần đầu tiên đi ra khỏi nhà, vô cùng ngạc nhiên, ghé vào vòm ngực Phú Quý nhìn đông, nhìn tây, đôi mắt to tròn lảo liên vô cùng đáng yêu.

Lại nói sau khi bọn họ đi, Ngu thị đứng ở trong sân một lúc lâu, thấy không ai để ý đến nàng ta, thế này mới lén lút tính đi đến phòng Phú Quý cùng Hứa Thảo lục lọi một chút. Đang muốn đẩy cửa đi vào, ở phía sau bỗng vang lên tiếng của Thẩm thị:

“Tam đệ muội, ta xem người đừng nhòm ngó tổ ong cùng đường phen kia làm gì cho mất công, người cũng không phải không biết đại ca rất thương đại tẩu, mấy thứ kia đại tẩu đều để dùng, nếu người mà lén ăn vụng, khi đó đại ca nóng giận lên, chúng ta cũng không giúp được người.”

Thẩm thị nói xong, nở nụ cười châm chọc, cũng không biết Tam đệ làm sao lại nhìn trúng một nữ nhân tính tình kém, hết ăn lại nằm, làm biếng vô cùng đã thế bản tính còn hay tẩy máy thế này nữa.

Ngu thị bị Thẩm thị nói xấu hổ đến mức mặt lúc xanh lúc trắng, xoay người oán hận trừng mắt nhìn Thẩm thị một cái, tự biết bản thân đuối lý, nên cái gì cũng không nói, cầm giỏ xoay về phía cửa mà đi.

Nằm ở ngoài viện Hắc Tử cùng Tiểu Bạch khẽ ngẩng đầu liếc mắt nhìn nàng ta một cái. Ngu thị trong lòng tức giận muốn chết, trừng mắt lườm hai con chó, con chó Hắc Tử thì nàng ta không dám trêu chọc, nhưng con con Tiểu Bạch gây nhom kia thì nàng ta không sợ. Ngu thị trong lòng vẫn còn giận, cảm thấy tất cả mọi lỗi lầm đều do Hứa Thảo mà ra, nếu đại ca không cưới Hứa Thảo, tất cả mọi thứ tốt này đều thuộc về nàng ta.

Nàng ta càng nghĩ càng tức giận, liền nhấc chân đạp một phát vào Tiểu Bạch. Ai ngờ, Tiểu Bạch trừ chủ nhân của nó và Hắc Tử thì nó chẳng sợ ai, nhìn thấy cái chân đá đến, nó không hề nghĩ ngợi, há miệng cắn. Một bên Hắc Tử khẽ mở mắt thấy mọi chuyện không xảy ra việc gì lớn liền nhắm mắt lại.

Tiểu Bạch cắn một ngụm này vô cùng mạnh, làm Ngu thị đau kêu lên ầm ĩ khiến Dương gia mọi người đều chạy vội ra.

Ngu thị bị đau, nước mắt lưng tròng, nhìn thấy tướng công nhà mình đi ra liền khắp khiêng đi cả nhấc đến, nước nở khóc lên:

“Tướng công, người cần phải làm chủ cho ta a, con chó do đại tẩu mang đến vậy mà lại cắn ta, chó mà cắn người nhà chúng ta cũng không thể nuôi, ta xem ra vẫn nên mang nó giết bằng không gặp ai đi qua nó cũng cắn thì lại mang tội.”

Trần thị nghe vậy cũng phụ họa nói: “Ông nó à, con dâu cả không biết nghĩ sao thế này, chó cắn người không sớm đem giết mà lại còn mang đến nhà chúng ta, ta xem vẫn là thừa dịp nàng không ở đem con chó này giết đi.”

Dương gia một nhà đều không nói chuyện, Thẩm thị mở to mắt liếc Ngu thị một cái, nói:

“Nương, con chó này không thể nói cho nên chúng ta cũng không được đổ oan cho nó, ta rõ ràng nhìn thấy tam đệ muội giờ chân đá Tiểu Bạch, nó mới cắn trả.”

Lời này vừa nói ra, Dương Đại Đồng có chút không vui, hần cau mày nhìn Ngu thị nói: “Thúy nhi, đây là do người không đúng, người làm gì mà lại đi trêu chọc nó? Nếu làm cho đại ca, đại tẩu biết bọn họ sẽ nghĩ thế nào? Ta cũng khó xử. Hôm nay việc này coi như xong, đợi lát nữa ta cùng người đi lên trấn trên mua chút thuốc bôi vào, việc này không thể để đại ca và đại tẩu biết.”

Nông dân ai cũng biết, chó dùng để trông nhà là không được trêu chọc, hơn nữa cũng không ai dám tùy tiện đá nó. Ngu thị nghe vậy nước mắt đang tuôn như mưa mới tạm dừng lại. Thẩm thị khẽ liếc Ngu thị một cái, âm thầm khinh thường trong lòng, nàng ta cảm thấy nữ nhân này thật sự là vô cùng ngu ngốc.

Dương lão cha cũng nhíu nhíu chân mày, phát phát tay: “Đều giải tán, chúng ta cũng nhanh chút đi ra ruộng ngô, lão tam, người mang theo vợ mình lên trấn trên nhìn xem, việc như vậy mà cũng có thể làm ra, thật sự là hồ đồ.”

Cuối cùng cả nhà cũng giải tán. Dương Đại Đồng đi mượn xe trâu mang theo người vợ không biết điều của chính mình đi lên trấn tìm đại phu.

Đều là người cùng một thôn, nên rất nhanh cả ba người Hứa Thảo đều đi đến Hứa gia, Hứa lão nương Lí thị đang ngồi xõm ngoài cửa, nhìn ra ngoài cổng thấy dáng ai giống con gái mình và con rể liền cuống quýt đứng lên, hướng về phía trong phòng hô:

“Cha bọn nhỏ, Cha bọn nhỏ, ông mau ra đây, khuê nữ nhà ta đã trở lại.”

Hứa lão cha vội vàng đi ra, tiếp đó là nhị nha và tam nha cũng nhanh chân xuất hiện. Nhìn thấy là nhị tỷ nhà mình, hai tiểu nha đầu vui vẻ chạy đến.

Mấy người đi vào nhà, Lí thị nhanh tay đi lấy mấy bát nước lọc mang lại, cườì tùm tùm nhìn về phía Phú Quý nói: “Phú Quý, đi đường chắc đã khát nước rồi, mau uống nước đi.”

Phú Quý thấy vậy cũng nở nụ cười, không khách khí bụng lên chén lớn, uống một hơi cạn sạch mới trả lời: “Cám ơn nương, con đã hết khát rồi.”

Hứa Thảo nhìn bộ dạng ngây ngô khờ khạo của hần liền nhin không được nở nụ cười. Miêu Miêu lần đầu tiên đến, ngạc nhiên nhìn quanh. Hứa Thảo nghĩ Tiểu Sơn và Miêu Miêu tuổi cũng ngang ngang nhau liền mang Miêu Miêu vào buồng trong làm cho hai cái hài tử nằm ở kháng chơi.

Hứa thị nhìn thấy con gái lớn và con rể ở chung hài hòa, vụng trộm đem Hứa Thảo kéo vào phòng bếp hỏi nhỏ: “Đại nha đầu, hần đối với người có tốt không? Ta coi hần tuy có chút khờ nhưng hần là rất thành thật đi.”

Hứa Thảo cười nói: “Nương, hần đối với con tốt lắm.” Nói xong còn đưa cái rổ đang cầm trong tay cho bà và nói, “Đây là hần ở trên núi kiếm được trứng gà rừng cố ý mang đến cho mọi người ăn, còn có một con thỏ rừng béo mập nữa cũng đều lưu lại làm cho mọi người làm thức ăn để bồi bổ. Người nhớ nấu cho bọn nhị nha tam nha và Tiểu Sơn cùng ăn, chứ đừng mang lên trấn trên bán.”

Hứa đại nương bị con gái lớn nói đến xấu hổ, giận trừng mắt nhìn Hứa Thảo một cái, nói thầm “Ta cũng không phải là không hiểu được, người yên tâm đi, sẽ để lại làm đồ ăn cho mấy đứa nhỏ không có mang đi bán.”

Hứa Thảo nghe vậy lại dặn thêm: “Cũng đừng có đồ gì ngon đều chỉ cho mình Tiểu Sơn ăn, mà là cho cả nhị nha và tam nha cùng ăn nữa, bọn nó đang tuổi lớn cần bồi bổ.”

“Người cái nha đầu chết tiệt này, lại còn dám dạy dỗ lão nương ta a.” Lí thị bị con gái nói mặt mũi đỏ bừng, vừa xấu hổ vừa tức giận muốn đi qua nhéo lỗ tai Hứa Thảo, nhưng nghĩ đến con rể còn ở bên ngoài mới cố gắng nhin xuống, “Được. Ta đều đã biết, không cần người nhắc nhở. Đúng rồi, đại nha đầu, người đối xử tốt với con riêng của Phú Quý như vậy làm gì? Cũng không phải do người sinh ra, hơn nữa, về sau người sinh con, vậy con của người làm sao bây giờ? Haiz, nếu không có đứa con riêng này thì tốt biết mấy.”

Lí thị nói xong liền thở dài. Hứa Thảo nghe vậy liền nói:

“Nurong, người nói lung tung cái gì thế, Miêu Miêu đáng yêu, lại ngoan như vậy, ta xem nàng như con ruột mà yêu thương. Bây giờ ta thương nàng, ngày sau ta già nàng lớn lên tất sẽ hiểu kính lại ta thôi.”

Lí thị cười xì ra tiếng, lấy tay điểm vào trán Hứa Thảo, cười nói: “Nha đầu chết tiệt này, người mới bao nhiêu tuổi đâu, nói linh tinh cái gì, lại còn là coi như con ruột nữa chứ, cũng không thấy xấu hổ a.”

Hứa Thảo hắc hắc cười đáp: “Ta cũng đã lập gia đình, còn có gì mà xấu hổ chứ?”

Lí thị cũng nở nụ cười theo, thôi thôi chỉ cần con rể đối với con gái bà tốt là được.

Giữa trưa Hứa Thảo cùng Phú Quý liên lưu lại ăn cơm, Lí thị tay nghề quả thực không sai, một món trứng chiên với hành, nắm hằm thơm hoang. Hứa Thảo thỏa sức ăn đến mức bụng trướng to tròn liên cảm thán nướng mình bất công, nấu ăn ngon như thế này vậy mà ngày thường chẳng hề nấu, luôn bắt nàng phải làm. Bất quá, nhờ vậy tay nghề Hứa Thảo mới không tệ, từ nhỏ được Lí thị truyền thụ kinh nghiệm hơn nữa còn có thêm kiến thức và cách chế biến món ăn của kiếp trước, liền nấu được nhiều món vô cùng phong phú, hương vị lại thơm ngon đặc biệt.

Ăn cơm xong, Hứa Thảo có ý định đi về sớm để làm tương hoa quả, nàng nói một tiếng với cha mẹ rồi ba người đi về. Sau khi trở về, thì thấy chỉ có một mình Ngưu thị ở nhà, Hứa Thảo thấy nàng ta đi đường khắp khiêng liền hỏi: “Tam đệ muội, người đây là làm sao vậy?”

Ngưu thị bị ăn đau khổ nhưng lại không nói nên lời, chỉ trừng mắt liếc Hứa Thảo một cái, cả giận nói: “Không cần thận ngã có được hay không? Không cần tâu giá vờ quan tâm.”

“Được, được. Vậy ta mặc kệ người.” Dứt lời, Hứa Thảo ôm Miêu Miêu đang ngủ say trở về phòng, giúp Miêu Miêu trải tốt đệm chăn, Hứa Thảo liền vác theo bao tải đựng nho rừng đi về phía phòng bếp. Hôm nay, Phú Quý cũng không có việc gì làm, liền đi đến trước mặt Hứa Thảo hỏi:

“Vợ, có muốn ta giúp gì không?”

“Vậy chàng đem đồng nho rừng này đi rửa đi.”

Phú Quý nghi hoặc hỏi: “Vợ, cái này gọi là nho rừng hả? Chúng ta toàn kêu là từ trái cây.” (Jun: chắc là do nho có màu tím nên gọi thế, có thể nghĩ là trái cây tím... chắc vậy.)

Hứa Thảo cũng thực nghi hoặc, nàng xuyên qua đến nơi này không có trong lịch sử, các loại rau dưa đều có, chỉ duy nhất không có hoa quả. Trong núi lâu lâu có nho rừng, táo rừng, lê rừng, linh tinh trái cây, nhưng đều không có tên, mọi người toàn gọi là trái cây rừng.

Phú Quý nhìn thấy vợ mình ngần người, liền hỏi lại một lần nữa. Hứa Thảo lúc này mới hồi thần lại, cười nói: “Ta chính là từ một quyển sách biết được. Tốt lắm, chàng nhanh đi giúp ta đem những trái này rửa sạch. Đợi lát nữa chúng ta làm tương hoa quả.”

Hai người hợp sức đem cả bao nho rừng rửa sạch sẽ, lại đem chúng lột vỏ toàn bộ. Nho rừng này đều đã chín, vỏ của nó chỉ cần dùng tay bóc nhẹ chút là ra.

Hứa Thảo đem vỏ nho rừng vào trong nồi, thêm nước nấu sôi lên, đợi cho hỗn hợp trong nồi này từ từ chuyển sang màu tím thẫm sền sệt thế này mới tắt bếp, đem bã vỏ vớt ra. Vỏ nho rừng này quá chất, lại dày nếu không cũng có thể thêm vào làm thành tương luôn.

Tiếp theo đem phần thịt quả nho rừng cùng với hỗn hợp nước mới nấu vừa này bỏ vào nồi to hơn nấu lại lần nữa, chờ nấu sôi một lát, bên trong thịt quả cũng tan ra, Hứa Thảo vội mang đến một miếng vải bố màu trắng sạch sẽ, đem những cặn bã bên trong hỗn hợp lọc ra. Tiếp đó lại cho lên bếp nấu, nấu sôi liền nhỏ lửa, cho đường phèn và mật vào khuấy đều tay, nấu đến khi nào tương đặc sền sệt lại là xong.

Mê tương nho rừng đầu tiên ra lò, Hứa Thảo tìm một cái chén sạch sẽ múc ra nếm thử, hương vị chua chua ngọt ngọt, so với kiếp trước nàng ăn thì tốt hơn nhiều, có lẽ do nho và mật ong đều là từ thiên nhiên không có chất ô nhiễm.

Phú Quý ăn một miếng liền khen nàng làm ngon. Hứa Thảo liền để lại hai chén cho cả nhà nếm thử, còn lại đều cho vào bình nhỏ bọc lại. Bận cả buổi chiều, một bao nho rừng chỉ làm được hai bình nho nhỏ.

Lúc nồi thứ hai vừa xong, Ngưu thị đã mặt dày, khắp khiêng chân đi vào, hít hít cái mũi nói: “Đại ca, đại tẩu, làm cái gì mà thơm vậy?”

Bạn đang đọc truyện *Nóng Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 10

Hứa Thảo thấy là Nguru thị liền cười nói: “Đây là tương hoa quả ta làm, cố ý để lại hai chén, chờ cha mẹ về nếm thử. Tam đệ muội, chân người ngã bị thương, trước đi ra ngoài ngồi, chờ cha mẹ về là có thể ăn cơm. Bằng không ta sợ một lát nữa khối huân làm người khó chịu.”

Nàng cũng không tính cho Nguru thị nếm thử, bằng không hai chén này cũng không đủ cho nàng ta ăn. Thứ này vốn chỉ dùng để pha nước uống, hoặc khi làm bánh thì dùng một ít, lúc miệng không có khẩu vị cũng chỉ ăn một chút mà thôi. Gặp Hứa Thảo nói như thế, Nguru thị sao lại không rõ nàng có ý đuổi người, nghĩ đến đại ca còn ở bên cạnh, nàng ta lại không dám đắc tội, chỉ đành phải tức giận bước chân khập khiễng đi ra bên ngoài.

Phú Quý nhìn thấy vậy liền cười nói: “Vợ, nàng không cần để ý nàng ta, cả ngày thần kinh có vấn đề, lại còn lười, sau này nàng cứ coi như không phát hiện ra nàng ta là được.”

Hứa Thảo thản nhiên cười đáp: “Cũng chỉ là khách sáo một chút mỗi khi gặp mặt thôi, nàng không chọc ta, ta tự nhiên sẽ không để ý đến nàng.” Vừa nói xong, Hứa Thảo vội vàng đem tương hoa quả nấu tốt cho vào bình, “Hôm nay chắc là bê xong hết ngô ngoài ruộng, ngày mai ta tính đi lên trấn trên nhìn một chút, xem cái này có bán được không, nếu là có thể bán kiếm chút bạc thì tốt, còn không thì chúng ta lưu lại chính mình ăn.”

Thứ này, sợ là hai cái đứa bé trong nhà đều thích ăn. Cơm tối Hứa Thảo dùng mật ong kho thịt thỏ, lại nấu một nồi canh củ cải to, tràn đầy hai chậu lớn, cũng đủ cho người một nhà ăn.

Đến lúc người một nhà về, Hứa Thảo đã đem đồ ăn đặt lên bàn, món thịt thỏ dùng mật ong kho cả nhà vẫn là lần đầu nếm thử. Chỉ cảm thấy hương vị ngọt ngào ngon miệng, mang theo vị ngọt. Thỏ hoang thịt cũng kho vừa phải không quá mặn, không quá nhạt, tám cần thịt thỏ cả nhà đều ăn sạch sẽ.

Dương lão cha ăn rất là thoải mái, cười tủm tỉm nói: “Con dâu cả tay nghề so với trấn trên đầu bếp làm đều ngon hơn.”

Thẩm thị cũng phụ họa nói: “Đúng vậy a, con dâu vẫn là lần đầu tiên được ăn đến món ăn mới mẻ như vậy a, thịt thỏ kho mật ong, mặc dù mang theo một chút vị ngọt nhưng cũng không làm ảnh hưởng đến hương vị của thịt, thực sự là ăn rất ngon.”

Tất cả mọi người đều gật đầu nhất trí. Trần thị tuy không nói gì nhưng cũng cười tủm tỉm, hiển nhiên là ăn cực kỳ vừa lòng.

Hôm nay ngô đều bê xong, có thể nghỉ ngơi một thời gian, mọi người đều thoải mái rất nhiều, ngồi ở trong tiểu viện nói chuyện. Hứa Thảo liền đi đến phòng bếp đem nước dùng tương hoa quả nấu mang ra, đưa cho Dương lão cha cùng Trần thị, cười nói:

“Cha mẹ, đây là tương hoa quả buổi chiều con làm ra, pha chút nước uống, hai người nếm thử xem sao.”

Trần thị mặc dù không thích đứa con dâu cả này, nhưng lúc này cũng không thích hợp làm bộ làm tịch, liền cầm bát trong tay Hứa Thảo nhấp một ngụm, lại phát hiện ra hương vị thật không sai, chua chua ngọt ngọt, rất dễ uống. Trần thị cười nói: “Hương vị cũng không tệ lắm, người cũng vất vả rồi.”

Hứa Thảo cười đáp: “Không vất vả, nếu nương thích uống, con liền lưu lại một bình để nhà chúng ta dùng, còn lại một bình ngày mai con tính mang lên trấn trên bán.”

Trần thị nghe vậy liền vội vàng khoát tay:

“Chúng ta không uống nổi những thứ xa xỉ thế này, người mang đi bán hết đi.”

Dương lão cha cũng vừa uống xong, cầm chén đưa cho Hứa Thảo, cười nói: “Nghe nương người nói đi, thứ này chúng ta được nếm thử chút là tốt rồi, người cứ mang hết lên trấn mà bán.”

Hứa Thảo nghe vậy liền nói: “Dạ, con nghe cha mẹ, ngày mai liền đem toàn bộ lên trấn trên bán.”

Sau đó, nàng mang hết toàn bộ nước tương hoa quả pha ra chia cho mỗi người một chén, mọi người uống xong đều khen rất ngon. Nguru thị uống xong, chép chép miệng, ra vẻ còn muốn, đang định cùng với Hứa Thảo xin thêm chút, lại nhớ ra rằng bản thân vốn không thân thiết với Hứa Thảo lắm, chỉ đành ngậm ngùi giương mắt trông Hứa Thảo mà thôi.

Hứa Thảo làm như không phát hiện ra vẻ mặt nàng ta, thu bát, mang vào phòng bếp đi rửa. Chờ đến lúc nàng đi ra, mọi người đều đi ngủ, chỉ có Phú Quý đang ôm Miêu Miêu ngồi ở trong sân chờ nàng. Phú Quý nhìn thấy nàng liền cười nói: “Vợ, nàng vất vả rồi, để ta đi nấu nước, đợi một chút nàng lau nước ấm cho thoải mái.”

Hứa Thảo ngăn không được hấn, đành ôm theo Miêu Miêu đi theo hấn vào phòng bếp. Hai tay Miêu Miêu ôm cổ Hứa Thảo, đầu hướng vào trong lòng nàng cọ cọ, mở cái miệng nhỏ nhắn ngáp một cái, kêu một tiếng nưong. Hứa Thảo đau lòng bé, vỗ vỗ lưng bé nói: “Miêu Miêu ngoan ngủ trước đi, một lát nữa nương tắm cho con sau.”

Rất nhanh Phú Quý liền nấu xong nước ấm, dùng chậu gỗ đựng nước, lại pha thêm chút nước lạnh, cho tay vào khẽ thử độ ấm cảm thấy vừa đủ, thế này mới mang vào phòng nói: “Vợ, nàng mau chút lau mình đi.”

Đầu tiên Hứa Thảo giúp Miêu Miêu lau người trước, xong lại mang Miêu Miêu ôm đến trên kháng gần lò sưởi nhất, rồi đi thay một chậu nước khác mới lau chính mình. Chờ Phú Quý cũng tắm rửa xong, Hứa Thảo đã ôm Miêu Miêu ngủ say.

Trong bóng đêm, Phú Quý nhìn gương mặt thanh tú của vợ mình, hầu hết sẽ nâng lên hạ xuống, mặc dù không có thể ăn thịt nhưng đến ôm cũng không được là sao.

Không được! Tốt xấu gì cũng là vợ hần cưới hỏi đằng hoàng, qua một khoảng thời gian nữa bồi bổ thêm thì ăn thịt sẽ không thành vắn đề, tuy nhiên lúc này ít nhất cũng phải để hần được nếm chút thịt vụn chứ. Nghĩ là làm, đầu tiên hần nhẹ tay nhẹ chân đem Miêu Miêu trong lòng vợ ôm vào bên trong kháng, sau đó vươn tay kéo vợ mình vào lòng, hít một hơi thật sâu mùi thơm của vợ, hần nhẹ nhàng thở ra. Vợ thật mềm, ôm rất thoải mái.

Hứa Thảo bận bịu một ngày nên lúc này ngủ khá sâu, trong cơn mơ màng chỉ cảm thấy có chút động tĩnh, cũng không bận tâm lắm, chờ sáng hôm sau tỉnh dậy liền tròn mắt. Mặt Hứa thảo nhanh chóng đỏ lên, lắp bắp nói:

“Ta... tưởng ngủ của ta có chút không được thành thật.”

Ngày trước ngủ cùng nhị nha và tam nha nàng cũng là ngủ như thế. Vốn là nằm bên trong kháng, buổi sáng tỉnh lại liền nằm ở đầu kháng nơi gần lò sưởi nhất, lần này nàng cũng cứ nghĩ cũng như thế.

Phú Quý nhếch miệng cười: “Vợ, không có chuyện gì đáng ngại.”

Hứa Thảo cuống quýt ngồi dậy, nhìn Miêu Miêu nằm ở bên trong kháng, nàng liền cảm thấy có chút kỳ quái, nàng thế nào lướt qua Miêu Miêu để nằm bên này đâu? Nhìn thấy ánh mắt Phú Quý che giấu không được ý cười, Hứa Thảo giống như đoán ra cái gì đó, đỏ mặt hờn dỗi liếc hần trắng mắt.

Ấn sáng xong, Phú Quý vác cung, dẫn Hắc Tử xuất môn. Tiểu Bạch đứng ở cửa nhìn đi phía xa Hắc Tử cùng Phú Quý, dường như có chút uể oải, nhìn thấy chủ nhân nhà mình đi ra, liền hướng nàng kêu lên hai tiếng tội nghiệp, sau đó liền nằm úp sấp tại chỗ.

Hứa Thảo hôm nay muốn đi lên trấn trên bán tương hoa quả, liền cùng Trần thị nói một tiếng, nhờ bà bà trông Miêu Miêu dùm, xong xuôi liền mang theo hai bình tương hoa quả xuất môn.

Chương Hà thôn cách trấn trên một canh giờ đi bộ. Khi Hứa Thảo đi đến nơi đã muốn non nửa buổi trưa, trên trấn rất là náo nhiệt, các loại cửa hàng, vật phẩm bày bán la liệt, còn có tiếng các tiểu thương giao bán hàng vô cùng nhộn nhịp. Hứa Thảo rất ít đi lên trấn trên, ngày trước cũng chỉ đi theo Lí thị có vài lần.

Hứa Thảo định giá bán là ba lượng bạc một bình tương hoa quả, như vậy dân chúng bình thường sẽ không mua nổi, nàng quyết định trực tiếp đi chào hàng mấy nhà giàu.

Nhà giàu nơi này cũng chỉ có vài hộ, nàng cũng không ngờ đi đến trước cổng nhà người ta hết to giao bán mà trực tiếp đi vòng cửa sau hậu viện. Bình thường, nhà giàu thu mua đồ ăn toàn từ cửa sau viện đi vào, điểm này nàng vẫn là biết.

Vừa đến hậu viện, Hứa Thảo liền nhìn thấy một phụ nhân bước đi ra ngoài, phụ nhân tuổi tầm bốn mươi, Hứa Thảo liền đi đến cười nói:

“Xin chào đại nương, xin hỏi đây có phải là nhà Mã viên ngoại?”

Phụ Nhân kia hơi bất ngờ, sững sờ nhìn Hứa Thảo hỏi: “Đúng vậy, ngoại là ai?”

Hứa Thảo nghe vậy vội vàng cười lấy lòng nói: “Dân phụ chính là một kẻ thôn quê, không đáng để nhắc đến, chỉ là ta nơi này có chút đồ muốn cấp đại nương nhìn xem.”

Phụ nhân kia cười cười: “Cái gì thế?”

“Là chút đồ ăn, chính dân phụ tự mình làm, mời đại nương nếm thử.” Hứa Thảo dứt lời, không chờ phụ nhân kia nói điều gì, đã muốn từ trong rổ lấy ra một bình tương hoa quả, mở nắp, một mùi hương ngọt ngào, thơm dịu liền lan ra.

Phụ nhân kia hít mấy cái mới nói: “Thơm quá. Được rồi, để ta nếm thử chút xem sao.”

Hứa Thảo dùng muỗng nhỏ múc một ít cho phụ nhân nếm thử, phụ nhân ăn hết một ngụm, vừa lòng gật đầu, cười nói: “Hương vị thật đúng không sai, chua chua ngọt ngọt, vừa vặn tiểu thư nhà ta nhiều ngày nay khẩu vị không được tốt. Thứ này để ta mang một ít vào cho nàng nếm thử, nếu như tiểu thư nhà ta vừa lòng thì ta sẽ mua.”

“Đại nương, thứ này có thể pha trà uống, có thể dùng nước sôi hoà tan ra để uống, còn có thể làm điểm tâm, hoặc cứ để như vậy ăn cũng được.” Hứa Thảo vừa nói vừa múc một chén nhỏ đưa cho phụ nhân.

Phụ nhân gật đầu cười nói: “Ta mang vào trước cho tiểu thư nếm thử, ngoại đứng ngay tại đây chờ.”

Phụ nhân kia đi vào không lâu liền đi ra, vẻ mặt tươi cười nói: “Tiểu thư nhà ta rất thích, kêu ngoại đi vào để hỏi chút chuyện.”

Hứa Thảo đi theo phụ nhân vào liền gặp được Mã gia tiểu thư. Mã gia tiểu thư là một mỹ nhân nghiêng nước nghiêng thành, ước chừng mười lăm tuổi, mặc một thân váy dài màu xanh, cổ tay áo dùng chỉ bạc thêu hình đám mây. Eo thon, dáng điệu uyển chuyển, giờ tay nhắc chân đều là tác phong của tiểu thư khuê các. Tiểu thư kia nhìn thấy Hứa Thảo liền hỏi: “Cho mẹ, chính là người này?”

Phụ nhân dẫn Hứa Thảo vào liền cười nói: “Thưa tiểu thư, chính là nha đầu này.”

Mã gia tiểu thư gật đầu, bưng ly trà trên bàn nhẹ nhàng nhấp một ngụm hỏi: “Ngoại tên là gì? Thứ này làm như thế nào?”

“Thưa tiểu thư, dân phụ gọi là Hứa Thảo, cái này kêu là tương hoa quả, dùng trái cây dại trong núi làm thành, trình tự làm thì rất rắc rối, hơn nữa nếu không có trái cây trong núi kia thì làm không được.”

Mã gia tiểu thư gật đầu nói: “Thứ này có thể để bao lâu? Nếu là có thể để lâu người giúp ta làm thêm một chút, đúng rồi, thứ này bán thế nào?”

“Thưa tiểu thư, ba lượng bạc một bình, tương hoa quả đựng trong bình này để đến đầu xuân cũng không thành vấn đề.”

Nay đã là mùa thu, tám bốn tháng nữa đến mùa xuân, Hứa Thảo nhẩm tính thời gian cảm thấy không có vấn đề gì.

Mã gia tiểu thư rất hào phóng cho hẳn mười hai lượng bạc, làm cho Hứa Thảo về chế nhiều một ít, toàn bộ năng đều muốn mua. Hứa Thảo vui vẻ tiếp nhận bạc, cười cười đáp ứng.

Bạn đang đọc truyện *Nông Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 11

Bán được mười hai lượng bạc, Hứa Thảo rất là vui vẻ, năng xuyên qua đến nơi này cũng hơn mười ba năm, nhưng có trong tay nhiều nhất cũng chỉ là mấy văn tiền, vẫn là Hứa lão cha cho năng để đi mua rượu. Hôm nay là lần đầu tiên được cầm nhiều tiền như thế này, nếu bảo không vui vẻ thì chính là giả.

Kiếp trước trong nhà năng cũng không phải nhiều tiền, sau khi học đại học xong, vẫn một mình ở bên ngoài sống tự lập, kiếm tiền sinh hoạt phí, mỗi ngày trôi qua rất đơn giản. Xuyên qua nơi này nghèo khó, ăn không đủ no là chuyện thường xuyên, giờ trong tay có tiền, việc đầu tiên năng nghĩ đến đó chính là đi dạo chợ.

Mười hai lượng bạc năng sợ cầm ra ngoài mua đồ sẽ bị kẻ xấu dòm ngó, nên làm cho Dư mẹ trong nhà Mã viên ngoại đổi thành bạc vụn. Dư mẹ hé miệng cười ngầm hiểu, liền giúp năng đổi. Hứa Thảo lúc này mới an tâm cầm theo bạc vụn đi chợ.

Miêu Miêu không có quần áo mới, nay đã là mùa thu, năng tính mua chút vải bông làm áo ấm cho bé, Quần ca nhi nhà nhị đệ muội quần áo cũng không nhiều, cũng mua cho hẳn một ít, mặt khác còn có Dương lão cha cùng Trần thị.

Đến tiệm vải, năng hỏi giá vải bố, vải bố bình thường hai trăm văn tiền một cuộn, Hứa Thảo trong lòng khẽ động, này một cuộn có thể may cho trong nhà mỗi người một bộ quần áo, còn thừa lại một ít, năng có thể lưu lại may cho Phú Quý và Miêu Miêu cùng chính mình.

Quyết định xong, Hứa Thảo bắt đầu khoa môi múa mép cùng lão bán trả giá nửa ngày, mới từ hai trăm văn xuống còn một trăm chín mươi văn mua cuộn vải bố to này, sau đó năng lại đi mua ruột heo, lòng heo và một ít xương. Mấy thứ này giá rất phải chăng, xử lý tốt sau, nấu lên hương vị tuyệt đối không tệ. Nghĩ nghĩ một hồi, Hứa Thảo lại mua thêm mấy cân gạo thô, cùng một cân muối, lại thêm hai cân dấm chua. Muối nơi này giá cũng thật đắt đỏ, bảy mươi văn tiền một cân. Năng cũng không dám mua nhiều này nọ, sau khi mua xong mấy thứ đó liền đi về.

Loáng một cái đã tiêu hết bốn trăm văn tiền, haiz, kiếm tiền thì khó xài tiền thì vô cùng mau. Lúc năng trở về nhà đã là buổi trưa, nhị đệ muội, Trần thị, Dương lão cha, nhị đệ, tam đệ, Tiểu An đều đi ra đồng, trong nhà chỉ còn mình Ngưu thị lưu lại. Hứa Thảo vào nhà thì thấy Miêu Miêu cùng Quần ca nhi đang ngủ say.

Hứa Thảo cũng không quấy rầy hai đứa nhỏ, đi phòng bếp đem ruột già rửa sạch, cẩn thận đem mỡ ở ruột già gỡ ra, lại cho chút bột mì vào bóp, năng cũng không dám cho nhiều, bóp tới bóp lui mấy lần cuối cùng cũng sạch. Thứ này ngày thường mọi người cũng không ăn, do làm không sạch sẽ khi nấu lên hội có mùi, ảnh hưởng đến khẩu vị. Thời điểm còn ở Hứa gia năng cũng dùng bột mì thô để rửa, Lí thị mỗi lần nhìn thấy sẽ đánh năng, nói năng lãng phí lương thực, từ đó về sau năng chỉ dám dùng một lượng rất nhỏ để rửa, còn lại thì dùng nước nhưng vẫn không khử hết mùi, làm năng cũng ăn rất ít.

Lòng heo năng cũng dùng cách này rửa luôn, còn xương thì để buổi tối hầm canh. Xương heo hầm càng lâu, lại càng thơm, nước ngọt thanh. Năng rửa xong hết mọi thứ, lại dùng nước nóng rửa qua một lần nữa, mới cho xương vào nồi nấu. Trong lúc chờ xương chín, năng đi ra phía sau viện nhỏ vài cây củ cải, gọt vỏ rồi rửa sạch, cắt khúc.

Chuẩn bị nguyên liệu xong xuôi, không còn việc gì để làm, Hứa Thảo trở về phòng, đem tiền dư khoá kỹ, liền dựa vào đầu giường cạnh lò sưởi nghỉ tạm.

Không bao lâu sau thì Miêu Miêu tỉnh, nhìn thấy Hứa Thảo liền hướng về phía năng kêu lên: “Nương...nương.”

Hứa Thảo vội vàng đem Miêu Miêu ôm lên, sờ sờ dẫm dẫm dưới kháng, không có ướt, lại vội vàng mang bé đi ra ngoài xi tiểu. Nghe thấy trong phòng Nhị đệ muội có tiếng động, năng đoán Quần ca nhi cũng đã dậy, liền bế luôn Quần ca nhi đi luôn. Sau khi xong liền mang hai đứa nhỏ đặt trên kháng làm cho bọn chúng tự chơi.

Quần ca nhi đã hơn một tuổi, so với Miêu Miêu nhỏ hơn mấy tháng, đã biết nói, thấy Hứa Thảo liền kêu bá mẫu, tuy rằng phát âm không đúng, nhưng cũng đủ làm Hứa Thảo vui vẻ hơn nửa ngày.

Vào giờ Thân, trong bếp truyền ra mùi thơm của xương hầm, Hứa Thảo đi vào xem, sau đó bỏ củ cải vào nồi cùng với lòng heo.

Ngưu thị cũng tỉnh ngủ, nghe mùi thơm nhanh chân đi vào bếp, nhìn thấy là Hứa Thảo, liền xoay người đi ra ngoài.

Không lâu sau đó, Thắm thị, Trần thị, cùng Dương lão cha bọn họ đều trở lại. Thắm thị ngửi mùi thơm, cười nói: “Đại tẩu, người về rồi sao? Trong bếp nấu cái gì mà thơm thế?”

Hứa Thảo nắm tay Miêu Miêu cùng Quân ca nhi đi ra, cười đáp: “Hôm nay ta bán tương hoa quả được chút bạc, mua chút xương cùng lòng heo hầm canh uống. Cha, nương, hai người nhanh đi rửa tay chân nghỉ ngơi một chút, chờ Phú Quý về liền ăn cơm.”

Thắm thị cười cười, tiến lên ôm lấy Quân ca nhi nói: “Đại tẩu, cảm ơn người, ta còn đang lo lắng khi để Quân ca nhi và Miêu Miêu ở nhà một mình đó, may mà người về sớm.”

“Không có gì, Quân ca nhi ngoan ngoan lại nghe lời, ta thích bé còn không kịp nữa là.”

Hai người cười cười nói nói, Trần thị đứng bên cạnh mở miệng muốn nói lại thôi. Nhìn thấy hai đứa con dâu nói chuyện vui vẻ, nhú nhú mày đi vào phòng, một lát sau Dương lão cha cũng đi theo vào.

Trần thị nhìn thấy Dương lão cha liền lôi kéo ông, liếc mắt nhìn ngoài cửa một cái, nói nhỏ: “Ông nó, người nói con dâu cả bán tương hoa quả có tiền cũng không biết mang đến hiếu kính chúng ta a.”

Dương lão cha trừng mắt liếc bà, cả giận nói: “Người, cái đồ thấy tiền mờ mắt. Phú Quý trợ cấp cho nhà chúng ta biết bao nhiêu rồi hả? Mỗi tháng hắn đưa cho người tiền bạc cũng không thiếu, nhưng lúc hắn cưới vợ, người có bỏ ra một phần tiền nào không? Hắn cưới vợ đều tự hắn bỏ tiền ra, dù là như thế, người còn trách cứ hắn, đến bây giờ ngay cả tiền của vợ hắn người cũng nhớ thương luôn? Người còn biết xấu hổ hay không a?”

Trần thị nghe vậy tức khí liền nói: “Ta nào có nhớ thương tiền của nàng? Gã đến nhà chúng ta, của nàng hết thấy đều là của Dương gia, hiện tại Phú Quý không ở riêng, bọn họ kiếm được tiền tự nhiên đều là một nhà, thế nào còn phân chia của nàng của ta?”

“Phil” Dương lão cha cười ra tiếng, sợ bên ngoài bọn nhỏ nghe thấy được, thanh âm nhỏ đi rất nhiều: “Phú Quý cũng không phải do người sinh, mỗi tháng cấp chúng ta một chút tiền để dưỡng lão đã là không tệ rồi, người cũng không cần nhớ thương tiền của con dâu cả, người nếu dám cùng nàng đòi tiền, ta liền đem bọn họ đuổi ra ngoài, cho bọn chúng ở riêng.”

Trần thị nghe xong mấy lời này, hung hăng trừng mắt liếc Dương lão cha, tức giận nói: “Người liền thiên vị con trai của nàng ta đúng hay không? Nàng ta đều đã chết bao nhiêu năm, người còn chưa quên được nàng ta có phải không?” Trần thị cũng chỉ dám nói ra những lời này, cũng không dám mở miệng nhắc lại chuyện đòi tiền Hứa Thảo. Dù sao Phú Quý vẫn là người kiếm được tiền nhất, nếu nháo ra ở riêng bà liền mất nhiều hơn được.

Dương lão cha vừa nghe Trần thị nói những lời này, tức giận không biết phát vào đâu, thanh âm đột nhiên lớn hơn rất nhiều: “Người cái lão bà này, đang yên đang lành nhắc đến người đã khuất làm gì? Phú Quý cũng lão nhị, lão tam, Tiểu An giống nhau, đều là con của ta, cái gì mà thiên vị với không thiên vị.”

Dương lão cha tức giận, Trần thị cũng không dám nói thêm cái gì, xoay người hờn dỗi ngồi ở đầu giường cạnh lò sưởi.

Bên ngoài Hứa Thảo nghe thấy tiếng nói lớn, hơi ngần ngại, sau đó đi vào bếp cho gia vị vào trong canh. Cha mẹ chồng cãi nhau, các nàng phận làm con tốt nhất giả vờ cái gì cũng không nghe thấy.

Canh xương hầm vừa chín tới thì Phú Quý cũng trở lại, trên vai khiêng hai con gà rừng, nhìn thấy Hứa Thảo liền cười ngây ngô nói: “Hôm nay thu hoạch không được nhiều, liền săn được hai con gà rừng mang về.”

Hứa Thảo tiếp lấy gà rừng trong tay hắn nói: “Chàng cũng mệt mỏi rồi, nhanh đi rửa mặt mũi, tay chân rồi nghỉ chút đi, chuẩn bị ăn cơm.”

Nàng nói xong, quay đầu nhìn thấy sợi dây dùng để cột chân gà rừng hình như có chút quen mắt.

Bạn đang đọc truyện *Nông Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12

Đoạn dây dùng để cột chân gà có chút quen thuộc, lá màu xanh, có viền, có lông tơ ở trên mặt. Hứa Thảo chớp chớp mắt, nhìn lại nhìn, còn tưởng rằng mình nhìn nhầm.

“Vợ, sao vậy?” Phú Quý thấy nàng nhìn chằm chằm hai con gà rừng trong tay hắn, nghĩ nàng muốn ăn gà liền nhếch miệng cười nói: “Vợ, có phải muốn ăn thịt gà đúng không? Vậy để ngày mai làm thịt ăn nhé. Ta đều để lại hai con này cho nàng.”

Hứa Thảo ngẩng đầu nhìn hấn, trong mắt toàn bộ là vẻ không thể tin và mừng như điên, nàng cười cười chỉ vào đoạn dây cột chân gà trong tay Phú Quý và hỏi: “Phú Quý, cái này này chàng lấy ở đâu?”

Đoạn dây kia chính là dây khoai tây a, nhưng quan trọng là ở thế giới này lại không có khoai tây. Hứa Thảo tới nơi này mười mấy năm cũng chưa hề nhìn thấy khoai tây, nơi này cũng có vài loại rau giống với kiếp trước, nhưng chủng loại không nhiều, chỉ có cải trắng, hành, rau nhút, đậu nành, bí đao, cải ngồng, cải cúc, cây tề thái, cây giao bạch, rau hẹ, cải củ, đồng hao, rau muống, rau dền, cải thìa, măng, còn có hạt tiêu, gừng, tỏi cùng ớt. Ngoài ra chỉ có thêm bốn loại gia vị chính.

Nhiều đó đều là rau người thế giới này bình thường vẫn ăn, bởi vì hai phương Nam Bắc khí hậu khác biệt, có chút đồ ăn ở phương Bắc sẽ không trồng được ở phương Nam, hoặc trồng được nhưng sản lượng thấp và ngược lại. Ở kiếp trước, khoai tây là một loại rau củ rất thông dụng, có nơi nghèo đói còn dùng khoai tây làm lương thực chính. Khoai tây sản lượng cao, nếu là có thứ này, đối với dân chúng nghèo khổ ở nông thôn ở đây sẽ không còn phải lo bị đói. Thế cho nên hôm nay nhìn thấy loại cây này, nàng sao có thể không vui?

Phú Quý nghĩ Hứa Thảo muốn hỏi hai con gà rừng trong tay hấn, cười nói: “Vợ, nàng ngốc a, đây là ta săn được ở trên núi mà.”

Hứa Thảo hờn dỗi liếc hấn một cái, nói: “Ai hỏi gà rừng trong tay chàng, ta hỏi đoạn dây cột chân gà là chàng lấy ở đâu ra.”

Nhìn thoáng qua đoạn dây xanh biếc, Phú Quý nở nụ cười đáp: “Tiện tay bứt ở trong núi, không có dây thừng, nên dùng dây này trói tạm, làm sao vậy? Vợ, nàng biết loại cây này?”

“Cũng không tính là biết.” Hứa Thảo tiếp nhận gà rừng từ tay Phú Quý, đem đoạn dây kia cởi ra, rồi mang gà rừng đi vào bếp, vừa làm vừa nói: “Thứ này là do ta ở trong một quyển sách nhìn đến, rằng loại cây cũng có thể ăn, có thể làm lương thực.”

Phú Quý vừa nghe, liền vội vàng hỏi: “Vợ, nàng là nói thật? Nhưng sao ta không nhìn thấy trên cây có trái gì cả.”

Hứa Thảo đem gà rừng để vào trong góc bếp, dùng mui gỗ khuấy khuấy nồi canh xương, cười nói: “Cây này không ăn trái, mà là ăn củ, đào ở dưới đất giống củ cải vậy đó. Phú Quý, ngày mai chàng còn lên núi săn thú không? Nếu có thì cho ta đi theo với.” Nàng đối với cây khoai tây này cảm thấy rất hứng thú, nếu có thể có củ, ngày mai nàng đào một chút, mang về ném thử, còn lại thì để qua năm trồng.

Nhưng mà, có chút phiền toái là toàn bộ Chương Hà thôn đều là núi, là sông, trong thôn đất dư không nhiều lắm, căn bản không có nhà ai thừa, nàng nghĩ muốn mua cũng không có mà mua. Trừ phi lên núi khai hoang, mà chuyện này lại rất gian nan, nàng bây giờ cũng chỉ mới chỉ dám có ý nghĩ mà thôi.

Phú Quý nghe nàng nói muốn theo hấn lên núi, liền vui vẻ đáp ứng. Thứ này không phải sinh trưởng tại thâm sơn nên nàng muốn đi theo cũng không có gì nguy hiểm.

Buổi tối, cùng mọi người ăn cơm, Hứa Thảo dùng ruột già phơi nắng dưới mái hiên xào tiêu, người một nhà ăn đều bảo ngon, nói tài nấu ăn của Hứa Thảo rất tốt. Bọn họ nói đã từng ăn nhiều ruột già nhưng chưa có ai nấu ngon như Hứa Thảo.

Nguru thị ngồi một bên nghe vậy, nhanh tay gấp miếng ruột già cuối cùng nhét vào miệng, trào phúng nói: “Đại tẩu làm đương nhiên là ăn ngon, không nhìn thấy tẩu ấy lãng phí biết bao nhiêu là bột mì a, vậy mà chẳng chút đau lòng nào.” Dứt lời liền quay đầu hướng Phú Quý nói: “Đại ca, mới cưới vào cửa có vài ngày đã như thế, người cũng đừng chiều đại tẩu quá, nữ nhân thì phải dạy dỗ tốt a.”

Hứa Thảo cảm thấy phiền khi nàng ta luôn châm chọc khiêu khích, không chờ Phú Quý nói thêm gì, nàng đã muốn mở miệng trước: “Tam đệ muội lời này nói đúng, nữ nhân nên dạy dỗ, bằng không giống như tam đệ muội người ăn nói vô lễ như vậy liền thực sự không tốt.”

Nguru thị tức đến đỏ mặt tía tai, nhìn thấy tướng công và đại ca đều đang trừng mắt nhìn bản thân, thế này mới không cam lòng ngậm miệng lại.

Mọi người ăn bánh bột ngô, ruột già xào tiêu, lại uống canh xương, đều cảm thấy ở nông thôn mà có thể ăn những món ngon như thế này quả thật là phúc khí.

Thẩm thị hỗ trợ thu thập bát đĩa, lôi kéo Hứa Thảo, ôm Quân ca nhi đi vào trong viện ngồi xuống. Hiện tại là tháng 10, thời tiết ôn hoà, ăn ngủ buổi tối đều hơi lạnh lạnh, vô cùng thích thú.

Hứa Thảo nắm tay Miêu Miêu, bé nhìn thấy Quân ca nhi liền a a kêu lên, tay nhỏ còn hướng về hấn vẫy vẫy, Hứa Thảo thấy thế vội nói: “Miêu Miêu, đó là Quân ca nhi, là đệ đệ của con a, Miêu Miêu kêu đệ đệ đi.”

Miêu Miêu đại khái nghe hiểu Hứa Thảo nói, đầu tiên a a kêu lên hai tiếng, sau đó mới bắt đầu gọi: “Đệ... đệ...”

Học một lần có thể gọi chính xác, Hứa Thảo rất là vui vẻ, đem Miêu Miêu ôm vào trong lòng, chọc lét nàng: “Miêu Miêu thật sự rất thông minh, là đứa nhỏ thông minh nhất mà nương biết a.”

Miêu Miêu cười khanh khách, không ngừng vắn vẹo người trốn tránh, miệng cũng kêu lên: “Nương... nương, nương a...”

Nhìn thấy hai người đùa giỡn âm ỉ, Thẩm thị đem Quân ca nhi trong lòng thả xuống đất, làm cho chính hấn lắc lắc chấp chừng chơi ở trong sân, cảm thán nói: “Đại tẩu, khó trách đại ca đối tốt với người như vậy, Miêu Miêu không phải con ruột mà người còn đối với nàng tốt như thế, người tâm địa thiện lương, đại ca không thương người thì thương ai a.”

Hứa Thảo cũng đem Miêu Miêu thả xuống làm cho bé tự mình chơi, nhìn hai đứa trẻ đi vẫn còn chưa vững, nàng cười nói: “Cái gì thiện tâm với không thiện tâm, Miêu Miêu mặc dù không phải do ta dứt ruột đẻ ra, nhưng nàng là con của đại ca người, ta đã gả cho đại ca người, tự nhiên cũng muốn đối tốt với đứa bé.” Nàng nói xong lại cười cười: “Hơn nữa bây giờ ta đối với Miêu Miêu tốt, ngày sau bé cũng sẽ thật tình đối tốt với ta, chuyện nhân quả trên đời chính là như thế.”

Hai người đang nói chuyện vui vẻ, Phú Quý cũng đi ra, cùng với Hứa Thảo hàn huyên một lát ở trong sân, sau đó nhìn thấy sắc trời không còn sớm mới trở về phòng.

Miêu Miêu lúc này đã muốn ngủ say, Phú Quý ôm bé đứng một bên, Hứa Thảo nhanh tay đem chăn đệm trải tốt, xoa người nói nhỏ: “Chàng mau đem Miêu Miêu ôm lên kháng đi, ta đi múc nước, chúng ta nhanh chút tẩy rửa rồi nghỉ ngơi.”

Phú Quý ừ một tiếng, ánh mắt đen sâu nhìn chăm chăm Hứa Thảo một lát, mới đem

Miêu Miêu ở trong lòng nhẹ tay nhẹ chân đặt ở bên trong kháng. Hứa Thảo thấy vậy, mặt đỏ bừng, xoa người vội vàng đi xuống phòng bếp lấy nước ấm

Bưng nước quay lại liền nhìn thấy Phú Quý đứng ở cửa nhìn chăm chăm xung quanh, thấy Hứa Thảo liền cười: “Vợ, nhanh chút vào đi.”

Hứa Thảo bưng nước tiến vào, để ở một bên hướng Phú Quý nói:

“Chàng tẩy rửa trước đi.”

Phú Quý khoát tay: “Vẫn là nàng tẩy rửa trước đi, một lát nữa ta tự mình múc nước được rồi.”

Hứa Thảo cũng không từ chối, chờ Phú Quý rời khỏi, đem cửa đóng lại, dùng khăn lau nhanh toàn thân. Làm xong đem nước trong chậu đổ, Hứa Thảo đang tính đi vào trong bếp lấy một chậu nước ấm khác, không biết Phú Quý từ chỗ nào đi ra nói: “Vợ, không cần đâu, ta vừa dùng nước lạnh rửa qua, chúng ta trở về phòng ngủ thôi.”

Hai người vào phòng, Hứa Thảo không vội vã lên kháng, mà đem tiền hôm nay nàng bán tương hoa quả lấy ra, nhìn sang Phú Quý, nói: “Phú Quý, chàng xem, đây là bạc hôm nay ta kiếm được.”

Lúc nói chuyện ánh mắt nàng trong veo, rất sáng, khê cong, rất sinh động.

Phú Quý nhìn thoáng qua số bạc kia, cũng không quá để bụng, chính là ngốc ngốc nhìn chăm chăm hai mắt của Hứa Thảo, thầm nghĩ, mắt vợ mình thật là đẹp.

Xác thực, cả người Hứa Thảo, chỉ có đôi mắt là đẹp nhất. Đen tuyền, cười rộ lên liền cong cong lại giống hình trăng khuyết, sáng chói, vô cùng thu hút.

“Này, chàng nhìn cái gì thế?” Hứa Thảo phát hiện lực chú ý của Phú Quý không phải ở số bạc vụn nàng cầm trong tay, một lần nữa giống như hiến vật quý liền đưa đến trước mặt hắn, nói: “Chàng nhìn nhanh a. Đây là số bạc hôm nay ta kiếm được.”

Phú Quý lúc này mới đem ánh mắt nhìn đến số bạc trong tay Hứa Thảo, cười cười, từ trên đầu giường đặt gần lò sưởi đứng lên. Hứa Thảo thấy hắn đi đến bên tủ gỗ, mở ra, mở bên trong nửa ngày, mới thấy hắn lôi ra một cái hộp gấm, cười tủm tỉm giao cho Hứa Thảo: “Vợ, đây là những thứ mẹ ruột của ta lưu lại cho ta, bên trong ta có để dành một ít bạc, còn có một cái ngọc bội và một cái vòng tay rất đẹp bà lưu lại. Nói là nếu sau này ta lấy vợ, liền đem vòng tay đó giao cho nàng. Bất quá, những thứ này đều dựa theo lời cha nói lại với ta.”

Đối với mẹ ruột của Phú Quý, Hứa Thảo không có chút ấn tượng nào, đại khái chỉ biết cái tên Dương Thần An là do mẹ ruột hắn đặt. Nghe tên, Hứa Thảo cảm giác mẹ ruột của hắn là một nữ tử ôn nhu, dịu dàng, haiz, thật sự là đáng tiếc.

Hứa Thảo mở hộp gấm ra, nhìn thấy bên trong có một khối ngọc bội, một cái vòng tay còn có hai lượng bạc vụn.

Ngọc bội và vòng tay đều một màu xanh biếc, cực kỳ xinh đẹp. Thật ra lại làm Hứa Thảo có chút hoảng sợ, bởi vì thứ này nàng có chút hiểu biết, đây chính là ngọc bội và vòng tay làm bằng phi thúy a, đều dùng phi thúy tốt nhất để làm thành. Ở kiếp trước, nhìn trong cửa hàng trang sức vòng tay phi thúy, nàng đều ao ước, thèm thường không thôi. Bất quá, chỉ hơi đẹp một chút, xanh một chút, vân nước lóng bóng một chút, giá đã đắt cắt cổ rồi, nàng căn bản không mua nổi. Vậy mà, nàng chưa bao giờ nghĩ đến mẹ ruột Phú Quý lại lưu cho hắn đồ tốt như vậy.

Phú Quý nhìn thấy hai lượng bạc vụn kia, hơi có chút ngượng ngùng nói: “Thời điểm làm đám cưới bạc ta đều dùng hết, nhiều đây bạc vụn là ngày hôm trước ta bán gà rừng kiếm được. Vợ, nàng nhưng đừng có ghét bỏ, sau này ta sẽ cố gắng săn thú, kiếm thật nhiều bạc, cho nàng ăn ngon, mặc đẹp, làm cho những nhóm con cháu trong thôn đều hâm mộ người.” Hắn nói xong, còn nở nụ cười hớn hở nhìn Hứa Thảo lẳng lẳng.

Hứa Thảo gắt giọng nói: “Chàng nói bậy bạ cái gì đấy.”

Phú Quý cười hắc hắc hai tiếng, nói tiếp: “Vợ, mấy thứ này nàng giữ đi, ta coi có chút đáng tiền, nhưng là do nương lưu lại nên chúng ta đừng bán mà giữ làm đồ gia truyền nhé. Còn cái vòng tay này ngày thường nàng có thể đeo.”

Hứa Thảo tức giận trừng mắt liếc hắn một cái, nói: “Ta nào dám đeo, nếu bị nương và tam đệ muội nhìn thấy, các nàng còn không làm ầm ỉ. Bất quá, mấy thứ này chàng giữ lâu như vậy mà nương cũng không biết sao?” (Jun: nương ở đây là Trần thị nhé.)

Phú Quý cười nói: “Đương nhiên là không biết được, cha nói ta đem cất giấu cho kỹ, đừng để nương phát hiện.”

Bạn đang đọc truyện *Nông Phu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 13

Hứa Thảo sờ sờ chiếc vòng tay và ngọc bội, cảm giác trơn bóng, tinh tế, lạnh lạnh. Nàng cảm thấy có chút kỳ quái, mẹ ruột của Phú Quý rốt cuộc là người như thế nào? Vì sao sẽ có những thứ quý thế này? Nàng cảm thấy kỳ lạ trong lòng, vô tình nghĩ sao cũng thốt ra thành lời. Phú Quý cười ngây ngô nói hẳn cũng không biết.

Hứa Thảo thấy vậy, liền không hề hỏi nhiều nữa, đem tiền thừa bán tương hoa quả toàn bộ để vào trong hộp gấm, sau đó đóng lại, bỏ vào trong giường gỗ khoá kỹ, thế này mới yên tâm thờ ra. Nghĩ nghĩ, nàng quay đầu liếc mắt nhìn Phú Quý một cái, nhớ đến người vợ trước của Phú Quý, vì sao mà hẳn không giao cho người vợ kia bảo quản?

“Phú Quý, sao mấy cái này chàng không giao cho mẹ Miêu Miêu bảo quản?”

Phú Quý đang cười bỗng liền nghiêm mặt, mày nhíu lại, nói: “Nàng nhắc đến nàng ta để làm gì, nàng ta không phải người tốt, tự nhiên ta sẽ không đem những thứ nương lưu lại cho nàng ta bảo quản.”

“Không phải người tốt?” Hứa Thảo có chút ngoài ý muốn, nàng vẫn nghĩ đến nương của Miêu Miêu là một người yếu đuối, không chịu được sự nhục mạ của Trần thị mới bỏ trốn. Chẳng lẽ không phải?

Phú Quý nghĩ một chút, cảm thấy những việc trước kia nên nói rõ ràng với nàng mới tốt, bằng không vợ hẳn mà giận dữ kẻ gặp không hay ho là hẳn.

“Ta không cưới vợ, năm ta mười tám tuổi nương của Miêu Miêu lưu lạc đến thôn chúng ta, nương nghĩ thu lưu nàng ta cũng không tốn tiền, liền giữ lại cho ta làm vợ. Ta... ta không thích ánh mắt của nàng ta.” Phú Quý nói xong, khẽ thờ dài đáp, “Sau ta suy nghĩ lại nếu nàng ta đã gả cho ta, thì nên cố gắng chung sống thật tốt, sau nàng ta mang thai, sinh ra Miêu Miêu. Nàng ta tính tình không tốt, đối xử với Miêu Miêu cũng không tốt. Nương lại thường xuyên mắng nàng ta, nàng ta liền trút giận lên người Miêu Miêu, tâm nàng ta không lương thiện, sau đó có lẽ là cảm thấy ta ngốc nghếch lại không thú vị, không biết che chở cho nàng ta nên bỏ trốn.”

Nhắc đến việc này, Phú Quý quang minh lỗi lạc nói thẳng ra, cảm thấy chẳng có gì gọi là mất mặt. Hẳn lúc trước tuy rằng không thích nương của Miêu Miêu, nhưng vẫn đối xử với nàng ta không tệ. Chính là trong lòng nàng ta luôn cảm thấy hẳn không tốt, cùng nhau sống cả đời sẽ chán ngắt, tẻ nhạt, không thích một người chồng như hẳn, nên mới bỏ trốn đi tìm hạnh phúc khác.

Bỏ đi liền bỏ đi, dù sao hẳn cũng không hề thích nàng ta.

Hứa Thảo kinh ngạc, hoá ra chính là như vậy. Nàng chỉ gặp qua mẹ ruột Miêu Miêu có đúng một lần, lại còn nhìn từ xa, có chút mơ hồ, chỉ nhớ rõ lớn lên không tệ, những cái khác cũng không chú ý lắm.

Không đợi Hứa Thảo hồi thần, Phú Quý đã muốn ngồi xuống ôm lấy nàng, mở miệng cười vui vẻ làm Hứa Thảo hoảng sợ, la lên một tiếng nho nhỏ.

“Vợ, chúng ta đừng nói những chuyện không vui này nữa, sớm đi nghỉ thôi, sáng mai còn phải đi lên núi.”

Dứt lời, đem Hứa Thảo ôm vào ổ chăn. Hứa Thảo mặt hồng hồng ngại ngùng trốn vào trong vòm ngực của hẳn.

“Vợ, nhanh ngủ thôi.” Ôm vợ trong tay, Phú Quý thoả mãn cười cười, sau đó cũng nhanh chóng nhắm mắt lại.

Cảm nhận được có thứ gì đó cứng rắn chạm nhẹ vào chân nàng, Hứa Thảo chỉ cảm thấy mặt nóng bừng bừng, cũng may hẳn chỉ ôm nàng ngủ chứ không có làm gì, một lúc sau Hứa Thảo mới dần dần thả lỏng, không quá một lát liền chìm vào giấc ngủ.

Sáng sớm ngày hôm sau, uống xong cháo gạo lức, lại đem Miêu Miêu sang nhờ Thẩm thị nhờ nàng trông giúp một ngày, Hứa Thảo mới cùng Phú Quý mang theo cả Hắc Tử đi vào trong núi. Mới đi chưa đầy hai bước, Hứa Thảo nhớ đến ngọc bội cùng vòng tay đất tiền kia, liền vòng trở lại, nhìn xung quanh viện một lát mới nhỏ giọng thì thầm với Tiểu Bạch vài câu.

Tiểu Bạch rất thông minh, những mệnh lệnh đơn giản của Hứa Thảo vẫn có thể hiểu được. Hứa Thảo dặn nó trông nhà, không cho phép ai được bước vào cửa.

Tiểu Bạch nhìn Hắc Tử và Phú Quý đi xa, không tình nguyện kêu lên hai tiếng nghe rất tội nghiệp, xem như là đáp ứng. Hứa Thảo cười hắc hắc, sờ sờ đầu nó nói: “Ngoan ngoan trông nhà nha, chờ ta trở về sẽ khao ngươi một bữa ăn ngon.”

Tiểu Bạch liếc nàng trắng mắt, lại kêu thêm hai tiếng. Thế này Hứa Thảo mới vui vẻ đứng lên đi. Nàng cũng không có biện pháp nào khác a, đột nhiên có bảo bối, tự nhiên trong đầu đều nghĩ giấu cho kỹ, sợ người khác trộm mất.

Hai người cùng nhau đi lên núi, Phú Quý vừa đi vừa giảng cho Hứa Thảo một chút điều cần phải chú ý, còn có những chuyện thường xảy ra khi hấn đi săn, Hứa Thảo càng nghe càng cảm thấy hứng thú. Ở phía sau, Hắc Tử vẫn trầm ổn đi theo bước chân của bọn họ.

Đi khoảng một canh giờ, vào sâu hơn một chút, Hứa Thảo bắt đầu cảm thấy xung quanh có chút thay đổi, cây cối cao dần lên, rậm rạp hơn, còn có rất nhiều những bụi cây lạ mắt mà nàng chưa bao giờ thấy qua.

Bốn phía đều trở nên im lặng, lâu lâu chợt vang lên tiếng gió, tiếng cành cây gãy, hoặc tiếng chim hót mà thôi, Hứa Thảo không nhận được ngay cả hô hấp của mình cũng đều thờ ra dè dặt hơn. Phú Quý thấy nàng như vậy, nhếch miệng cười, nắm chặt tay nàng. Không lâu sau, Phú Quý dừng chân lại, chỉ vào đám cây trước mặt nói: “Vợ, chính là nơi này.”

Hứa Thảo nhìn thấy liền nhận ra đây chính là khoai tây rừng. Nàng hoan hô một tiếng, nắm cái xẻng nhỏ đi đến đám cây kia. Khoai tây cũng không có nhiều, khoảng năm sáu bụi. Mặc dù không nhiều lắm, nhưng Hứa Thảo cũng cảm thấy rất vui vẻ. Nhiều đây khoai tây nàng lấy về cũng không tính ăn mà là để dành mùa xuân sang năm trồng.

Một gốc cây có khoảng tám chín củ khoai tây, vì là lớn lên trong rừng không được chăm sóc nên củ khoai tây không lớn lắm, chỉ bằng nửa nắm tay. Phú Quý cũng ngồi xổm xuống hỗ trợ, không qua một lát mấy bụi khoai tây đều đào ra hết, Hứa Thảo nhắm tịt, có khoảng gần bảy mươi củ, nàng vui vẻ đem chúng bỏ vào bên trong bao tải và cột chặt lại.

Phú Quý nhìn Hứa Thảo vui vẻ cũng nhếch miệng cười theo, trong lòng chỉ cảm thấy ấm áp.

“Phú Quý, ở gần đây còn có cây này nữa không?” Hứa Thảo cười tủm tỉm hỏi.

Phú Quý nhận không được sờ sờ đầu nàng, kéo tay nàng, nhếch miệng cười nói: “Gần đây sợ là không có, chúng ta cứ tiếp tục đi về phía trước thử xem, đến lúc đó ta săn thú, nàng chú ý nhìn xung quanh một chút.”

“Ừ.” Hứa Thảo nắm chặt bàn tay to của hấn, cười đáp ứng.

Dọc đường đi khoai tây rừng có rất ít, nhưng nho rừng thì rất nhiều, chính là không biết có phải do hai ngày nay thời tiết hơi nóng hay sao mà nho rừng đầy đất, một đường đi thẳng Hứa Thảo hái được rất nhiều, đựng vào mấy bọc nhỏ.

Trong khi đó Phú Quý cũng săn được một con thỏ rừng và một con gà rừng. Hứa Thảo nhìn hai loại cung tiễn hấn đeo sau lưng, có chút tò mò hỏi: “Phú Quý, sao chàng lại mang hai loại cung tiễn thế, mang một loại chẳng phải thoải mái hơn chút sao?”

Phú Quý nghe thấy lời nói của nàng, cười tủm tỉm ngoái đầu nhìn cung tiễn phía sau, nói: “Loại ngắn nhỏ thì dùng để săn gà rừng, thỏ, con nhím, hoặc mấy loại động vật nhỏ. Còn loại thô to này để dùng săn mấy con mồi lớn. Những con mồi lớn phải đi sâu vào chút nữa mới có, ngày thường ít chạy ra đây, tuy nhiên ta vẫn mang theo để phòng ngừa sẽ tốt hơn.”

Hứa Thảo gật gật đầu tỏ vẻ đã hiểu.

Xem thấy sắc trời không còn sớm, hai người mới cùng nhau trở về. Phía sau Hắc Tử yên lặng đi theo.

Trở về nhà liền nhìn thấy Tiểu Bạch đứng trước cửa cổng hướng về phía bọn họ ra sức vẫy vẫy cái đuôi, Hứa Thảo vui vẻ ở trong lòng, con chó này rất là trung thành, mỗi lần nàng đi đâu về nó đều chạy ra đón nàng. Đang muốn khen ngợi Tiểu Bạch mấy câu, ai biết con chó này thể như không nhìn thấy nàng, hướng Hắc Tử chạy qua, sau đó lấy lòng vẫy vẫy cái đuôi, đi xung quanh Hắc Tử về mặt mừng rỡ, quẩn luyến.

Hứa Thảo trừng mắt nhìn nó một cái, mới đi vào trong sân. Thẩm thị đang ngồi ở trong sân nhìn hai đứa bé. Miêu Miêu nhìn thấy Hứa Thảo và Phú Quý, hai mắt sáng lên, vội vàng đứng dậy, lắc lắc thân mình hướng hai người lão đạo chạy qua, miệng còn kêu lớn: “Nương... nương... nương.”

Hứa Thảo thuận tay đem mấy bao tải bỏ vào góc tường, ôm lấy thân hình bé nhỏ của Miêu Miêu cười nói: “Miêu Miêu không chỉ kêu riêng một mình nương a, còn phải kêu cả phụ thân nữa.”

Miêu Miêu nhìn Hứa Thảo cười cười, tay nhỏ bé chỉ chỉ Phú Quý. Hứa Thảo thấy vậy dở khóc dở cười nói: “Miêu Miêu, là phụ thân. Nào, gọi phụ thân nha, phụ thân.”

Miêu Miêu không vui khề lắc lắc đầu.

Hứa Thảo bắt đắc dĩ cười, một bên Thẩm thị cũng bật cười theo, còn Phú Quý ngây ngô gãi đầu nhìn hai mẹ con cười ngốc ngếch.

Lại đùa Miêu Miêu thêm một chút, Dương Tiểu An trong bếp liền chạy ra nói: “Đại ca, đại tẩu các người đã trở về, nhanh đi tắm rửa rồi ăn cơm.”

Dương Tiểu An và Hứa Thảo tuổi xấp xỉ ngang nhau, so với Hứa Thảo nhỏ hơn vài tháng, bộ dáng thanh tú, lại chịu khó, nói chuyện lại ngọt. Nghe nói từ nhỏ định thân cùng với Hoành ca ở thôn kế bên. Chờ Tiểu An cập kê thời điểm liền có thể thành hôn.

Hoành ca họ Không, danh là Trần Hoành, nhà ở thôn kế bên, cha mẹ đều làm ruộng, gia cảnh cùng những người khác trong thôn không khác mấy. Hứa Thảo không biết hấn, nhưng biết Tiểu An đối với cuộc hôn nhân này rất là vừa lòng, ngay cả Trần thị cũng vậy. Bởi vì Không Trần Hoành là người đọc sách, mùa xuân sang năm liền muốn tham gia thi đồng, nếu đậu có thể làm tú tài. Vài cái thôn quanh đây chỉ có duy nhất một cái tú tài mà thôi.

Ăn cơm chiều xong, Hứa Thảo vội vàng đem khoai tây để vào góc nhà, chờ chúng từ từ nảy mầm.

Nho rừng cũng không có bao nhiêu, nếu làm thành tương hoa quả cũng chẳng được nhiều nên Hứa Thảo mang đi rửa sạch cho cả nhà làm hoa quả tráng miệng. Hạt nho nàng cũng không lưu lại, dự định chờ đầu xuân đi lên núi đào một cây về trồng, so với gieo bằng hạt thì tiện hơn.

Bạn đang đọc truyện *Nông Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 14

Edit: Junne

Ở nông thôn, sau khi xong vụ mùa, phơi lương thực đầu vào đó thì không còn việc gì để làm. Dương gia cũng đem ngô phơi nắng cho khô, sau đó cho hết vào bao tải cột lại, đợi khi nào muốn ăn thì đi mài thành bột là được.

Dương gia có bốn mẫu ruộng cạn, bốn mẫu ruộng nước, tổng cộng cũng có tám mẫu để trồng trọt. Một tháng trước vừa thu hoạch lúa, nay lại thu hoạch ngô, sau khi nộp thuế, cũng miễn cưỡng còn dư đủ ăn.

Đã nhiều ngày Dương gia mượn trâu, đem mấy mẫu đất cày hết, bên này thuộc phương Bắc, mùa đông rất lạnh, cái gì cũng không thể trồng được. Vụ thu hoạch này vừa xong, các hộ gia đình ở nông thôn trên cơ bản đều trở nên nhàn nhã. Mấy ngày nay Hứa Thảo cũng rất thanh nhàn, mỗi ngày ngoài chơi đùa cùng Miêu Miêu, giặt quần áo, cách ngày nấu cơm, so với lúc trước ở Hứa gia thì nhàn nhã hơn nhiều. Hơn nữa Thẩm thị cũng là người biết đối nhân xử thế, hai người nói chuyện lại hợp, thường thường khi không có việc gì liền ngồi ngoài sân nói chuyện phiếm, làm thiều thừa may vá quần áo. Lần trước nàng mua cuộn bố to kia, cắt ra, phân cho mỗi nhà một ít làm quần áo.

Lúc nàng đem bố cho Ngưu thị, nàng ta chỉ liếc mắt một cái liền không hề rằng nói một lời nào, nhưng người nhận là tam đệ Dương Đại Đồng còn biết mở miệng nói cảm ơn.

Lúc này vào khoảng giờ thân tứ khắc, Trần thị đi ra ngoài, mấy người nam nhân đều đi lên trần trên tìm việc, thừa dịp nhàn nhã tìm vài công việc vặt, kiếm chút tiền tiêu dùng hàng ngày. Ngưu thị cùng Tiểu An đều không có nhà, chỉ còn lại Hứa Thảo cùng Thẩm thị.

Hai người ngồi ở ngoài sân phía trước nhà cùng may vá, Hứa Thảo kiếp trước nhiều nhất biết làm là khâu lại những chỗ rách nhỏ, khâu cúc áo mà thôi. Đến nơi này mới chỉ mười bốn tuổi mà may vá đã làm vô cùng tốt, đường may thẳng mịn.

“Đại tẩu, khoảng tầm hai tháng liền đến năm mới, vài ngày nữa ta cũng tính đi lên trần trên tìm chút việc để làm, như may vá giặt quần áo đều được, tốt xấu gì cũng kiếm được chút tiền, bằng không cuối năm lại chẳng có chút dư dả mà mua nợ mua kia đón tết. Nếu được thì tẩu đi cùng với ta tìm thử xem?” Thẩm thị miệng nói, nhưng bàn tay may vá cũng không hề dừng lại.

“Chờ đại ca người trở về ta hỏi hán một chút rồi tính.” Hứa Thảo nói xong, ngẩng đầu nhìn trời, bầu trời u ám, mây đen kéo đến ùn ùn, sợ là muốn mưa, nàng có chút lo lắng cho Phú Quý.

Thẩm thị cũng nhìn trời một chút, quay sang Hứa Thảo cười nói: “Trời cũng sắp mưa, tẩu là lo lắng cho đại ca sao? May mắn nhà chúng ta bê ngô xong sớm, đến nay cũng đều phơi nắng ớn hết, bằng không là có chuyện lớn a.”

“Đúng vậy.” Hứa Thảo nói xong, trong lòng lại có chút lo lắng cho nhà nương nàng. Nhà nương nàng cũng có vài mẫu đất, có hai người làm liền mới bê xong, hôm nay chắc chắn sẽ phơi nắng. Chắc nàng phải chạy về nhìn một chút, bằng không đợi lát nữa mưa có muốn dọn vào cũng không kịp. Nghĩ như vậy, nàng liền quay qua Thẩm thị nói: “Nhị đệ muội, ta đi ra ngoài một chút, nếu đại ca người trở về có hỏi, thì cứ nói ta về nhà mẹ đẻ là được.”

“Được, nhà nương tẩu ngô còn phơi nắng có phải không? Dù sao nhà chúng ta cũng không có việc gì, tẩu chạy nhanh về nhà xem thử đi.” Thẩm thị là một người rất hiểu lý lẽ nên cũng không có suy nghĩ này nọ, lại còn hỏi Hứa Thảo đi nhanh lên.

Hứa Thảo nghe vậy, vội vàng thu dọn đồ đạc đem vào trong phòng, sau đó vội vội vàng vàng chạy về nhà mẹ đẻ. Quả nhiên khi nàng vừa đến nơi liền nhìn thấy một sân phơi đầy ngô, Lí thị cùng nhị nha tam nha đang vội vàng thu vào bao, liền nhanh chân chạy lên hỗ trợ.

Lí thị nhìn thấy Hứa Thảo, nhẹ nhàng thở ra: “May mà còn có con chạy qua đây phụ, ta xem trời cũng sắp mưa rồi.”

Không đầy một lát bốn người liền gom hết ngô lại vào trong bao, lại nhanh tay nhanh chân vác từng bao ngô mang đi vào trong nhà.

Làm xong, Lí thị mới thở ra một hơi nhẹ nhõm, đứng dưới mái hiên nhìn bầu trời âm u, xám xịt ở ngoài, quay đầu hỏi: “Cũng coi như là đã xong việc, đứng rồi, sao con lại chạy sang đây? Bà bà bảo con về à?”

Lí thị vừa dứt lời, bên ngoài đột nhiên vang lên một tiếng sấm ầm ầm, mưa cũng bắt đầu lách cách rơi xuống. Hứa Thảo nhìn những bao ngô phía sau, thế này mới khẽ thở ra nói: “Bà bà không có nhà, chỉ có con với nhị đệ muội thôi. Đứng rồi mẹ, cha đi đâu?”

“Còn không phải là đi lên trần trên tìm việc sao.” Lí thị thở dài: “Nhưng mà khẳng định là rất khó tìm, mấy thôn gần đây cũng đều thừa dịp khoảng thời gian này đều đi tìm chút việc vụn vặt để làm, Phú Quý nhà con còn tốt, ít ra có thể đi lên núi săn thú kiếm tiền.”

Hứa Thảo nghe vậy, cũng không nhắc lại nữa, ngay lúc đó phía sau bỗng có tiếng động vang lên, nàng quay đầu thì thấy Tiểu Sơn vừa ngủ dậy đang ngồi xoa xoa mắt, nhìn thấy Hứa Thảo mắt liền mở to hơi sững sờ, ngay sau đó liền bừng tỉnh, vội vàng vươn tay về phía Hứa Thảo, kêu tỷ tỷ ôm.

Hứa Thảo đi lên phía trước đem Tiểu Sơn ôm lên nói: “Tiểu Sơn đến nào, làm cho tỷ tỷ ôm đệ một lát.”

Tiểu Sơn nhìn thấy Hứa Thảo thì rất vui vẻ, từ nhỏ đến lớn đều do một tay Hứa Thảo chăm sóc cho bé, lúc bé biết nói tiếng đầu tiên cũng là gọi tỷ tỷ. Lí thị thấy Hứa Thảo ôm Tiểu Sơn, cũng đi theo đến, nói: “Đại nha đầu, không phải ta nói khó gì con, nhưng con cũng phải biết nhìn xa trông rộng a, Miêu Miêu kia cũng không phải do con sinh, con không ngược đãi nó đã là tốt rồi, đối nó tốt như vậy làm cái gì? Ngày sau con còn phải sinh đứa nhỏ của chính mình a, tốt nhất lần đầu tiên nên sinh con trai, như vậy bà bà con cũng hội vui mừng.”

Hứa Thảo bắt đắc dĩ, ôm Tiểu Sơn ngồi trên đùi nàng, nói: Nương, người đừng quan tâm việc này, Miêu Miêu rất ngoan, dù sao thương một cái hay thương vài cái có khác gì nhau sao?”

Lí thị liếc nàng trắng mắt, nhìn thấy nàng dường như muối gì cũng không ăn, thật là tức giận, nhìn đến nhị nha tam nha đứng cạnh tường phía xa, bà không có nơi để phát giận, bỗng nhiên nhớ được chuyện mấy ngày trước đây Vương bà từ nói liền thay đổi giọng nói với Hứa Thảo: “Đúng rồi, đại nha đầu, mấy ngày hôm trước Vương bà từ trong thôn có nói mấy nhà giàu trên trần đang cần nha hoàn, ta xem tuổi nhị nha tam nha cũng xấp xỉ, liền cho các nàng đi nhà người ta làm nha hoàn sẽ tốt lắm. Hàng tháng có thể được phát chút tiền tiêu vặt, còn không cũng được ăn cơm trắng, thịt cá đầy đủ.”

Lí thị vừa thốt ra, nhị nha tam nha đứng bên cạnh trong lòng có chút bất an.

“Văn khế cầm cố vẫn là từ khế?” Hứa Thảo không thèm nâng đầu lên liền mở miệng hỏi. Nếu là văn khế cầm cố thì chỉ đi có vài năm, sau đó sẽ được về, trên người cũng có chút bạc đến lúc lấy chồng cũng coi như có thể diện. Nhưng mà nếu là từ khế, nàng cũng không để cho nương nghĩ ý niệm này trong đầu.

Lí thị do dự nói: “Vương bà từ nói người ta chỉ cần từ khế, bằng không cũng không như vậy kiếm hời, một nha hoàn liền cấp cho mười mấy lượng bạc a.” Lí thị nói xong khề chặc chặc hai tiếng, ánh mắt đều có chút sáng lên.

Hứa Thảo mở to mắt, không vui nói: “Nương, người là bị tiền làm mù mắt sao? Nếu là từ khế, về sau sống chết của nhị nha tam nha đâu còn liên quan gì đến nhà chúng ta nữa. Nếu thực kí từ khế, ngày sau toàn bộ sống chết đều nằm trong tay chủ tử, chủ tử lương thiện, thì tốt, nếu gặp kẻ nhẫn tâm, chỉ cần phạm một chút xúi sai lầm, cũng có thể đánh cho muốn sống không được muốn chết không xong. Nương, người tốt nhất nên dẹp cái tâm tư này đi.”

Lí thị nghe đến việc sống chết liền có chút thấp thỏm, tuy mấy nha đầu này đều không làm được cái gì nên hồn nhưng vẫn là miếng thịt đi ra từ bụng bà ta, nếu thực sự xảy ra chuyện, bà ta cũng sẽ đau lòng. Cuối cùng, Lí thị gật gật đầu đáp: “Được. Ta biết rồi.”

Hứa Thảo chỉ sợ nương nàng nhất thời hồ đồ đem nhị nha và tam nha kí sinh từ khế, còn nhắc đi nhắc lại vài lần, nói đến mức Lí thị không còn kiên nhẫn đang tính quay sang dạy dỗ nàng một phen, bên ngoài bỗng truyền đến giọng nói của Phú Quý: “Nương, Thảo nhi có ở nơi này không?”

Nghe thấy tiếng Phú Quý, Lí thị liền từ đầu kháng đứng lên, đi ra ngoài đón. Vừa ra đã thấy Phú Quý mặc áo mưa đi tới.

Hứa Thảo thấy vậy, đem Tiểu Sơn bỏ lên kháng, bảo nhị nha và tam nha trông bé, còn bản thân thì đi vào trong phòng lấy khăn bố ra lau nước mưa dính trên đầu tóc và mặt cho Phú Quý. Vừa lau vừa nói: “Mưa lớn như vậy, chàng còn chạy đến đây làm gì?”

Phú Quý nhếch miệng cười, đưa hai con gà rừng đang cầm trong tay cho Lí thị nói: “Nương, đây là gà hôm nay ta săn được trên núi, liền mang lại cho mọi người một ít để ăn.” Dứt lời, lại hướng Hứa Thảo đáp: “Còn không phải là lo lắng mọi người thu dọn không kịp, cũng may đều dọn xong ngô, bằng không dính mưa thì hư hết.”

Lí thị cầm hai con gà rừng Phú Quý đưa, cười tủm tỉm nói: “Đứa nhỏ này cũng thật là, săn được cũng không để bên đó mọi người ăn hoặc mang đi trần trên bán kiếm chút tiền mà còn... nếu không buổi tối liền ở đây ăn cơm đừng trở về nữa. Ta làm gà cho mấy đứa ăn.”

Hứa Thảo nghe thấy thế vội nói: “Nương, không cần đâu, đợi lát nữa con cùng Phú Quý trở về nhà ăn là được, gà rừng này mọi người lưu lại chính mình ăn đi.”

Lí thị nghĩ một chút, gật đầu đáp ứng: “Kia cũng được, này hai con gà rừng ta lưu lại làm chút thịt muối qua năm ăn.”

Nhìn bên ngoài trời mưa rất lớn, Lí thị liền đem ô giấy dầu đưa cho Hứa Thảo: “Mưa lớn, hai con cầm ô giấy dầu này che mưa về, chờ tạnh mưa khi nào rảnh tiện đường thì mang qua đây là được.”

Lúc này, hai người mới chào tạm biệt Lí thị, che ô đi về.

Sau khi về nhà, Thẩm thị đang nấu cơm trong bếp, Trần thị cùng Dương lão cha bọn họ đều trở lại. Mưa mùa thu, thời tiết liền chuyển lạnh, mọi người ăn cơm tối xong, không có việc gì làm liền đi ngủ sớm.

Hứa Thảo ôm Miêu Miêu ngồi trên kháng dạy bé nói chuyện, hiện nay Miêu Miêu có thể kêu nào là phụ thân, mẫu thân, nhị thẩm, tam thẩm, tổ phụ, tổ mẫu... Biết nói một cái miệng liền không chịu yên, thấy ai cũng gọi, cùng Hứa Thảo náo loạn nửa ngày mới xoa xoa đôi mắt buồn ngủ.

Hứa Thảo biết bé mệt mỏi, đi bưng nước ấm vào, giúp bé lau sạch mặt mũi, chân tay, xong đầu đẩy mới dỗ bé ngủ.

Phú Quý cùng Hứa Thảo cũng tắm rửa xong nằm ở trên kháng ấm áp. Bây giờ Miêu Miêu không có nằm ở giữa nữa, đều bị Phú Quý ôm nằm vào bên trong. Tuy biết hiện giờ Phú Quý sẽ không làm gì nàng, nhưng Hứa Thảo vẫn nhìn không được mặt đỏ tim đập.

Phú Quý ôm vợ mềm mại, ấm áp, thơm thơm, vô cùng thoải mái. Hắn thở ra một hơi, bàn tay to lớn nhìn không được khẽ vuốt ve dọc theo tấm lưng đi từ eo dần dần lên trên. Cả người Hứa Thảo chợt trở nên cứng ngắt. Ai ngờ bàn tay thô ráp to lớn kia chạm đến hai tiểu bánh bao của nàng liền không nhúc nhích, khẽ bóp nhẹ, sau đó là giọng nói trầm khàn vang lên: “Ai, hơi nhỏ, vợ, ngày mai nàng cần phải ăn nhiều vào để bồi bổ cơ thể, ta sẽ thường xuyên mang chút trứng gà về, mỗi buổi sáng nàng nhớ phải ăn một cái mới được đó. Nhà chúng ta chỉ có mình nàng là người gầy yếu nhất.” Nói xong, cũng không biết cố ý hay vô tình néo néo hai tiểu bánh bao vài cái.

Cơ thể Hứa Thảo càng trở nên cứng ngắt, nàng xấu hổ đến mức cảm thấy hai bên tai đều nóng lên.

Phú Quý phát hiện ra biểu cảm khác thường của nàng, biết nàng thẹn thùng, cười toe toét khẽ nói: “Vợ, nhanh ngủ thôi.”

Hứa Thảo khẽ ừ một tiếng, thanh âm nhỏ xíu như muỗi kêu.

“Đúng rồi, vợ, ngày mai ta muốn đi vào sâu trong rừng một chuyến, phải hai ba tuần mới có thể trở lại, nàng một người ở nhà cũng đừng có lo lắng.” Năm nay mùa đông đến sớm, không đến một tháng tuyết rơi sẽ không thể vào núi săn thú, nên hắn thừa dịp một tháng cuối cùng này đi sâu vào núi săn một con mồi lớn về mới được.

Bạn đang đọc truyện *Nóng Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 15

Hứa Thảo biết được nguyên nhân cũng sẽ không hỏi thêm cái gì nữa. Chỉ là cả người có chút khô nóng, khó chịu khi bị thân hình người nam nhân ôm vào lòng, nàng thật sự có chút không được tự nhiên, nhìn không được khẽ xoay xoay thân mình. Ngay lúc đó, hô hấp của người nam nhân ở phía sau đột nhiên trở nên trầm hơn, Hứa Thảo cảm giác được vật kia đang cọ ở chân nàng càng thêm cứng rắn.

“Hít... vợ, đừng nhúc nhích.” Thanh âm của Phú Quý có chút khàn khàn, như là đang cực lực nhẫn nại gì đó.

Hứa Thảo dù không có kinh nghiệm gì, nhưng đối với phương diện này cũng có chút hiểu biết, cuống quyết cương cứng thân mình, không dám tùy ý vặn vẹo gì nữa.

Phú Quý ở phía sau mất một hồi lâu mới chậm rãi bình ổn xuống, hắn khe khẽ thở dài một hơi.

Chờ đến lúc Hứa Thảo mở mắt ra, trời đã muốn sáng, Phú Quý nằm bên cạnh đã sớm không thấy bóng dáng, Hứa Thảo quay đầu, liền nhìn thấy Miêu Miêu nằm ở bên trong kháng đang mở to hai mắt nhìn nàng chăm chú.

Thấy Miêu Miêu tỉnh dậy, nàng cuống quyết đứng dậy, mặc quần áo. Miêu Miêu nhìn thấy vậy cũng chậm chậm ngồi lên, hướng về phía Hứa Thảo cười a a, sau đó lấy quần áo để ở bên cạnh bắt đầu mặc vào. Hứa Thảo muốn giúp bé, vậy mà bé lại không chịu, tự mình mặc lên.

Khi Hứa Thảo mang Miêu Miêu đi ra ngoài, trời đã nắng lên, Thẩm thị đang nấu cơm trong bếp, nhìn thấy Hứa Thảo, hướng nàng vẫy vẫy tay, chờ Hứa Thảo đi vào, Thẩm thị mới cười nói: “Tàu đã dậy rồi sao? Đại ca thấy mấy ngày nay khả năng trời đều nắng liền đi săn thú, sáng sớm đã đi rồi, huynh ấy đi có nói gì với tàu không?”

Hứa Thảo nắm tay Miêu Miêu khẽ gật đầu, nhìn bánh bột ngô trong nồi, hỏi: “Đại ca người đi có mang theo đồ ăn không?”

“Tất nhiên là có mang theo, mang lương khô đủ cho ba ngày, phỏng chừng đại ca đi khoảng ba ngày sẽ về.” Thẩm thị cười cười, tay khẽ khuấy cháo trong nồi, nói tiếp: “Đại tẩu, người cũng đừng lo lắng, cuối năm mỗi năm đại ca đều đi thám sơn một chuyến, nhanh là hai ngày, chậm là bốn năm ngày sẽ trở về. Có thêm Hắc Tử đi theo, đại tẩu cũng đừng lo lắng quá.”

Hứa Thảo bên ngoài thì gật đầu nhưng trong lòng vẫn có chút lo lắng.

Ăn sáng xong, Trần thị cũng Dương lão cha mấy người liền đi ra ngoài, trong nhà chỉ còn lại ba người con dâu và Tiểu An. Hứa Thảo nghĩ đến quần áo hôm qua còn chưa giặt, hỏi Thẩm thị đang đứng bên cạnh: “Nhị đệ muội, muội có đi bờ sông giặt quần áo không?”

Thẩm thị lắc đầu nói: “Muội không có quần áo để giặt, muội ở nhà nhìn Miêu Miêu cùng Quân ca nhi, tàu đi giặt nhanh đi rồi về.”

“Được rồi, vậy ta đi đây.” Hứa Thảo bưng chậu quần áo hướng ra bên ngoài mà đi. Phía sau đột nhiên vang lên tiếng Ngưu Thị: “Đại tẩu, đợi chút.”

Hứa Thảo quay đầu nhìn lại, thấy Ngưu thị đang đưa tay ngoắc ngoắc nàng, Hứa Thảo nghi hoặc hỏi: “Tam đệ muội, có chuyện gì?”

Nguru thị cười cười, theo trong phòng ôm ra một đồng quần áo, hướng Hứa Thảo nói: “Đại tẩu, thân mình muội có chút không khoẻ, quần áo này tẩu thuận tiện giặt dùm muội nha.”

Hứa Thảo: “...”

Thẩm thị cũng cầm nín liếc nhìn Nguru thị một cái, thầm nghĩ, người này cũng càng ngày càng lười, thế nhưng dám sai đại tẩu giặt quần áo dùm, nghĩ như vậy, Thẩm thị liền nói: “Tam đệ muội, quy củ đều do cha và nương định ra rõ ràng, người không làm cơm chúng ta còn chưa tính đến, giờ quần áo của chính mình người cũng bắt đại tẩu giặt dùm là sao? Người đừng có mà quá đáng.”

Nguru thị trừng mắt liếc Thẩm thị một cái nói: “Ta làm sao mà quá đáng? Ta năn ni đại tẩu giặt dùm ta chứ có phải nhờ người đâu, người sồn sồn lên làm cái gì?”

Hứa Thảo có chút không biết nói cái gì, không biết trước kia ở nhà Nguru thị sống thế nào, sao trở nên cực phẩm như thế này, nàng ngày thường cũng đâu có thân thiết gì với nàng ta, vì sao nàng ta nghĩ nàng sẽ giặt dùm quần áo cho?

“Tam đệ muội, người có tay có chân, cũng không phải là thiên kim tiểu thư, mọi người đều là con dâu Dương gia, liền giống như Nhị đệ muội nói, trong nhà cha mẹ đẻ ra quy củ thì nên thực hiện, cơm người không nấu đã đành, quần áo của chồng người thì người cũng phải giúp hẩn giặt chứ. Tam đệ hẩn ở bên ngoài làm lụng vất vả không phải là vì người.”

Nghe Hứa Thảo vừa nói như vậy xong, Nguru thị nhin không được liền đen mặt nói:

“Không phải ta thấy người đi giặt quần áo nên mới nhờ, tiện tay vò sạch một chút chẳng lẽ không được.”

Hứa Thảo nghe vậy liền cười hi hi, đưa chậu quần áo trong tay đến trước mặt Nguru thị, nói: “Ta hôm nay không có đi giặt quần áo, đợi lát nữa Tam đệ muội người đi giặt liền tuy tiện giặt dùm ta nhiều đây được không?”

“Hừ, không giặt thì không giặt...” Nguru thị thờ phỉ phò xoay người ôm một đồng quần áo bần đi về phòng.

Hứa Thảo cùng Thẩm thị bắt đầu nhìn nhau, sau đó Hứa Thảo mới bụng chậu quần áo đi ra hồ nước.

Sáng sớm giặt quần áo thường là các cô nương, nàng dâu, cùng nhóm đại thẩm trong thôn đã tụ tập không ít. Vừa vặn, Vương Xảo Nhi cũng đang ở, nhìn thấy Hứa Thảo đi lại, liền hướng nàng vẫy vẫy tay gọi: “Thảo nhi, ở bên này.”

Hứa Thảo đi đến bên người Xảo Nhi ngồi xuống, lấy quần áo ra nhúng vào nước, bắt đầu dùng chày gỗ đập lên.

Xảo Nhi nhìn sắc mặt Hứa Thảo có chút hồng nhuận, dựa sát vào nàng, khẽ hỏi nhỏ: “Thảo nhi, chồng người có phải hay không đi vào núi săn thú? Cha ta nói buổi sáng thấy hẩn, còn nói nếu như chồng người săn được con mồi lớn, hy vọng có thể bán cho nhà chúng ta một ít.”

Hứa Thảo cười nói: “Ừ, sáng nay mới đi, nhưng mà ta cũng không chắc khi nào về, chờ khi nào hẩn trở về nếu là có săn được ta sẽ nói cho người biết, được không?”

Xảo Nhi vui mừng gật gật đầu nói: “Được, vẫn là Thảo nhi tốt nhất, đúng rồi, Thảo nhi, Tam đệ muội nhà người thấy ở chung được không? Ta nghe nhà người ta nói gia cảnh nhà nàng cũng khá giả, cậu nàng ta làm chương quầy ở một cửa hàng, gã đến Dương gia cũng có chút mặt mũi, ta đoán mẹ chồng người không dám mắng nàng ta đâu.”

Hứa Thảo đột nhiên bừng tỉnh, khó trách Tam đệ muội ở nhà lại làm bộ dáng một đại thiên kim, cái gì cũng không làm, ngay cả Trần thị cũng không dám dạy dỗ nàng, nguyên lai là vì lý do này. Chính là có chút đáng thương cho Tam đệ, cưới một người vợ như vậy về.

Bên cạnh có một thím cũng nghe Xảo Nhi nói, ngẩng đầu nhìn Hứa Thảo, cười: “Thảo nha đầu, Tam đệ muội nhà người ta cũng có gặp qua hai lần, là kiểu người không dễ sống chung đúng không? Con bé cách vách nhà ta hay chơi cùng nàng ta có nói, nàng ta luôn nói xấu người cùng Nhị đệ muội của người.”

Hứa Thảo không thích cùng người khác nói chuyện luyên thuyên nên chỉ đáp:

“Trần thẩm, ta cũng không rõ ràng lắm, ngày thường ở nhà cùng nàng cũng là chung sống hoà bình.”

Trần thẩm kia nghe vậy cười nói: “Người là đứa bé ta nhìn từ nhỏ đến lớn, biết người lương thiện, không thích nói luyên thuyên, nhưng mà có lúc người cũng dừng nên quá mềm lòng, làm cho người khác bắt nạt chính mình là không tốt. Tam đệ muội kia của người nhà mẹ đẻ gia cảnh không sai, nhưng dù sao cũng chính là hộ nông dân, có thân mình tiểu thư, nhưng cũng là số mệnh nhà hoàn thôi.”

Nói xong, chung quanh các thím, các cô nương đều nở nụ cười. Nguru thị ngày thường luôn bày ra bộ dáng tâm cao khí ngạo, chương mắt các cô nương ở Chương Hà thôn, xem trúng cũng chỉ những cô nương nào gia đình có điều kiện một chút, cùng nàng ta kèn kiệu như nhau, cũng không được người yêu thích.

Các nhóm cô nương, đại thẩm nói cười vui vẻ tay vẫn thoăn thoắt giặt quần áo, không đến một lúc chủ đề nói chuyện phiếm liền chuyển sang các loại việc vụn vặt ở trong nhà, Hứa Thảo lâu lâu cũng phụ họa hai tiếng.

Rất nhanh, quần áo liền giặt xong, Xảo Nhi cũng vừa vặn giặt xong, hai người cùng nhau trở về nhà.

Đi giặt quần áo về, Hứa Thảo liền nhìn thấy không khí trong nhà có chút không thích hợp, Nguu thị đang ngồi ngẩn ngơ ở trong sân, Hứa Thảo đi vào, nàng ta một chút phản ứng cũng không có.

Bạn đang đọc truyện *Nông Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 16

“Đại tẩu, về rồi sao?” Thẩm thị thấy Hứa Thảo liền cười nói. Lại quay đầu liếc mắt nhìn Nguu thị một cái.

Nguu thị nghe thấy có tiếng nói, cũng ngừng đầu nhìn qua theo, nhìn thấy là Hứa Thảo, lại một cuối đầu xuống thờ dài.

Hứa Thảo hướng Thẩm thị gật đầu coi như đáp lại rồi đem quần áo đi phơi trên một đoạn dây thừng cột ngang ở sau viện. Tiếp đó Thẩm thị mang một chiếc rổ nhỏ đựng kim chỉ ra, bắt đầu may vá. Nguu thị tiếp tục ngồi ngơ ngác ngoài hiên nhà, qua nửa ngày, hai người tựa hồ nghe tiếng nàng thờ dài một hồi, rồi bỏ đi vào phòng, cũng không liếc mắt nhìn Hứa Thảo hay Thẩm thị một cái.

“Tam đệ muội làm sao vậy?” Hứa Thảo ngồi sát vào Thẩm thị hỏi nhỏ, “Mới khi nãy ta còn thấy nàng ta bình thường, giặt xong quần áo trở về nàng ta liền trở thành như vậy?”

Thẩm thị cười cười, thấp giọng trả lời: “Vừa rồi nhà mẹ đẻ nàng ta đến đây, đi ra ngoài thì thăm cả buổi, muội cũng nghe không rõ là họ nói gì, chỉ biết sau khi trở về nàng liền thành ra như vậy. Có lẽ nhà mẹ nàng xảy ra chuyện gì đó.”

“Khó trách.” Hứa Thảo khẽ chặc lưỡi một tiếng.

Hai người đang nói chuyện, Miêu Miêu lon ton đi từ sau viện đến, nhìn thấy Hứa Thảo cười híp hai con mắt, gọi: “Nương... nương...”

Hứa Thảo cuống quýt buông việc trong tay, vẫy tay về phía Miêu Miêu cười nói: “Miêu Miêu ngoan, mau lại đây với nương.”

Miêu Miêu lắc lắc thân mình nhỏ bé, dùng hết sức chạy thật nhanh về phía Hứa Thảo, ngọt ngào kêu: “Nương... nương...”

Ôm lấy thân thể nhỏ bé mềm mại vào lòng, Hứa Thảo chỉ chỉ vào Thẩm thị nói: “Miêu Miêu, gọi nhị thẩm.”

Miêu Miêu nghe Hứa Thảo nói, vội vàng chuyển đầu qua Thẩm thị, mềm mại gọi: “Nhị... thẩm.”

“Miêu Miêu, là nhị thẩm, không phải nhị thân.” Hứa Thảo cười nói, con nhóc này gọi nương thì rất rõ ràng, nhưng gọi những người khác lại có chút ngọng.

Miêu Miêu gật gù đầu, gắng sức gọi: “Nhị... thân...”

Thẩm thị thấy vậy, cũng nở nụ cười nói: “Miêu Miêu cũng đã hai tuổi là ba tháng, nên nhanh chóng dạy bé nói chuyện, ngày trước do nương mang đều không có ai chỉ bảo cho bé. Muội thì bận việc, Tam đệ muội lại càng không dám trông mong đến, đại ca lại không biết cách chăm sóc đứa nhỏ, nay có tẩu thật sự tốt biết bao. Miêu Miêu cũng là đứa bé có phúc, gặp được một người mẹ như tẩu.”

Hứa Thảo nghe vậy chỉ mỉm cười nhẹ nhàng không nói lời nào.

Hai người nhỏ to nói chuyện, Hứa Thảo ngồi một bên may vá, một bên dạy Miêu Miêu nói chuyện. Đang nói Nguu thị đột nhiên từ trong phòng chạy vọt ra, nhìn thấy Thẩm thị và Hứa Thảo, sắc mặt nàng ta có chút khó coi, bình tĩnh nhìn Thẩm thị nửa ngày, dường như có chút ngại ngùng mở miệng, qua nửa ngày mới lấy hết dũng khí hướng về phía Hứa Thảo nói: “Đại... đại tẩu, ta có chút chuyện muốn nhờ tẩu giúp.”

Hứa Thảo ngạc nhiên một chút, rồi mới cười nói: “Tam đệ muội có việc gì cứ nói thẳng ra đi.”

Nguu thị liền ngồi xuống bên cạnh, trên mặt tràn đầy vẻ xin lỗi, nàng ta nói: “Đại tẩu, trước đó vài ngày đều là của ta sai, ta rất lười, thế này mới làm cho tẩu cùng nhị tẩu hiểu lầm, ngày sau ta chắc chắn sẽ nhanh chóng sửa đổi, hiện nay ta thật không còn biện pháp nào khác mới có thể tìm đại tẩu hỗ trợ. Đại tẩu, nhà mẹ đẻ của ta xảy ra chút chuyện, tẩu có thể cho ta mượn chút bạc hay không?”

“Đã xảy ra chuyện gì?” Hứa Thảo ngạc nhiên hỏi.

Nguu thị mặt có chút hồng hồng nói: “Nhà mẹ đẻ của ta cùng cậu ở trên một gian cửa hàng, sau lại đắc tội với người ta, cửa hàng bị đập. Cha ta không cẩn thận làm vỡ vòng ngọc của người khác, người nọ mở miệng đòi bồi thường hai trăm lượng, nương ta cùng cậu vay mượn mấy ngày cũng chỉ mượn được hơn một trăm lượng bạc, hiện nay còn thiếu tận chín mươi lượng, thật sự không còn biện pháp nào mới tìm đến ta. Mà ta... ta như thế nào có nhiều bạc như vậy, nhưng dù sao đó cũng là cha mẹ của ta, ta không thể thấy chết mà không cứu được, nếu là không bồi thường đủ bạc, cha ta sẽ bị

quan phủ bắt đi. Ô ô ô, đại tầu, nhị tầu các người giúp ta đi.”

Hứa Thảo nghe xong có chút trợn mắt há hốc mồm, nhưng mà việc này bọn họ cũng không giúp được cái gì a.

Thẩm thị thở dài nói: “Tam đệ muội, không phải là ta với đại tầu không giúp người, mà thật sự chúng ta vô lực a, chúng ta đều chỉ là dân chúng bình thường, làm sao có thể đấu với những kẻ có tiền? Người nói có đúng hay không? Hơn nữa, nhà các người đem cửa hàng nhượng cho người khác lấy tiền trả nợ không phải là xong sao?”

Ngưu thị lắc đầu, nước mắt cũng bắt đầu lăn dài, khăn cầu nhìn Hứa Thảo cùng Thẩm thị: “Không... không được, trong nhà tất cả mọi người còn phải dựa vào cửa hàng để sống, không thể bán lại cho người khác, đại tầu, nhị tầu, các người cho ta mượn chút bạc đi.”

“Tam đệ muội, việc này chỉ sợ có chút khó.” Thẩm thị mang về mặt khó xử nói: “Người cũng biết ám no một nhà chúng ta đều là đại ca, nhị ca và tam đệ bọn họ cố gắng gồng gánh, trên người ta nào có cái gì đáng giá. Xin lỗi, việc này ta thật sự là không giúp được người.”

Ngưu thị lại đem ánh mắt khăn cầu chuyển sang Hứa Thảo. Hứa Thảo cũng khó xử nói: “Tam đệ muội, không phải là ta không giúp người, mà ta gà lại đây cũng mới được nửa tháng mà thôi, trên người thật sự là không có chút tiền nào cả.” Không phải là nàng không cho mượn, mà nàng không tin được nhân cách của Ngưu thị, loại người như Ngưu thị, khi có khó khăn thì đem người làm người cứu mạng, làm ân nhân. Việc này qua đi, tiền chưa chắc lấy lại được, cho nên, nàng sẽ không ngốc mà cho mượn.

Còn nữa, Ngưu thị cùng bà bà Trần thị vốn là không ưa gì nàng cùng Phú Quý, không biết chừng nào sẽ bị phân ra ở riêng. Đến lúc đó, cần rất nhiều tiền bạc thì nàng biết mượn ai? Mươi lạng bạc kia của nàng là lưu trữ phòng khi có chuyện gì xảy ra cần dùng gấp.

Ngưu thị nghe vậy, sắc mặt chợt trở nên không vui, vội vàng lau nước mắt, chất vấn: “Đại tầu, người trước đó vài ngày không phải đi bán cái kêu là tương hoa quả gì đó hay sao? Làm sao có thể không có bạc? Đại tầu, tầu lên cho ta mượn một ít đi, chờ nhà mẹ đẻ ta qua một cửa này, ta chắc chắn sẽ hoàn trả lại cho tầu.”

“Tam đệ muội a, thực sự không phải là ta không muốn giúp người, lần trước bán tương hoa quả cũng không được bao nhiêu tiền, mua một cuộn vải bố lớn, lại mua đồ ăn này nọ, thật sự còn dư lại cũng chẳng còn mấy.” Hứa Thảo mặt không đổi sắc nói dối.

“Làm sao có thể?” Ngưu thị giọng nói đột nhiên nâng cao lên, sau đó nghĩ nghĩ cảm thấy không ổn, giọng nói liền tận lực giảm xuống: “Đại tầu, làm sao có thể bán được một chút bạc a? Đại tầu, xin người giúp ta đi mà.”

Hứa Thảo bộ dáng khó xử nói: “Tam đệ muội, thật sự xin lỗi, việc này chúng ta thực sự không có cách nào, nếu không chờ cha mẹ trở về, người thử hỏi mượn bọn họ đi. Ta còn thừa mấy trăm văn tiền đều giao cho Phú Quý, cũng không biết bán cái gì ở nơi nào, người nếu thực sự cần, chờ đại ca người trở về, liền hỏi mượn hẳn.”

Ngưu thị nghe vậy, cũng không khóc nữa, lau khô nước mắt, oán hận trừng mắt nhìn Hứa Thảo và Thẩm thị một cái, sau đó liền chạy ra ngoài.

Hứa Thảo cùng Thẩm thị nhìn nhau, cười bất đắc dĩ.

Thẩm thị nói: “Tam đệ muội nói chuyện hẳn là không giả, chính là nàng ta làm người thật sự là... aizz.” Nói xong khẽ thở dài, “Tam đệ muội ngày thường đắc tội không ít người, nàng dâu và các đại thẩm trong thôn đều không thích nàng ta, sợ là bạc này không dễ mượn a.”

Hứa Thảo cũng gật đầu theo, thuận miệng đáp: “Việc này chúng ta thật sự không thể giúp, cũng không có chút biện pháp nào. Chờ cha mẹ trở về, nàng ta liền cùng cha mẹ nói đi.”

Thẩm thị cười nói: “Nương trước kia là có chút kiêng kỵ người nhà mẹ đẻ của nàng ta, nay nhà mẹ đẻ nàng ta bản thân khó bảo toàn, nương khẳng định sẽ không giúp, tiền này chỉ sợ nàng ta khó mượn được.”

“Cũng còn không phải a.” Hứa Thảo thở dài theo, sau đó lại không mở miệng nói gì thêm nữa.

Một ngày trôi qua rất nhanh, hai người ngồi ở trong sân may vá, hoàng hôn buông xuống, Dương gia một nhà liền lục tục trở lại.

Ngưu thị cũng sớm quay về, vẫn là khóc lóc chạy vào phòng, đại khái là không mượn được bạc.

Nghe thấy động tĩnh bên ngoài, Ngưu thị mắt đỏ bừng đi ra, Dương gia Tam đệ Dương Tiểu Đồng nhìn thấy, lập tức hoảng hốt hỏi: “Vợ, đã xảy ra việc gì? Tại sao lại khóc?”

Ngưu thị ô ô khóc, nói: “Tướng công, nhà mẹ đẻ của ta xảy ra chuyện.”

“Xảy ra chuyện gì? Đi, chúng ta vào nhà rồi nói.” Dương tam đệ nói xong liền lôi kéo Ngưu thị vào phòng. Không đến một hồi liền truyền đến tiếng Ngưu thị nước nỡ khóc, rất là tội nghiệp.

Hứa Thảo đi vào phòng bếp giúp đỡ, cũng không rõ là có chuyện gì.

Một lát sau, Dương gia Tam đệ liền vác cái mặt đen đến phòng bếp tìm Trần thị: “Nương, ta có một số việc muốn cùng người thương lượng.”

Trần thị nhìn Dương Tam đệ một cái hỏi: “Là vì chuyện gia đình nhà vợ người?”

Dương Tam đệ gạt đầu, đem chuyện gia đình nhà mẹ đẻ Ngu thị kể cho Trần thị một lần, xong liền nói: “Nương, nàng cũng không còn cách nào khác, nếu không người cho nàng mượn chút bạc đi.”

Trần thị vừa nghe, cười lạnh một tiếng, chỉ vào Ngu thị ở trong phòng mắng: “Nghĩ hay quá ha! Một cái nữ nhân hết ăn lại nằm, Tam lang nhà chúng ta cười phải người đúng là thất đức ba đời, nhà mẹ đẻ xảy ra chuyện còn không biết xấu hổ dám tìm ta mượn bạc sao? Lão nương cung phụng người ăn, người uống, nay nhà người rốt cuộc xảy ra chuyện đúng không? Sao? Còn muốn làm thiên kim đại tiểu thư a? Ta nói cho người biết từ nay về sau việc nhà người cũng phải làm, mỗi ngày đều nấu cơm giặt giũ cho ta, lấy người về không phải để cho người làm đại tiểu thư. Lão nương không có bạc cho người mượn, nhà mẹ đẻ của người không phải thực có bản lĩnh sao? Lão nương trước kia mắng người một câu người còn không phải tìm vài cái ca ca của người đến đánh ta sao? Nay còn không biết xấu hổ theo ta đòi mượn bạc. Có bản lĩnh người với Tam Lang nhà ta cùng cách a, chạy trở về nhà mẹ đẻ của người đi, lão nương cũng không hiếm lạ một kẻ hết ăn lại nằm như người.”

Trần thị rút cuộc thả ra một hơi tức, thanh âm mắng vừa cao vừa vang. Mắng xong, trong lòng chợt cảm thấy thoải mái. Nghĩ nghĩ một chút, liền nói: “Nhà mẹ đẻ người xảy ra chuyện là xứng đáng! Hừ, thế nhưng lại dám tìm người đánh lão nương.”

Dương gia tam đệ đứng bên cạnh sắc mặt càng thêm khó coi, chuyện đó hẳn vẫn đều có chút trách cứ vợ hắn, chính là nương ngày thường nói cũng không được thuận tai, hắn bị kẹp ở giữa cũng vô cùng khó chịu a.

Hứa Thảo nghe xong liền tròn mắt há hốc mồm vì ngạc nhiên, thì ra Ngu thị cùng Trần thị còn có một ân oán như vậy a, khó trách ngày thường Trần thị cũng chỉ dám ở sau lưng mắng Ngu thị vài câu, không dám mắng trước mặt nàng ta a. Nàng một bên nhìn bếp lửa, một bên nghe Trần thị mắng chửi. Ánh mắt của nàng tuyệt đối sẽ không nhìn hướng lên người Trần thị, nếu không xui xẻo bị lửa chửi dính vào thân thì tiêu.

Dương tam đệ sắc mặt càng ngày càng đen, Trần thị nhìn thấy, có chút đau lòng khuyên nhủ: “Tam Lang a, nương cũng không phải có ý mắng nàng, thật sự nàng là một đứa con dâu vô cùng lười biếng, lại không tôn trọng mẹ người a, người xem người lớn lên tuần tú, hừ nàng cưới một cô gái khác là được. Chúng ta trong thôn, cô nương tốt còn nhiều mà. Người đại tẩu, nhị tẩu tuy rằng cũng chưa đạt đến yêu cầu của ta, nhưng tốt xấu gì so với nàng ta cũng tốt hơn nhiều, người xem người vất vả ra ngoài đi làm cực khổ cả ngày, trong nhà quần áo bẩn liền vứt lung tung thế này, cũng không giặt cho người, chẳng lẽ còn chờ người về tự đi giặt? Đứa con dâu này chúng ta không cần cũng được.”

Hứa Thảo cũng Thẩm thị có chút bất đắc dĩ lắc đầu, nương cũng thật là, nói thì nói được rồi, tự nhiên lôi hai người bọn họ vào làm chi a. Kỳ thật, có thể làm cho Trần thị coi trọng người không nhiều lắm, đầu tiên, trong nhà người kia phải có điều kiện không tệ, tiếp theo lớn lên phải thanh tú. Lúc trước Ngu thị nhưng là do Trần thị gạt đầu đồng ý a, ai mà biết giờ lại biến thành bộ dáng như vậy.

“Nương, người không nên nói như vậy. Dù sao cũng là người vợ ta đang hoàng cưới hỏi về, hiện nay chúng ta không thể giúp nàng thì người cũng không nên mắng nàng, dù sao trong lòng nàng cũng khổ sở.” Dương Tam đệ có chút bất bình thay cho vợ mình.

Lời này vừa ra, Hứa Thảo chỉ biết sẽ xảy ra chuyện, quả nhiên, Trần thị vừa nghe, liền nổi giận: “Người, cái kẻ có vợ quên nương. Ý bây giờ người lớn rồi, cánh cứng rắn rồi có phải hay không a? Còn dám giúp nàng ta nói chuyện? Sao người không nghĩ đến thời điểm nàng lôi một đồng ca ca đến đánh ta a? Vợ như vậy người còn dám muốn? Không được, hôm nay người phải hừ nàng cho a.”

Bạn đang đọc truyện *Nông Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17

Dương tam đệ cực kỳ đau đầu, nhện không được khế nhu nhu cái trán nói: “Nương, người đừng nói nữa.”

Trần thị cả giận mắng to: “Làm sao không cho ta nói? Người còn dám che trở cho nàng đúng không?”

Trần thị đang mắng, Ngu thị đột nhiên từ trong phòng xông thẳng ra ngoài, đầu tóc rối bù, chạy vọt vào nhà bếp, chỉ vào Trần thị rống lên: “Nương, người đừng khinh người quá đáng! Cho dù người không thích ta, nhưng nhà mẹ đẻ ta xảy ra chuyện như vậy, người còn bày ra vẻ mặt vui sướng khi người khác gặp họa là sao, người có lương tâm không a.”

“Vợ, đừng có nói lung tung.” Dương tam đệ thấy vợ hắn lao đến chỉ biết có chuyện không ổn, cuống quýt lôi kéo Ngu thị trở về phòng.

Trần thị một bên tức giận, đem cửa phòng đá ra, chỉ vào Ngu thị mắng: “Người cái loại tiện nhân, người vừa mới nói cái gì? Có bản lĩnh người lặp lại lần nữa thử xem, có tin hay không lão nương ta làm cho Tam Lang hừ người.”

Ngu thị đỏ mắt mắng: “Người cái loại lão vu bà ác độc, thật sự là đồ ác độc.”

Hai người mắng chửi xong liền muốn nhào lên đánh nhau, Dương Tam đệ đều ngăn đón không được, Dương lão cha cùng Dương nhị lang và Dương Tiểu An nghe thấy tiếng chửi nhau đều cuống quýt chạy ra, nhìn thấy trận thế này, vội vàng chạy lên ngăn cản. Thẩm thị cùng Hứa Thảo thấy vậy, cũng đi theo khuyên nhủ.

Trần thị nhìn thấy nhiều người chạy ra giúp Ngu thị như vậy, tức giận đến mức dậm chân, lại ngồi phịch trên đất khóc rống lên: “Lão nương số mệnh đúng là bạc bẽo mà, có con trai bất hiếu, cưới về một con cọp cái để bắt nạt mẹ hân, nay còn muốn nhào lên đánh ta, cả gia đình này còn đi giúp nâng ta, lão nương ta có lẽ không nên sống làm chi nữa.”

Lời này vừa nói ra, tất cả mọi người đều đen mặt. Ngu thị cũng đứng trong phòng bếp ô ô nước nở khóc rống lên, một bên khóc một bên trừng mắt oán hận nhìn Trần thị.

Dương lão cha tức giận hét: “Các ngươi hai người có im không, lão bà tử trở về phòng cho ta, cũng không sợ việc này truyền ra ngoài bị người chê cười hay sao. Lão tam, ngươi mang vợ mình về phòng ngay, cái nhà này ngày nào cũng đủ thứ chuyện tào lao, loạn hết cả lên, không được ngày nào yên ổn.”

Dương Tiểu An cũng ngồi xổm xuống đất khuyên Trần thị: “Nương, người cũng nhanh đứng lên đi, mặt đất nhiều bụi bẩn a, người nhanh đứng lên, có gì từ từ nói.”

“Ta đứng lên làm cái gì, các ngươi ai cũng đều đi giúp đỡ tiểu tiện nhân kia, ngươi còn quản lão nương làm cái gì a.” Trần thị nói xong lại đập đập chân khóc rống lên.

Dương tam đệ thở dài một tiếng, lời kéo Ngu thị đang khóc sụt sùi trở về phòng.

Mấy người lại một phen khuyên bảo, Trần thị mới lau nước mắt từ trên đất đứng dậy, oán hận trừng mắt về phía phòng Ngu thị mắng: “Tiểu tiện nhân! Phi! Nhất định sẽ làm cho Tam Lang hưu ngươi.”

“Nương, người liền nói ít lại một câu đi.” Dương Tiểu An cự kỳ đau đầu đỡ Trần thị trở về phòng.

Thẩm thị cùng Hứa Thảo nhìn thấy rốt cuộc mọi việc cũng an tĩnh xuống, thế này mới lau mồ hôi, tiếp tục nấu cơm.

Bữa cơm này cả nhà ăn vô cùng áp lực, Ngu thị không đi ra ăn cơm, Trần thị vừa ăn vừa mắng Ngu thị vài câu. Dương lão cha thấy vậy tức đến mức mặt trợn trắng lên.

Ăn cơm xong, Hứa Thảo giúp Miêu Miêu tắm rửa, lại trải tốt đệm chăn, thế này mới leo lên giường nghỉ ngơi.

Miêu Miêu nằm ở trong lòng Hứa Thảo, ngủ không được, nhẹ kéo kéo cánh tay Hứa Thảo, nhỏ giọng nói: “Nương... nương, con sợ.”

Hứa Thảo liền đem bé ôm vào lòng thật chặt, vỗ nhẹ lưng bé dỗ dành: “Miêu Miêu không cần sợ nha, có nương ở đây rồi, ngủ ngoan nào, đừng sợ.” Trần thị cùng Ngu thị cãi nhau xem như dọa hai cái đứa bé đều sợ đến mức phát khóc.

Miêu Miêu khề ừ một tiếng, lại hỏi: “Nương, phụ thân đâu?”

Biết bé muốn hỏi cha đi nơi nào, Hứa Thảo ôm bé nhỏ giọng trả lời: “Phụ thân đi lên núi săn thú a, qua hai ngày nữa sẽ trở về, đến lúc đó phụ thân mang thịt ngon trở về cho Miêu Miêu ăn nhé, được không?”

Miêu Miêu mở to hai mắt, gật đầu, nhu thuận nói: “Đạ, ăn... ăn thịt...”

Sáng sớm hôm sau, Ngu thị cùng Trần thị còn tức nhau, Hứa Thảo cũng không tiện nói thêm cái gì, chỉ có yên lặng làm tốt những việc của bản thân. Ăn sáng xong, liền thu thập bát đĩa, mấy nam nhân trong nhà lại đi trần trên làm việc, chỉ có mấy phụ nhân lưu lại.

Tiểu An cùng Hứa Thảo và Thẩm thị ở trong sân thêu thùa may vá, Trần thị đi về phòng nghỉ ngơi, Ngu thị từ ngày hôm qua đến giờ chưa hề đi ra, cơm tối qua và sáng nay đều không ăn. Miêu Miêu cùng Quân ca nhi thì ngồi xổm trong sân cùng Tiểu Bạch chơi đùa.

Hứa Thảo không khỏi có chút lo lắng, quay đầu nhìn liếc mắt nhìn một cái, nhỏ giọng nói: “Nhị đệ muội, tứ muội, Tam đệ muội sẽ không xảy ra chuyện gì chứ?” Sẽ không vì tức quá mà làm chuyện đại đột đi, Ngu thị cũng không phải là loại người suy nghĩ nông cạn a.

Hai người đều quay đầu nhìn thoáng qua căn phòng một chút, Tiểu An thấp giọng đáp: “Không có việc gì đâu, buổi sáng Tam ca nói với ta, nàng ta đang ở trong phòng ăn ngon, uống tốt. Ngày thường không có việc gì sẽ lên trần trên đi dạo, mua chút hoa quế cao, bánh đậu xanh linh tinh trở về cất trong phòng, làm sao có thể bị đói, đại tẩu, ngươi cũng đừng lo lắng quá.”

“Còn không phải a, đại tẩu, ngươi đây là quan tâm thừa a.” Thẩm thị cũng hé miệng nở nụ cười, “Tam đệ muội người này tẩu còn không biết sao, nàng ta làm sao có thể ngược đãi bản thân mình, tẩu yên tâm đi, buổi sáng ta còn thấy nàng ta đi nhà xí, tinh thần rất tốt.”

Hứa Thảo cười cười nói: “Còn không phải ta lo lắng nàng làm việc gì ngốc sao, bất

quá không có việc gì là tốt rồi.”

Mọi người đang nói chuyện bên ngoài bỗng vang lên tiếng gõ cửa, Tiểu An lên tiếng trả lời, sau đó nhanh chân đi ra mở cửa, nhìn thấy người ở bên ngoài liền ngăn ra một chút, rồi mới kêu lên: “Cậu, sao ngươi lại tới đây? Cậu mau vào ngồi đi, con đi gọi nương ra.”

Ở ngoài cửa đứng một người nam nhân trung niên khoảng chừng bốn mươi tuổi, mặc một thân vải thô, khuôn mặt nhìn có chút tương tự Trần thị, miệng

lão ta hơi nhếch lên nói: “Tiểu An, ta tìm nương của con có chút việc.”

Tiểu An nghe vậy liền quay đầu hướng về phía phòng Trần thị hô lớn: “Nương, cậu đến đây.”

Hứa Thảo cùng Thẩm thị nghe vậy, buông việc trong tay đi theo ra đón, giống Tiểu An cùng nhau gọi một tiếng cậu. Nam nhân này đúng là đệ đệ của Trần thị, cậu của Dương Tiểu An gọi Trần Mậu.

Trần thị nghe thấy tiếng Tiểu An, vội vàng đi ra, nhìn thấy là Trần Mậu, liền đem hán kéo vào, hỏi: “Tam đệ, đã xảy ra chuyện gì? Sao lại đến đây?”

Trần Mậu hốc mắt có chút hồng hồng nói: “Nhị tỷ, tỷ giúp ta đi khuyên nhủ Như nhi đi, nàng giờ hết khóc lại nháo, ai khuyên gì cũng không nghe.”

“Tóm lại là có chuyện gì?” Trần thị nghe không rõ đầu đuôi liền vội vàng hỏi lại.

“Nó bị phu gia người ta hưu, bây giờ đang ở nhà làm ẩm ỉ, aiz, nương nó mất sớm, ta lại không khuyên được nó, tỷ đi khuyên nó giúp ta đi, đứa nhỏ này cũng đã náo loạn mấy ngày nay rồi.” Nhớ đến cái khuê nữ này, với chuyện của nàng, Trần Mậu trong lòng cũng không thoải mái, con gái bị thông gia hưu, trong lòng hẳn cũng đau khổ, nhưng là có biện pháp gì bây giờ, con hán gả qua nhà người ta mấy năm nay cũng không có con, nhà người ta rốt cuộc không còn đủ kiên nhẫn đem hưu về. Nàng về nhà đòi sống đòi chết, hẳn cũng không còn cách nào khác mới phải chạy đến tìm tỷ tỷ giúp đỡ.

Trần thị nghe xong vẻ mặt ngốc lăng, mất vài phút sau mới hồi thần, quay đầu sang nói với Tiểu An: “Tiểu An, phụ thân ngươi về liền nói với hán ta đi qua nhà biểu tỷ của ngươi, biết không?”

Tiểu An gật gật đầu: “Nương, người nhanh chút đi thôi, biểu tỷ tính tình quật cường, người nhớ phải khuyên nhủ nàng thật nhiều đó.”

Bạn đang đọc truyện *Nóng Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 18

Nói xong Trần thị vội vàng đi theo Trần Mậu, Hứa Thảo cùng Thẩm thị thấy không còn việc gì liên quan đến các nàng nữa lại tiếp tục vùi đầu may vá. Không bao lâu sau đó, một cô nương hay chơi cùng Tiểu An rủ Tiểu An đi ra ngoài, Tiểu An liền quay qua nói:

“Đại tẩu, nhị tẩu, muội đi cùng Quyên Từ lên trần trên một chuyến, có thể đến chiều mới về.”

Hứa Thảo cười nói: “Muội đi đi, trong nhà đã có ta và nhị tẩu người trông nom rồi, không có việc gì.”

Tiểu An nghe thấy vậy mới theo Quyên Từ đi trần trên, Dương gia chỉ còn lại ba người con dâu. Ngươi thị ở li trong phòng, cũng không biết rốt cuộc nàng trốn ở bên trong làm cái gì. Hứa Thảo ngồi ở trong sân may vá không bao lâu thì Vương Xảo Nhi tìm đến, ngược mắt lên nhìn thấy Xảo Nhi, Hứa Thảo vội vàng đứng dậy đón nàng ta: “Xảo Nhi, người đã đến, mau vào ngồi đi.”

Xảo Nhi cười tủm tỉm đi vào nói: “Thảo nhi, người cùng Thẩm tỷ đang may quần áo sao?”

Thẩm thị cười nói: “Xảo Nhi đó sao, nhanh ngồi đi. Mấy thứ này vẫn là do đại tẩu cho, trời sắp lạnh, ta liền may cho tướng công cùng Quân ca nhi bộ quần áo.”

Xảo Nhi cười nói: “Vậy cũng thật khéo, muội đang muốn rủ Thảo nhi cùng muội đi dạo trần trên một chuyến đây, trời lạnh, muội tính mua một chút vải bố cùng bông về may áo ấm.”

“Vậy cũng tốt, đại tẩu, tẩu cùng Xảo Nhi đi đi, trong nhà có muội xem là được rồi.”

“Nhị đệ muội, vậy ta đi cùng Xảo Nhi một lát nhé, mọi việc trong nhà nhờ cả vào người.” Hứa Thảo cũng đang có ý định đi lên trần trên, vừa vặn hôm nay có Xảo Nhi đi cùng.

Miêu Miêu đang chơi đùa cùng Quân ca nhi bên cạnh, nghe thấy Hứa Thảo nói, vội vàng chạy tới: “Nương... nương... Miêu Miêu... đi... đi...”

Hứa Thảo đem Miêu Miêu ôm lên, cười nói: “Được, cho Miêu Miêu đi theo.”

Miêu Miêu vui vẻ vỗ vỗ bàn tay nhỏ, hướng mọi người cười hớn hở, nhìn thấy Quân ca nhi biểu tình đáng thương, Hứa Thảo vội dỗ: “Quân ca nhi ở nhà ngoan nha. Một lát nữa đại thẩm mang điểm tâm ngon về cho Quân ca nhi ăn nhé, được không?”

Phải như vậy Quân ca nhi mới vui vẻ gật đầu, rung chân đắc ý nói: “Tạ... tỷ, bá mẫu...”

Tiểu tử này nói chuyện còn chưa được lưu loát như Miêu Miêu, mỗi lần gọi ai đều không được rõ ràng cho lắm. Mọi người đều bật cười, Hứa Thảo mang đồ vào phòng, lấy ra hai trăm văn cất vào túi tiền trong người, xong mới bế Miêu Miêu cùng Xảo Nhi đi trần trên.

Chương Hà thôn cách trấn này khoảng một canh giờ đi bộ, dọc theo đường đi Hứa Thảo cùng Xảo Nhi cười cười nói nói, không bao lâu cả hai đã đi đến. Miêu Miêu cũng không còn nhỏ nên dọc theo đường đi rất ít bắt Hứa Thảo ôm.

“Thảo nhi, ta tính đi mua chút bột cùng bông, người có cần không, nếu cần thì cùng nhau đi xem”

Hứa Thảo nhìn thấy bộ dáng hưng phấn của Miêu Miêu, nghĩ đến đây là lần đầu tiên đi lên trấn trên của bé, nên nhìn thấy cái gì cũng mới lạ, chẳng bằng nằng dặt bé đi dạo xung quanh một vòng, cho nên liền lắc đầu đáp: “Người đi đi, Miêu Miêu lần đầu tiên đến đây, ta mang con bé đi một vòng tham quan, chúng ta hẹn hai canh giờ sau gặp nhau tại cửa hàng tạp hóa ngoài cửa trấn được không?”

Xảo Nhi cười nói: “Được, vậy người mang Miêu Miêu đi dạo vui vẻ, ta đi cửa hàng bột một mình được rồi.”

Xảo Nhi vừa khuất bóng, Hứa Thảo liền nắm tay Miêu Miêu đi dạo khắp nơi, Miêu Miêu đối với mọi thứ ở nơi đây đều cảm thấy mới mẻ, thích thú, cứ a a cười nhìn trước nhìn sau không ngừng. Hứa Thảo nhân cơ hội này dạy nằng: “Miêu Miêu, đây là kẹo hồ lô, đây là đồ chơi nặn bằng đất, đây là bánh đậu xanh, đây là bánh bao nhỏ, bánh bao lớn...”

Suốt một đường đi, Miêu Miêu học được không ít, Hứa Thảo mua cho bé một con vật nặn bằng đất để chơi, lại mua một chuỗi kẹo hồ lô cho bé ăn, dọc đường đi bé chính là cười vui vẻ không ngừng, càng thích Hứa Thảo và thân cận với nằng hơn.

Nghĩ đến lần trước Miêu Miêu thích uống canh xương, Hứa Thảo liền mua hai khúc xương, còn lại những thứ khác, không quá cần nên nằng cũng không mua, nhớ đến Quân ca nhi thích ăn bánh đậu xanh, liền mua một chút. Lại nghĩ đến nhị nha, tam nha và Tiểu Sơn tới bây giờ cũng chưa được ăn kẹo hồ lô cùng bánh đậu xanh này bao giờ, liền mua nhiều một chút, cho bọn chúng ăn, thuận tiện cũng mua thêm hai khúc xương nữa.

Miêu Miêu đối với cái gì cũng thấy mới lạ, nhìn thấy mấy khúc xương trong giỏ Hứa Thảo liền dùng ngón tay nhỏ bé chỉ chỉ: “Nương... nương... đây là cái gì?”

Đứa bé này hai tuổi đã bắt đầu tò mò đủ thứ, đúng là thời điểm nên chỉ dạy, vì vậy mặc kệ Miêu Miêu hỏi cái gì, Hứa Thảo đều kiên nhẫn trả lời.

Hai canh giờ trôi qua thật nhanh, Hứa Thảo nhìn trời thấy không sai biệt lắm liền bế Miêu Miêu, mang theo giỏ đồ vừa mua đi đến cửa hàng tạp hóa hẹn trước, không bao lâu sau Xảo Nhi cũng đi đến, trong tay ôm cuộn vải bột cùng một bao tải bông to.

Hai người cùng nhau trở về, đến cửa thôn Xảo Nhi liền chào tạm biệt Hứa Thảo: “Thảo nhi, ta đi về trước, lần khác lại đi tìm người tán gẫu.”

“Ừ, người mau về đi thôi, ta cũng muốn trở về nhà mẹ đẻ một chuyến, đi thăm cha nương ta một chút.”

Hứa Thảo đi vào Hứa gia, lúc này Hứa lão cha tự nhiên không ở nhà, chỉ có Lí thị đang ngồi trước cửa nhà trông một sân phơi đầy củ cải. Sắp đến mùa đông nơi này đều không có rau gì để ăn, nên vào mùa thu mọi người thường đem củ cải cắt mỏng, phơi nắng cho tái rồi đem đi muối, cải mặn, cải chua để dành mùa đông ăn.

Lí thị vừa ngẩng đầu liền thấy con gái lớn nhà mình đang bế Miêu Miêu đi vào, vội vàng đứng lên nói: “Đại nha, người làm sao lại về đây? Lại còn đi lên trấn trên nữa?”

“Nương, con đến thăm mọi người.” Hứa Thảo xách đồ vào, nhìn thấy nhị nha tam nha đang ngồi trong phòng, Hứa Tiểu Sơn nằm ở trên kháng ngủ say sưa. Hai đứa nhỏ nhìn thấy Hứa Thảo, ánh mắt chợt sáng lên, vui vẻ kêu: “Đại tỷ, người đã trở lại.”

“Ừ, nào lại đây, ta mang đồ ăn ngon cho bọn muội.” Hứa Thảo đem kẹo hồ lô và bánh đậu xanh mang ra đưa cho hai đứa nhỏ nói: “Nhớ để cho Tiểu Sơn một ít, chờ hân ngũ đầy cho hân ăn, có biết hay không?”

Nhị nha, tam nha vẻ mặt thỏa mãn liếm liếm kẹo hồ lô đáp: “Đại tỷ, chúng ta đã biết.”

Lí thị đi theo vào nhìn thấy kẹo hồ lô trong tay nhị nha tam nha, vẻ mặt đau lòng nói: “Nha đầu chết tiệt này, cũng không biết là tốn bao nhiêu tiền a, người cũng không suy nghĩ trước sau một chút, đến lúc bà bà người biết người tiêu xài phung phí lại oán loạn.”

Hứa Thảo nhẹ nhàng cười hai tiếng, cầm hai khúc xương đưa cho Lí thị nói:

“Nương, xương này ngày mai người nhớ hầm canh mà uống, hầm càng lâu nước canh càng thơm ngọt.”

Lí thị liếc nằng trắng mắt nói: “Hầm lâu sẽ không lãng phí củi lửa a, nấu chín đủ ăn là được rồi, người a, cả ngày toàn nghĩ ba cái thứ lung tung gì đó, cẩn thận bà bà cũng vài người bên đó mắng người a.”

“Này có gì đâu nương, làm ngon mọi người đều thích ăn, nhị đệ muội bên kia cũng không sai, sẽ không có nói cái gì.”

Lí thị vội vàng nói: “Vậy còn tam đệ muội của người? Ta nghe nói nằng đang vay tiền mọi nơi, có hay không hỏi mượn người? Ta nghe người ta nói tam đệ muội nhà người, người này cũng không phải là người giữ chữ tín, người cũng có mà cho nằng ta mượn nghe không?”

“Nương, con đã biết, sẽ không cho mượn.”

Lí thị gật gật đầu nói: “Đúng vậy, trăm ngàn lần đừng cho mượn.”

“Con biết rồi, nương, còn đi về trước, kẹo hồ lô và bánh đậu xanh này là phần của Tiểu Sơn, chờ hán tinh dậy thì cho hán ăn. Khi nào phụ thân về nương nhớ gửi lời hỏi thăm của con với người nha. Con về đây.”

Lí thị nương ghen khuất nhìn một bên nhu thuận, đáng yêu Miêu Miêu, liền nói: “Tiện nghi nữ nhi này của ngươi lớn lên trông đúng là không sai. Ta nghe nói thôn kế bên có một gia đình cũng không tệ lắm, bất quá chính là không có con cái, ta nghĩ...”

Không đợi Lí thị nói xong, Hứa Thảo liền bế Miêu Miêu xoay người bước đi. Lão nương này của nàng câu đầu tiên vừa nói ra, nàng đã biết lão nương có ý định gì rồi.

“Ngươi... cái nha đầu chết tiết kia, làm cái gì đi vội vậy hả? Cũng không để lão nương ta nói cho hết câu a...”

Trở về Dương gia, tiến vào trong viện, Hứa Thảo liền nhìn thấy cửa phòng mình chỉ khép hờ, trong lòng nàng rơi lộp bộp một tiếng, nghĩ đến việc buổi sáng trước khi đi nàng rõ ràng còn đóng cửa kỹ càng. Vội vàng buông Miêu Miêu xuống, Hứa Thảo chạy nhanh vào phòng.

Quả nhiên, Ngưu thị đang ở trong phòng lục lung tung, trong tay còn cầm một cái hộp gấm. Hứa Thảo nhìn cái hộp gấm kia, đầu tức giận đến mức mắt đỏ bừng. Nàng chỉ vào Ngưu thị quát: “Tam đệ muội, ngươi đang làm cái gì vậy hả? Ai cho phép ngươi vào phòng ta lục lọi?”

Ngưu thị quay người lại, vẻ mặt hiện lên một chút bối rối, cầm hộp gấm trong tay giấu sau lưng, ngượng ngùng nói: “Đại... đại tẩu, ngươi đã về rồi sao?”

Hứa Thảo tức giận nói: “Ta nếu không trở về còn không có biết Tam đệ muội hoá ra lại là một kẻ trộm a, tuy tiện đi vào phòng người khác, trộm này nọ.”

“Ngươi nói cái gì? Ai là trộm? Chúng ta đều là người một nhà, ta vào ngươi phòng thì có làm sao?” Ngưu thị vừa nghe Hứa Thảo nói bản thân là trộm cũng tức giận, chút xấu hổ khi nãy loáng cái biến mất, chỉ tay vào Hứa Thảo ồn ào nói lên.

Hứa Thảo cực kỳ tức giận, cười lạnh nói: “Người một nhà? Phi, ai muốn cùng người một nhà với ngươi. Ngươi trong tay cầm cái gì đó hả? Ngươi lục giương của ta, cầm đồ của ta, còn dám nói không phải là trộm sao?”

Hai người đang nói chuyện, Thẩm thị từ bên ngoài vội vàng chạy vào, nhìn thấy Ngưu thị, sùng sốt hỏi: “Tam... tam đệ muội, sao ngươi lại ở trong phòng đại tẩu?” Nàng đang bận rộn nấu cơm dưới bếp, nghe thấy tiếng Ngưu thị, còn tưởng rằng nàng ta trốn trong phòng cả ngày, buồn chán, liền ra ngoài hít thở không khí, ai biết được nàng ta lại dám đi vào phòng đại tẩu trộm đồ, nàng ta cũng quá là không biết xấu hổ đi.

Ngưu thị hừ một tiếng, giơ hộp gấm trong tay lên, lắc lắc, cả giận nói: “Đại tẩu, ngươi không phải nói ngươi không có bạc cho ta mượn sao? Kia cái này là cái gì? Ta nghe thanh âm này có lẽ là bạc cùng với trang sức a, ngươi còn dám nói không có bạc cho ta mượn sao?”

Hứa Thảo nhìn hộp gấm trong tay Ngưu thị, hận không thể đi lên cho nàng ta hai bạt tai, nàng nghiêm mặt, lạnh lùng nhìn Ngưu thị, vươn bàn tay ra trước mặt nàng ta nói: “Đưa hộp gấm cho ta, ta có bạc hay không liên quan gì đến ngươi? Ta cho dù có cũng không có cho loại tiểu nhân hay trộm đồ người khác mượn.”

“Đúng vậy.” Thẩm thị cũng lên tiếng khuyên, “Tam đệ muội, ngươi làm sao có thể trộm đồ của đại tẩu a, chúng ta cho dù đều là người một nhà, nhưng cũng có chút riêng tư cá nhân chứ, ngươi tùy tiện vụng trộm vào phòng đại tẩu như vậy là không đúng.”

Ngưu thị sắc mặt khó coi, nhưng cũng biết hai người này nói đúng, nàng ta làm như thế này căn bản không có chút lý nào cả, nếu để người khác biết được, còn không cười nhạo nàng ta. Chính là trả hộp gấm về thì không thể nào, bên ngoài đột nhiên vang lên tiếng Trần thị: “Người đâu hết rồi? Không ở phòng bếp nấu cơm, lại chạy đi đâu vậy a? Một đám lười biếng, thật sự là tức chết lão nương.”

Ngưu thị nghe thấy tiếng Trần thị, cuống quýt cầm hộp gấm chạy ra ngoài, Hứa Thảo nhìn thấy, nghĩ thầm trong lòng một tiếng nguy rồi. Nàng thật không nghĩ đến việc Ngưu thị dám tiến vào phòng nàng lục đồ, ổ khoá cái giường đựng hộp gấm có chút vấn đề, cũng may là hộp gấm khoá không bị hư, Ngưu thị tuy rằng lấy được nó, lại không có chìa khoá để mở. Chính là hộp gấm này trăm ngàn lần không thể để cho Trần thị thấy, nếu không sẽ xảy ra náo loạn a.

Bạn đang đọc truyện *Nông Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19

Hứa Thảo cùng Thẩm thị đi ra ngoài liền thấy Ngưu thị đứng ở trong sân, trong tay cầm hộp gấm, còn Trần thị đang đứng trước cửa phòng bếp trừng mắt, vẻ mặt cừu hận nói: “Ngươi cái tiện nhân, sao không trốn ở trong phòng nữa đi, còn có mặt mũi chạy lung tung ra ngoài ư?” Trần thị nói xong, liếc mắt thấy hộp gấm trong tay Ngưu thị, nhìn hộp gấm bộ dáng có vẻ đáng giá tiền, liền giận dữ nói: “Trong tay ngươi đang cầm cái gì đó? Không lẽ là trộm gì đó trong nhà?”

Gioi hộp gắm trong tay, Nguu thị nói: “Nương, trong phòng đại tẩu cất giấu hộp gắm này, bên trong chắc chắn có không ít bạc và trang sức đâu. Nhà mẹ đẻ nàng ta nghèo như thế, làm sao có của hồi môn tốt như thế này, nhất định là nàng ta trộm. Nương, người xem thử bản thân có mất gì không?”

Mọi người nghe thấy Nguu thị nói vậy đều ngậy ngẩn ra. Hứa Thảo cùng Thẩm thị không thể tin được trừng mắt nhìn Nguu thị, trên thế gian này vẫn còn tồn tại một loại phụ nữ không biết xấu hổ như thế này sao. Trần thị nhìn hộp gắm kia, tâm có chút động, hộp gắm này nhìn có vẻ không sai, nhất định không phải là đồ cưới, mà là Phú Quý cấp cho Hứa Thảo gì đó. Nghĩ như vậy, Trần thị ngẩng đầu nhìn Hứa Thảo, tức giận nói: “Con dâu cả, đây có phải là đồ của Phú Quý hay không?”

Hứa Thảo mím môi, hung tợn trừng mắt liếc Nguu thị. Nhìn đến hộp gắm trong tay nàng ta lại không dám đi lên giật lại, bằng không nếu làm rớt, vòng tay ở bên trong chắc chắn sẽ vỡ.

Nguu thị nhìn về mặt Hứa Thảo phần nộ, trong lòng đắc ý cực kỳ, ai bảo người không cho ta mượn bạc. Bây giờ ta cũng muốn người không có ngày lành, có thứ tốt cũng không giữ được ở trong tay.

“Nương, đồ trong hộp gắm là của hồi môn của ta, không phải là đồ của Phú Quý.” Hứa Thảo nhìn Trần thị, ánh mắt bình thản. Nàng tin tưởng Phú Quý cũng không muốn làm cho Trần thị biết đến những thứ mà mẹ ruột hắt hủi.

Nguu thị hừ hừ cười xuy nói: “Đại tẩu, người cũng đừng có nói dối, nhìn hộp gắm trông tốt và đáng tiền thế kia chắc chắn bên trong đựng sẽ không phải là đồ vật bình thường, nhà mẹ đẻ của người có thể kiểm tra được thứ như vậy sao? Đừng có nói đùa, hộp gắm này chắc chắn là của đại ca, nếu là đồ của đại ca thì giao cho nương giữ là đúng.”

“Nương, người đừng nghe Tam đệ muội nói lung tung, đây là đồ Tam đệ muội trộm trong phòng đại tẩu, Tam đệ muội, người còn không nhanh mang đồ trả lại cho đại tẩu sao, chẳng lẽ còn muốn để cho mọi người biết rồi cười vào mặt người mới chịu.” Thẩm thị là một người sống biết điều và hiểu lí lẽ, nên không quen nhìn kiểu người như Nguu thị, đã không biết xấu hổ lại còn ra vẻ dương dương tự đắc.

“Nhị tẩu, người đừng hồ đồ, cái này khẳng định là của đại ca, đồ của đại ca thì phải giao cho nương giữ, bằng không đưa cho đại tẩu, nàng nổi lòng tham chiếm làm của riêng thì phải làm sao? Nương, người thấy ta nói có đúng không? Thứ này ta liền giao cho ngài bảo quản.” Nguu thị nói xong, vội vã đưa hộp gắm cho Trần thị.

Hứa Thảo nhanh chân vọt lên đoạt lại, ai ngờ Nguu thị có thể tránh được, nhìn nàng ta cầm hộp gắm thật chặt trong tay, Hứa Thảo tức giận, chỉ thẳng vào mặt Nguu thị lớn tiếng nói: “Tam đệ muội, đừng có thấy cho ta người chút mặt mũi còn không biết xấu hổ, mau đem đồ trả lại cho ta.”

Nguu thị cười cười nói: “Đại tẩu, ta khuyên người vẫn đừng đi lên cướp về, nếu người nói đây là đồ cưới của người, vậy bây giờ chúng ta đi đến nhà mẹ đẻ của người chứng thực thế nào?”

Trần thị cũng bình tĩnh, lạnh mặt nói: “Con dâu cả, thứ này rốt cuộc là đồ cưới của người hay là đồ của Phú Quý? Nếu thật là đồ cưới của người, bây giờ chúng ta mang danh sách đồ cưới của người ra xem, nếu không phải, thứ này liền do ta bảo quản.”

Hứa Thảo nghe thấy Trần thị nói như vậy cười lạnh, cũng không thèm quan cái gì trường bối hay không trường bối nói: “Nương, ta kính người là bề trên mới hảo hảo cùng người nói chuyện, thứ này có phải là đồ cưới của ta hay không liên quan gì đến người? Nếu ta đã gả cho Phú Quý, tiền tiêu dùng hằng ngày hẳn vẫn cấp cho người ta có nói lấy một câu nào không, về phần những thứ khác người không cần phải quan tâm.” Dứt lời liền xoay sang Nguu thị nói: “Tam đệ muội, người tốt nhất ngoan ngoãn đem đồ trả lại cho ta, bằng không đừng trách ta không nể mặt.”

Lần này là lần đầu tiên tính cả hai đời Hứa Thảo nổi giận lớn như vậy. Tính tình nàng vốn ôn hòa, kiếp trước gia đình hòa thuận vốn chưa bao giờ xảy ra tranh chấp. Đời này, tuy Lí thị có thường xuyên đánh nàng nhưng đó cũng là nương của nàng, xuống tay không mạnh, cả gia đình cũng được xem vui vẻ đầm ấm, có bao giờ phải trải qua những chuyện thế này đâu. Mặc dù là lần đầu tiên gặp loại chuyện này, nàng biết rõ bản thân không được yếu thế bằng không về sau nhất định sẽ bị Nguu thị và Trần thị đè đầu cưỡi cổ.

Nguu thị nhìn bộ dáng Hứa Thảo, có chút sợ, đảo đảo mắt, vội vàng chạy qua trốn phía sau Trần thị, đem hộp gắm nhét vào tay Trần thị nói: “Nương, thứ này ta liền giao cho người, còn những việc khác ta mặc kệ, không liên quan.”

Hai đứa nhóc bên cạnh bị dọa khóc oa oa, Thẩm thị sợ một lát có xảy ra xô xát sẽ làm bị thương hai đứa bé, liền ôm chúng đi vào phòng, lúc đi ra ngoài còn cẩn thận đóng cửa lại.

Trần thị vốn cũng rất tức giận, bày ra dáng vẻ mẹ chồng chuẩn bị mắng Hứa Thảo thì Nguu thị đột nhiên đưa hộp gắm cho bà ta khiến trong lòng bà ta có chút hoảng sợ.

Đang lúc bất chấp có to chuyện hay không, Hứa Thảo cũng quyết tâm phải lấy lại hộp gắm, liền truyền đến tiếng của Dương lão cha: “Xảy ra chuyện gì? Các người lại ở đây cãi nhau cái gì nữa? Từ xa ta đã nghe thấy tiếng chửi nhau là sao hả?”

Mấy người quay mặt về phía cổng thì thấy Dương lão cha, nhị đệ Dương Đại Bằng, tam đệ Dương Tiểu Đồng lần lượt đi vào. Nhìn thấy mấy người về mặt giận giữ, đều không rõ đã xảy ra chuyện gì.

Dương Đại Bằng liếc nhìn Thẩm thị hỏi: “Vợ, có chuyện gì xảy ra vậy?”

Thẩm thị liếc nhìn Hứa Thảo một cái, về mặt muốn nói lại thôi.

Dương lão cha nhìn thấy hộp gấm trong tay Trần thị, sắc mặt trầm xuống, tức giận hỏi: “Sao lại thế này?”

Ngư thị tự cho là thông minh bước lên đến trước mặt Dương lão cha, cười nói: “Cha, người đã về rồi? Ta từ trong phòng đại tẩu lục được cái hộp gấm kia, đại tẩu nói đó là đồ cưới của nàng, ta xem thử kia rõ ràng là đồ của đại ca, ta nghĩ a, nếu là đồ của đại ca thì nên giao cho nương giữ có vẻ tốt hơn. Kết quả, đại tẩu không vui, còn trút giận lên đầu ta a.”

Dương lão cha càng nghe sắc mặt càng đen, chờ Ngư thị nói xong, Dương lão cha đã muốn tức đến mức cả người phát run lên, hấn chỉ tay vào thẳng mặt Ngư thị mắng:

“Con dâu lão tam, ngươi có còn biết xấu hổ hay không? Đó là phòng đại tẩu ngươi, ai cho ngươi vào hả? Còn lục lại? Ngươi làm như vậy không phải là hành động của kẻ trộm sao? Trộm đồ của đại tẩu ngươi đã đành, còn giao cho mẹ chồng ngươi, còn gây chuyện tùm lum. Ngươi... ngươi...”

Nhìn thấy bộ dáng Dương lão cha như thế, Dương Đại Bằng cùng Dương Tiểu Đồng bị dọa, vội vàng bước lên đỡ ông và khuyên: “Phụ thân, người đừng nóng giận, chuyện đâu còn có đó.”

Vừa nói xong, Dương Tiểu Đồng quay đầu trừng mắt nhìn Ngư thị, trong ánh mắt có thương tiếc cùng khó chịu, hấn nói: “Mai Từ, ta không nghĩ đến ngươi lại là loại người tay chân không sạch sẽ, dám chạy vào phòng đại tẩu trộm đồ, không chỉ có thế, ngươi còn châm ngòi li gián quan hệ người một nhà chúng ta. Thôi thôi, ta cũng không thể chịu đựng thêm nữa, ngươi mồm miệng chanh chua, lại còn ăn trộm, có bảy điều ngươi đã phạm hai, bây giờ ta cũng chỉ có thể hưu ngươi mà thôi.”

Ngư thị họ Ngư, tục danh Mai.

Dương Tiểu Đồng vừa nói xong, ai cũng choáng váng, Ngư thị kinh ngạc nhìn Dương Tiểu Đồng, dường như không thể tin được đó là những lời do hấn thốt ra. Hứa Thảo cùng Thẩm thị có chút cảm thấy ngoài ý muốn, nhưng cũng biết kết quả như vậy là chuyện sớm hay muộn mà thôi.

Trần thị nhưng thật ra cảm thấy không hài lòng nói: “Tam Lang, ngươi vì cái gì không hài lòng Mai Từ? Nàng còn không phải suy nghĩ vì nhà chúng ta sao? Nếu đại ca ngươi giao thứ này cho đại tẩu ngươi còn không bị nàng ta nuốt riêng mất.”

Dương lão cha thật vất vả mới bình tâm lại, nghe thấy lời này, con tức lại dâng cao, vọt đến trước mặt Trần thị, chỉ vào bà ta mắng:

“Cái gì gọi là con dâu cả nuốt riêng? Của lão đại gì đó không phải đồ của cái nhà này nên do con dâu lão đại bảo quản thì làm sao hả? Phú Quý mỗi tháng đều đưa cho ngươi phí sinh hoạt còn ít sao? Vậy mà bây giờ đến cả chút đồ mẹ ruột hấn lưu lại cho hấn ngươi cũng muốn tham, ngươi có còn là người nữa hay không a?”

Lời Dương lão cha vừa nói ra mọi người đều có chút choáng váng. Trần thị ngờ ngác nhìn hộp gấm trong tay, lẩm bẩm nói: “Đúng là đồ do nàng ta lưu lại, nàng ta đều đã chết hơn hai mươi năm, lần đầu tiên ta mới được nhìn thấy thứ này, ngươi cùng Phú Quý giấu diếm ta thật kỹ a.”

Dương lão cha cười lạnh nói: “Không giấu ngươi sao? Nếu không giấu ngươi thì ngay cả một chút đồ nàng cấp cho Phú Quý cũng bị ngươi tham lam nuốt riêng, mấy lượng bạc, trang sức và vài thứ kia nàng lưu lại ngươi cầm cũng thôi đi, nhưng thứ này phải lưu lại cho Phú Quý, đây cũng là thứ duy nhất nàng muốn dành riêng cho vợ của Phú Quý.”

Trần thị nghe vậy, tức đến mức giận lên giơ hộp gấm lên tính đập, Dương lão cha tức giận đến mức hai mắt đỏ bừng, chỉ vào Trần thị hét: “Nếu ngươi dám đập, chúng ta từ nay về sau cũng tách ra luôn, toàn nhà này đều tan rã hết.”

Tay Trần thị vừa giơ lên cao liền buông thõng xuống, bà ta ngồi phịch xuống đất khóc rống lên.

Nhìn thấy thế, Dương lão cha liền quay sang Hứa Thảo nói: “Con dâu cả, mau đem hộp gấm lấy lại, về sau thứ này do ngươi bảo quản, bên trong là đồ mẹ ruột Phú Quý lưu lại cho vợ của Phú Quý, cho nên thứ này thuộc về ngươi, sau này cần phải bảo quản cho tốt, đừng để kẻ trộm lấy mất nữa.”

Ngư thị bị nói đến mức mặt đỏ bừng vì xấu hổ, ngay cả Dương Tiểu Đồng đứng kế bên sắc mặt cũng trở nên khó coi.

“Cám ơn cha.” Hứa Thảo nói xong, nhanh chân bước lên lấy hộp gấm trong tay Trần thị. Nắm được hộp gấm trong lòng nàng rút cục cũng nhẹ nhàng thờ ra, Thẩm thị thấy vậy tăng đá đề trong lòng cũng buông lỏng, may mắn trong nhà còn có một trường bối hiểu lý lẽ.

Trần thị nhìn hai tay trống trơn, ngẩng đầu hung hăng lườm Dương lão cha, vừa khóc vừa quát: “Ngươi muốn ngày qua ngày ta phải sống thế nào a? Nàng ta đã chết như vậy nhiều năm, ngươi vẫn không tài nào quên được. Ngươi vẫn thiên vị con trai cùng con dâu của nàng, ngươi khi nào thì quan tâm đến Nhị lang, Tam lang và đứa con gái út của ngươi hả?”

Nghe Trần thị nhắc đến người vợ trước, trong lòng Dương lão cha tức giận không thôi, ông giận giữ mắng: “Không phải do ta không quên được nàng, mà là do ngươi cả thôi, mỗi lần cãi nhau ngươi đều nhắc đến nàng, ngươi bảo ta làm sao mà quên, hả? Ta đối bọn Đại Bằng, Tiểu Đồng và Tiểu An không tốt sao? Ngươi dùng lương tâm của mình thử nghĩ xem, ta đối xử với mấy đứa nhỏ có bình đẳng hay không, nhưng thật ra có ngươi, ngươi xem ngươi đối xử với Phú Quý thế nào? Được, được, nếu ngươi đã nói không thể sống nổi, nói ta thiên vị Phú Quý, vậy chúng ta liền ở riêng đi, cho Phú Quý phân gia, để ngươi đỡ nhớ thương chút đồ của bọn chúng.”

Nói xong, Dương lão cha quay qua Hứa Thảo nói: “Con dâu cả, bắt đầu từ ngày mai các ngươi liền ở riêng đi, nhà chúng ta không có nhiều đất đai nên sẽ không phân cho các ngươi. Bây giờ các ngươi cũng mới bắt đầu sống riêng, phía Tây là hai gian phòng do mẹ ruột Phú Quý lưu lại, các ngươi chuyển qua bên đó ở, một gian các ngươi sửa lại thành nhà bếp, một gian khác dùng để ở. Rồi ngươi cùng Phú Quý để dành chút bạc, chờ dành đủ liền xây một cái phòng mới sau.”

Jun: Hu ra! Cuối cùng cũng ở riêng. Ta mới nhầm nhe được một bộ điền văn khá hay ho, nhưng phải chờ hoàn thiện bộ này đã. Ta không dám đào nhiều hố sợ lấp không kịp vì một phần bận, một phần lười a.

Bạn đang đọc truyện *Nông Phu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 20

Hứa Thảo nghe vậy liền sững sốt một chút, sau đó quay sang Dương lão cha hỏi: “Cha, vậy chờ Phú Quý về rồi chúng ta sẽ chuyển? Hay là chuyển ngay bây giờ?”

Vừa nghe đến việc ở riêng, Trần thị ánh mắt trở nên đỏ bừng, tức giận nhìn Dương lão cha, một tiếng cũng không thốt ra nổi.

Dương lão cha ngẫm nghĩ một chút rồi nói:

“Ngay bây giờ luôn đi, phòng kia hiện giờ là phòng Tiểu An, chờ Tiểu An trở về các người liền đổi cho nhau, gian phòng cách vách kia người dọn dẹp một chút, ngày mai gọi thợ xây đến xây một cái bếp lò nhỏ. Con dâu cả, lúc này đành ủy khuất các người. Chờ các người để dành đủ tiền, liền xây một phòng tốt chút mà ở.”

Dương lão cha cũng là người thông tình đạt lý, biết rõ nếu không phân ở riêng, chuyện như hôm nay chắc chắn còn xảy ra nhiều. Chẳng bằng hiện tại, nhân việc này phân luôn, để mai sau nhà lão đại có chuyện gì, lão thái bà này cũng không có quyền làm ầm ĩ.

“Đúng rồi, hai gian phòng của các người nhớ mua khoá về khoá lại cẩn thận, lão Nhị gia các người cũng nên mua khoá luôn đi. Hừ, ta thật không nghĩ tới phòng cướp cho đã lại quên là cướp trong nhà khó phòng.” Dương lão cha nói xong, mắt trừng lớn liếc Ngu thị đang đứng bên cạnh.

Ngu thị nghe Tiểu Đồng nói muốn hưu nường, cũng bị dọa không nhẹ, nay còn bị cha chồng nói như thế, nước mắt liền xoành xoạch rơi xuống.

“Người khóc cái gì, còn có mặt mũi mà khóc sao? Nếu không phải bởi vì người nhà chúng ta sẽ làm ầm ĩ đến mức này hay sao?” Dương Tiểu Đồng hộc mắt cũng có chút đỏ, người vợ này tốt xấu gì lúc trước cũng do chính hấn chọn, tất nhiên là có cảm tình, nay muốn hưu nường, hấn cũng khó chịu.

“Ô ô, tướng công, ta sai rồi, lần sau ta cũng không dám nữa.” Ngu thị lau nước mắt, hai mắt đầm lệ đáng thương trông mong nhìn trượng phu của mình, hy vọng hấn có thể hồi tâm chuyển ý.

Hai người đang nói, Tiểu An cũng trở lại, nhìn thấy mọi người như vậy, liền lôi kéo Thẩm thị dò hỏi, Thẩm thị cũng thành thật kể hết. Tiểu An nghe xong, khê thờ dài, nường cũng thật là, ngày ngày an ổn sống không chịu, cứ thích làm ầm ĩ làm ầm ĩ lên. Còn tam tẩu nữa, cũng không phải là loại sống yên phận, lần này nhận được bài học lớn, xem nường ta sau này còn dám gây chuyện nữa không?

Tiểu An nhìn Hứa Thảo nói: “Đại tẩu, chúng ta đem hai gian phòng đổi lại đi.”

Hứa Thảo vốn còn có chút không yên lòng, lại nhìn thấy ánh mắt hung tợn của Trần thị cùng Ngu thị, dưới đáy lòng hừ lạnh một tiếng, cảm hộp gấm đi về phòng thu dọn đồ đạc.

Dương lão cha bị chuyện này làm cho phiền chán, phát phát tay nói: “Đều giải tán đi, Nhị con dâu đi nấu cơm, bếp nhà lão đại chắc cũng phải mấy ngày nữa mới xây xong nên sẽ ăn cùng chúng ta trong thời gian này.”

“Dựa vào cái gì?” Trần thị cả giận nói, “Nếu đã ở riêng, mắc cái gì cho nường ta ăn cùng chúng ta chứ? Ta không có phép.”

Hứa Thảo nghe thấy vậy, đi ra khỏi phòng, cười mỉa mai nói: “Cha, không sao, ta tạm thời ăn đỡ lương khô mấy bữa, bếp kia xây cũng cỡ hai ngày là xong thôi.”

“Được rồi, đi đi, ủy khuất người.” Dương lão cha nói xong khê thờ dài.

Hứa Thảo nghe Dương lão cha nói vậy mới quay lại thu dọn đồ đạc, Tiểu An đứng bên cạnh giúp đỡ, vừa làm vừa nói: “Đại tẩu, muội biết nường làm như vậy là không đúng, khiến tẩu tức giận cũng phải, nhưng hy vọng tẩu đừng để trong lòng.”

Đồ đạc cũng không quá nhiều, rất nhanh đã gom gọn xong, chỉ còn lại mấy cái thùng và hai cái tủ, có Dương Đại Bỉnh cùng Dương Tiểu Đồng hỗ trợ, vài chuyển đi đã chuyển xong. Hứa Thảo cùng Tiểu An thay đổi phòng xong mới nhẹ nhàng thở ra.

Ngu thị đang còn đứng ở trong sân, Dương Tiểu Đồng nhìn thấy nường, nhú mày nói: “Không nhanh đi về phòng, đứng đây làm cái gì, còn chưa đủ mất mặt sao?”

Ngu thị nghe vậy thật cẩn thận trở về phòng, Dương Tiểu Đồng cũng đi theo vào, không lâu sau đó, Hứa Thảo nghe thấy bên trong truyền ra tiếng

Ngư thị gào khóc rất lớn.

Hứa Thảo làm như không nghe thấy gì hết, đây là báo ứng của Ngư thị, mặc kệ lần này Tam đệ có hư nàng ta hay không, ít nhất sau này nàng ta cũng phải thu liễm lại.

Ngày thứ hai, Hứa Thảo nhờ Thẩm thị trông nhà, đi lên trấn trên mua mấy cái khoá mang về, tiện đường mua luôn cho Thẩm thị một cái.

Bữa sáng và trưa Hứa Thảo đều ăn ở trên trấn luôn, buổi chiều sau khi về, đem phòng khoá kỹ lại, đi mời thợ đến xây bếp lò, Hứa Thảo mới ôm Miêu Miêu đi về nhà mẹ đẻ.

Nhìn thấy Hứa Thảo trở về, Lí thị hoảng sợ hỏi: “Sao ngươi lại về nữa? Ngày nào cũng về nhà mẹ đẻ không sợ mẹ chồng ngươi la mắng sao?”

Hứa Thảo đem Miêu Miêu thả xuống, làm cho bé cùng Tiểu Sơn chơi, xong mới quay sang cười nói: “Nương, con ở riêng rồi.”

Lí thị hoảng sợ, vội vàng lôi kéo Hứa Thảo vào phòng hỏi dồn dập: “Đã xảy ra chuyện gì? Làm sao tự dung lại ở riêng? Các ngươi cũng không sợ người trong thôn nói này nói nọ sao?”

Hứa Thảo liền đem chuyện xảy ra ngày hôm qua nói một lần, Lí thị nghe xong tức đến mức mắt trợn ngược lên, cảm phẫn nói: “Tam đệ muội kia đúng là loại không biết xấu hổ, tuy là ở cùng một nhà, nhưng cũng không thể tùy ý đi vào phòng của người khác chứ, đã thế còn dám vào lục lọi, ngươi cũng ngốc a, thấy ả lấy đồ của mình thì phải nhào lên cướp về chứ, ở đó cùng ả giảng lý sự làm gì, để cho mẹ chồng ngươi biết được việc này.”

Hứa Thảo nói: “Nương, ta cũng muốn chạy lên cướp a, nhưng bên trong đựng là vòng tay cùng ngọc bội của mẹ ruột Phú Quý để lại, nếu tranh qua tranh lại bị rơi vỡ mất thì sao?”

Lí thị gật đầu đáp: “Cũng đúng.” Nói xong dường như nhớ đến cái gì lại cười nói: “Mẹ ruột của Phú Quý lưu lại cho hấn vòng tay và ngọc bội sao? Có đáng giá không? Nếu không các ngươi đem bán lấy tiền đi ra ngoài xây hai gian phòng mới mà ở.”

Hứa Thảo cũng không biết hai thứ kia trị giá bao nhiêu tiền, nhưng mà nhìn cũng rất quý giá, nàng không nghĩ mang chúng đi bán, liền nói: “Nương, được bao nhiêu tiền chứ, đơn giản là giữ lại cho Phú Quý làm cái tưởng niệm mẹ hấn mà thôi, ta nghĩ chúng ta dành dụm một thời gian chắc cũng sẽ đủ.”

Trên người nàng vốn cũng có hơn mười lượng bạc, xây hai gian phòng vẫn đủ, bất quá số bạc kia còn dùng cho việc khác, hiện tại nàng cũng không dám động đến.

Lí thị ngẫm lại thấy cũng đúng, một thôn phụ lưu lại được cái gì tốt chứ, nên cũng không hỏi nhiều thêm gì nữa. Lôi kéo Hứa Thảo vào bếp nấu cơm.

Xương heo do Hứa Thảo mua ngày hôm qua Lí thị còn chưa nấu, liền lấy mang ra đi rửa, bỏ vào nồi nước, nấu sôi lên, chỉ một lúc sau mùi thịt thơm bay bốn phía, lại bỏ thêm chút củ cải cùng muối, rút bớt củi ra để lửa nhỏ nấu thêm nửa canh giờ, mới nhắc xuống. Lúc này, Hứa lão cha cũng vừa về đến, nhìn thấy Hứa Thảo, vội hỏi: “Sao con lại đến đây?”

Không đợi Hứa Thảo trả lời, Lí thị đã lanh miệng đem sự tình đều nói ra hết. Hứa lão cha nghe xong, mặt hơi trầm ngâm, nhưng cũng không nói thêm vào câu gì, chỉ hỏi nhanh nhanh dọn cơm.

Nhị nha, tam nha cầm bát canh xương, ngồi ở trên bàn ăn cơm nhỏ cũ kỹ, uống vui vẻ, Lí thị thì đút cho Tiểu Sơn. Miêu Miêu còn nhỏ, Hứa Thảo cũng không dám để cho bé tự cầm bát uống, mà dùng một chiếc muỗng đút cho bé. Hứa lão cha thì cúi đầu, miệng to uống canh.

“Phụ thân, người đi tìm việc thế nào rồi?” Hứa Thảo biết mấy ngày nay phụ thân đều lên trấn trên tìm việc làm thuê nên hỏi thăm.

“Cũng tạm ổn, ta làm khuôn vác đồ, một ngày cũng được hai mươi văn và bữa cơm trưa.” Nói đến công việc, Hứa lão cha lộ ra chút tươi cười, gương mặt tràn đầy nếp nhăn, rậm rặng càng tăng thêm vẻ thương lão.

Lí thị cũng vui vẻ cười nói: “Một ngày hai mươi văn, vậy là một tháng có sáu mươi văn, thật không tệ, lão cha nó, ông xem chỗ đó người ta có cần thêm người không? Cho ta đi với.”

Hứa lão cha liếc Lí thị, vẻ mặt không vui nói: “Ngươi một cái phụ nhân làm sao khuôn đồ? Người ta chắc chắn không cần, ngươi ở nhà chăm tụi nhỏ đi.”

Người một nhà ăn xong cơm chiều, Hứa Thảo phụ thu dọn bát đĩa. Thấy sắc trời đã không còn sớm, Hứa Thảo mới nắm tay Miêu Miêu trở về Dương gia.

Dương gia mọi người cũng đã ăn xong, dường như đều đi ngủ hết, Tiểu Bạch lười biếng ghé vào cửa sân, nhìn thấy Hứa Thảo về, liền vẫy vẫy cái đuôi mừng rỡ chạy lên đón. Hứa Thảo nhẩm tính thời gian, vậy là Phú Quý đã đi được ba ngày rồi, sao còn chưa trở lại nữa? Trong lòng nàng mơ hồ cảm thấy có chút lo lắng, đứng ở ngoài viện nhìn về phía con đường dẫn lên núi.

Miêu Miêu chơi với Tiểu Bạch một chút, liền dụi dụi mắt, lắc lắc chạy đến bên người Hứa Thảo, ôm lấy chân nàng nói: “Nương... nương, mệt... ngủ.”

Hứa Thảo ngồi xổm xuống, cười tủm tỉm đem Miêu Miêu ôm lên, dịu dàng nói: “Vậy trước tiên nương mang Miêu Miêu đi tắm sạch sẽ rồi mới ngủ nhé.”

Không có bếp nấu nước nóng, Hứa Thảo đành dùng khăn bỏ nhúng nước lau sơ mặt mũi, tay chân cho bé, sau đó ôm bé đặt lên kháng được lò sưởi làm ấm, không qua một lát bé liền ngủ say vù vù.

Hứa Thảo lại không ngủ được,, trong lòng lo lắng cho Phú Quý, lại nghe thấy tiếng khóc nho nhỏ trong phòng Tam đệ vang ra, hình như là tiếng Ngu thị khóc, xem ra lần này Tam đệ quyết tâm hưu nàng ta thì phải.

Hứa Thảo trong lòng không có nửa điểm thương hại, thậm chí còn ần ần có chút vui sướng khi người khác gặp họa. Nàng ngồi dậy, đi lại bên cửa sổ, nhìn trời tối đen như mực, bầu trời đầy sao, vẫn không thấy bóng dáng Phú Quý. Hứa Thảo thở dài khe khẽ, quay lại kháng nghị ngồi.

Đến nửa đêm, trong lúc mơ mơ màng màng, Hứa Thảo hình như nghe được tiếng mở cửa cổng, nàng giật mình tỉnh lại, ngồi bật dậy, mặc thêm áo khoác, xỏ vội giày rồi chạy nhanh ra ngoài.

Cửa cổng mở toang, dưới ánh trăng, một thân hình cao lớn trên vai có vác thêm một con mèo to đang bước vào, bên người đi theo một bóng dáng màu đen. Người kia nhìn đến Hứa Thảo, chân hơi dừng lại, sau đó đem con mèo quang vào góc sân, tiến lên ôm chầm lấy Hứa Thảo.

“Trời lạnh thế này, sao nàng lại đi ra, chúng ta mau vào nhà thôi.” Thanh âm nam tử có chút khàn khàn vang lên bên tai Hứa Thảo, tiếp theo liền ôm Hứa Thảo hướng gian phòng phía đông mà đi. Hứa Thảo vội vàng kéo hần lại, nhỏ giọng nói: “Đừng đi, chúng ta bây giờ ở tại bên này.”

Phú Quý sừng sốt hỏi: “Sao lại chuyển qua bên này?” Hỏi xong, hần xoay người đóng cổng lại, Tiểu Hắc và Tiểu Bạch đang đứng canh ở phía trước con mèo to Phú Quý mang về.

Hai người trở lại phòng, Hứa Thảo liền đem hết chuyện xảy ra ngày hôm qua nói cho Phú Quý, nghe xong, hần nhủ mày, qua nửa ngày mới đáp: “Ồ riêng cũng tốt, chính là việc này không thể bỏ qua như thế được, Tam đệ muội này thật quá đáng.”

Hứa Thảo nhẹ giọng nói: “Bây giờ Tam đệ đang làm âm mưu muốn hưu Tam đệ muội nên... thôi bỏ đi, chúng ta đã ở riêng rồi, ngày sau sẽ không xảy ra chuyện như vậy nữa. Kỳ thật việc này cũng phải trách ta, biết rõ nương lưu lại đồ rất quý, còn không có cất giữ cho kỹ.”

“Việc này sao có thể trách nàng chứ?” Phú Quý ôm Hứa Thảo vào lòng, ngồi gần lò sưởi, khàn khàn nói: “Này rõ ràng là Tam đệ muội và nương sai, nhà chúng ta vẫn có thói quen không khóa cửa, nương thì còn đỡ, sẽ không tùy tiện đi vào phòng người khác lục lọi, nhưng ta thật không nghĩ đến Tam đệ muội lại là loại người như thế, sáng mai dậy ta chắc chắn phải cảnh cáo nàng mới được.”

Bạn đang đọc truyện *Nông Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 21

Hứa Thảo cũng không tranh cãi với hần, mà đồ mặt tùy ý hần ôm bản thân ngồi lên kháng. Mãi cho đến lúc này, tâm của nàng mới buông xuống. Phú Quý đi lên núi nhiều ngày không về, nàng rất lo lắng, trong thôn cũng có vài thợ săn có đôi khi đi vào sâu trong núi săn thú đều không có trở lại.

Phú Quý đặt Hứa Thảo nằm lên kháng, giúp nàng đắp chăn kín mít, nhìn thấy Miêu Miêu đang nằm ngủ say sưa bên trong, nhỏ giọng thì thầm bên tai Hứa Thảo: “Ồ trong núi vài ngày, bây giờ ta phải đi tắm một cái, nàng ngủ trước đi.”

Phú Quý tắm rất nhanh liền quay lại, mặc áo lót chui vào trong chăn, chờ người ấm lên mới vươn tay ôm Hứa Thảo vào lòng. Hứa Thảo để mặc hần ôm, qua nửa ngày mới nhẹ giọng hỏi: “Mấy ngày nay ở trong núi có xảy ra chuyện gì không?”

Phú Quý khẽ cọ cọ vào gáy trắng trẻo của Hứa Thảo, hít một hơi mùi thơm từ cơ thể nàng mới đáp: “Không có gì hết, ta săn được một con lợn rừng to, như vậy chúng ta sẽ không phải lo nghĩ về tiền bạc trong mùa Đông này nữa. Ta nghĩ nếu cha đồng ý cho chúng ta ở riêng, mà nương có mặt thì chắc chắn chúng ta không được chia thứ gì, trong nhà mặc dù có vài mẫu ruộng, chúng ta cũng không cần, con lợn rừng này bán đi, bạc kiếm được cũng đủ cho chúng ta sống qua mùa Đông. Ta tính ở sau viện đào cái hầm, chúng ta có chút đồ ăn gì cũng bỏ vào đấy. À, hầm cũng phải đem khóa kỹ mới được.” Hần phi thường dễ bụng việc Trần thị cùng Ngu thị nhân lúc hần không có nhà mà bắt nạt vợ hần.

Trong bóng đêm, Phú Quý khẽ nhủ mày: “Vợ, bây giờ chỉ có thể ủy khuất nàng, chúng ta hiện nay còn phải ở nơi này, đợi sang năm ta cố gắng kiếm bạc, chúng ta mua miếng đất, xây mấy gian phòng lớn, khi đó một nhà ba người chúng ta sẽ sống vui vẻ.”

Hứa Thảo nghe vậy, khẽ cười đáp: “Được.” Thanh âm vừa mềm, vừa ngọt, mới nói xong, nàng bỗng nhớ ra một chuyện liền nói: “Phú Quý, chúng ta hiện tại có hơn mười lượng bạc, chàng có muốn sớm chuyển ra ngoài không?”

“Không nên.” Phú Quý không hề nghĩ ngợi gì liền cự tuyệt, “Mười lượng bạc này là do nàng kiếm được, chúng ta cứ cất kỹ, để phòng có chuyện khẩn cấp cần dùng.”

Hứa Thảo có chút do dự, khẽ cựa quậy thân mình, mặt úp vào ngực Phú Quý, nhẹ giọng nói: “Phú Quý, mười lượng bạc kia, ta tính mua ít ruộng, trong nhà cũng chỉ có vài mẫu ruộng chúng ta chẳng thể trông mong được gì, ta nghĩ mình mua một ít ruộng, sang năm trồng vài thứ có thể thu hoạch, còn nếu không thì trồng rau để ăn cũng được.”

Nàng vẫn còn nhớ đến mấy gốc khoai tây kia, đầu xuân này mầm là có thể đem trồng. Nhất định phải mua được một miếng đất để thí nghiệm.

“Đều nghe lời nàng.” Giọng nói của Phú Quý chột trở nên trầm thấp, lại có chút dồn dập.

Hứa Thảo chỉ cảm thấy hân ôm nàng thật chặt, ngay chỗ đùi có cái gì cứng rắn cọ vào. Mặt nàng lập tức đỏ bừng lên vì xấu hổ, nàng lí nhí nói: “Phú... Phú Quý, chúng ta mau ngủ thôi, sáng mai dậy còn có rất nhiều việc cần làm.”

“Được, chúng ta ngủ thôi.”

Sáng hôm sau, Hứa Thảo bị tiếng nói từ bên ngoài vang vào làm tỉnh. Ngẩng đầu nhìn thoáng qua sắc trời ngoài cửa sổ, chỉ mới đến giờ mẹo một khác mà thôi.

“Tam đệ muội, chuyện hôm trước ta đều đã biết, ngươi cùng Tam đệ như thế nào, ta cũng không xen vào, nhưng là ngươi phải đi xin lỗi đại tẩu ngươi.” Giọng Phú Quý có chút lớn, toàn bộ người Dương gia đều nghe thấy được.

Hứa Thảo mặc quần áo vào, treo xuống kháng, do dự nửa ngày, chính là đứng ở cửa, không có đi ra ngoài.

Theo khe cửa, nàng nhìn thấy Nguru thị cùng Phú Quý đang đứng trong sân. Trong bếp, Tiểu An và Thẩm thị nghe thấy tiếng nói cũng đi ra, thấy rõ là hai người liền không quan tâm lắm, quay lại nhà bếp nấu cơm.

Trong sân, Nguru thị hơi bất an nhìn quanh một vòng, mới hướng Phú Quý nói: “Đại ca, việc này ta đã biết sai, sau này nhất định sẽ không tái phạm, tướng công cũng đã trách mắng ta rồi, nếu không việc này cứ coi như xong đi?”

Phú Quý hừ một tiếng, sắc mặt nặng nề nói: “Như thế nào có thể coi như xong, hôm nay bằng bất cứ giá nào ngươi cũng phải đi xin lỗi.”

Đúng lúc này, Trần thị cũng Dương lão cha cũng từ trong phòng đi ra ngoài, nhìn thấy Phú Quý cùng Nguru thị, Trần thị sắc mặt liền đen lại, trừng mắt liếc Nguru thị một cái, trong lòng bà thật hận, ngày hôm qua không phải vì nàng ta, cũng không nháo đến mức nhà lão đại phải ở riêng, bây giờ một con lợn rừng to như thế này, lại không có nửa phần liên quan gì đến bà. Nghĩ đến việc sau này lão đại đi bán thú săn được, bà không có một phần tiền nào, trong lòng liền hận đến mức dậm chân. Bây giờ nhìn lão đại muốn nàng ta đi xin lỗi, liền bỏ đá xuống giếng nói:

“Vợ lão tam, ngày hôm trước nếu không phải vì ngươi, chúng ta cũng sẽ không cùng nhà lão đại ở riêng. Bây giờ, tình cảm người một nhà chúng ta bị ngươi khích bác ly gián, Tam Lang cho dù muốn hưu ngươi, ngươi cũng phải nói một tiếng xin lỗi với nhà lão đại.”

Phú Quý liếc mắt nhìn Trần thị, muốn nói lại thôi, nghĩ đến việc bà ta thủy chung là trường bối, lần này nguyên nhân lại do Nguru thị, nên cũng không tốt trách cứ điều gì.

Nguru thị bị mấy người ép đến mức ánh mắt đỏ bừng, hai mắt đầm lệ đáng thương nhìn Dương Tiểu Đồng mới từ trong phòng đi ra, đáng thương hề hề nói: “Tướng công... ta...”

Dương Tiểu Đồng lạnh mặt nói: “Chuyện tình hôm trước đều do ngươi gây ra, ngươi phải đi xin lỗi đại tẩu.”

Nguru thị lau nước mắt, đáng thương nhìn Dương Tiểu Đồng nói: “Nếu là ta đi xin lỗi đại tẩu, ngày sau hảo hảo hầu hạ cha mẹ, không hết ăn lại nằm lười biếng nữa, chàng có thể... tha thứ cho ta không?”

Dương Tiểu Đồng trên mặt lộ vẻ do dự, thần sắc có chút gầy dựa, còn không chờ hắn nói cái gì, Trần thị đứng bên cạnh đã hét to: “Không được! Tam lang, lời ngươi đã nói ra khỏi miệng liền không thể thu hồi.”

Nguru thị hốt mất hồng hồng, nhìn về phía Hứa Thảo với ánh mắt mang vẻ cầu khẩn và hối hận: “Đại tẩu, thật xin lỗi, tất cả đều là lỗi của ta, ta không nên tự tiện đi vào phòng của tẩu và đại ca, không nên lục lọi đồ trong phòng, không nên cầm hộp gấm kia, không nên để nương biết đến hộp gấm. Đại tẩu, ta hối hận rồi, các ngươi tha thứ cho ta lần này được không?”

Hứa Thảo mặt lạnh nhìn nàng ta, cũng không biết nên mở miệng như thế nào. Không đợi nàng nói cái gì, Phú Quý đã lôi kéo tay nàng đi về phía lúc sáng hắn bỏ con lợn rừng ở đó, vừa đi vừa nói: “Ngươi đã xin lỗi xong, còn việc gia đình các ngươi như thế nào ta không quản.”

Nói xong, quay sang Hứa Thảo cười nói: “Vợ, hôm nay chúng ta đem con lợn rừng này xử lý, cái nào để ăn thì để lại, cái nào bán thì bán.”

Trần thị nhìn con lợn rừng ước chừng cả ba trăm cân nằm trên mặt đất, mắt tỏa sáng thèm thuồng. Nghĩ một chút liền đi đến bên cạnh Hứa Thảo và Phú Quý nói: “Phú Quý, con dâu cả, ngày hôm qua ta là bị tiện nhân kia cấp mề hoặc mới náo loạn như thế. Phú Quý, những thứ đó là mẹ ruột ngươi để lại, nương làm sao có thể lấy chứ? Hay là các ngươi đừng ở riêng nữa, được không? Chúng ta đều là người một nhà, việc gì phải phân gia đúng không?”

Dương lão cha sắc mặt trầm xuống, khề khạ hai tiếng. Hứa Thảo và Phú Quý cũng không phải đứa ngốc, làm sao có thể không ở riêng. Trần thị này nghĩ thật tốt, không ở riêng, Phú Quý kiếm bạc, săn thú, nàng đều được phân đến một phần.

Lúc này, Dương Tiểu Đồng đã lôi kéo Nguru thị đi vào bếp nói: “Ngươi mau vào nấu cơm.”

Nguru thị nghe vậy, lau nước mắt, kinh hi nhìn về phía Dương Tiểu Đồng nhỏ nhẹ hỏi: “Tướng công, vậy là chàng tha thứ ta rồi đúng không?”

“Ngươi đi làm com trước đi, có gì nói sau.”

Ngươi thị nghe vậy mới vui vẻ đi vào phòng bếp chuẩn bị nấu com. Còn Phú Quý ở bên này, vừa nghe Trần thị nói xong, liền vội vàng đáp: “Nurong, nếu cha đã nói ở riêng, chúng ta liền ở riêng thôi, hơn nữa, phòng đều đã đổi, bếp cũng chuẩn bị xây xong rồi.”

Trần thị nghe vậy mặt đều đen lại, chỉ vào con lợn rừng kia nói: “Được, nếu các ngươi muốn ở riêng, lợn rừng này phải chia cho ta một nửa.”

Dương lão cha nhìn bộ dáng tham lam của vợ mình, sắc mặt càng ngày càng đen. Nhưng ông cũng biết rõ vợ mình sẽ không kiểm soát được chút gì từ lão đại, nên mới không xen vào. Quả nhiên, Phú Quý nghe vậy, liền nở nụ cười nói: “Nurong, chia cho người một nửa cũng được, vậy ruộng đất trong nhà có thể phân cho chúng ta hai mẫu được không?”

Trần thị mặt ngày càng khó coi, tức giận hét: “Không được. Có tám mẫu đất phân cho các ngươi rồi mấy người chúng ta ăn bằng gì?”

Phú Quý bảo Hứa Thảo vào nhà lấy dao mổ heo ra, sau đó mới quay sang Trần thị đáp: “Nurong, trừ khi người lấy hai mẫu ruộng đổi lấy một nửa con lợn rừng, còn không thì thôi.”

Trần thị chán nản nói: “Vậy ngươi hiện tại cứ chia cho ta một nửa con lợn trước, chờ cha ngươi trở về đem khế ước đất cho ta rồi ta cấp cho ngươi, được không?”

Phú Quý lắc đầu: “Không được. Phải một tay giao khế ước, một tay nhận thịt.”

Hắn cũng không phải kẻ ngu, ngày trước nurong mượn bạc hắn, hắn đều cho. Nay nurong không trả vợ hắn, khó xử vợ hắn đủ điều, hắn tự nhiên sẽ không cho bà thứ tốt.

Trần thị xem chút nữa bị Phú Quý chọc tức chết, không biết một Phú Quý ngu ngốc ngày xưa đi đâu mất rồi, sao bây giờ lại khôn khéo như thế. Hừ, khẳng định là tiểu tiện nhân kia xúi giục, thật đáng giận!

Quên đi, ở riêng liền ở riêng, bọn họ đừng hòng được chia một chút gì từ trong nhà. Trần thị căm tức, liếc xéo Phú Quý một cái, mới xoay người bỏ đi.

Phú Quý bắt đầu bận lu bu lên. Mấy người thợ xây bếp cũng đã đến, đều là người cùng một thôn, nhìn thấy Phú Quý mổ bụng lợn rừng, vội cười nói: “A, Dương Lăng Từ, không tệ a, sẵn được một con lợn rừng lớn thế này.”

Phú Quý cười hắc hắc hai tiếng đáp: “Mấy ngày hôm trước đi ngọn núi săn mồi, ít nhiều nhờ Hắc Từ mới săn được con lợn này.”

Người nọ cảm thán: “Còn không phải là, Hắc Từ nhà các ngươi thật giỏi, hảo chó săn a.”

Phú Quý lại cười ngây ngô nói: “Đức Từ thúc, Thanh Sơn huynh đệ, các ngươi nhanh chóng đem bếp xây xong, đến lúc đó chúng ta mời các ngươi ăn bữa com.”

Mấy người còn đứng tán gẫu một lát, mới tách ra, bắt đầu làm việc. Hứa Thảo thấy không có việc gì của mình, chuẩn bị đi về nhà mẹ đẻ mượn mấy cái chậu để đựng thịt, lại lấy thêm vài cái bánh bột ngô, nằng và Phú Quý từ sáng sớm đến giờ vẫn chưa ăn cái gì đâu.

Lí thị nhìn thấy Hứa Thảo đến, vội vàng hỏi: “Sao lại đến đây? Có ăn sáng chưa?”

Hứa Thảo nói: “Dạ, con cùng Phú Quý còn chưa ăn, sang đây tính mượn vài cái chậu gỗ để đựng thịt heo, Phú Quý sẵn về được một con lợn rừng lớn ở trong núi.”

Lí thị vui mừng, đi nhanh vào nhà lấy ra mấy cái chậu gỗ, đưa cho Hứa Thảo nói: “Ngươi cảm được không? Hay để ta gọi cha ngươi bùng qua giúp, đây là bánh bột ngô, ngươi mang vài cái về mà ăn, đừng để bị đói. Mẹ chồng của ngươi cũng thật là, đã không phân cho hai người cái gì, thế mà còn không cho các ngươi ăn com, quá đáng thật.”

Hứa Thảo thật ra cảm thấy không có vấn đề gì, liền đáp: “Nurong, không sao, rạch rồi chút cũng tốt, mất công đến lúc có chuyện lại nói này nói kia. Không ăn thì không ăn, hai ngày nữa bếp xây xong ta cùng Phú Quý tự nấu được.”

Lí thị gật đầu nói: “Đành vậy, buổi tối ngươi cùng Phú Quý nhớ lại đây ăn com a, đừng có quên đó.”

Hứa Thảo mang theo mấy cái chậu gỗ và bánh bột ngô về Dương gia. Phú Quý ăn bánh bột ngô xong, mới tiếp tục xẻ thịt. Bận rộn hơn hai canh giờ mới xem như xong, con lợn rừng này ước chừng được khoảng bốn chậu gỗ thịt lớn.

Vương Xảo Nhi biết Phú Quý đã trở lại, vội vàng chạy đến, mua một cái giò heo, ở trên trần giá thịt heo là mười tám văn tiền một cân, Phú Quý chỉ lấy mười lăm văn tiền, Xảo Nhi vui vẻ ra về. Người trong thôn nhìn thấy Xảo Nhi mua thịt heo từ nhà Phú Quý, khẳng định Phú Quý sẵn được một con heo lớn, đều chạy đến mua thịt.

Phú Quý để lại hai cái giò heo, đem thịt heo lưu lại một ít, còn lại đều chuyển vào trong viện, hướng về phía mọi người nói: “Thịt heo mười lăm văn tiền một cân, đầu heo thì mười ba văn tiền một cân.”

Trời sắp vào Đông, chắc chắn sẽ có tuyết rơi, đến lúc đó thịt heo trên trần sẽ tăng giá, Phú Quý bán giá này không quá mắc, mọi người vẫn có thể mua, bất quá đều là người đến xem thì nhiều, còn người mua lại ít, dù sao mọi người trong thôn cũng không giàu có gì.

Có người mặt dày nói: “Phú Quý, người bán trước cho ta hai cân, ngày mai ta trả tiền được không?”

Bạn đang đọc truyện *Nông Phu* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 22

Phú Quý lắc đầu đáp: “Triệu đại thúc, việc này không được, ta sẽ không bán thiếu, năm ngoái cùng năm kia người còn thiếu ta bạc, nay cũng không thể mua thiếu nữa a.” Hắn lại không ngốc, ngày trước mỗi lần sẵn con mồi về người trong thôn mua, hắn đều nhắm một mắt mở một mắt bán thiếu cho. Có người thích chiếm tiện nghi, mua không trả tiền, khát nợ, lâu nhất cũng là hai năm, hắn cũng chưa tính toán đến. Nhưng giờ hắn có vợ, không thể lại sống như vậy, hắn còn muốn kiếm tiền nuôi vợ nuôi con a.

Triệu thúc kia mặt đỏ lên, ngượng ngùng nói: “Không phải do ta không có bạc sao, nếu không người bán cho ta năm cân thịt, qua năm ta đem tiền còn thiếu của người hai năm trước cộng thêm lần này trả đủ luôn.”

Phú Quý lắc đầu, hắn cũng không phải là khờ. Trước kia hắn nghĩ tình hàng xóm láng giềng mới nhân nhượng bán thiếu cho, người trong thôn lại nghĩ hắn ngốc, nương cũng luôn mắng hắn là kẻ đần, cứ bán như vậy thì làm gì có tiền. Nhưng hắn cũng không để ý lắm, do lúc đó chỉ có hắn và Miêu Miêu, ít tiền cũng đủ tiêu, hiện tại lại không giống như thế.

Bây giờ hắn sẽ không bán thiếu, người trong thôn đến mua thịt thiếu rất nhiều, liền người một câu ta một câu nói lên.

“Lăng Từ a, cưới vợ một cái liền trở nên không giống xưa nữa a? Người cùng thôn với nhau chả nhẽ mua thiếu hai cân thịt cũng không được?”

“Đúng vậy, đúng vậy, người bán cho chúng ta vài cân, qua năm chúng ta mang bạc trả người thôi.”

Mọi người đều nghĩ hắn ngốc, dễ dụ, nên hắn thay đổi đều do Hứa Thảo thổi gió, tất cả ánh mắt nhìn Hứa Thảo đều thay đổi.

Phú Quý xua tay đáp: “Không được, không được, ngày sau ta còn muốn nuôi sống gia đình, ta cũng không phải kẻ ngốc, nên làm sao tin rằng qua năm các người sẽ trả tiền cho ta. Muốn mua thì mua, không thì thôi, ta sẽ không bán thiếu.”

Trần thị đứng ở một bên vẻ mặt chán nản, sao người không sớm thông minh một chút, để đến bây giờ mới tỉnh ra. Một năm qua cũng không biết mất bao nhiêu tiền vì bán thiếu không trả, thật sự đáng hận!

Hứa Thảo nhìn thấy vậy, cũng đi lên, đứng ở bên cạnh Phú Quý, cười nói:

“Thịt heo này so với giá tiền trên trấn còn rẻ hơn mấy văn, thời tiết này trời rất nhanh sẽ có tuyết rơi, thịt heo trên trấn khẳng định sẽ tăng giá, tướng công ta đã bán giá hữu nghị cho mọi người, các người lại còn muốn chiếm tiện nghi của hắn sao? Trước kia chuyện ta không quản, nhưng bây giờ hắn cưới ta, chúng ta là vợ chồng, ngày sau còn muốn sống qua ngày, nuôi con cái, đều cần bạc a. Tướng công của ta cũng không phải ngốc thật, ngày trước một mình hắn nuôi Miêu Miêu, không có người quản gia, các người mua thiếu hắn nghĩ đến tình làng nghĩa xóm bán cho các người. Hiện tại đã không giống xưa nữa. Còn có mong các vị bá bá, thím, thúc thúc nhớ kỹ, tướng công ta gọi là Dương Phú Quý, hoặc là Dương Thần An, hắn không gọi là kẻ ngốc hoặc Dương Lăng Từ.”

Mọi người xung quanh nghe xong đều sững sốt, nhưng cũng hiểu được lời Hứa Thảo nói là đúng, ngày trước Phú Quý không nghĩ so đo cùng bọn họ, nhưng nay người ta đã thành thân còn muốn kiếm tiền nuôi gia đình, bọn họ cũng không thể chiếm tiện nghi người ta mãi. Hơn nữa tiểu nương tử này bộ dáng cũng không dễ khi dễ a, ngày sau cũng đừng hòng chiếm được tiện nghi nào của họ nữa.

Phú Quý nghe Hứa Thảo nói, liền đứng ở một bên nhếch miệng cười vui vẻ.

“Kia được rồi, Lăng... khụ khụ, Phú Quý a, cho ta hai cân thịt, chúng ta cũng không thể mua nhiều nổi, mua một ít về huân, lưu trữ qua năm mới ăn.”

Người trong thôn tuy rằng đều nghèo, nhưng là chuẩn bị đến năm mới, tốt xấu gì cũng bỏ ra được mấy chục văn mua ít thịt dự trữ để qua năm mới ăn. Mùa xuân năm nay trải qua một trận ôn dịch, không ảnh hưởng đến con người, nhưng lại ảnh hưởng nặng đối với gia cầm, trong thôn và các thôn lân cận gia cầm đều chết sạch. Bể không nơi thâm sơn cùng cốc này, thịt cũng không đắt như thế. Năm trước trên trấn bán thịt heo cũng chỉ mười một, mười hai văn một cân, béo một chút thì mười bốn văn. Năm nay ước chừng có lẽ sẽ đắt hơn vài văn tiền a.

Nhìn thấy có người mua, những người phía sau cũng tiến lên mua, đều không mua nhiều, chỉ dám ba cân, để dành qua năm ăn đỡ thêm.

Rất nhanh một nửa thịt đã bán hết, không một ai mua thiếu. Nhìn thấy túi tiền của Phú Quý đầy tràn, Trần thị hai mắt tham lam đỏ bừng, nghĩ đến việc số tiền này không có phần của bà ta, trong lòng liền giống như trăm móng vuốt cào xé, hận không thể nhào lên day bảo Phú Quý một chấp, khiến hắn đưa tiền cho bà. Nhưng là, bà cũng biết Phú Quý không có khả năng nhà tiền ra.

Còn lại một ít thịt, Phú Quý cầm một cái giò heo đưa cho Thẩm thị nói: “Nhị đệ muội, một cái chân này các người lưu trữ ăn, tuy rằng chúng ta ở riêng,

nhưng vẫn là người một nhà.”

Trần thị nhìn cái giò heo kia, tính lại đây, vừa đi được hai bước, đã nghe Phú Quý nói: “Nhị đệ muội, thịt này người tắm ướp, huân lên rồi khóa ở trong phòng người, như vậy đến lúc qua năm mới các người đều có thịt ăn.”

Giò heo này nếu là để cho Trần thị cầm, khẳng định bà ta sẽ vụng trộm mang cho các ca ca đệ đệ nhà bà ta, người trong nhà mà ăn một miếng bà ta có thể chửi cả ngày, chẳng thà đưa cho Nhị đệ muội giữ, như vậy mọi người còn nếm được chút thịt.

Dương lão cha cũng nhìn thấy hành động của Trần thị, hừ lạnh nói: “Nghe đại ca người, Con dâu lão nhị xử lý cho tốt rồi khóa lại trong phòng, ngày sau chúng ta cùng ăn. Nếu là ai dám nói người, người cứ trực tiếp nói cho ta, ta không tin có người không coi ta ra gì dám làm phản ở cái nhà này.”

Dương lão cha nghĩ đến cảnh người một nhà không giống người một nhà liền tức giận, cảm thấy chính bản thân ông phải dữ dằn một chút mới tốt, bằng không nhà lão nhị bị bức ra riêng nữa thì thật là gia môn bất hạnh, người trông thôn mỗi người một ngum nước miếng không nhả chim cả nhà họ mới lạ.

Lúc này, Thẩm thị mới cười tủm tỉm tiếp nhận giò heo trong tay Phú Quý, cười cười nói một câu cảm ơn.

Phú Quý lại lấy cái giò heo còn lại, cắt thêm mười cân thịt heo, bỏ vào rổ trúc giao cho Hứa Thảo, nói: “Vợ, nàng giữ cái này, đợi một lát nữa chúng ta mang qua cho cha mẹ, bộ lông và huyết heo còn thừa, nàng có muốn mang qua cho họ một ít luôn không?”

Hứa Thảo liếc nhìn bộ lông heo một cái, khề lắc đầu nói: “Thôi, cái này khỏi cần đưa, chúng ta giữ lại làm dòi, khi đó mang cho bọn họ một ít là được.”

Phú Quý cười đáp: “Vậy cũng được, nàng cảm nổi không? Nếu không để ta đi cùng nàng.”

Hứa Thảo tất nhiên là cảm được, nàng từ nhỏ đã làm việc nhà nông, mấy cân thịt này thì nhằm nhò gì, liền nói: “Không thành vấn đề, ta đi đưa cho cha mẹ, chàng ở lại xem mấy thứ này đi.”

Chờ Hứa Thảo mang một giò heo và mười cân thịt đi vào Hứa gia, Lí thị nhìn thấy nhiều đó thịt, mắt liền tròn to. Qua nửa ngày mới héch miệng cười phá lên, trên mặt không che giấu được vui vẻ. “Đại nha, tất cả mấy thứ này là Phú Quý bảo người mang đến sao?”

Hứa Thảo cười đáp: “Vâng.”

Nguyên lai nàng còn tưởng Phú Quý nhiều lắm liền cho cha mẹ nàng chừng hai ba cân thịt, lại không ngờ hẳn cho nhiều như vậy. Kỳ thật cho dù Phú Quý không cho, nàng cũng sẽ không nói cái gì, dù sao bây giờ nàng đã là người Dương gia, không thể lúc nào cũng nhớ về nhà mẹ đẻ. Nhưng mà, nếu nàng có bản lĩnh, tự nhiên sẽ giúp gia đình nhà mình tốt hơn, đều là người nhà cùng chung huyết thống sống với nàng mười mấy năm, nàng không nhẫn tâm nhìn bọn họ chịu khổ. Nếu khoai tây kia mà có thể trồng thành công, nàng chắc chắn sẽ thuyết phục nương nàng trồng theo.

“Phú Quý thật có lòng.” Lí thị cười đến mức miệng không khép lại được. “Phú Quý xem ra là cái nam nhân tốt đi, ta và cha người giúp người tìm đúng người rồi a.”

Hứa Thảo cũng cười theo, đúng vậy, Phú Quý đúng là một người đàn ông tốt, có trách nhiệm. Cho dù là ở kiếp trước, thời hiện đại, người đàn ông nguyện ý đứng ra bênh vực vợ mình khi mẹ chồng, nàng dâu hay anh em trong nhà xảy ra mâu thuẫn, đúng là không nhiều.

Nghĩ đến tình huống trong nhà, Hứa Thảo đột nhiên nói: “Nương, số thịt này mọi người giữ lại mà ăn, đừng mang đi lên trấn bán, Tiểu Sơn, nhị nha và tam nha đang ở thời điểm phát triển, nên để bọn họ ăn uống có chút dinh dưỡng, chứ đừng giống con.” Lớn không nói, mấy lời phía sau Hứa Thảo thật là không dám nói ra.

Lí thị chóng nạnh, hung hăng trừng mắt Hứa Thảo, cả giận nói: “Cái gì mà giống người? Lão nương không phải nhịn ăn, nhịn uống nuôi người lớn hay sao?”

Hứa Thảo vội vàng đáp: “Nương, con cũng không phải có ý túm đó, ý con là đệ đệ, muội muội đang tuổi ăn tuổi lớn, nếu không cho bọn chúng ăn chút đồ ăn dinh dưỡng bồi bổ, Tiểu Sơn lớn lên gầy yếu giống ta thì làm sao bây giờ? Người không phải là mong ước Tiểu Sơn lớn lên trở thành một người đàn ông đình thiên lập địa hay sao? Người không muốn nhị nha tam nha lớn lên xinh đẹp để tìm được nam nhân tốt hay sao?”

Lí thị nghĩ nghĩ, cũng cảm thấy đúng, nếu là con trai lớn lên khỏe mạnh, tuấn tú, con gái xinh đẹp, gả cho đàn ông tốt, ngày sau bà cũng Hứa lão cha cũng sống tốt hơn. Làm gì luyến tiếc chút thịt này. Nghĩ tốt lắm, Lí thị mới nói: “Được rồi, ta đều biết, khẳng định sẽ không mang đi bán, để lại cho mọi người trong nhà ăn.”

Hứa Thảo cùng bà nói thêm vài câu, mới mang theo rổ không trở về. Lúc này, Phú Quý đang ở trong sân đem một miếng đầu heo lớn cắt nhỏ ra, thị heo thì thái mỏng để dâng huân thịt hơn, Thẩm thị, nhị đệ và tam đệ cùng nhau giúp đỡ.

Bận cả một ngày, rốt cục cũng đem một cái giò heo sau cùng trăm cân thịt xử lý tốt, còn bộ lông heo thì giao cho Hứa Thảo, còn thịt thừa thì rửa sạch sẽ, chuẩn bị bữa tối làm món khai tây hầm thịt heo.

Rửa sạch thịt, Hứa Thảo về phòng kiểm tra đóng khoai tây trong góc, khoai cũng không nhiều, nên nàng không dám lấy nhiều nấu. Phú Quý giúp nàng đựng tạm một cái bếp ở trong sân, bắt đầu nấu cơm.

Hầm một canh giờ canh xương heo liền tỏa hương thơm ngát bốn phía, Hứa thảo gọt khoai tây, cắt khối, rửa sạch cho vào nồi nước sôi, lại bỏ thêm muối. Nấu tiếp hơn nửa canh giờ, mùi thơm càng thêm nồng đậm, Hứa Thảo lấy vài cọng hoa tỏi non lấy từ nhà mẹ đẻ, cắt khúc cho vào.

Tiểu Bạch chạy nhanh vào, đứng ở trước bếp nhìn nồi canh xương chậm chậm đến xuất thuần, ánh mắt đen bóng linh động. Hắc Tử cũng có chút xao động, nhưng so với Tiểu Bạch thì chừng chặc hơn, chỉ nằm úp sấp một bên nhìn chằm chằm.

Từ trong bếp xây bếp lò Đức Tử thúc cùng Thanh Sơn huynh đệ đi ra, nhìn thấy nồi canh hầm mùi thơm nức mũi, liền cười nói: “Vợ Phú Quý a, đây là canh xương thịt đúng không? Thật thơm quá!”

Vừa nãy hai người này cũng nghe Hứa Thảo nói, biết rõ người ta không thích người khác gọi nam nhân của nàng là kẻ ngốc hoặc là Dương Lăng Tử, nên tình ý sửa lại cách gọi.

ủy lắc đầu đáp: “Triệu đại thúc, việc này không được, ta sẽ không bán thiếu, năm ngoái cùng năm kia người còn thiếu ta bạc, nay cũng không thể mua thiếu nữa a.” Hắc Tử không ngốc, ngày trước mỗi lần săn con mồi về người trong thôn mua, hắc đều nhắm một mắt mở một mắt bán thiếu cho. Có người thích chiếm tiểu tiện nghi, mua không trả tiền, khát nợ, lâu nhất cũng là hai năm, hắc cũng chưa tính toán đến. Nhưng giờ hắc có vợ, không thể lại sống như vậy, hắc còn muốn kiếm tiền nuôi vợ nuôi con a.

Triệu thúc kia mặt đỏ lên, ngượng ngùng nói: “Không phải do ta không có bạc sao, nếu không người bán cho ta năm cân thịt, qua năm ta đem tiền còn thiếu của người hai năm trước cộng thêm lần này trả đủ luôn.”

Phú Quý lắc đầu, hắc cũng không phải là khờ. Trước kia hắc nghĩ tình hàng xóm láng giềng mới nhân nhượng bán thiếu cho, người trong thôn lại nghĩ hắc ngốc, nương cũng luôn mắng hắc là kẻ dần, cứ bán như vậy thì làm gì có tiền. Nhưng hắc cũng không để ý lắm, do lúc đó chỉ có hắc và Miêu Miêu, ít tiền cũng đủ tiêu, hiện tại lại không giống như thế.

Bây giờ hắc sẽ không bán thiếu, người trong thôn đến mua thịt thiếu rất nhiều, liền người một câu ta một câu nói lên.

“Lăng Tử a, cưới vợ một cái liền trở nên không giống xưa nữa a? Người cùng thôn với nhau chả nhẽ mua thiếu hai cân thịt cũng không được?”

“Đúng vậy, đúng vậy, người bán cho chúng ta vài cân, qua năm chúng ta mang bạc trả người thôi.”

Mọi người đều nghĩ hắc ngốc, dễ dụ, nên hắc thay đổi đều do Hứa Thảo thổi gió, tất cả ánh mắt nhìn Hứa Thảo đều thay đổi.

Phú Quý xua tay đáp: “Không được, không được, ngày sau ta còn muốn nuôi sống gia đình, ta cũng không phải kẻ ngốc, nên làm sao tin rằng qua năm các người sẽ trả tiền cho ta. Muốn mua thì mua, không thì thôi, ta sẽ không bán thiếu.”

Trần thị đứng ở một bên vẻ mặt chán nản, sao người không sớm thông minh một chút, để đến bây giờ mới tỉnh ra. Một năm qua cũng không biết mất bao nhiêu tiền vì bán thiếu không trả, thật sự đáng hận!

Hứa Thảo nhìn thấy vậy, cũng đi lên, đứng ở bên cạnh Phú Quý, cười nói:

“Thịt heo này so với giá tiền trên trấn còn rẻ hơn mấy văn, thời tiết này trời rất nhanh sẽ có tuyết rơi, thịt heo trên trấn khẳng định sẽ tăng giá, tương công ta đã bán giá hữu nghị cho mọi người, các người lại còn muốn chiếm tiện nghi của hắc sao? Trước kia chuyện ta không quản, nhưng bây giờ hắc cưới ta, chúng ta là vợ chồng, ngày sau còn muốn sống qua ngày, nuôi con cái, đều cần bạc a. Tương công của ta cũng không phải ngốc thật, ngày trước một mình hắc nuôi Miêu Miêu, không có người quản gia, các người mua thiếu hắc nghĩ đến tình làng nghĩa xóm bán cho các người. Hiện tại đã không giống xưa nữa. Còn có mong các vị bá bá, thím, thúc thúc nhớ kỹ, tương công ta gọi là Dương Phú Quý, hoặc là Dương Thần An, hắc không gọi là kẻ ngốc hoặc Dương Lăng Tử.”

Mọi người xung quanh nghe xong đều sững sốt, nhưng cũng hiểu được lời Hứa Thảo nói là đúng, ngày trước Phú Quý không nghĩ so đo cùng bọn họ, nhưng nay người ta đã thành thân còn muốn kiếm tiền nuôi gia đình, bọn họ cũng không thể chiếm tiện nghi người ta mãi. Hơn nữa tiểu nương tử này bộ dáng cũng không dễ khi dễ a, ngày sau cũng đừng hòng chiếm được tiện nghi nào của họ nữa.

Phú Quý nghe Hứa Thảo nói, liền đứng ở một bên nhếch miệng cười vui vẻ.

“Kia được rồi, Lăng... khụ khụ, Phú Quý a, cho ta hai cân thịt, chúng ta cũng không thể mua nhiều nổi, mua một ít về huân, lưu trữ qua năm mới ăn.”

Người trong thôn tuy rằng đều nghèo, nhưng là chuẩn bị đến năm mới, tốt xấu gì cũng bỏ ra được mấy chục văn mua ít thịt dự trữ để qua năm mới ăn. Mùa xuân năm nay trải qua một trận ôn dịch, không ảnh hưởng đến con người, nhưng lại ảnh hưởng nặng đối với gia cầm, trong thôn và các thôn lân cận gia cầm đều chết sạch. Bằng không nơi thâm sơn cùng cốc này, thịt cũng không đắt như thế. Năm trước trên trấn bán thịt heo cũng chỉ mười một, mười hai văn một cân, béo một chút thì mười bốn văn. Năm nay ước chừng có lẽ sẽ đắt hơn vài văn tiền a.

Nhìn thấy có người mua, những người phía sau cũng tiến lên mua, đều không mua nhiều, chỉ dám ba cân, để dành qua năm ăn đỡ thêm.

Rất nhanh một nửa thịt đã bán hết, không một ai mua thiếu. Nhìn thấy túi tiền của Phú Quý đầy tràn, Trần thị hai mắt tham lam đỏ bừng, nghĩ đến việc số tiền này không có phần của bà ta, trong lòng liền giống như trăm móng vuốt cào xé, hận không thể nhào lên dạy bảo Phú Quý một chập, khiến hắc đưa tiền cho bà. Nhưng là, bà cũng biết Phú Quý không có khả năng nhả tiền ra.

Còn lại một ít thịt, Phú Quý cầm một cái giò heo đưa cho Thẩm thị nói: “Nhị đệ muội, một cái chân này các người lưu trữ ăn, tuy rằng chúng ta ở riêng, nhưng vẫn là người một nhà.”

Trần thị nhìn cái giò heo kia, tính lại đây, vừa đi được hai bước, đã nghe Phú Quý nói: “Nhị đệ muội, thịt này người tắm ướp, huân lên rồi khóa ở trong

phòng người, như vậy đến lúc qua năm mới các người đều có thịt ăn.”

Giò heo này nếu là để cho Trần thị giữ, khẳng định bà ta sẽ vụng trộm mang cho các ca ca đệ đệ nhà bà ta, người trong nhà mà ăn một miếng bà ta có thể chửi cả ngày, chẳng thà đưa cho Nhị đệ muội giữ, như vậy mọi người còn nắm được chút thịt.

Dương lão cha cũng nhìn thấy hành động của Trần thị, hừ lạnh nói: “Nghe đại ca người, Con dâu lão nhị xử lý cho tốt rồi khóa lại trong phòng, ngày sau chúng ta cùng ăn. Nếu là ai dám nói người, người cứ trực tiếp nói cho ta, ta không tin có người không coi ta ra gì dám làm phản ở cái nhà này.”

Dương lão cha nghĩ đến cảnh người một nhà không giống người một nhà liền tức giận, cảm thấy chính bản thân ông phải dữ dằn một chút mới tốt, bằng không nhà lão nhị bị bức ra riêng nữa thì thật là gia môn bất hạnh, người trong thôn mỗi người một ngụm nước miếng không nhân chìm cả nhà họ mới lạ.

Lúc này, Thẩm thị mới cười tủm tỉm tiếp nhận giò heo trong tay Phú Quý, cười cười nói một câu cảm ơn.

Phú Quý lại lấy cái giò heo còn lại, cắt thêm mười cân thịt heo, bỏ vào rổ trúc giao cho Hứa Thảo, nói: “Vợ, nàng giữ cái này, đợi một lát nữa chúng ta mang qua cho cha mẹ, bộ lông và huyết heo còn thừa, nàng có muốn mang qua cho họ một ít luôn không?”

Hứa Thảo liếc nhìn bộ lông heo một cái, khề lắc đầu nói: “Thôi, cái này khỏi cần đưa, chúng ta giữ lại làm dòi, khi đó mang cho bọn họ một ít là được.”

Phú Quý cười đáp: “Vậy cũng được, nàng cầm nổi không? Nếu không để ta đi cùng nàng.”

Hứa Thảo tất nhiên là cầm được, nàng từ nhỏ đã làm việc nhà nông, mấy cân thịt này thì nhắm nhò gì, liền nói: “Không thành vấn đề, ta đi đưa cho cha mẹ, chàng ở lại xem mấy thứ này đi.”

Chờ Hứa Thảo mang một giò heo và mười cân thịt đi vào Hứa gia, Lí thị nhìn thấy nhiều đó thịt, mắt liền tròn to. Qua nửa ngày mới nhếch miệng cười phá lên, trên mặt không che giấu được vui vẻ. “Đại nha, tất cả mấy thứ này là Phú Quý bảo người mang đến sao?”

Hứa Thảo cười đáp: “Vâng.”

Nguyên lai nàng còn tưởng Phú Quý nhiều lắm liền cho cha mẹ nàng chừng hai ba cân thịt, lại không ngờ hẳn cho nhiều như vậy. Kỳ thật cho dù Phú Quý không cho, nàng cũng sẽ không nói cái gì, dù sao bây giờ nàng đã là người Dương gia, không thể lúc nào cũng nhớ về nhà mẹ đẻ. Nhưng mà, nếu nàng có bản lĩnh, tự nhiên sẽ giúp gia đình nhà mình tốt hơn, đều là người nhà cùng chung huyết thống sống với nàng mười mấy năm, nàng không nhẫn tâm nhìn bọn họ chịu khổ. Nếu khoai tây kia mà có thể trồng thành công, nàng chắc chắn sẽ thuyết phục nương nàng trồng theo.

“Phú Quý thật có lòng.” Lí thị cười đến mức miệng không khép lại được. “Phú Quý xem ra là cái nam nhân tốt đi, ta và cha người giúp người tìm đúng người rồi a.”

Hứa Thảo cũng cười theo, đúng vậy, Phú Quý đúng là một người đàn ông tốt, có trách nhiệm. Cho dù là ở kiếp trước, thời hiện đại, người đàn ông nguyện ý đứng ra bênh vực vợ mình khi mẹ chồng, nàng dâu, hay anh em trong nhà xảy ra mâu thuẫn, đúng là không nhiều.

Nghĩ đến tình huống trong nhà, Hứa Thảo đột nhiên nói: “Nương, số thịt này mọi người giữ lại mà ăn, đừng mang đi lên trấn bán, Tiểu Sơn, nhị nha và tam nha đang ở thời điểm phát triển, nên để bọn họ ăn uống có chút dinh dưỡng, chứ đừng giống con.” Lớn không nói, mấy lời phía sau Hứa Thảo thật là không dám nói ra.

Lí thị chóng nạnh, hung hăng trừng mắt Hứa Thảo, cả giận nói: “Cái gì mà giống người? Lão nương không phải nhịn ăn, nhịn uống nuôi người lớn hay sao?”

Hứa Thảo vội vàng đáp: “Nương, con cũng không phải có ý từ đó, ý con là đệ đệ, muội muội đang tuổi ăn tuổi lớn, nếu không cho bọn chúng ăn chút đồ ăn dinh dưỡng bồi bổ, Tiểu Sơn lớn lên gây yếu giống ta thì làm sao bây giờ? Người không phải là mong ước Tiểu Sơn lớn trở thành một người đàn ông đỉnh thiên lập địa hay sao? Người không muốn nhị nha tam nha lớn lên xinh đẹp để tìm được nam nhân tốt hay sao?”

Lí thị nghĩ nghĩ, cũng cảm thấy đúng, nếu là con trai lớn lên khỏe mạnh, tuấn tú, con gái xinh đẹp, gả cho đàn ông tốt, ngày sau bà cũng Hứa lão cha cũng sống tốt hơn. Làm gì luyến tiếc chút thịt này. Nghĩ tốt lắm, Lí thị mới nói: “Được rồi, ta đều biết, khẳng định sẽ không mang đi bán, để lại cho mọi người trong nhà ăn.”

Hứa Thảo cùng bà nói thêm vài câu, mới mang theo rổ không trở về. Lúc này, Phú Quý đang ở trong sân đem một miếng đầu heo lớn cắt nhỏ ra, thị heo thì thái mỏng dễ dàng huân thịt hơn, Thẩm thị, nhị đệ và tam đệ cùng nhau giúp đỡ.

Bận cả một ngày, rốt cục cũng đem một cái giò heo sau cùng trăm cân thịt xử lý tốt, còn bộ lông heo thì giao cho Hứa Thảo, còn thịt thừa thì rửa sạch sẽ, chuẩn bị bữa tối làm món khai tây hầm thịt heo.

Rửa sạch thịt, Hứa Thảo về phòng kiểm tra đồng khoai tây trong góc, khoai cũng không nhiều, nên nàng không dám lấy nhiều nấu. Phú Quý giúp nàng dựng tạm một cái bếp ở trong sân, bắt đầu nấu com.

Hầm một canh giờ canh xương heo liền tỏa hương thơm ngát bốn phía, Hứa Thảo gọt khoai tây, cắt khối, rửa sạch cho vào nồi nước sôi, lại bỏ thêm muối. Nấu tiếp hơn nửa canh giờ, mùi thơm càng thêm nồng đậm, Hứa Thảo lấy vài cọng hoa tỏi non mang về từ nhà mẹ đẻ, cắt khúc cho vào.

Tiểu Bạch chạy nhanh vào, đứng ở trước bếp nhìn nồi canh xương chăm chăm đến xuất thần, ánh mắt đen bóng linh động. Hắc Tử cũng có chút xao động, nhưng so với Tiểu Bạch thì chừng chặc hơn, chỉ nằm úp sấp một bên nhìn chăm chăm.

Từ trong bếp xây bếp lò Đức Từ thúc cùng Thanh Sơn huynh đệ đi ra, nhìn thấy nồi canh hầm mùi thơm nức mũi, liền cười nói: “Vợ Phú Quý a, đây là canh xương thịt đúng không? Thật thơm quá!”

Vừa nãy hai người này cũng nghe Hứa Thảo nói, biết rõ người ta không thích người khác gọi nam nhân của nàng là kẻ gốc hoặc là Dương Lăng Từ, nên tình ý sửa lại cách gọi.

Bạn đang đọc truyện *Nóng Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23

Hứa Thảo đang cầm củi nấu, nghe thấy tiếng nói của hai người, liền ngẩng đầu cười đáp: “Đức Từ thúc thúc, Thanh Sơn ca, hai người ở lại ăn cơm tối cùng luôn đi, ta cùng Phú Quý và Miêu Miêu cũng không có ăn nhiều như vậy.”

Hai người kia cười nói: “Ha ha, vậy chúng ta sẽ không khách khí nữa. Chờ hai ngày nữa bếp xây xong là các người có thể nấu cơm được rồi.”

Buổi tối hai người liền lưu lại ăn cơm. Chờ canh khoai tây nấu xong, Hứa Thảo múc ra hai bát, một bát cho Thẩm thị, một bát mang về nhà mẹ đẻ, nhưng lúc về Lí thị lại đưa cho nàng thêm vài cái bánh bột ngô. Phú Quý thì đi mua chút rượu, mời Dương lão cha qua, mấy người ngồi trong sân cùng nhau ăn uống, Tiểu Bạch cũng gấp gấp xoay quanh Hứa Thảo râm rì kêu. Hứa Thảo nghĩ đến Tiểu Bạch đi theo nàng hơn hai năm, nàng còn chưa cho nó ăn được một bữa ngon nào, vì thế tìm hai cái bát bẽ, múc cho Tiểu Bạch cùng Hắc Từ một ít thịt và xương heo.

Tiểu Bạch không kìm chế nổi vội vàng ăn, Hắc Từ khẽ ngửi vài cái, sau đó ngược mắt lên nhìn Hứa Thảo một cái. Hứa Thảo thấy vậy mỉm cười nói: “Hắc Từ, mau ăn đi a.” Hắc Từ im lặng nhìn về phía Phú Quý, hần liền nhếch miệng cười: “Hắc Từ, cho người thì người cứ ăn đi.” Lúc này, Hắc Từ mới chậm rãi cuối đầu ăn. Hứa Thảo nhìn xem mà cảm thấy không thôi, thật là một con chó ngoan a.

Mấy người cùng nhau ăn, khi ăn đến khoai tây cả đám liền sùng sốt, nghi hoặc hỏi: “Vợ Phú Quý, đây là cái gì thế? Ăn thật ngon.”

Khoai tây hầm xương heo, hương vị rất thơm ngon, Hứa Thảo nhìn bọn họ ăn vui vẻ, liền hỏi: “Cha, Phú Quý, Đức Từ thúc, Thanh Sơn ca, mọi người cảm thấy thứ này ăn ngon sao?”

Thanh Sơn lại gấp một miếng khoai tây cho vào miệng, mềm mềm, ngọt ngọt, vội vàng đáp: “Ăn ngon giống thịt vậy, vừa vào miệng liền mềm, vị vô cùng đặc biệt.”

Hứa Thảo nở nụ cười, khoai tây này nàng hầm cùng xương heo thật lâu, chắc chắn sẽ mềm rồi, vừa cho vào miệng liền tan ra, lại thơm, còn kèm theo vị thịt.

Đức Từ thúc cũng phụ họa theo: “Còn không phải là, hương vị rất ngon, cho tới bây giờ ta cũng chưa bao giờ được ăn cái này, vợ Phú Quý, cái này rốt cuộc là gì vậy?”

Ngay cả Dương lão cha cũng gật đầu, nhin không được thốt lên: “Ăn ngon thật.”

Phú Quý không nói gì, nhưng miệng vẫn nở nụ cười. Ngay cả Miêu Miêu ngồi bên cạnh cũng đều ăn rất vui vẻ, miệng đầy mỡ hương Hứa Thảo cười: “Nương... nương, ăn ngon.”

Hứa Thảo giúp Miêu Miêu gấp thêm mấy miếng khoai tây, vừa cười vừa nói: “Mấy thứ này là lấy ở trong núi vài ngày trước, không nghĩ đến sẽ ăn được. Bây giờ sắp có tuyết rơi, mấy thứ này sợ là không còn.”

Mọi người nghe xong cũng không hỏi thêm gì mà chăm chú ăn. Một bát tô khoai tây hầm xương, lại còn thịt heo kho đều ăn hết sạch, mấy cái bánh bột ngô Hứa Thảo mang về từ nhà mẹ đẻ cũng bị xử lý gọn, Hứa Thảo ăn cũng gần no nên cùng Miêu Miêu chia đôi một cái bánh bột ngô.

Chờ nàng đem mọi thứ dọn dẹp xong, trời đã tối đen, không nhìn thấy gì. Hứa Thảo lại ở trong sân đun nước nóng.

Miêu Miêu đi ngủ sớm, vừa lên炕 liền ngủ say vù vù, Hứa Thảo giúp bé đắp chăn, rồi đi tắm rửa, xong xuôi liền đi vào phòng, thì thấy Phú Quý đang ngồi trên đầu炕 chờ nàng, trong tay cầm một bao bố nhỏ. Nhìn thấy nàng đi vào, hần khẽ nhếch miệng cười, đem bao bố trong tay đưa cho nàng, nói: “Vợ, đây là tiền bán thịt heo ngày hôm nay, nàng thu đi.”

Hứa Thảo mở bao bố ra, nhìn thấy bên trong có bạc vụn, cũng có mấy văn tiền, ước chừng hai lượng bạc. Hứa Thảo cầm bao bố đi lại bên cạnh rương gỗ, đem hộp gấm trong rương lấy ra, lại lấy mười lượng bạc trong đó cho vào túi bố, cười nói: “Phú Quý, bây giờ chúng ta đã có mười ba lượng bạc rồi.”

Phú Quý cười đáp: “Vợ, nàng giữ đi, muốn ăn gì liền mua, về sau lại không cần phải cố kỵ nương cùng Tam đệ muội.”

Hứa Thảo đem bao bố bạc bao lại mấy tảng, bỏ vào góc nhỏ trong hộp gấm, mới đặt hộp gấm vào lại vào trong rương gỗ, khóa lại. Nàng cũng không tin khóa thế này rồi Nguru thị vẫn có thể trộm ra được.

Nhìn thấy Hứa Thảo tức giận, Phú Quý vui vẻ ôm nàng lên đặt lên trên kháng, khiến Hứa Thảo bất ngờ khẽ kêu lên.

Phú Quý ôm vợ vào lòng, khẽ sờ soạn, phát hiện vợ mình rốt cục cũng béo lên chút ít, thế này mới cảm thấy mỹ mãn, cười nói: “Vợ, còn lại một trăm cân thịt chúng ta lưu giữ ăn qua mùa Đông, mỗi ngày đều ăn, chắc chắn mùa Đông qua nàng sẽ mập lên.”

Hứa Thảo che miệng cười: “Chàng làm như nuôi heo a.”

“Nếu có thể giống như heo nhỏ dễ nuôi mập mập thì tốt.” Phú Quý khẽ than thở, nghĩ nghĩ, lại cúi sát vào bên tai Hứa Thảo thì thầm “Vợ, cái kia khoai tây ăn rất ngon, ta xem trong góc phòng còn một đồng lớn, có thể ăn được lâu. Ta chưa bao giờ nghĩ rằng mấy thứ này lại có thể ăn, hương vị lại còn không tệ.”

Hứa Thảo nghe hần nói liền vội vàng xoay người, lập tức đụng vào cằm hần, nhìn hần không sao nhưng nàng lại bị đụng đau, Phú Quý giúp nàng xoa xoa một hồi, nàng mới cầm tay hần xuống, khẽ nói:

“Phú Quý, ta nghĩ thương lượng với chàng một chuyện, ta xem nhà chúng ta không có miếng ruộng nào, ngày mai đi lí chính nơi đó hỏi một chút, nhìn xem có nhà ai bán, chúng ta mua tầm một hai mẫu. Mấy củ khoai tây kia cũng không thể ăn, ta chuẩn bị lưu lại để qua năm trồng, nếu có thể trồng thành công, năng suất tốt, thì có thể xem như một loại lương thực, đối với mọi người đều có lợi, hơn nữa thứ này dễ trồng, ta nghĩ thu hoạch hần không thấp, để được thời gian dài, có thể bán đi kiếm bạc. Nhưng trước mắt phải giải quyết vấn đề ruộng đất a.”

Hứa Thảo nói xong khẽ nhú mồm, trong thôn ruộng dư đều không nhiều, hơn nữa ruộng đất được xem như là sinh mệnh của người nông dân, trừ khi có gia đình muốn chuyển đi, bằng không vô cùng ít người chịu bán ruộng. Việc này sợ không dễ tìm

Phú Quý đem nàng ôm vào trong lòng, cầm tay nàng, cười nói: “Cố gì mà phải lo, ngày mai ta đi hỏi lí chính một chút, nếu có ruộng bán chúng ta mua trước một mẫu, nếu là không có, chúng ta cùng lí chính nói một tiếng, ở trên núi khai hoang một đám đất cũng được. Chính ta đất mới khai hoang ta sợ trồng không thu hoạch được nhiều.”

Hứa thảo suy nghĩ một chút, cũng cảm thấy đất mới khai hoang xác thực không màu mỡ gì, nhưng là trồng khoai tây cũng không cần điều kiện gì cả, cho dù là đất mới khai hoang, rải phân lên, qua một mùa đông cũng có thể gieo trồng. Nếu mà không có ruộng bán cũng đành phải làm vậy.

Nghĩ như vậy Hứa Thảo liền an tâm hơn chút, lại cùng Phú Quý hàn huyên một lúc, rồi mới ngủ. Phú Quý nhìn vợ mình ngủ ngon lành, thầm than bản thân mệnh khổ a, có vợ mà lại chỉ nhìn, chỉ sờ không thể ăn.

Không được! Hần phải mau mau đem vợ hần nuôi mập mập khỏe mạnh mới được.

Ngày thứ hai, Hứa Thảo vội vàng xử lí số thịt còn lại, đem ướp muối. Một nửa làm thành thịt muối, một nửa huân lên cần thời gian khoảng mấy ngày. Trong nhà có Trần thị với Nguru thị hai người tay chân không sạch sẽ, nếu mà phơi nắng ở sân còn cần có người trông nom. Nghĩ đến đây, Hứa Thảo nhin không được khẽ thở dài.

Phú Quý giúp Hứa Thảo quét muối lên bề mặt thịt, một lát sau liền thấy Lí thị mang đến một giỏ bánh bao thô lại đây. Lúc Lí thị đến đưa bánh bao, sắc mặt Dương lão cha và Trần thị rất khó coi, Dương lão cha là xấu hổ, còn Trần thị là tức giận, vừa nhìn đến Lí thị bà ta nghĩ ngay đến mười cân thịt và một cái chân giò to ngày hôm qua.

Lí thị đắc ý liếc Trần thị một cái, đem bánh bao nhét vào trong tay Phú Quý, vui vẻ nói: “Phú Quý, người thân mình cao to, phải ăn nhiều vào, nếu mấy cái này không đủ ăn, ở nhà vẫn còn. Người cũng đừng cùng nương khách khí, nay người cưới đại nha, chính là một nửa con trai của ta a.”

Phú Quý cười hớn hở, cầm lấy bánh bao, vội vàng đáp: “Nương, đủ rồi, đủ rồi.” Bánh bao này rất lớn, cỡ khoảng mười mấy cái, nhắm chừng Lí thị mang đến phải hơn phân nửa.

Trần thị nhìn thấy hai người thân mật, tức giận đến mức mặt đen thui. Nhưng bà ta cũng biết Lí thị là một kẻ không dễ trêu chọc, trong thôn một nhóm các đại nương, đại thẩm, có người nào dễ chọc đâu. Ngày thường bà ta cũng chỉ dám mắng mấy đứa con dâu, nếu kêu bà ta đi cãi nhau cùng với mấy phụ nhân khác, bà ta cũng cãi không lại.

Lí thị lại lòi kéo Phú Quý tán gẫu, đều âm thầm trào phúng, mĩa mai Trần thị khiến bà ta tức đỏ mặt tía tai, nhưng một lời cũng không dám nói. Dương lão cha chỉ sợ gặp tình huống này nên đã sớm đi ra ngoài. Lí thị lại nói nhỏ vài câu, mới bị Hứa Thảo nói đi ra, Trần thị tức giận dậm chân ở cửa, nhưng lại không dám mắng Hứa Thảo một câu nào.

“Nương, ăn cơm thôi.” Bận bịu trong bếp suốt từ sáng, Nguru thị đi ra gọi mọi người ăn cơm. Hai ngày nay Nguru thị thu liễm rất nhiều, chẳng rõ có phải là thật sự ăn năn, dù sao cũng bắt đầu chịu khó. Hai ngày nay đều do nàng ta nấu cơm, sáng sớm liền đi giặt quần áo, quét tước sạch sẽ trong viện và cả trong phòng.

Trần thị đang một bụng tức không có chỗ phát, nhìn thấy Nguru thị, liền trút giận mắng: “Người, đồ tiểu tiện nhân, làm cái gì mà chậm như vậy hả, nghĩ làm lão nương đói chết a.”

Nguru thị ngẩng đầu, vẻ mặt tức giận, nhìn Trần thị nhưng lại không dám nói gì, tùy ý Trần thị mắng chửi, xem ra Nguru thị thật sự sợ Tam đệ hưu nàng ta. Dương tam đệ thật sự xem không nổi, nhú mồm nói: “Nương, được rồi, đi ăn cơm thôi, đừng mắng nữa.”

Người một nhà thế này mới bắt đầu đi ăn sáng.

Hứa Thảo ăn hai cái bánh bao liền no, Phú Quý ăn một hơi sáu cái, mới mang rổ bỏ vào trong bếp và nói: “Còn lại vài cái, chúng ta lưu lại buổi trưa ăn, cũng không cần phải chạy đến nhà nướng trong nhà.”

Ăn sáng xong, Hứa Thảo vội vàng đem thịt heo ướp muối treo lên dây thừng dưới mái hiên để phơi nắng, lại ở một góc bếp sáng sủa đem gỗ đốt lên, đốt một lát, cảm thấy được liền tắt lửa chỉ còn lại toàn khói là khói, mới bắt đầu bỏ thịt lên phía trên khúc gỗ bắt đầu hun.

Xong xuôi mọi thứ liền đến trưa, Hứa Thảo đoán Phú Quý cũng sắp trở lại. Lại qua nửa canh giờ Phú Quý mới về. Hứa Thảo giúp hẩn rót một chén nước, hẩn một hơi liền uống xong. Chờ hẩn uống xong nước, Hứa Thảo mới hỏi: “Phú Quý, sao rồi? Trong thôn có thể có ai muốn bán ruộng không?”

Bạn đang đọc truyện *Nông Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24

Phú Quý lắc đầu nói: “Lý chính nói trong thôn ước chừng một hai năm sẽ không có nhà ai bán ruộng.”

Hứa Thảo cũng đã dự đoán trước được kết quả này, nên không hụt hẫng lắm, gật đầu nói: “Cũng không sao, nếu thật sự không còn cách nào khác, chính bản thân chúng ta tự mình khai hoang một hai mẫu đất cũng được, chỉ là sẽ rất vất vả.”

Khai hoang thổ địa rất phiền toái, xung quanh Chương Hà thôn đều là núi, nếu mà muốn khai hoang chỉ có thể khai ở ven chân núi, còn cần phải tìm vị trí tốt một chút, phải gần nguồn nước, như vậy sau này có muốn tưới tiêu cũng dễ dàng, ở đỉnh núi nhỏ cũng chỉ có thể khai hoang một hai mẫu, trồng lúa nước không được bởi vì lúa nước thì cần rất nhiều nước, bên trong lúc nào cũng phải sâm sấp nước, mà đất trên núi vừa dốc vừa khó giữ nước, haiz, trước mắt bây giờ chỉ cần một hai mẫu để trồng khoai tây.

Hứa Thảo cùng Phú Quý thương lượng, hẩn nghe xong gật đầu đồng ý nói: “Vậy là được rồi, ngày mai ta sẽ đi xem xét thử, nếu thấy có vị trí thích hợp, đến lúc đó ta đi nói với Lý chính một tiếng là xong, thật ra tự mình khai hoang đất chúng ta sẽ tiết kiệm được rất nhiều.”

Ngày thứ hai Hứa Thảo mệnh lệnh cho Hắc Tử và Tiểu Bạch trông coi thịt muối phơi trong viện rồi mới cùng Phú Quý đi.

Trong thôn Lý chính liền tương đương với chức thôn trưởng, Lý chính của Chương Hà thôn là một vị lão nhân hơn sáu mươi họ Tào, là một người hiểu lý lẽ, công bằng, mỗi lần trong thôn có xảy ra mâu thuẫn, tranh chấp, ông đều đứng ra giảng hòa, nghiêm chỉnh phân giải. Ông có một nam một nữ, đều đã muốn lập gia đình.

Ông là một người dễ ở chung, nhưng con trai ông gọi là Tào Quang Đức lại không giống cha hẩn một chút nào, cũng may ngày thường có ông quản kỉ nên hẩn cũng không làm ra chuyện gì khiến người khác căm hận.

Lúc hai người đến nhà Tào gia, Tào lão nhân đang ngồi ở sân dọn dẹp một ít củi, nhìn thấy Hứa Thảo cùng Phú Quý liền cười nói: “Phú Quý a, các người suy nghĩ kỹ chưa? Các người vẫn quyết định đi khai hoang hai mẫu ruộng phải không?”

Muốn ở trên núi khai hoang đất, đầu tiên phải đem toàn bộ cây lớn chặt bỏ, lại đem gốc nhỏ ra, đây là cả một quá trình gian nan a.

Phú Quý cười nói: “Dạ, chúng cháu đã suy nghĩ kỹ rồi ạ, cháu và vợ tính khai hoang nhiều đó đất thì cần bao nhiêu tiền?”

Tào lão nhân cười, đem đồng củi bên chân cột cho xong, lại cột thêm một đồng khác, xong xuôi mới nói: “Các người ngồi xuống đi rồi chúng ta nói chuyện cho rõ ràng.” Chờ hai người ngồi an ổn xong, Tào lão nhân mới nói tiếp: “Các người nếu nghĩ kỹ rồi thì ta cũng không có nói thêm gì nữa, việc khai hoang này các người chỉ cần bỏ ra bốn lượng bạc là đủ, chủ yếu là giao cho quan phủ làm địa khế, chờ địa khế làm xong thì đất các người khai hoang được sẽ thuộc về các người. Tuy nhiên khai hoang phí tổn cũng khá lớn, cần phải mướn người phụ, nếu không chỉ dựa vào hai người các người không biết đến ngày tháng năm nào mới làm xong. Các người đã suy nghĩ kỹ càng chưa?”

Hứa Thảo nhắm tính, trong nhà có mười ba lượng bạc chắc là đủ, hai lượng bạc một mẫu cũng không tính là đất, ruộng trong thôn hơi tốt một chút đã là mười lượng bạc một mẫu, bình thường nhất cũng là sáu, bảy lượng.

Phú Quý cũng nghĩ như vậy, liền đồng ý xuống, hai người giao bạc, lại đem mảnh đất mình vừa ý nói ra, cuối cùng lý chính làm địa khế cùng công văn, rồi mang lên quan phủ đóng dấu là xong. Ngày hôm sau, Hứa Thảo và Phú Quý cùng lý chính đi lên quan phủ ở trên trấn, Phú Quý cùng lý chính đi xin dấu còn Hứa Thảo vội vàng đi mua nồi niêu, bát đĩa.

Hai ngày nay bếp xây đã gần xong, buổi tối có thể nấu cơm được rồi, sau khi trở về, Hứa Thảo vui vẻ đem nồi niêu, bát đĩa rửa sạch sẽ một lần, rồi mới bắt đầu đặt lên bếp nấu cơm.

Buổi tối nấu một nồi cơm, gạo là gạo trắng hôm nay Hứa Thảo mua ở trên trấn, mua không nhiều, chỉ năm cân, nhưng gạo này rất đắt, mười lăm văn một

cân, mua năm cân mất bảy mươi lăm văn. Hứa Thảo nghĩ đến mười bốn năm qua, ngay cả một miếng com trắng cũng chưa có được ăn, nhin không được mới mua năm cân, mua xong còn có chút hối hận vì đắt quá.

Nhưng ngược lại Phú Quý nhìn thấy bộ dáng đau lòng của nàng, cầm tay nàng, nhẹ giọng nói: “Vợ, nàng muốn ăn gì cứ mua, chút tiền này ta vẫn còn kiếm được.”

Hứa Thảo nghe xong mấy lời này mới bớt đau lòng một chút.

Nấu com xong, Hứa Thảo dùng hạt tiêu phơi nắng kho một nồi thịt lợn, đầu tiên dùng thịt mỡ rán lấy dầu, sau đó cho tỏi vào phi thơm rồi mới cho thịt, gia vị và tiêu vào, không đến một lát mùi thơm liền bay tứ phía.

Miêu Miêu quá nhỏ, không thể cho bé ăn cay, Hứa Thảo nấu cho bé một bát cải trắng hầm thịt, chờ thịt heo chín tái, thấm gia vị liền cho cải trắng vào đảo đều, hương vị rất không sai.

Quán ca nhi lác lác đứng ở cửa bếp nhà Hứa Thảo, bập bẹ nói: “Ba.. mẫu, ăn... muốn ăn...” Tiểu tử này gọi ai cũng rõ ràng chỉ có một tiếng bá mẫu này là vẫn còn ngọng ngịu.

Hứa Thảo cười tùm tùm múc cho bé một chén nhỏ, bảo bé mang về tự ăn. Tiểu tử kia ôm chén, lác lác thân mình mập mạp chạy.

Hứa Thảo cũng không có biện pháp, hiện nay đã ở riêng, nàng cùng Trần thị và Nguru thị không hợp nhau, nhưng lại cùng Tiểu An, Nhị đệ muội, vài cái đệ đệ và Dương lão cha không có mâu thuẫn, nếu mang cho bọn hắn một ít, khối lượng sẽ rất nhiều, nên cuối cùng chỉ cho đứa nhỏ một chén mà thôi.

Lúc ăn com, Miêu Miêu ăn một chén com lớn, thịt nấu cải trắng cũng ăn không ít, Hứa Thảo ăn hai chén, Phú Quý lại ăn tầm năm bát, cuối cùng còn đem tất cả đồ ăn còn thừa ăn sạch. Xong xuôi mới khẽ nắc một cái, nhìn Hứa Thảo cười nói: “Vợ, người làm com thật ngon a, lâu lắm rồi ta mới được ăn no như vậy.”

Ngày trước ở cùng với Trần thị, hắn thật sự là chưa bao giờ được ăn no cả. Dáng người hắn cao lớn, làm việc nặng nên sức ăn tất nhiên sẽ nhiều, khi ấy, có vài lần hắn vào núi săn mấy con mồi rồi nướng ăn, chứ không biết sẽ đói thành hình dáng thế nào nữa.

Ăn com xong, mọi người liền đi ngủ sớm, sáng ngày mai còn có nhiều việc cần làm. Buổi tối hai người lại thương lượng, nếu khai hoang cần phải chặt hết cây trong đất, bởi vì nằm ở sườn núi, có chút dốc, vị trí không cao, cây cối cũng không phải quá nhiều, nếu là mướn thêm người hỗ trợ, nhắm chừng khoảng mười ngày là có thể xong. Hai người tính mướn mười người, mỗi người trả ba mươi văn tiền, không bao ăn.

Sáng hôm sau, Phú Quý liền nói chuyện cùng hai người đệ đệ của hắn. Hai người đều đáp ứng phụ giúp, tuy vậy tiền công là vẫn phải trả, thân huynh đệ cũng phải rành mạch, miễn cho sau này xảy ra chuyện lại khó xử, thêm phiền toái. Sau đó Phú Quý liền đi ra ngoài tìm người, những người rành rỏi trong thôn có thể làm việc đều không nhiều vì toàn bộ đều đi trấn trên làm thuê. Phú Quý liền mướn Đức Tử thúc, Thanh Sơn ca, và vài người nam nhân khác trong thôn, buổi tối Phú Quý về nhà nói cho Hứa Thảo biết vẫn còn thiếu hai người.

Hứa Thảo nói: “Thiếu hai người cũng không có gì lớn, chúng ta ngày mai bắt đầu làm, nhân lúc trời còn chưa có tuyết rơi gắng làm cho xong. Nếu là trong khoảng thời gian đang làm có người muốn đến giúp, chúng ta cũng không cần từ chối, sớm một chút làm xong càng tốt.”

Phú Quý gật đầu đồng ý đáp: “Được.”

Trần thị đứng bên cạnh nghe vậy, do dự một chút mới nói: “Phú Quý, người tính khai hoang hai mẫu đất ở trên núi có phải không? Vậy ngày mai ta gọi đại cữu, tam cữu cùng đại biểu ca, nhị biểu ca người đi hỗ trợ, tiền công thì cứ trả giống như Nhị lang tam lang là được, như vậy các người cũng sẽ sớm làm xong hơn.

Phú Quý nghĩ một chút cũng đáp ứng, bây giờ là lúc đang thiếu người, cậu cùng biểu ca lại đây hỗ trợ cũng tốt. Trần thị thấy Phú Quý đáp ứng, vui vẻ chạy đi đến báo tin cho đại ca cùng tam đệ của bà.

Đại ca Trần Thị danh tự gọi là Trần thị, có hai con trai lần lượt gọi là Trần Kim Khôi, Trần Kim Ngô, còn có một nữ nhi, hai con trai đã cưới vợ sinh con, nữ nhi cũng xuất giá. Ba người này cũng chính là biểu ca biểu tỷ của Phú Quý. Trần thị còn có một tam đệ, tên là Trần Mậu, thê tử mất sớm liền vẫn ở vậy nuôi nữ nhi tên gọi là Trần Như, sau này nàng ta xuất giá vẫn không sinh đẻ được bị người ta hù, trước đó vài ngày vẫn còn đòi chết đòi sống, vẫn là do bà đi khuyên giải, nói cho nàng ta rằng bà sẽ cố gắng giúp nàng ta tìm một cuộc hôn nhân khác, thế này mới dỗ xong Trần Như.

Quả nhiên, ngày hôm sau đại cữu Trần Thịnh, đại biểu ca Trần Kim Khôi, nhị biểu ca Trần Kim Ngô còn có tam cữu Trần Mậu đi đến chân núi hỗ trợ, cộng với Phú Quý là tổng cộng mười ba người. Phú Quý chia ra người chặt cây, người đào rễ cây, mọi người đều ra sức làm việc, không có ai trộm lười biếng, ngoại trừ hai cái biểu ca kia.

Mấy người Trần gia đều rất chịu khó, tuy Trần thị cư xử khiến người chán ghét, nhưng vẫn là một người lo làm lo ăn, đến tam đệ của bà cũng vậy, nhưng không nghĩ đến đại ca của bà nuôi hai đứa con trai lại là kẻ hết ăn thì nằm, lười biếng.

Phú Quý vội vàng chặt cây, đào gốc rễ. Hứa Thảo cũng nhanh đưa nước và bánh bột ngô đến cho hắn, vừa đến nơi liền nhìn thấy hai người kia ngồi trên một thân cây, tán gẫu hăng say. Nhìn thấy Hứa Thảo, hai người vội vàng vẫy tay chào hỏi: “Biểu đệ muội, mau lại đây.”

Hứa Thảo nghĩ đến việc hai người dù sao cũng là biểu ca của Phú Quý nên vẫn đi qua, cười đáp: “Đại biểu ca, nhị biểu ca, có chuyện gì sao?”

Đại biểu ca Trần Kim Khôi cười cười, chân bắt chéo ngồi trên thân cây, bần tay chỉ vào rễ bánh và nước trong tay Hứa Thảo hỏi: “Đây là mang cho Phú

Quý sao?”

Hứa Thảo không nói gì chỉ ừ một tiếng. Nhị biểu ca Trần Kim ngô ngồi bên cạnh lập tức cười nói: “Biểu đệ muội a, ta với đại biểu ca người sáng sớm chưa ăn gì đã đến đây rồi, giờ cũng hơi đói, người có thể cho chúng ta vài cái bánh bột ngô không?”

Hứa Thảo theo bản năng liền ôm chặt bánh bột ngô cùng nước vào người, hơi ngẫm nghĩ một chút mới nói: “Đại biểu ca, nhị biểu ca thật sự xin lỗi, bánh bột ngô hôm nay chỉ đủ cho Phú Quý ăn, ta trước mang cho hấn, các người nếu đói bụng, chờ ta về liền đi nói các đại tâu khiến các tâu ấy mang đồ ăn lại đây cho hai người.” Nàng mang có năm cái bánh, chỉ đủ cho Phú Quý ăn, nào có dư mà cho những người này chứ.

Hai người biểu ca vừa nghe nói vậy xong liền tức dậy, nhũu mày nói: “Biểu đệ muội a, ta nghe cô ta nói đều là vì người cho nên hai đại biểu đệ ta phân gia, có phải không? Người nói một chút người làm đâu như thế nào a, cũng không sợ bị người khác nói này nói nọ.”

Hứa Thảo nhìn hai người cả buổi sáng hợp lực lại cũng chỉ chặt được một cây, bây giờ lại còn nói như vậy, khỏe miệng nhin không được khê co rút, hai người này tính tình thật đúng là giống Trần thị, đại cữu cũng không phải là loại người này, không biết sao lại sinh ra được hai người con cực phẩm thế này. Nhưng nhị đệ, tam đệ và tứ muội trong nhà đều là người trung hậu thành thật.

Nàng không thèm để ý đến bọn họ, ừ qua loa một tiếng liền mang bánh và nước đi về phía Phú Quý. Nàng dự tính buổi tối sẽ nói với Phú Quý, hai người này thực chất là đến chơi làm gì có chuyện đến làm, người như vậy nàng cũng không cần.

Bạn đang đọc truyện *Nông Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25

Bây giờ cũng mới tầm buổi trưa, những người làm ở đây đều là đàn ông trong thôn, chặt cây đào rễ đều cần rất nhiều sức nên có mang sẵn lương khô theo để trưa ăn, lúc Hứa Thảo đến bọn họ đang ngồi ở sườn núi tụ tập ăn uống.

Phú Quý lau mồ hôi trên trán, ngẩng đầu thì nhìn thấy vợ hấn đang bung một cái rỏ đi đến, liền quang búa trong tay sang một bên, rồi nhanh chóng đi qua đón.

Chờ hai người tìm được nơi ngồi xuống, Hứa Thảo đem bánh bột ngô và nước trong rỏ đưa cho Phú Quý, nói: “Bánh mới làm, sợ chàng đói, nên ta mang lại đây, mau ăn đi cho nóng.”

“Nàng với Miêu Miêu ăn chưa?”

“Đã ăn rồi, chàng đừng bận tâm, nhanh ăn đi.”

Nghe vậy Phú Quý mới đưa tay cầm bánh bột ngô, bắt đầu ăn, cắn ha ba cái hấn đã ăn xong một cái bánh vào bụng, lại tiếp nhận bình nước sôi trong tay Hứa Thảo uống một hơi, sau đó mới ăn tiếp những cái bánh còn lại, ăn hết ba cái, tốc độ mới bắt đầu chậm. Hấn ra sức làm việc, nửa buổi sáng hấn chặt tầm sáu cây lớn, toàn bộ rễ cây cũng đào hết lên, nên đồ ăn hồi sáng đã tiêu hao sạch sẽ.

Đem năm cái bánh bột ngô ăn xong, lại uống nốt miếng nước còn sót lại, hấn mới thở ra một hơi.

Nhìn thấy hấn ăn no, Hứa Thảo nhận lại bình đựng nước từ tay hấn, cười nói: “Một mồi lắm phải không? Chàng đừng có cố sức quá, cứ làm bình thường là được.”

Phú Quý nhếch miệng cười: “Không có gì, cây ở đây không có to và lớn như cây trên núi lắm, nên cũng dễ chặt.” Hấn nói xong liền liếc sang bên kia nhìn hai cái biểu ca đang ngồi tán gẫu, cái gì cũng chưa nói. Hứa Thảo cùng hấn nói chuyện một lát, mới đứng dậy trở về nhà.

Buổi tối những người làm công đều tụ tập ở trong sân Dương gia nhận tiền công, Phú Quý cùng Hứa Thảo quyết định tiền ngày nào, trả ngày đó. Hứa Thảo vội vàng rót cho đám người mỗi người một chén nước, tuy rằng không bao com, nhưng tốt xấu gì cũng phải cho người ta miếng nước uống đúng không?

Mỗi người nhận là ba mươi văn tiền, đại cữu Trần Thịnh cùng tam cữu Trần Mậu cũng đều được ba mươi văn, bọn họ tuy rằng không có làm bằng những người khác nhưng cũng rất chăm chỉ, chưa hề tìm cách lười biếng. Nhận được tiền công xong mọi người cũng không đi vội, đứng ở trong sân cười nói, uống nước nghỉ ngơi một lát. Cuối cùng chỉ còn lại đại biểu ca Trần Kim Khôi và nhị biểu ca Trần Kim Ngô là chưa trả tiền.

Hai người nóng nảy nói: “Biểu đệ, tiền công của hai chúng ta đâu? Người không phải nghĩ thiếu đó chứ?”

Hứa Thảo không nói lời nào, đứng im sau lưng Phú Quý, để hấn xử lý việc này.

Phú Quý nhìn hai người bọn họ một cái, lại nhìn thoáng qua Trần thị đang đứng ở phòng bếp bên kia, mới từ trong lòng lấy ra mười văn tiền, trả cho mỗi người năm văn.

Hai người sắc mặt tức giận đỏ bừng, không nhận nhiều đó tiền, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Biểu đệ, ngươi là có ý gì? Chúng ta làm công cho ngươi cả ngày trời, ngươi liền trả cho mỗi người năm văn tiền là sao?”

“Ta vì sao chỉ trả cho hai người năm văn tiền, chẳng lẽ các người còn không rõ ràng sao? Chẳng lẽ để trước mặt mọi người ta phải nói thẳng ra?” Phú Quý cũng không sợ, trừng mắt nhìn hai người, xem bọn họ vẫn bày ra vẻ không phục liền nói tiếp: “Đại biểu ca, nhị biểu ca các ngươi là thân thích của ta, nếu không phải do nương có ý nói, ta cũng không nghĩ mượn hai người, ta mời các ngươi lại đây làm việc, chứ không phải làm ông lớn. Các ngươi nghĩ thật hay, cả ngày trời, một người chặt được một cây, ngay cả đại cữu, tam cữu người ta cũng chặt được sáu cây, các ngươi còn không biết xấu hổ đòi tiền sao?”

Hai người bị nói đến mức sắc mặt mặt đỏ bừng, gắt gao trừng mắt nhìn Phú Quý. Đại cữu Trần Thịnh có chút xấu hổ, quay sang quát lớn: “Hai cái thằng chết tiệt này, kêu các ngươi lại đây để làm, các ngươi còn lười biếng, ngày mai cũng đừng có vác mặt qua đây nữa, thật sự là mất hết mặt mũi.”

Trần thị lại không đồng ý, hai bước thành ba bước chạy đến, đứng trước mặt hai người đối diện với Phú Quý nói: “Phú Quý, ngươi làm cái gì vậy hả? Cho dù hai biểu ca ngươi làm việc chậm chút, ngươi cũng không thể ở trước mặt mọi người nói họ như vậy chứ. Quên đi, ta cũng không tính toán gì với ngươi nữa, mau đem tiền công trả cho bọn họ, ngày mai không để bọn họ đến nữa là được.”

Phú Quý bực mình đáp: “Không trả là không trả, nếu muốn thì nương tự đi mà trả. Ta không có tiền để mà trả cho bọn họ.” Hắn nếu mà đưa, chẳng phải làm cho mọi người nghĩ rằng đến nhà hắn làm việc không cần làm nhiều mà vẫn trả tiền công hay sao? Tiền này hắn không trả, mỗi người năm văn là hắn đã nể tình lắm rồi.

“Ngươi...” Trần thị chỉ tay vào mặt Phú Quý, tức giận nói: “Ý ngươi là sao? Chẳng lẽ ngươi không coi ta là nương ngươi hay sao? Ta dù không sinh ra ngươi, tốt xấu gì cũng nuôi ngươi mười mấy năm qua, có loại người vong ân phụ nghĩa như ngươi sao?” Trần thị nói xong còn rất có thâm ý liếc Hứa Thảo một cái.

Những người khác thấy tình huống bắt đầu cãi nhau lớn, đều là đàn ông, cũng ngượng ngùng đứng xem, liền cùng Phú Quý nói một tiếng nhà có việc rồi vội vàng giải tán.

Toàn bộ sân chỉ còn lại Dương gia người một nhà, hai cậu, hai biểu ca.

Hai người biểu ca đều bày ra vẻ mặt không phục, ngươi không trả đủ chúng ta sẽ không đi.

Phú Quý đem mười văn tiền nhét vào tay Trần thị, có chút vô lại nói: “Ta chỉ trả mười văn tiền, mỗi người năm văn, nương muốn cho thêm thì tự mình cho, ta mặc kệ.” Nói xong, lôi kéo Hứa Thảo đi vào bếp.

Đại cữu thấy vậy, ngay cả mười văn tiền cũng không có mặt mũi lấy, lôi kéo hai đứa con trai hết ăn lại nằm đi ra ngoài, vừa đi vừa mắng: “Các ngươi không biết xấu hổ, ta còn ngại đây, mau đi về cho ta.”

Trần thị trừng mắt nhìn mười văn tiền trong tay, nghĩ một chút, liền chạy về phòng lấy thêm năm mười văn tiền, nhét vào trong tay hai huynh đệ và nói: “Kim Khôi, Kim Ngô a, ta thật sự xin lỗi các ngươi, tiền này các ngươi cầm đi. Ta xem... ngày mai các ngươi đừng đến làm nữa.” Bằng không, bà ta cũng không còn bạc để ngày nào cũng trả cho bọn hắn a.

Trần Thịnh nói thế nào cũng không cho hai đứa con trai nhận tiền, vốn do con của ông không đúng, người ta trả một ngày ba mươi văn tiền công đã là nhiều rồi, bọn họ còn không biết điều, đi đến không lo làm việc, ngồi ở kia nhàn hạ, ai mà không bực.

Đẩy tới đẩy lui, cuối cùng sáu mươi văn tiền bị Trần Kim Khôi đoạt lại, đi đến bên Trần Kim Ngô chia mỗi người ba mươi văn.

Mấy người đi rồi, Trần thị trở về phòng, hướng về phía phòng Hứa Thảo chỉ cây đầu mắng cây hộc vài câu mới im.

Hứa Thảo cùng Phú Quý ở trong bếp, làm như không nghe thấy mấy lời chửi bậy kia. Hứa Thảo vội vàng đảo thức ăn, Phú Quý ngồi trước bếp lò, một tay ôm Miêu Miêu, một tay dứt củi, nhìn thấy Hứa Thảo cười tủm tỉm, liền hỏi: “Vợ, nương nói mấy lời không dễ nghe, nàng sẽ không tức giận chứ?”

“Không có. Chàng yên tâm đi, ta không sao.” Hứa Thảo lấy ra một ít bánh phở, bỏ vào trong nước ấm ngâm. Nàng từ nhỏ lớn lên trong tiếng mắng chửi của Lí thị, cho nên mấy lời này của Trần thị chẳng đáng gì.

Hứa Thảo chờ thịt trong nồi hầm chín, liền cho bánh phở với cải trắng cùng nhau bỏ vào. Không bao lâu cả phòng bếp liền tràn ngập mùi thơm của thịt, chẳng mấy chốc lôi kéo Quân ca nhí lại đây.

Quân ca nhí đứng ở cửa phòng bếp, có chút sợ hãi nhìn chằm chằm Phú Quý vài lần, lại không dám mở miệng xin Hứa Thảo cho ăn.

Phú Quý vóc dáng cao lớn, lúc không cười có chút mặt lạnh, Quân ca nhí từ nhỏ đã sợ hắn, nơi nào có Phú Quý hắn đều tránh đi. Hôm nay thật sự là đồ ăn Hứa Thảo làm quá thơm, tên nhóc kia đứng ở cửa, do dự nửa muốn vào nửa không.

Phú Quý cũng biết đứa nhỏ này từ nhỏ đã sợ hắn, vì thế ôm Miêu Miêu bày ra bộ mặt lạnh lùng trên bề: “Tên nhóc kia, ai cho ngươi tới đây hả?”

Quân ca nhí nhìn thấy bộ dáng của Phú Quý, oa một tiếng khóc rống lên, vội vàng chạy ra bên ngoài, chộc cho Miêu Miêu cười khanh khách.

Hứa Thảo trừng mắt liếc Phú Quý một cái, vội vàng đi ra ngoài đem Quân ca nhí ôm về, mang bé vào bếp, vỗ vỗ lưng bé dỗ: “Quân ca nhí ngoan,

không khóc nga, đại bá dọa con sao, không sợ, xem bá mẫu đánh đại bá giúp Quân ca nhi a.” Nói xong giả vờ giận dữ đánh lên người Phú Quý một cái.

Quân ca nhi thấy vậy mới thút tha thút thít ngừng khóc, chui vào trong lòng Hứa Thảo, vụng trộm nhìn Phú Quý.

Phú Quý cũng không tính đùa bé, liền cười nói: “Quân ca nhi ngoan, đại bá trêu con thôi, đến đây nào, cùng Miêu Miêu tỷ chơi, đợi lát nữa cho con ăn thịt hầm bánh phở nha.”

Hứa Thảo lại dỗ một lúc, đứa nhỏ này mới chịu ngồi xôm ở góc bếp cùng Miêu Miêu chơi.

Thịt hầm bánh phở nấu xong, Quân ca nhi liền đi theo Phú Quý và Hứa Thảo ăn cơm. Thắm thị đi qua, thấy vậy cười cười quay về.

Đang ăn, bên ngoài bỗng nhiên truyền đến tiếng Nguru thị nôn khan. Hứa Thảo trong lòng thầm nghĩ, Nguru thị này có khả năng là mang thai. Lúc này, đại khái Tam đệ sẽ không hưu nàng ta nữa.

Quả nhiên, liền nghe đến tiếng Tiểu Đồng hoang mang: “Làm sao? Lại ói nữa sao? Ta xem người hai ngày nay tinh thần đều không có tốt.”

Xuyên qua cửa bếp, Hứa Thảo thấy Nguru thị vẻ mặt thẹn thùng nói: “Tướng công... ta... ta giống như có thai.”

Tiểu Đồng ngăn người, cả nửa ngày mới hồi thần, vui mừng cầm tay Nguru thị nói: “Mai Từ, có thật không? Ta sắp làm cha sao?”

Trần thị cùng Tiểu An cũng chạy theo ra, Trần thị biết được Nguru thị mang thai, bà ta rất vui mừng, bà ta tuy rằng không thích Nguru thị, nhưng đứa nhỏ trong bụng Nguru thị là tôn tử của bà ta a, làm gì có chuyện bà không thích cháu trai chứ.

“Vợ lão tam mang thai sao? Đứng lên, mau vào nhà nghỉ ngơi, đừng làm bản thân mệt, chờ ta gọi đại phu lại bắt mạch, nếu là thật sự có, sau này người cứ nghỉ ngơi cho tốt, để Nhị tẩu người chăm sóc.” Trần thị vui mừng cười tít mắt nói.

Một bên Tiểu An đen mặt, kéo Trần thị, thấp giọng nói: “Nương, người đừng quá đáng, tam tẩu mang thai, như thế nào lại bắt nhị tẩu chăm sóc chứ? Người đừng có mà nói lung tung nữa.” Nương nàng đúng là kiểu người nói chuyện không chịu suy nghĩ, chuyện gì cũng có thể nói ra được, không sợ người ta chê cười.

Trần thị cả giận mắng: “Sao? Bằng không còn muốn ta chăm sóc?”

Tiểu Đồng vội cười nói: “Nương, ta chiếu cố được, không cần phiền Nhị tẩu.”

Trần thị liếc hần một cái, nhưng cũng không nói gì nữa.

Hứa Thảo nghe thấy vậy, khề thờ dài, nàng không phải để ý việc Tam đệ có hưu Nguru thị hay không, mà sợ Nguru thị mang thai, cuối cùng người bị làm phiền sẽ là Nhị đệ muội, nàng cũng sợ Nguru thị mang thai tính tình không biết thu liễm, lại sinh sự thêm.

Mấy người ăn xong cơm, Hứa Thảo ôm Quân ca nhi mang trả về, lại nấu nước cho Phú Quý tắm, chờ nàng và Miêu Miêu tắm xong, đi vào phòng thì phát hiện hần đã ngủ, chắc là hôm nay rất mệt.

Ngày hôm sau đại phu đến, Nguru thị quả nhiên mang thai, người một nhà đều vui vẻ, chuyện hưu thê, Tam đệ cũng không nhắc gì đến nữa.

Phú Quý bận việc tầm nửa tháng, hai mẫu đất kia cuối cùng cũng chặt hết cây, bên trong đất cũng không còn sót lại chút rễ cây nào cả.

Mấy ngày hôm trước mới tuyết có rơi, nên Hứa Thảo vội vàng rải phân khắp bề mặt đất, hai mẫu đất làm xong. Phú Quý liền rảnh rỗi, cũng giúp đỡ Hứa Thảo rải xung quanh. Hai mẫu đất này dùng cả phân người lẫn phân súc vật cùng tro rải đều, cũng may ruộng trong thôn đã rải đủ, không cần dùng nhiều, họ đi quanh thôn hỏi mua, không đến hai ngày liền gom đủ.

Qua tầm ba ngày, trời lại rơi một trận tuyết mới.

Bạn đang đọc truyện *Nông Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26

Hứa Thảo cùng Phú Quý ở trong bếp nấu cơm, Phú Quý ngồi cạnh bếp lò canh củi lửa, còn Miêu Miêu ngồi cạnh hần cầm lấy một thanh củi nhỏ chọc chỗ nọ chọc chỗ kia, cười khanh khách vui vẻ một mình chơi.

“Phú Quý, chàng trông chừng Miêu Miêu cẩn thận, đừng để bé bị bỏng.”

Phú Quý khẽ đáp một tiếng, quay đầu ra ngoài sân nhìn tuyết bay tứ tung, vui vẻ nói: “Vợ, may mà mọi việc đã xong hết, giờ chúng ta có thể an tâm vượt

qua trận tuyết này rồi.”

Bận hơn mười tám ngày, rốt cuộc trước khi trận tuyết lớn này đến đã đem hai mẫu đất làm xong xuôi, khai hoang, xới đất, bón phân.

Hứa Thảo nhẹ nhàng thở ra, hai mẫu đất này nếu chỉ có hai người bọn họ tự làm, ít nhất cũng phải hai ba tháng mới xong. May mà mướn người phụ nên nhanh hơn. Kỳ thật chặt cây với đào rễ cũng chỉ cần năm sáu ngày, thời gian còn lại Phú Quý cuốc đất, sau đó lại xới thêm vài lần cho đất tơi, bởi vậy mới chậm trễ thêm đôi chút.

Từ sáng sớm đã đem kháng thiếu ẩm, ăn sáng xong một nhà ba người ngồi lên trên kháng trò chuyện, bên trong phòng mùa đông vẫn lạnh, Hứa Thảo đi vào bếp, múc một ít than củi còn sót lại khi nãy nấu cơm cho vào cái chậu, rồi bung vào phòng.

Lồng gà dưới mái hiên truyền đến vài tiếng kêu, Hứa Thảo lại đi ra đem một ít rau dại ném vào cho tụi nó ăn.

Nói đến hai con gà rừng này Hứa Thảo vẫn còn ngạc nhiên không thôi. Trước đó hai ngày Hắc Tử từ trên núi đuổi trở về, lúc đuổi đến nhà vẫn còn sống, chỉ là có chút bị dọa sợ. Ngày đó nhìn Hắc Tử đuổi hai con gà rừng chạy vào trong sân, Hứa Thảo tròn tròn mắt, há hốc miệng nhìn trần trời, nàng vẫn là lần đầu tiên thấy chó có thể đuổi gà sống về. Hắc Tử liền đuổi hai con gà chạy về dưới chân Hứa Thảo mới dừng lại.

Buổi tối Phú Quý trở về nghe Hứa Thảo kể lại, cười nói: “Hắc Tử rất có bản lĩnh, ngày thường cũng hay gặm con mèo mang về, hai con gà rừng kia chúng ta đừng giết vội, để nuôi, lưu lại đến mùa đông có chút thịt ăn đổi vị.”

Vào ban đêm Hứa Thảo liền thưởng cho Hắc Tử một khúc xương để cắn, chọc cho Tiểu Bạch đứng bên cạnh kêu ô ô vô cùng tội nghiệp, Hứa Thảo lại nghĩ đến khoảng thời gian này Tiểu Bạch lo giữ nhà, trông coi thịt muối, thịt hun khói và lạp xường, không có công lao cũng có khổ lao, nên cũng thưởng cho nó một khúc xương khác. Tiểu Bạch không có rộng rãi như Hắc Tử, gặm khúc xương bỏ chạy ra sau nhà ăn một mình, một lát sau liền chạy về, ngồi xôm bên cạnh xem Hắc Tử ăn. Cuối cùng không biết là do no rồi hay có chuyện gì, Hắc Tử nhường lại một nửa khúc xương cho Tiểu Bạch. Tiểu Bạch cũng không khách khí, hai chân trước vội vàng ôm nửa khúc xương còn lại, vui vẻ cắn.

Hai con gà rừng để dưới mái hiên, Hứa Thảo sợ chúng lạnh, nên nàng làm một cái lồng gà, bên trong trải một lớp cỏ khô thật dày.

Mang chậu than vào phòng, cả căn phòng mới ấm áp lên một chút. Hứa Thảo ngồi trên kháng may vá, Phú Quý ở một bên dạy Miêu Miêu nói chuyện. Một lát sau Thẩm thị ôm Quân ca nhi sang đây, Quân ca nhi vẫn sợ Phú Quý, trốn trong lòng Thẩm thị không dám đi qua cùng Miêu Miêu chơi đùa, vẫn là do Hứa Thảo ôm hai đứa bé bỏ lên trên đầu kháng ấm áp nhất cho chúng tự chơi.

Thẩm thị cùng Hứa Thảo nói chuyện khá hợp, hai người vừa trò chuyện vừa may vá luôn tay.

Hứa Thảo may không bao lâu đã bị khói từ chậu than trong phòng hun đến mức mắt mờ ra không nổi, Thẩm thị ánh mắt cũng có chút hồng hồng, khẽ nói: “Cùi này đốt lên chính là hun chết người mắt, ngày mai chắc phải đi lên trần mua chút than trở về thôi, chứ sớm hay muộn cũng bị khói này làm hỏng mắt.”

Hứa Thảo phụ họa: “Còn không phải là, Phú Quý, chúng ta cũng mua chút than đi.” Trên trần bán than loại bình thường là hai văn tiền một cân, mua hai ba trăm cân trở về, dùng tiết kiệm cũng có thể sống qua mùa đông.

Tuyết rơi lớn, không có đi đâu được, nên buổi tối ăn cơm xong ba người liền đi ngủ sớm.

Hai ngày nay Hứa Thảo luôn cảm thấy bụng ản ản đau, nàng cũng không quá để ý lắm, buổi tối nằm trong lòng Phú Quý ngủ, bỗng cảm giác hạ thân có chút nóng, một dòng nước gì đó chảy ra. Cả người nàng chợt trở nên cứng ngắc, rốt cuộc cũng biết chuyện gì xảy ra.

Thì ra là nàng đến quý thủy a, rốt cuộc khi nàng sắp bước vào tuổi mười bốn cũng có quý thủy lần đầu tiên. Sợ là mấy ngày nay ăn thức ăn tốt, nhiều chất, dường có thể không tệ, mới nhanh có quý thủy.

Thân mình Hứa Thảo cứng ngắc, khẽ xoay người một chút.

“Vợ, làm sao vậy?” Phú Quý cuống quýt ngồi dậy, cũng nhận ra người Hứa Thảo cương cứng. Mấy ngày nay nàng đã sớm quen với việc bị hấn ôm ngủ, sẽ không còn cảm thấy mất tự nhiên nữa, bây giờ nàng như vậy làm hấn tưởng nàng xảy ra chuyện gì đó.

Mặt Hứa Thảo nóng lên, nhỏ giọng nói: “Ta... ta muốn đi vệ sinh một lát.”

Phú Quý nghĩ có lẽ do nàng ăn gì đó nên bị đau bụng, cầm lấy áo khoác để một bên phủ lên cho nàng và nói: “Nhanh đi đi, đừng để bị lạnh.”

Hứa Thảo mặc thêm áo, khẽ ừ một tiếng, chậm chậm đi lại giường gỗ lấy một cái tiết khô mới, lại tìm những thứ dùng khi có quý thủy, mới hoang mang chạy ra ngoài. Phú Quý hơi nhăn mày suy nghĩ, nhìn thoáng qua bóng dáng nàng mất hút ở bên ngoài, rốt cuộc cũng hiểu được nàng như vậy là vì sao.

Hứa Thảo đổi tiết khô, đem quần và tiết khô dơ cuộn tròn lại, mới chậm chạp trở về phòng, vừa vào trong phòng nàng liền đem đồ dơ giấu đi, rồi trèo lên kháng.

Phú Quý cũng không có nói gì, tiếp tục ôm nàng ngủ.

Buổi sáng vừa mở mắt ra, Hứa Thảo phát hiện Phú Quý dùng một chậu nhỏ ngồi trong góc phòng giúp nàng giặt quần và tiết khô bị dơ. Nàng hoảng hốt ngồi dậy, vội vàng mặc thêm áo rồi mới từ trên kháng leo xuống, mặt đỏ bừng, ấp úng nói: “Không... không cần chàng làm đâu, để tự ta giặt được rồi.”

Kiếp trước cũng chưa có người đàn ông nào giặt giúp nàng mấy thứ này, không xấu hổ mới là lạ.

“Nàng đi nằm nghỉ đi, mấy ngày nay tốt nhất đừng làm gì cả, nước lạnh cũng không được đụng, bằng không sẽ không tốt cho cơ thể.” Phú Quý đã thành thân một lần rồi, nên cũng hiểu biết đôi chút, hẳn cũng biết vợ mình đây là đang thẹn thùng.

Hứa Thảo khuôn mặt đỏ bừng đứng một bên nhìn người đàn ông này giúp mình giặt quần và tiết khô, trong lòng có một dòng nước ấm chảy qua, so với việc giữa mùa đông được uống một chén canh nóng còn thoải mái hơn.

Phú Quý lại múc một chậu nước khác đem đồ xả sạch sẽ. Hắn giặt đồ giúp vợ mình không muốn bị người khác nhìn thấy, nhất là nương và Tam đệ muội, mặt công họ nói này nói kia, bảo vợ hắn lười biếng, đối với thanh danh của vợ hắn không tốt, hắn không muốn nhìn đến tình huống như vậy xảy ra.

Giặt sạch quần và tiết khô, hắn treo trong phòng để hong khô, hôm nay bên ngoài tuyết rơi lớn, cũng không có nắng mà phơi.

Chờ Phú Quý phơi xong quần và tiết khô lên một sợi dây thừng, Hứa Thảo mới hồi thần, mặt đỏ bừng đi vào bếp nấu cơm, Phú Quý cũng nhanh chân theo vào giúp đỡ.

Buổi sáng Hứa Thảo nấu một nồi cháo, gạo là gạo trắng mua lần trước, nàng vẫn không nỡ ăn, còn lại tầm ba cân, nắm vài nắm cho vào nồi để nấu cháo. Lại đem cải trắng muối chua mấy ngày trước làm ra cất thành một đĩa. Tới giờ cơm, Miêu Miêu lác lác thân mình bé nhỏ đi từ bên ngoài vào, trên người mặc quần áo chỉnh tề, chân cũng đi giày.

“Miêu Miêu đã dậy rồi sao, nào nhanh đến đây rửa mặt sạch sẽ, sau đó chúng ta ăn cơm nha.” Đối với việc Miêu Miêu tự mặc quần áo, đi giày Hứa Thảo đã sớm không còn kinh ngạc nữa, đứa bé này tuy nhỏ nhưng đã có thể tự làm một vài việc rồi.

Một nhà ba người ăn sáng xong, Phú Quý rửa bát, rồi chuẩn bị đi lên trấn mua chút than về, Hứa Thảo nhìn bên ngoài tuyết rơi đầy trời, khuyên nhủ: “Vẫn là đừng nên đi, hôm nay có tuyết rơi, chờ tuyết ngừng chẳng hãy đi, năm nay ta đoán chắc còn một hoặc hai trận tuyết lớn nữa đó.”

“Không được, ta vẫn nên đi hôm nay thôi, hai ngày nay tuy có tuyết rơi nhưng cũng không lớn lắm, cũng không có gió bắc, không đáng sợ, nếu không đi nhờ hai ngày nữa có gió lớn, tuyết rơi mạnh, khi đó có muốn đi cũng không đi được.” Mùa đông đến thường rất lạnh, hắn da dày không sợ, nhưng vợ và con hắn không giống vậy, cần phải đi mua than về sớm, trước đó do vội vàng chuyện đồng ruộng, vẫn chưa có thời gian đi được, giờ rảnh rồi hắn phải đi thôi.

Hứa Thảo ngẫm lại thấy cũng đúng, nếu có gió lớn sẽ đi chậm hơn nên cũng không ngăn cản nữa, mà đi vào trong bếp lấy mấy cái bánh bột ngô, lại chung một miếng thịt lợn rừng cho hắn mang theo, trên đường có đói thì ăn.

Cắt ki bánh và thịt heo rừng, Phú Quý mới đi vào trong thôn mượn xe trâu, thẳng về phía trấn trên mà đi.

Nhìn bóng dáng Phú Quý biến mất ở cửa thôn, Hứa Thảo mới quay trở lại phòng. Hắc Tử cùng Tiểu Bạch nằm cạnh lòng gà để trông chừng. Tiểu Bạch thường xuyên đứng lên, nhìn nhìn vào trong lòng gà vài lần, Hắc Tử lại bình tĩnh hơn, nó nằm ngay ngắn bên cạnh, mắt nhìn ra bên ngoài, nhìn từng bông tuyết rơi đến mất hồn.

Một lát sau, Thảm thị ôm Quân ca nhi lại đây, hai nữ nhân vừa trò chuyện vừa làm mấy việc vặt vãnh, hai đứa bé ngồi trên kháng tự chơi vui vẻ. Quân ca nhi và Miêu Miêu đều dễ tính, cũng không khó chịu nên chơi với nhau rất hài hòa.

Hai ngày trước Hứa Thảo may cho Miêu Miêu một con búp bê bằng vải, bây giờ chúng ở trên kháng chơi trò đoạt búp bê. Một lát thì Miêu Miêu đoạt lấy, một hồi khác Quân ca nhi lại đưa tay đoạt lại, vậy mà hai đứa bé cũng không khóc nháo, ai đoạt được thì chơi, đứa còn lại ngồi nhìn, nhìn chán muốn chơi thì tự tay đoạt về lại.

Hứa Thảo và Thảm thị thấy hai đứa nhỏ như vậy, khẽ liếc nhìn nhau cười cười.

Hai người đang trò chuyện, bỗng bên ngoài vang lên tiếng Ngưu thị nôn khan, tiếp theo là giọng nàng ta nũng nịu: “Tướng công, người ta rất khó chịu, muốn ăn Lạp Xưởng.”

Hứa Thảo và Thảm thị vừa nghe liền bắt đầu nhìn nhau. Chỗ này làm gì có Lạp Xưởng, do Hứa Thảo nhớ đến Lạp Xưởng ở kiếp trước, nên mấy ngày Phú Quý bận rộn khai hoang nàng ở nhà mân mê làm thử. Một loại làm từ huyết gọi là dồi lợn, một loại nhồi thịt vào gọi là Lạp Xưởng. Tiết lợn là mua được từ thôn cách vách, thứ này không phải cái gì quý giá nên chẳng đáng mấy văn tiền, nàng còn mua thêm ba cân thịt ba chỉ, vì thịt lợn rừng đều làm thịt muối, thịt xông khói hết rồi, không thích hợp nhồi làm Lạp Xưởng.

Bận bịu hai ngày Hứa Thảo mới làm xong, nàng cắt cho Thảm thị một ít ném thử, Thảm thị lại không ăn mảnh mà cắt nhỏ ra chung lên cho mọi người cùng ăn, ai cũng khen ngon, nhưng đều biết là do Hứa Thảo làm ra nên cũng ngại mở miệng muốn thêm.

Vốn Thảm thị cũng còn dư một ít, ai ngờ Ngưu thị càng ăn càng nghiện, cứ vài ngày lại làm bộ đòi ăn một ít, miếng Lạp Xưởng kia chẳng mấy chốc hết sạch, bây giờ lại nháo đòi ăn thêm.

Dương Tiểu Đồng vốn rất khó xử, nguyên bản là muốn hưu vợ, nhưng là thấy nàng cũng biết sửa đổi, liền thư thả vài ngày xem sao, sau đó phát hiện ra nàng mang thai, bây giờ căn bản không thể hưu nữa, với lại bản thân hắn cũng không tính hưu thật. Hiện tại vợ hắn lại đòi ăn Lạp Xưởng, hắn cảm thấy vô cùng khó xử, thứ này do đại tẩu làm ra, nói không chừng còn muốn mang lên trấn bán kiếm tiền, vợ hắn muốn ăn, hắn cũng ngại mở miệng.

Chưa kịp nghĩ ra cách, Nguu thị lại ngồi trên đất nôn khan tiếp, Dương Tiểu Đồng thực bất đắc dĩ nhắc chân đi về phía phòng Hứa Thảo.

Bạn đang đọc truyện *Nông Phu* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 27

Dương Tiểu Đồng cắn răng, hạ quyết tâm gõ cửa phòng Hứa Thảo, nhưng chỉ ngại ngừng đứng bên ngoài không dám bước vào.

Tuy trong lòng Hứa Thảo không thích Nguu thị, nhưng Dương Tiểu Đồng dù sao cũng là đệ đệ của Phú Quý, trong cái gia đình này mấy người đệ muội của hần tính tình cũng không tệ, nếu bây giờ Dương Tiểu Đồng mở miệng xin, thì nàng không thể không cho.

Nghe được tiếng nôn khan của vợ từ phía sau, Dương Tiểu Đồng hít một hơi thật sâu mới mở miệng nói: “Đại tẩu, Mai Tử muốn ăn Lạp Xưởng tẩu làm, nàng đang có thai, lại nôn nghén, cái gì cũng ăn không vô, chỉ có Lạp Xưởng kia kèm với com nàng mới có thể ăn được vài miếng, nên ta nghĩ muốn hỏi tẩu mua một ít.”

Hứa Thảo cũng ngại lấy tiền của hần, liền đi vào bếp lấy hai đoạn Lạp Xưởng đưa cho Dương Tiểu Đồng, cười nói: “Cầm lấy mang về cho Tam đệ muội ăn đi.”

Dương Tiểu Đồng vội vàng từ trong người lấy ra một trăm văn tiền đưa cho Hứa Thảo, nói: “Đại tẩu, thứ này rất quý, ta không thể lấy không được. Chúng ta đều ở riêng, nương lại chẳng phân cho nhà tẩu chút gì, ta cùng nhị ca cũng không giúp gì được, bây giờ mấy thứ này tẩu cùng đại ca làm ra khẳng định mang đi bán kiếm bạc, nên số tiền này tẩu cứ nhận đi.”

Có mỗi hai đoạn Lạp Xưởng, Hứa Thảo cũng không thể không biết xấu hổ nhận một trăm văn tiền này, nên từ chối: “Tam đệ, cũng có hai đoạn mà thôi, không đáng bao nhiêu, chúng ta đều là người nhà, tiền bạc gì a.” Thứ này thật sự không hề đắt tiền, chính là muốn làm ra được thì cần tốn một ít công phu thôi.

Dương Tiểu Đồng nghĩ đến những việc vợ hần đã gây ra, bây giờ còn đòi ăn đồ đại tẩu làm, hần như thế nào có thể không biết xấu hổ mà lấy không, hai người cứ đẩy qua đẩy lại, thì Thẩm thị ngồi một bên liền mở miệng:

“Đại tẩu, nếu tẩu không lấy thì tam đệ cũng ngại cầm đồ về, tẩu vẫn nên nhận tiền đi.”

Hứa Thảo nghe vậy mới mỉm cười cầm một trăm văn, Dương Tiểu Đồng cũng vội vàng cầm Lạp Xưởng đi về.

Nguu thị đứng dưới mái hiên sắc mặt có chút khó coi, nhìn chăm chăm hai khúc Lạp Xưởng trong tay Dương Tiểu Đồng, ruột đều đau thắt lại, sớm biết tướng công nàng ta trả tiền, nàng ta đã không đòi ăn rồi, kia nhưng là một trăm văn đó. Nàng ta hơi do dự, tính nói gì đó, nhưng lại nghĩ đến vài ngày trước bộ dáng quyết tâm muốn hưu nàng ta của Dương Tiểu Đồng liền im lặng. Thôi thôi, một trăm văn tiền này coi như là một trận giáo huấn vậy, lần sau không ăn nữa là được.

Trong phòng, Thẩm thị cùng Hứa Thảo nhìn nhau cười, Thẩm thị thấp giọng nói: “Sợ là về sau nàng ta sẽ không còn dám mở miệng muốn ăn Lạp Xưởng nữa.”

Hứa Thảo nở nụ cười đáp: “Còn không phải sao, hiện giờ nàng ta đang đau lòng muốn chết ấy chứ.”

Hai người trò chuyện, Thẩm thị như nhớ đến điều gì liền nói: “Đại tẩu, cha nói muốn ở riêng, các người đã đến nhà lý chính lập chứng từ chưa? Trừ bỏ hai gian phòng này, nương khẳng định sẽ không chia cho các người chút gì, bất quá, vậy cũng tốt, miễn cho sau này nương lại có cớ nói lung tung ở bên ngoài.”

Hứa Thảo gật đầu, nói: “Vẫn chưa có làm, chờ đại ca người về sẽ đi nhà lý chính một chuyến. Kỳ thật, có thể được phân đến hai gian phòng ta cũng cảm thấy tốt rồi.” Ruộng đất trong nhà nàng chưa bao giờ mong đợi qua, có hai mẫu là của hồi môn của Trần thị, còn vài mẫu kia là do Dương lão cha và Trần thị cả đời dốc sức làm ra, nàng cũng không có ý muốn.

Nghĩ đến việc phân chia đất đai kia, cho dù Dương lão cha có tâm tư này, thì Trần thị khẳng định sẽ không đáp ứng, nếu nháo lớn mất công Trần thị sẽ lấy cớ này không phân gia nữa, lúc đó người gặp không hay ho là nàng và Phú Quý a.

Dù sao cả đời rất dài, nàng cùng Phú Quý có thể từ từ cố gắng làm lụng a, hiện nay bọn họ đã khai hoang được hai mẫu đất rồi, cũng không mong ngóng chút của cải kia.

Thẩm thị lại nói: “Hai người nên nhanh đi lập cái chứng từ trước để phòng ngừa vạn nhất.”

Thẩm thị vẫn rất là hâm mộ Hứa Thảo, đại ca thương nàng, nương cũng không dám công khai bắt nạt nàng bởi vì chắc chắn sẽ chọc giận đại ca. Đại ca tính tình có chút thẳng thắn, nương đều có chút sợ hần, bây giờ lại ở riêng, ngày sau để dành tiền có thể ra ngoài xây hai gian phòng, không cần ở cùng nhà chồng, thật tốt a. Nếu là Thẩm thị liền khó khăn, bởi vì tướng công nàng ta là con trai lớn của Trần thị, nếu bọn họ mà nháo ra ở riêng, khẳng định sẽ

bị lời ra tiếng vào trong thôn nói không còn mặt mũi nào mà sống nữa.

Buổi chiều Phú Quý trở về, kéo theo hai xe than, ước chừng ba trăm cân, tốn hết sáu trăm văn tiền. Hứa Thảo liền nhắm tính toán, mua đất hết bốn lượng bạc, sau lại mướn người khai hoang cộng thêm vài việc linh tinh khác cũng mất ba lượng bạc, sau đó bán lợn rừng kiếm thêm hai lượng, bây giờ lại tốn sáu trăm văn mua than, à cộng thêm một trăm văn vữa này Tiểu Đồng trả, bọn họ chỉ còn bảy lượng cộng thêm năm trăm văn tiền, sợ là về sau phải sống tiết kiệm thôi.

Buổi tối, Hứa Thảo đem chuyện Dương Tiểu Đồng trả một trăm văn mua lợn xường nói cho Phú Quý nghe, hẳn nghe xong cũng không thèm để ý lắm nói: “Hắn trả nằng cứ lấy, như vậy Tam đệ muối mới đau lòng vì mất tiền, cũng không dám tùy ý đòi ăn lung tung nữa.”

Hứa Thảo khê cảm thán trong lòng, ai nói Phú Quý là kẻ ngốc, nhưng hẳn nhìn nhận sự việc so với bất kỳ ai cũng đều thông thấu. Hơn nữa cũng không hề ngu hiểu, loại nam nhân này, không hiểu sao vợ trước của hắn lại không biết quý trọng, kiểu nam nhân này đến thời hiện đại được xem là quý hiếm đó, hắc hắc, nằng xem như là nhật được bảo bối a.

Phú Quý ôm Hứa Thảo, lại không dám ôm chặt, bàn tay to khê sờ sờ lên bụng nằng, nhỏ giọng hỏi: “Bụng còn đau không?” Mẹ ruột của Miêu Miêu mỗi lần đến quy thủy đều đau đến chết đi sống lại.

“Không... không còn đau.” Hứa Thảo mặt đỏ bừng, không hề nghĩ đến hẳn thế nhưng sẽ hỏi đến vấn đề này, nằng chỉ hơi ần ần đau bụng một chút trước khi quy thủy đến mà thôi, bây giờ quả thật không còn đau nữa.

Hứa Thảo nghĩ đến hẳn trước kia cũng quan tâm, săn sóc như thế này đối với mẹ ruột của Miêu Miêu, cũng nhẹ nhàng hỏi nằng ta có đau không, giúp nằng giặt quần và tiết khô, nghĩ đến đây Hứa Thảo liền cảm thấy ngực hơi nhói.

Bất quá rất nhanh Hứa Thảo liền bình thường trở lại, mặc kệ trước kia là như thế nà, nhưng bây giờ nằng mới là vợ hắn, nghĩ nhiều về chuyện quá khứ cũng không tốt, chẳng bằng cùng hắn sống vui vẻ, quý trọng hiện tại và tương lai còn hơn.

Hứa Thảo nghĩ thông suốt, lại nói với Phú Quý về việc viết biên nhận ở riêng. Phú Quý nghe xong liền nói: “Đúng là phải nên làm vậy, nằng không nói ta cũng nhanh quên mất, ngày mai cha có thời gian rảnh, chúng ta sẽ đi đến nhà lý chính một chuyến.”

Sáng hôm sau, Phú Quý nhìn thấy Dương lão cha liền đem chuyện này nói với ông, Dương lão cha nghe xong cũng đồng ý, không có chứng từ thì việc ở riêng cũng xem như là danh bất chính ngôn không thuận mà thôi, không bằng lập chứng từ sớm, ngày sau Phú Quý cùng vợ hắn cũng có thể yên ổn sống, bằng không sẽ luôn bị lão bà từ kia chèn ép.

Phú Quý và Dương lão cha ăn sáng xong liền đi đến nhà lý chính, nhìn bầu trời tuyết bay phấp phới, Dương lão cha thở dài nói: “Phú Quý à, người sẽ không trách cha chứ? Ở riêng ngay cả một miếng đất cũng không phân cho người, làm cho người và con dâu phải tự đi khai hoang trên núi, trong lòng cha cũng khó chịu a.” Có Trần thị ở, ông cũng không thể nào nháo lớn chuyện chỉ để chia đất cho con riêng của mình a.

Phú Quý cười nói: “Cha nói gì vậy, ta nào có trách gì cha đâu, cha làm cho chúng ta ở riêng là vì muốn tốt cho chúng ta thôi, cái này ta hiểu mà.”

“Người từ nhỏ đã thông minh, người trong thôn lại nhìn không rõ, nói người ngốc này nọ, cha cũng không có nói thêm cái gì, ngày sau người với con dâu hảo hảo sống. Con dâu cũng là người hiểu lý lẽ, tuy Miêu Miêu không phải do nằng sinh, nhưng ta thấy nằng đối với con bé rất tốt, so với người trước hơn rất nhiều, người nên hảo hảo quý trọng.”

Phú Quý nhếch miệng cười: “Cha, chuyện này ta biết mà.” Một người vợ tốt như vậy hẳn làm sao có thể không quý trọng chứ.

Hai người đến nhà lý chính, cùng ông ta nói lý do, lý chính cũng là người hiểu lý lẽ, cũng biết sự tình nhà Dương gia, nên rất nhanh liền giúp bọn họ lập xong chứng từ, ở trên tờ giấy lý chính in dấu vân tay của mình lên, thế này mới xem như là xong xuôi.

Phú Quý cùng Dương lão cha cùng nhau trở về.

Dương lão cha nhìn trời tuyết này, nói: “Phú Quý, ta xem năm nay tuyết rơi có chút không thích hợp, có lẽ còn muốn rơi một đoạn thời gian dài nữa a.”

Phú Quý gật đầu đáp: “Đúng vậy, tuyết năm nay so với năm ngoái vừa lớn vừa lạnh hơn rất nhiều.”

“Sợ mùa đông năm nay không dễ sống, cũng mong sẽ không đông chết người.”

Hai người trở về, trong nhà không có cần làm việc đồng áng gì cả, tuyết lớn thế này cũng không tiện đi làm thuê trên trấn, đều ở trong nhà ngồi trên kháng gần lò sưởi cho ấm. Mấy người lớn còn tốt, nhưng Quân ca nhi là một đứa bé có chút chịu không nổi lạnh, mặc áo bông thật dày, nằm ở đầu kháng vẫn còn rét run run, Thẩm thị bắt đắc đi liền ôm Quân ca nhi đi sang phòng Hứa Thảo.

Phòng Hứa Thảo đốt than, đi vào liền cảm thấy ấm áp, rất dễ chịu.

Ngưu thị ở trong phòng lạnh cũng có chút chịu không nổi, lại lo lắng cho đứa bé ở trong bụng, đành mặt dày mò sang phòng Hứa Thảo. Hứa Thảo cũng không nghĩ đến nằng ta da mặt dày thế nhưng dám qua a, không tiện đuổi người đành để mặc nằng ta ngồi trên kháng. Một lát sau, Tiểu An cũng cầm đồ theo qua đây, một phòng người ngồi tùm tùm lại rất ấm áp.

Đang nói chuyện, bên ngoài sân liền vang lên tiếng Hứa lão cha và Lí thị, Hứa Thảo ào xuống kháng chạy vội ra ngoài, Phú Quý cũng nhanh chân đi theo.

Ở bên ngoài quả nhiên là Hứa lão cha và Lí thị, hai người bất chấp tuyết rơi mang chút đồ ăn lại đây cho Hứa Thảo.

Hứa Thảo nhìn đến cha nương của chính mình, vội vàng đem bọn họ kéo qua, cầm một khăn bố phủi bông tuyết bám trên người bọn họ, xong xuôi mới hỏi: “Cha, nương, sao hai người lại đến đây?”

Lí thị cười hớ hớ nói: “Người cùng Phú Quý đều ở riêng, cha người sợ các người không có đồ ăn, tuyết lại rơi lớn cũng không đi mua được, chúng ta đào chút bắp cải trắng và củ cải phía sau nhà mang sang cho các người một ít.”

Hứa Thảo gất giọng nói: “Tuyết rơi lớn thế này hai người đến làm gì a, chờ tuyết ngừng rơi, con đi sang lấy không được sao.”

“Cha người nói năm nay thời tiết có chút khác thường, sợ là tuyết còn rơi lớn nữa, lúc đó muốn đi ra ngoài cũng có chút khó khăn, bây giờ vừa vặn, thừa dịp còn đi được, nhanh chân mang lại đây cho các người.”

Phú Quý đi ra chuyển đồ ăn, nhìn đến mười bắp cải trắng, lại khoảng hai mươi củ cải, nhiều đây cũng đủ cho bọn họ ăn một tuần a.

Đem đồ ăn chuyển vào xong, Hứa Thảo liền kéo Lí thị cùng Hứa lão cha vào phòng ngồi cho ấm, ngồi một lát, Hứa lão cha đứng lên đi về, Hứa Thảo liền tiễn bọn họ ra ngoài, Phú Quý giúp bọn họ đem xe đẩy đồ ăn khi này kéo trở về.

Ở nông thôn vào mùa đông, rau mọi người thường ăn đều là bắp cải trắng cùng củ cải, vì hai loại rau này dễ được lâu.

Thẩm thị nhìn rau củ kia, cười nói: “Đại tâu thật là hảo phúc khí, đều đã gả ra ngoài, cha mẹ vẫn còn nhớ thương như thế.”

“Đúng vậy a.” Giọng điệu của Ngu thị có chút chua xót, cũng có chút hâm mộ. Cho dù nàng ta không thích Hứa Thảo, cũng phải thừa nhận nhà mẹ đẻ của nàng đối với nàng rất tốt. Nhà mẹ đẻ của nàng ta, chỉ khi nào có khó khăn mới nhớ đến nàng ta. Lần trước nàng ta không mượn được tiền giúp họ trả nợ, đều mắng nàng ta một trận, cứ nghĩ đến việc này trong lòng nàng ta đều cảm thấy buồn bực a.

Bạn đang đọc truyện *Nông Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28

Ngu thị trong lòng không thoải mái, nhưng cũng chẳng dám mở miệng nói điều gì, ngượng ngùng cúi đầu ngồi ở trên kháng, ánh mắt nhìn chằm chằm Hứa Thảo cùng Thẩm thị và Tiểu An vừa may vá, vừa nói chuyện vui vẻ, nàng ta cảm giác bản thân không thể nào dung nhập vào câu chuyện của bọn họ được, trong lòng nàng ta cảm thấy có chút thất bại, nằm ghé trên kháng, không bao lâu liền ngủ mất.

Bên cạnh đó Miêu Miêu và Quân ca nhi đang chơi đùa không ngừng, thi nhau cướp giật con búp bê bằng vải kia, rồi cười khanh khách.

Không bao lâu sau, Phú Quý trở lại, Hứa Thảo giúp hắn phủi toàn bộ bông tuyết dính trên áo xuống, Phú Quý cười hắc hắc nói: “Đưa cha mẹ về đến nhà an toàn, ta mới quay về.”

Hứa Thảo vội vàng hỏi: “Nhị nha, tam nha, Tiểu Sơn có nhà không? Bọn họ thế nào?”

“Bọn họ đều ở nhà, nàng yên tâm đi, đều khỏe.”

Hứa Thảo nghe vậy tâm đang treo cao mới chậm rãi thả xuống, lại lôi kéo Phú Quý ngồi gần lò sưởi cho ấm.

Trận tuyết này càng rơi càng lớn, ba ngày sau liền nổi lên một trận bão tuyết, gió Bắc cũng thổi phần phật rất mạnh, người trong thôn đều ở trong nhà, không dám đi ra ngoài. Buổi tối, trời càng trở nên lạnh, trời vừa tối Hứa Thảo và Phú Quý liền đem lồng gà chuyển vào bếp, Tiểu Bạch và Hắc Tử buổi tối cũng ngủ tại trong này cho ấm. Cũng may phòng bếp hơi lớn nên Hứa Thảo trải một lớp cỏ tranh dày tại một góc bếp sáng sủa, sạch sẽ cho hai con chó nằm.

Buổi tối đốt kháng nóng lên, lại trải hai lớp chăn bông thật dày, nằm lên cũng không còn thấy lạnh mấy.

Hứa Thảo nằm trong lòng Phú Quý, cả người lẫn trong lòng đều ấm vu vu, nghe tiếng gió gào thét từ bên ngoài vang vào, chẳng mấy chốc liền ngủ thiếp đi.

Buổi sáng ngủ dậy, dưới mái hiên đóng thành một lớp băng mỏng, hôm nay không khí rất lạnh, tuyết còn chưa rơi tiếp mà băng đã đóng rồi. Hứa Thảo mặc quần áo xong xuôi, rồi đi nhanh vào bếp, vừa đi ra ngoài nàng đã cảm thấy không khí rất lạnh, trên người mặc áo bông thật dày cũng không ngăn cản được cỗ hàn khí này, hơn nữa gió thổi vu vu, khiến hai má đau rát. Hứa Thảo chà sát hai tay lại vừa hà hơi, vừa chà cho ấm.

Vào trong bếp, Phú Quý đang ngồi trước bếp lò bận bịu, nhìn thấy Hứa Thảo liền nhếch miệng cười nói: “Dậy rồi sao? Nàng mau lại đây ngồi, bên này ấm áp hơn.” Hứa Thảo dựa vào người hắn, tùy ý hất lùi kéo nàng ngồi trong lòng, vòng tay ôm nàng thật chặt, hai bàn tay to nắm lấy tay nhỏ bé của nàng khẽ xoa xoa làm ấm.

Chờ trong bếp lò lửa cháy bập bùng, Hứa Thảo mới cảm thấy hơi nóng một chút, đứng dậy đem bánh bao hấp ngày hôm qua hâm nóng, lại cắt một đĩa củ cải muối. Chờ làm xong xuôi, Miêu Miêu cũng đã dậy, một nhà ba người vui vẻ cùng nhau ăn sáng.

Tuyết rơi nhiều, mùa đông không có việc gì để làm, Hứa Thảo liền ôm Miêu Miêu ngồi trên kháng dạy bé biết chữ, Miêu Miêu cũng sắp được ba tuổi, đã nhớ được hết tên của mọi người, cũng bắt đầu có suy nghĩ riêng của bản thân, rất hay tò mò hỏi đông hỏi tây. Hứa Thảo cũng không trông mong bé có thể học được, chỉ là nhằm chán coi như diệt thời gian thôi.

Đầu tiên Hứa Thảo dạy Miêu Miêu viết tên của bé, nàng đem cái bàn nhỏ đặt lên trên kháng, trên bàn để mấy tờ giấy mà hôm trước Hứa Thảo mua, thêm vài thanh than nhỏ, bắt đầu dạy bé viết chữ.

Phú Quý nhìn thấy vậy, vui vẻ hỏi: “Vợ, nàng còn có thể viết chữ sao?” Vợ hắn thật là giỏi a, còn biết chữ nữa, trong thôn cũng chỉ có vài người biết chữ mà thôi. Đúng rồi, Tiểu An hình như hứa hôn với một tú tài a, cũng là người đọc sách viết chữ, xem ra Tiểu An thật là có phúc khí.

Hứa Thảo cười đáp: “Ngày bé ta học cùng với một lão tú tài ở trong thôn, thật ra chỉ nhận biết vài chữ mà thôi, bây giờ ta dạy cho Miêu Miêu biết vài chữ đơn giản, nếu bé muốn học thêm, chờ về sau ta sẽ từ từ chỉ bé.”

Phú Quý gật đầu lia lia: “Vậy là tốt rồi.” Mặc dù người ta nói nữ tử không tài mới là đức, nhưng hắn lại không cho là đúng, hắn cảm thấy vợ hắn biết chữ mới là tốt, nếu là Miêu Miêu cũng biết chữ, hắn sẽ càng vui vẻ hơn.

Nghĩ đến lông gà không kín lấm, Phú Quý liền thả hai con gà rừng ra ngoài, cho chúng nằm dưới mái hiên, mới cảm lồng gà vào bếp tìm ván sửa lại.

Miêu Miêu rất thông minh, Hứa Thảo dạy bé một lúc, bé đã có thể nhớ tên của chính mình, Hứa Thảo lại dạy bé viết chữ, tuy rằng viết không được tròn vẹn, còn cong cong vẹo vẹo, méo mó, nhưng vẫn là viết đúng rồi.

Hôm nay không có làm việc gì tốn sức, nên bữa trưa liền không ăn, sáng sớm Thẩm thị đã ôm Quân ca nhi lại đây, nhìn thấy Hứa Thảo dạy Miêu Miêu học chữ, cũng ồn ào bảo dạy cho Quân ca nhi luôn. Cả một ngày, Hứa Thảo không làm gì cả chỉ ngồi dạy hai đứa bé học chữ. Quân ca nhi còn quá nhỏ, học cả ngày cũng còn có chút mơ mơ màng màng.

“Cô, cô, người có nhà không?” Vừa qua buổi trưa, người một nhà nằm trên kháng nghỉ tạm, thì bên ngoài vang lên một giọng nữ ôn nhu.

Tiếp theo Hứa Thảo nghe thấy Trần thị chạy vội ra, cùng giọng nói đáp lại: “Ài, đến đây, đến đây, là Như nhi phải không?”

Sau đó là tiếng mở cửa, rồi lại đến giọng lo lắng của Trần thị: “Như nhi, xảy ra chuyện gì sao? Có phải hay không cha người có chuyện?”

Giọng nói ôn nhu kia khẽ đáp: “Cô, không có chuyện gì, là cha bảo con đến, nhìn xem người có khỏe không.”

“Ài, đứa nhỏ này, tôi thì tôi được rồi còn mang theo đồ gì a, mấy thứ này người mang về giữ mà ăn, lão thái bà ta không có cần.”

“Cô, người cứ giữ đi a, đây là con cố ý đi lên trần mua cho người đó.” Giọng nói ôn nhu mang theo ý cười mềm mại lại vang lên.

Theo tiếng chân hai người đi vào, là giọng nữ tiếp tục vang lên: “Cô, ta nghe nói Tam đệ muội mang thai? Chúc mừng cô sắp có thêm một cháu trai nữa rồi.” Trong giọng nói lộ ra một chút mất mát mơ hồ.

Thẩm thị cùng Hứa Thảo liếc mắt nhìn nhau, Hứa Thảo đã đoán ra được người vừa đến là ai, chính là nữ nhi duy nhất của tam cửu gia gọi là Trần Như, là người thời gian trước bị nhà chồng hù.

Hứa Thảo cùng Thẩm thị cũng không để ý lắm, chẳng bao lâu liền nghe thấy tiếng gõ cửa: “Biểu ca, huynh có nhà không?”

Phú Quý khẽ ừ một tiếng, bỏ đồ trong tay đi ra mở cửa, nhìn thấy người đứng bên ngoài, nhếch miệng cười: “Hóa ra là Như nhi biểu muội, mới đến sao? Nhanh vào ngồi chơi.” Phú Quý nói xong, đưa mắt nhìn thoáng qua khắp nơi, rồi mới chỉ chỉ vào đầu kháng nói: “Biểu muội, người thoát giày lên đây ngồi đi, nơi này ấm áp.” Trên kháng lúc này ngồi yên vị gồm có Hứa Thảo, Thẩm thị và hai đứa nhỏ.

Trần Như khẽ đáp, giương mắt nhìn thấy Hứa Thảo đang ngồi trên kháng cười tủm tỉm, nàng ta hơi ngẩn ra một chút, sau đó liền cười nói: “Vị này chính là biểu tẩu đi, Như nhi gặp qua biểu tẩu. Thời gian trước biểu ca và biểu tẩu thành thân, nhà phu quân muội bận chút việc, muội không lại đây được, mong rằng biểu ca và biểu tẩu sẽ không cảm thấy phiền lòng.”

“Làm sao có thể trách người chứ.” Hứa Thảo cười tủm tỉm lôi kéo Trần Như ngồi xuống, sau đó mới nói tiếp: “Trách ta mới đúng, cùng Phú Quý thành thân đã mấy tháng, thế nhưng vẫn chưa đi thăm tam cửu cùng biểu muội được, thật sự là do chúng ta sai sót.”

Trần Như này lớn lên nhìn rất được, gương mặt thanh tú, làn da trắng nõn, một đôi mắt xéch nhìn người khác lúc nào cũng như ẩn ẩn đưa tình, cả người nhìn thoáng qua ôn nhu đến mức có thể vắt ra nước. Người như vậy sao có thể bị nam nhân hù, Hứa Thảo thật sự là nghĩ không ra.

Trần Như còi giày, ngồi yên ổn trên kháng, đem Quân ca nhi ôm vào trong lòng, lại quay sang nhìn Thẩm thị, cười tủm tỉm nói: “Nhị biểu tẩu, Quân ca nhi lại lớn thêm không ít a, lần trước ta đến hắn còn chưa đi được đâu, bây giờ đã có thể đi, có thể nói, cả người tròn tròn, khỏe mạnh a.” Nói xong, liền lấy

một gói điểm tâm trong người đặt lên trên bàn, mở ra, bên trong có năm sáu miếng điểm tâm nho nhỏ. Nàng ta cầm lấy một khối bỏ vào trong tay Quân ca nhí, khẽ dỗ: “Quân ca nhí, ta là biểu đi a, gọi một tiếng biểu đi đi nào.”

Thắm thị ngồi bên cạnh thấy vậy cười tủm tỉm.

Quân ca nhí cười hi hi, cầm chắc điểm tâm trong tay, bỏ vào trong miệng ăn, sau đó nhìn sang Trần Như cười, chính là không chịu gọi một tiếng “biểu đi”.

Miêu Miêu ở một bên nhìn thấy, cũng không khách khí, trực tiếp từ trên bàn cầm lấy một khối điểm tâm, nhìn nhìn điểm tâm, lại nhìn sang Hứa Thảo, rồi mới chậm chậm đưa điểm tâm trong tay về phía miệng Hứa Thảo nói: “Nương, nương ăn.”

Hứa Thảo nở nụ cười đem điểm tâm bỏ vào miệng nhỏ của Miêu Miêu, dịu dàng nói: “Nương không ăn, Miêu Miêu ăn đi.” Miêu Miêu nghe xong mới vui vẻ ăn, lại còn quay sang cười với Trần Như.

Trần Như nhìn thấy bộ dáng của bé, lại đem bé ôm lấy, cười nói: “Miêu Miêu, ta là biểu đi nga, con còn nhớ rõ biểu đi không?”

Miêu Miêu còn nhỏ, lại cầm một miếng khác bỏ vào miệng ăn: “Ăn no... đi...” Miệng đầy đồ ăn, từ ngữ nói ra cũng không được rõ ràng

Trần Như nhìn Miêu Miêu một lúc, cảm khái nói: “Chỉ chớp mắt, Miêu Miêu đã sắp được ba tuổi, cũng đã biết nói rồi.” Nàng nói xong, ngừng đầu nhìn Hứa Thảo: “Thật sự hâm mộ biểu tâu, có một nữ nhi nhu thuận như vậy a.”

Hứa Thảo cười nói: “Đúng vậy, ta đúng là có phúc mới có được một nữ nhi ngoan ngoãn thế này.”

Mấy người ngồi nói chuyện cười đùa vui vẻ, tán gẫu hết chuyện nọ đến chuyện kia, Hứa Thảo phát hiện Thắm thị không thích nói chuyện với Trần Như cho lắm, nàng nghĩ có lẽ do hai người không quá thân nhau, bởi vậy nói chuyện mới có chút gượng gạo. Nàng cũng không bản khoăn lâu, cùng Trần Như nói chuyện một lát, Miêu Miêu thì ngồi một bên viết chữ. Ánh mắt của Trần Như luôn không tự chủ được nhìn về phía Miêu Miêu, Hứa Thảo và Phú Quý. Nàng ta thực hâm mộ a, hâm mộ biểu tâu thật hạnh phúc, hâm mộ nàng tự nhiên được không một nữ nhi, hâm mộ biểu ca đối với nàng tốt. Vì sao một nữ nhân bình thường như thế mà vẫn có thể có hạnh phúc, còn nàng thì không?

Nghĩ đến đó, Trần Như cảm thấy lòng trống rỗng, không vui, quay sang Hứa Thảo và Phú Quý nói: “Biểu ca, biểu tâu, muội đi xem cô một chút.”

Chờ Trần Như đi rồi, Thắm thị mới quay sang liếc nhìn Hứa Thảo một cái, vừa vặn Phú Quý cũng muốn đi ra ngoài, chờ bóng dáng Phú Quý biến mất, Hứa Thảo vội vàng hỏi: “Nhị đệ muội, có chuyện gì thế?”

Thắm thị thấp giọng nói: “Đại tâu, sau này tâu nên ít qua lại với biểu muội thôi. Nàng ta cũng không phải người tốt lành gì.”

Hứa Thảo kinh ngạc, vì sao lại không phải người tốt chứ, nàng nhìn Trần Như trông rất ôn nhu, dịu dàng a.

“Nàng ta là một người rất kiêu ngạo, lúc chưa thành thân thì thích một thiếu gia ở trên trấn, vội vàng muốn đi làm thiếp cho người ta, tam cữu rất tức giận, cuối cùng bị phụ huynh của thiếu gia kia chèn ép, thanh danh bị phá hư hết, bắt đắ dĩ mới gả cho một nam nhân ở thôn cạnh bên. Nghe nói mẹ chồng nàng ta cực kỳ khinh thường nàng ta, nàng ta ở nhà chồng cũng sống không tốt, lại mãi vẫn chưa có thai, mẹ chồng nàng ta mới buộc nam nhân kia hưu nàng ta. Đại tâu, dù sao tâu bớt cùng nàng ta qua lại là được.” Tuy rằng Thắm thị không muốn nói xấu sau lưng người khác, nhưng nàng cứ có cảm giác Trần Như đến lần này không thích hợp, đại tâu mới gả đến đây, chuyện gì cũng không biết, nàng ta vẫn nên nhắc nhở một chút mới tốt.

Hứa Thảo gật đầu, nghiêm mặt đáp: “Nhị đệ muội, ta biết rồi, ta sẽ chú ý.” Nghĩ đến việc biểu muội này đến đây, không lẽ có ý muốn cướp Miêu Miêu? Hứa Thảo đột nhiên có chút sợ hãi, đem Miêu Miêu ôm chặt vào lòng.

Đến giờ Dậu, tuyết rơi càng lúc càng lớn, đứng ở trong sân, ngay cả ánh mắt cũng mờ không ra, loại thời tiết như thế này Trần thị tất nhiên không an tâm để Trần Như về, nên giữ nàng ta ở lại, buổi tối nàng ta ngủ cùng Tiểu An.

Buổi tối chuẩn bị đi ngủ, Trần Như còn chạy đến gõ cửa, Hứa Thảo cảm thấy vô cùng bất đắc dĩ, vốn đã nằm xuống chuẩn bị ngủ, lại phải ngồi dậy mặc thêm áo vào, may mà Phú Quý còn chưa có cởi quần áo ra, cũng không đến nỗi bất tiện. Mở cửa, Trần Như đứng ở bên ngoài, thân hình mảnh mai giữa gió tuyết bay phấp phới, làm cho người ta vừa nhìn liền sinh ra một cảm giác muốn che chở.

Bạn đang đọc truyện *Nông Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 29

Cả người Trần Như run run vì lạnh, thấy nàng ta như thế Hứa Thảo bất đắc dĩ nói:

“Biểu muội, làm sao giờ này còn chưa ngủ? Lạnh lắm phải không? Vào trong ngồi một lát cho ấm nhé.”

Trần Như cầm đồ trong tay nhét vào lòng Hứa Thảo, cười đáp:

“Không cần đâu. Hôm nay muội làm cho Miêu Miêu và Quân ca nhi mỗi đứa một đôi giày, mà lúc chiều quên đưa nên giờ này mới chạy qua đây làm phiên tàu. Đôi này là của Miêu Miêu, muội cũng không chắc là có vừa không, tuy nhiên muội có cố ý làm lớn một chút, để có thể mang lâu hơn. Biểu tẩu, thật sự là quấy rầy tẩu quá, muội đi về trước đây.”

Trần Như nói xong, nhìn Hứa Thảo nở nụ cười xin lỗi rồi xoay người rời đi.

Hứa Thảo cầm đôi giày nhỏ trong tay, chẳng hiểu ra sao, Phú Quý nhìn thấy bộ dạng ngốc nghếch của nàng, nhanh chóng kéo nàng vào phòng, “Người cũng đã đi rồi, nàng còn đứng đờ ra đây làm gì, không mau đi vào, nàng không sợ lạnh à?” Đôi giày nhỏ cũng bị Phú Quý thuận tay cầm lấy quăng qua một bên, nói: “Nương tử, chúng ta nên đi ngủ thôi.”

Quý thủy của nương tử hần rốt cuộc đã đi rồi, hần có thể ôm nương tử của hần ngủ. Lúc quý thủy đến, mỗi lần ôm, cơ thể nương tử có chút cứng ngắc, khó chịu, bất an, thật không thoải mái.

Chờ Phú Quý cởi bỏ áo ngoài leo lên giường xong, Hứa Thảo đem đôi giày hần quăng qua một bên lại xem, nhìn cũng khá đẹp, có chút lớn, có lẽ phải chờ qua năm Miêu Miêu mới có khả năng mang vừa. Cầm lấy đôi giày cho vào giường gỗ, xong xuôi Hứa Thảo mới cởi áo khoác ngoài gấp gọn, đặt ở đầu giường gần lò sưởi để sáng mai dậy mặc vào vẫn còn ấm áp.

Vốn nghĩ rằng ngày hôm sau tuyết rơi nhỏ một chút thì Trần Như có thể trở về, ai ngờ tuyết rơi càng lúc càng lớn, Trần Như đành tiếp tục ở lại.

Xem xét trận bão tuyết lớn ở bên ngoài, Hứa Thảo cũng cảm nhận được có chút khác thường, năm ngoái tuyết rơi cũng không có lớn như năm nay a. Trần Như ở lại, mấy ngày nay đều giúp Trần thị làm cơm, sau đó đi qua nói chuyện phiếm với Hứa Thảo, hoặc ôm Miêu Miêu chơi với bé, ngày qua ngày vô cùng nhàn nhã.

Từng ngày từng ngày trôi qua, trận tuyết này đã kéo dài sáu ngày rồi vẫn chưa chịu ngừng, Trần Như lúc này mới có chút lo lắng, nói với Trần thị:

“Cô cô, con ở đây cũng đã được vài ngày rồi, không biết phụ thân một người ở nhà thế nào, con nghĩ đi về.”

Vốn nàng ta chỉ tính ghé thăm nhà cô cô một ngày, ai ngờ do bão tuyết mà lại chậm trễ gần cả tuần rồi.

Trần thị nhìn tuyết bay tán loạn bên ngoài, xa xa một mảnh trắng tinh, một chút màu sắc khác cũng không có, tuyết đọng ngoài cổng cao gần bằng đầu gối, căn bản là không đi được, “Như nhi, con nhìn một chút bên ngoài tuyết rơi lớn thế này, ta làm sao dám để con về. Hôn nữa, khó khăn lắm mới đến đây một chuyến, con cứ ở lại chơi thêm vài ngày nữa, con ở nơi này, phụ thân con cũng không phải lo lắng gì. Nếu con lo lắng cho phụ thân, vậy để cô nói Phú Quý giúp con đưa cái tin được không?”

Dương lão cha đứng bên cạnh nghe Trần thị nói, hừ một tiếng, vỗ vào cây cột kêu cái bốp, tức giận nói:

“Hò đồ! Làm sao có thể cho Phú Quý đi? Bà không thấy ngoài trời tuyết rơi lớn như thế nào hay sao, đường đi thì bị chặn lại hết, sớm đã không thể đi được. Tôi xem ra bà là cố ý muốn hại chết hần có phải không?”

Qua mấy ngày bão tuyết lớn, mấy con đường trong thôn đều bị chặn hết, từng người đều bị nhốt ở trong nhà, người ngoài muốn đi vào không được, người trong nhà đi ra cũng không xong. Ngay cả việc đi ra đến cửa cổng đều khó khăn chứ đừng nói thời tiết quái quỷ này mà còn đi đưa tin tức. Ở trên đường bốn ba tầm nửa ngày, đã có thể bị đông chết.

Trần thị nhìn sang Trần Như, gương mặt già nua hơi đỏ vì tức giận, lão già chết tiết này không để cho bà mặt mũi trước cháu gái, hét lên: “Tôi làm sao mà biết đường bị chặn chứ? Nếu biết nhất định không nói để cho Phú Quý đi đưa tin rồi. Hừ, lão già chết tiết.” Hét xong lại lôi kéo Trần Như đi vào trong buồng, vừa đi vừa nói: “Như nhi, chúng ta đi thôi, đừng để ý đến lão già chết tiết này.”

Tuyết rơi rất lớn, thời tiết vô cùng rét lạnh, ban ngày đốt kháng nhưng trong phòng vẫn rét căm căm. Ở phương Bắc, mọi người thường làm nhà khá cao, thông thoáng khí, nên khi vào mùa Đông lại càng thêm lạnh.

Dương gia chỉ có mình Phú Quý mua than, nên bình thường Thẩm thị hay ôm Quân ca nhi sang chơi với Hứa Thảo, Nương thị cũng không chịu được lạnh, ban ngày mặt dày mò đến, Tiểu An một mình buồn chán, nên cũng đi qua, mấy chị em dẫu ngồi tán gẫu.

Dương lão cha nhìn tuyết rơi ngoài trời, bực bội than thở: “Trận tuyết năm nay có thể so với trận tuyết mười mấy năm trước, khi đó tất cả các con đường đều bị tuyết đọng che lại, mọi người bắt buộc chỉ có thể ở trong nhà, sau đó vì quá lạnh, vì hết lương thực khiến bao nhiêu người chết, thật sự làm lòng người lạnh giá. Sợ là năm nay cũng không khá hơn năm đó bao nhiêu.”

Trận tuyết mười mấy năm trước, Hứa Thảo cũng có nghe nương nàng nói qua. Khi đó nàng còn chưa có sinh ra, năm ấy phụ thân và nương chỉ mới thành thân, vừa ở riêng, tổ mẫu nhẫn tâm, chỉ chia cho cha nương hai mẫu đất cằn cỗi, mấy cái bát đĩa cũ và một căn phòng rách nát. Cha nương năm ấy thiếu chút nữa bị đông chết, cũng may là vượt qua được. Cho nên sau này, mỗi lần kể cho nàng nghe, nương tức đến nghiêng răng nghiêng lợi, trong lời nói đều mang oán hận đối với tổ mẫu, bất quá tổ mẫu cũng chỉ sống thêm được vài năm, sau lại bị bệnh lao, Hứa Thảo vừa sinh ra không bao lâu tổ mẫu liền qua đời, tiếp đó tổ phụ cũng đi theo.

Nương nàng còn nhấn mạnh rằng mùa Đông năm ấy chết rất nhiều người, thật sự vô cùng thảm.

Rất nhanh đề tài tán gẫu liền rời qua chuyện khác, cả một phòng đều cười nói đùa giỡn cũng coi như là giải sầu qua ngày.

Buổi tối Hứa Thảo cùng Phú Quý vào bếp nấu cơm. Tối nay liền ăn canh cải trắng xương heo, một đĩa dưa muối cùng một bát lạp xưởng trung, lại nấu một nồi cơm gạo lức. Lúc trước, khi mới ở riêng, Hứa Thảo có mua rất nhiều lương thực dự trữ, sau đó nhà nương nàng thu hoạch bắp còn cho bọn họ cũng khá, nên lương thực trong nhà ăn đến mùa Xuân là không thành vấn đề. Hứa Thảo đa phần toàn làm bánh bao, bánh bột ngô, hoặc nấu cơm chứ rất ít khi nấu cháo. Khi còn ở nhà mẹ đẻ, vào những lúc túng quẫn đều ăn cháo gạo lức qua ngày, nên hiện tại nàng vô cùng sợ món này.

Nguru thị không thấy đòi ăn lạp xưởng nữa, sợ là tiếc tiền. Phú Quý cho Thầm thị một cái chân heo, cho nên mỗi ngày bên đó cũng đều có chút thịt ăn.

Ngày hôm sau Hứa Thảo rời giường, theo thói quen đi vào bếp nấu cơm, lại nghe thấy tiếng gà kêu không ngừng ở góc bếp. Hứa Thảo vươn tay mở lồng gà ra, sau đó liền ngây người. Ở bên trong ổ gà thể nhưng có một trái trứng gà, nàng nhớ rõ là vào mùa Đông, là thời điểm gà không đẻ trứng, vậy mà con gà mái này lại có thể đẻ trứng?

Phú Quý tiến đến cửa bếp, nhìn thấy nương tử của mình ngồi nhìn chăm chăm trước ổ gà, trứng mất to mất nhỏ với hai con gà rừng, hần bật cười bước nhanh đến: “Nương tử, nàng đang làm cái gì vậy?”

Hứa Thảo cầm quả trứng trong tay rất cẩn thận, bộ dạng như hiến vật quý chia ra trước mặt Phú Quý nói:

“Tướng công, chàng xem này, đây là trứng gà đó, con gà mái này vậy mà lại đẻ được trứng trong mùa Đông đấy.”

Phú Quý cũng không có để ý lắm đến quả trứng trong tay Hứa Thảo, ngược lại hai mắt hần lấp lánh, vẻ mặt vui mừng nhìn thẳng vào mắt nàng, kích động nói:

“Nương tử... nương tử, nàng... nàng mới vừa gọi ta là gì?”

Thành thân cũng đã mấy tháng, nhưng nương tử của hần không chịu mở miệng gọi hần là tướng công, bây giờ rốt cục cũng đã được nghe nàng gọi hai tiếng này, hần có thể nào không vui mừng cơ chứ.

“Tướng... công.” Hứa Thảo cũng ngẩn ngơ, nàng mới phát hiện ra bản thân vẫn chưa từng gọi hần hai tiếng này. Nàng cảm thấy hai tiếng này không thân thiết bằng “Phú Quý”, ai biết hôm nay vừa gọi ra, hần lại vui mừng như thế. Thì ra hần thích được gọi là tướng công a.

Phú Quý vui mừng gật đầu nói: “Nương tử, nàng gọi ta là tướng công đó. Có thể hay không gọi thêm vài lần nữa cho ta nghe một chút?” Hần hỏi rất cẩn thận, vẻ mặt rụt rè rất sợ nàng không đồng ý.

Hứa Thảo cười, mở miệng gọi liên hồi, “Tướng công, tướng công, tướng công.” Nếu hần thích nàng gọi như vậy thì từ nay về sau nàng sẽ gọi hần là tướng công, Hứa Thảo trong lòng ngọt ngào nghĩ thầm. Kêu xong, mới nhớ ra đang cầm trong tay cái gì, vội vàng đi lại gần Phú Quý, vui vẻ nói: “Tướng công, chàng xem đi, đây là trứng gà a, thật sự rất kỳ lạ, lần đầu tiên trong đời ta mới thấy gà đẻ trứng trong mùa Đông đấy.”

Phú Quý cười, khẽ liếc mắt nhìn quả trứng gà trong tay nàng, nói: “Cũng không phải tất cả gà mái đều không đẻ trứng vào mùa Đông, luôn luôn có vài trường hợp đặc biệt, nàng cũng đừng quan tâm, nó đẻ trứng nàng nhặt lấy mỗi ngày luộc một quả ăn bồi bổ.”

Hứa Thảo vội đáp: “Không được, ta phải để dành vài ngày cho nhiều, sau đó làm bánh bột ngô trứng gà cho Miêu Miêu cùng Quân ca nhi ăn.”

Phú Quý vội nói thêm: “Nàng cũng phải ăn nhiều vào.”

Hứa Thảo ngọt ngào cười: “Được, chàng cũng ăn, chúng ta một nhà đều ăn.”

Bên trong tình chàng ý thiếp kéo dài miên man, bên ngoài Trần Như lộ ra vẻ mặt hâm mộ. Nếu có người nam nhân đối với nàng ta như thế thì thật tốt biết bao. Vì sao nàng ta không tìm được một người nam nhân như biểu ca chứ? Hứa Thảo này rõ ràng cái gì cũng không bằng nàng ta, muốn đáng người không có đáng người, muốn nhan sắc không có nhan sắc, muốn đầu óc không có đầu óc, nhưng tại sao lại may mắn hơn nàng ta chứ?

Đang cảm hận nghĩ, bên tai bỗng vang lên tiếng Hứa Thảo:

“Biểu muội, sao lại qua đây sớm như vậy? Bên ngoài lạnh lắm, mau vào đây ngồi cho ấm, bây giờ ta cũng đang đốt lửa nấu cơm.”

Trần Như hơi sững sốt, vì sao nàng có cảm giác trong lời nói của Hứa Thảo chứa một chút không tình nguyện?

Hứa Thảo tất nhiên là không tình nguyện rồi, sáng sớm đang cùng tướng công của mình trau dồi tình cảm, cô nàng biểu muội này lại đứng ngoài cửa nghe lén, xem biểu hiện của nàng ta dường như là không cam lòng, xem ra nhị đệ muội nói đúng, biểu muội này tâm tư quanh co, dối trá.

Liếc mắt nhìn Trần Như đứng bên ngoài một cái, Phú Quý thân nhiên nói: “Biểu muội, bên kia nương chắc làm xong điểm tâm rồi đó, người mau đi qua ăn đi.”

Trần Như khẽ cắn cắn môi, dịu dàng nói: “Quấy rầy đến biểu ca biểu tẩu, Như nhi thật có lỗi.” Dứt lời, xoay người rời đi, bước chân hơi lảo đảo.

Chờ bóng dáng Trần Như đi khuất, Phú Quý mới nhú nhú mày, nói thầm một câu “Thật đáng ghét!”

Trần Như chạy đến phòng Trần thị, Trần thị nhìn thấy mặt nàng ta hồng hồng, cả giận hỏi: “Như nhi, ai bắt nạt con?”

Trần Như lắc đầu, nước mắt rơi dài trên má, điềm đạm đáp: “Cô cô, không có ai bắt nạt con cả.”

Trần thị nóng nảy hỏi: “Không có ai bắt nạt sao khóc thành như vậy hả? Như nhi không sợ, nói cho cô cô nghe, cô cô làm chủ cho con, có phải hay không nhà lão đại bắt nạt con?”

“Cô cô, không phải ạ.” Trần Như cuống quýt lắc đầu, sau khi khóc xong nàng ta chợt thấy bình tĩnh lại rất nhiều, lau nước mắt, đỏ mặt cười nói: “Làm cho cô cô chê cười, vừa rồi con vô tình nhìn thấy biểu ca biểu tẩu thân thiết, bất giác nhớ đến chuyện thương tâm của mình, mới nhất thời khó chịu, đỏ mặt. Cô cô, người không được cười Như nhi đó.”

Trần thị tức giận nói: “Ta cười con làm gì, cười bọn nó còn không sai kìa, thật sự là đồ không biết xấu hổ, ban ngày ban mặt mà dính dính lấy nhau không ra thể thống gì cả.” Nói xong, bà ta nhẹ nhàng vỗ vỗ tay Trần Như, “Như nhi không sợ, để cô cô đi qua tìm bọn họ nói chuyện, biết con có chuyện thương tâm còn dám ở trước mặt ân ái kích thích con, sao có thể có những con người nhân tâm như thế a?”

Trần Như hoảng hốt, vội vàng xua tay: “Cô cô, đây đều là lỗi của con, nếu người đi tìm biểu ca biểu tẩu, họ sẽ nghĩ con như thế nào? Người làm vậy sẽ khiến con khó nhìn mặt họ. Hôn nữa, biểu tẩu cũng chỉ đưa cho biểu ca xem quả trứng gà mới đẻ mà thôi, con chỉ cảm thấy bọn họ như vậy thật tốt, tâm sinh hâm mộ, thế này mới hồng hồng mắt.” Biểu ca biểu tẩu vốn không sai, nếu mà cô cô đi tìm họ nói lý lẽ, họ sẽ nghĩ cô là người như thế nào.

Trần thị biết được không phải lỗi do Phú Quý và Hứa Thảo, thế này mới từ bỏ, lôi kéo Trần Như đi ăn sáng.

Bạn đang đọc truyện *Nông Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 30

Vốn là cuối năm, mọi người nên vui mừng đón năm mới, nhưng rất nhiều nơi vì trận tuyết lớn này mà vô cùng thê thảm, thậm chí có rất nhiều địa phương xuất hiện người chết vì đói, vì lạnh. Một nơi ở phương Bắc như thôn nhỏ Chương Hà lại có vẻ tốt hơn rất nhiều. Cả thôn đều dựa vào núi rừng, trồng trọt, đa số các gia đình đều có trữ lương thực, nên không xuất hiện tình huống có người chết vì đói.

Hứa Thảo cùng Phú Quý ở trong phòng bếp vui vẻ nấu nướng, hôm nay là tất niên, Hứa Thảo cắt một nửa chân heo, hai cân thịt lợn rừng, một đoạn lạp xưởng. Nàng nấu một nồi củ cải hầm chân giò heo, cải trắng xào thịt lợn rừng, lạp xưởng chưng, còn có tám mươi trái trứng gà để dành mấy ngày qua, Hứa Thảo lấy mấy trái, đập vào tô, khuấy đều, chiên vàng rộm.

Hai con gà rừng kia nàng tiếc không nỡ giết, con gà mái đẻ được tám mươi trứng liền ngưng, Hứa Thảo tính lưu trữ nó, chờ sang năm, đầu xuân để nó tiếp tục đẻ trứng, đến lúc đó nàng mua thêm một đám gà con về nuôi, chờ gà lớn sẽ đẻ trứng, như vậy bọn họ sẽ không thiếu trứng ăn.

Hứa Thảo nấu đồ ăn xong, liền làm bánh bao. Bánh bao nhân thì gồm có một ít rau, hành, cộng tỏi non, cải thìa và lạp xưởng băm. Hứa Thảo nặn thành bánh lớn, mang đi hấp.

Trong lúc chờ bánh bao chín, Hứa Thảo nhìn tuyết bay tán loạn ngoài trời, khe thở dài, trận tuyết lớn này sau mười ngày có ngừng lại, nhưng kết quả ba ngày sau tuyết cũ còn chưa kịp tan hết, trận tuyết mới lại nổi lên, nhắm chùng có vẻ còn mạnh hơn đợt cũ. Trần Như vốn nghĩ nhân dịp ba ngày tuyết ngừng trở về, ai ngờ đường về bị tuyết đọng chặn ngang, căn bản người không đi được, không còn cách nào khác, nàng ta đành ở lại Dương gia đón năm mới.

Hứa Thảo vốn còn tò mò vì sao Trần thị đối với Trần Như tốt như vậy, so với nữ nhi ruột còn tốt hơn vài phần, sau đó nàng mới biết nguyên nhân, hóa ra vào lúc mẫu thân Trần Như mất, một tay Trần thị nuôi dưỡng nàng ta, theo thời gian dài tình cảm trở nên sâu sắc hơn đến tận bây giờ.

Thấy Hứa Thảo ngăn người nhìn ngoài trời, Phú Quý đem nàng kéo lại gần bếp lò, khẽ cười nói:

“Nuơng tử, nàng đang suy nghĩ gì vậy?”

Hứa Thảo quay đầu đáp: “Tướng công, chàng nói xem trận tuyết này muốn rơi đến khi nào a? Không biết được người trong thôn chúng ta có trụ nổi không?” Thời tiết thất thường thế này, ngay cả đi ra ngoài công cũng vô cùng khó khăn, cũng không biết mọi người trong thôn sống thế nào?

Phú Quý nhìn thoáng ra bên ngoài nói: “Nuơng tử yên tâm đi, trận tuyết này đại khái cũng rơi không quá mười ngày, đến lúc đó tuyết sẽ bắt đầu tan. Người trong thôn tuy rằng không nhiều lương thực, nhưng là sống qua một mùa Đông vẫn không thành vấn đề.”

Hứa Thảo thở dài, tuyết tan lại càng thêm lạnh, nhưng ít ra việc đi lại không còn khó khăn như bây giờ nữa, hiện nay đường sá tuyết đóng dày đặc khiến con người ở cùng một thôn mà cứ có cảm giác bị ngăn cách thành kẻ Nam người Bắc, cả tháng trời chỉ tiếp xúc với một mình người trong Dương gia, cảm giác này quả thật không tốt chút nào.

Nếu là cơm tất niên, người một nhà cũng không nên chia ra, Dương lão cha cho người gọi Phú Quý và Hứa Thảo qua ăn cơm cùng với cả nhà. Hai người mang theo đồ ăn đã làm, bánh bao hấp đặt lên bàn, cả gia đình vui vẻ ăn uống. Dương lão cha không biết từ nơi nào lấy ra một vỏ rượu, mở nắp, một mùi thơm bông bông lan tỏa tràn đầy trong không khí. Chọc cho vài người huynh đệ Dương gia hít hít cái mũi, Phú Quý ngậy ngậy cười nói: “Cha, có vẻ

như là rượu tốt phải không? Nghe thật thơm.”

Dương lão cha cười nói: “Ừ đã nhiều năm, nhân dịp cuối năm xuân đến nên mang ra uống.”

Mấy người đàn ông uống rượu, các nữ nhân thì vừa ăn vừa nói chuyện lật vặt, một nhà trông hòa thuận vui vẻ. Bữa cơm tất niên này ăn đại khái một canh giờ, tửu lượng của Phú Quý có vẻ cũng không tệ, nhìn Đại Bằng, Tiểu Đồng, Dương lão cha có chút lảng lảng còn hẳn thì vẫn thanh tỉnh. Hôm nay là một ngày vui vẻ, ăn xong các nữ nhân liền dọn dẹp bát đĩa, còn nam nhân ngồi trong phòng trò chuyện, uống nước trà.

Cơm và thức ăn trên bàn mọi người cũng đã ăn hết sạch, Hứa Thảo đem vài cái bát và nồi của nhà mình mang về rửa, trong nồi vẫn còn thừa tầm hai chục cái bánh bao, nâng đếm hai lượt, bỏ vào trong rổ dùng bỏ trắng bao lại rồi đặt vào trong kệ bát.

Qua năm mới nên Tiểu Bạch cùng Hắc Tử mỗi con được thưởng một cái bánh bao, chúng cắn hai ba miếng liền hết, Tiểu Bạch vẫn còn thòm thèm liếm miệng, đôi mắt trang đáng thương nhìn vào bóng dáng Hứa Thảo bận rộn trong bếp.

Thu thập mọi thứ xong xuôi, cũng sắp hết giờ Mùi, Hứa Thảo đang muốn trở về phòng nghỉ ngơi, chợt nghe ngoài cổng có tiếng đập cửa. Hứa Thảo hơi giật mình, lúc này còn có ai đến cơ chứ? Không lẽ là cha cùng nương? Tuyệt lớn thế này, nghĩ đến việc cha cùng nương có thể đến, Hứa Thảo bị dọa không nhẹ, vội vàng chạy ra cổng. Mở cửa ra, bên ngoài đứng một bóng dáng nho nhỏ, Hứa Thảo hơi sững sốt, nhìn bóng dáng kia lạnh run run, là một đứa nhỏ tầm sáu bảy tuổi.

Hứa Thảo trừng mắt nhìn đứa nhỏ một hồi mới cuống quýt lôi kéo nó vào phòng. Mặc kệ có chuyện gì, trước mang nó vào rồi tính sau, dù sao nàng cũng biết đứa nhỏ này, nó kêu Thạch Đầu sống ở gần Dương gia.

Đóng cửa cổng lại, dẫn đứa nhỏ đi vào phòng, tất cả mọi người đang ngồi trong phòng nói chuyện phiếm, nhìn thấy đứa nhỏ này đều ngẩn người, Dương lão cha hết nhìn đứa nhỏ lại nhìn sang Hứa Thảo, nghi hoặc hỏi: “Nương từ lâu đại, này... đứa bé này không phải là Thạch Đầu sao? Thạch Đầu, sao con lại đến đây?”

Thạch Đầu nghe thấy giọng Dương lão cha, miệng mở lớn, khóc oa oa lên: “Huhu, Dương bá bá, nương con bị bệnh, phụ thân lại không thấy về, con đói... hức... hức...”

Nhìn Thạch Đầu xanh xao vàng vọt, lại nghe nó kêu đói, Hứa Thảo đi vào trong bếp cầm hai cái bánh bao mang lại, đưa cho nó, nó vừa khóc vừa ăn vội vàng lang thôn hồ yết. Chờ ăn xong hai cái bánh bao, mới lau sạch nước mắt rồi nhìn về phía mọi người mếu máo:

“Dương bá bá, chuyện là như thế này, phụ thân con lên trên trấn làm thợ kéo, nói khi nào phát tiền công sẽ mua lương thực mang về ăn tết. Nhưng từ lúc tuyết hạ đến nay vẫn không có tin tức của phụ thân, nương nói do tuyết rơi nhiều, đường bị chặn nên phụ thân chưa về được. Nhưng trong nhà không còn chút lương thực nào, phụ thân lại không biết khi nào mới về, nương thì bị bệnh, con...con thật sự là không còn biện pháp nào mới chạy sang hỏi mượn nhà Đại bá mượn một ít lương thực, nhưng Đại bá bọn họ nói không có, còn nói nhà con cô nhi quả phụ mượn rồi biết đến khi nào trả được...” Thạch Đầu nói đến đây, giọng nghẹn lại, uất ức khóc lên.

Thạch Đầu nói tới đây, mọi người đại khái cũng hiểu được là có chuyện gì xảy ra, gia cảnh nhà Thạch Đầu cũng rất nghèo, trong nhà lại không có ruộng đất gì, chỉ dựa vào một đôi tay của phụ thân nó làm thuê để kiếm cơm ăn. Phụ thân nó đi làm thuê trên trấn, cả tháng nay tuyết lại rơi lớn không thể về. Nó và nương liền chờ phụ thân nó mang tiền về mua lương thực ăn, nhưng mãi không thấy tin tức, nương nó thì có thể nhìn, nhưng nó chỉ là một đứa trẻ, thấy nương bị bệnh lại không có gì ăn nên mới chạy sang nhà Đại bá nó mượn. Aiz, thói đời bạc bẽo, lòng người lạnh giá, không nghĩ Đại bá Thạch Đầu lại là một người như thế.

Thạch Đầu lau nước mắt, lại nói:

“Con chuẩn bị đi nhà các bá bá, thăm thăm trong thôn mượn chút lương thực, nhưng trời rất lạnh, con đi không nổi, đành phải gõ cửa nhà Dương bá bá. Dương bá bá, người có thể cho con mượn chút lương thực được không? Chờ phụ thân con về nhất định sẽ trả. Dương bá bá, thật sự, con cam đoan, nhất định phụ thân con hội trả lại cho nhà bá mã.”

Đều là người cùng một thôn, Dương lão cha không có lý nào để cự tuyệt cả, liền quay sang Trần thị đang đứng phía sau ông, nói: “Bà nó, mau mau đi lấy chút lương thực đưa cho Thạch Đầu đi.”

Trần thị vẻ mặt không tình nguyện đáp: “Chìa khóa hầm không biết tôi quang đi đâu rồi, hơn nữa, ai biết phụ thân nó có xảy ra chuyện gì ở trên trấn không, vạn nhất về không được, chúng ta cho mượn rồi biết tìm ai mà đòi.”

Dương lão cha vừa nghe xong liền phát hỏa: “Bà nói lung tung cái gì đó. Cái gì mà bảo phụ thân thằng bé về không được? Bà không biết là do bây giờ tuyết lớn, chặn mất đường nên mới không thể về, còn không mau đi lấy lương thực, ở đó mà nói vớ va vớ vẩn.”

Trần thị nghe Dương lão cha nói cũng bực mình nói: “Cuối năm rồi ông la tôi cái gì? Tôi chính là không đi đấy!”

Trần Như đứng một bên thấy hai lão bắt đầu âm ỉ, đang chuẩn bị khuyên nhủ thì Phú Quý bên cạnh đã nắm tay Thạch Đầu kéo đi về hướng phòng của hắn.

“Thạch đầu, đi, thúc mang con đi lấy lương thực.”

Hứa Thảo cũng vội vàng bước theo.

Hứa Thảo mức khoảng hai mươi cân gạo lúc, lại lấy thêm hai mươi cân bột ngô giao cho Phú Quý và nói:

“Chàng đưa Thạch Đầu về đi, tiện thể xem một chút nương thẳng bé thế nào, trời lạnh thế này, may mắn thẳng bé này không xảy ra chuyện gì. Nhà chúng ta cũng không thiếu lương thực, chàng mang qua cho hai mẹ con họ có cái ăn. À, đúng rồi...” Nàng nói xong, bỗng nhớ ra một chuyện, vội chạy xuống bếp. Rất nhanh nàng dùng vải bố sạch bao mấy cái bánh bao thịt đặt vào tay của tiểu Thạch Đầu cười nói: “Thạch Đầu, hôm nay là tất niên, bánh bao này cầm về con với cùng nương ăn, con cũng đừng lo lắng quá, phụ thân con khẳng định là do tuyết rơi lớn quá mới không thể trở về, con cũng thấy tuyết rơi rất lớn mà, đúng không?”

Tiểu Thạch Đầu nghe Hứa Thảo nói, nước mắt cũng vội vàng rơi: “Thảm, người thật tốt, người yên tâm, cho dù phụ thân con về không có lương thực, chờ sau này chắc chắn con sẽ trả lại cho thảm.”

Hứa Thảo cười cười, đi vào trong nhà lấy hai cái ô mang ra đưa cho một lớn một nhỏ xong mới nói: “Tướng công, đi đường nhớ cẩn thận.”

Phú Quý khẽ ừ một tiếng, xong mới cầm theo này nọ cùng Thạch Đầu đi ra khỏi cổng.

Phú Quý vừa mới đi khuất, Tiểu An và Thảm thị đi qua tìm Hứa Thảo, sắc mặt hai người đều có chút khó coi, Tiểu An liếc mắt nhìn Hứa Thảo một cái, hơi quần bách, thấy Hứa Thảo không có vẻ khinh thường gì cả, mới cảm giận nói: “Đại tẩu, nương quả thật là hơi quá đáng, muội thật sự không ngờ bà lại có thể cư xử như thế.”

Đều là người cùng thôn, nếu không cho Thạch Đầu mượn lương thực, hai mẹ con họ làm sao có thể trả qua mùa Đông khắc nghiệt này, vậy mà nương lại cư xử như vậy, khiến nàng ta cảm thấy mất mặt, xấu hổ cực kỳ.

Thảm thị đứng kế bên cũng khe khẽ thở dài.

Hứa Thảo cũng không biết phải nói cái gì cho tốt, đang muốn an ủi Tiểu An vài câu đã thấy Trần Như đứng ngoài gõ cửa, Hứa Thảo nhìn thấy, cười nói:

“Biểu muội, nhanh vào nhà đi.”

Trần Như đi vào, ngồi xuống cạnh Tiểu An, nhìn Hứa Thảo nói: “Biểu tẩu, vừa nãy may nhờ có biểu ca cùng tẩu, cô cô của muội bình thường vốn có chút keo kiệt, nhưng mà chuyện hôm nay bà làm quả thật không đúng. Kỳ thật, vừa nãy cô cô cũng có nói với muội, không phải nàng không muốn cho mượn mà do bị dựng nói lớn tiếng trước mặt mọi người, làm lòng bà không thoải mái, cho nên mới nói ra những lời khó nghe như vậy.”

Hứa Thảo khẽ ừ một tiếng đối phó, sau đó không hề răng nói gì thêm cả.

Không khí trở nên hơi kỳ quái, Trần Như có chút xấu hổ, ngượng ngừng ngồi im một chỗ, lại không biết phải nói gì để xóa tan màn ngại ngùng này. Cả phòng đột nhiên im phăng phắc đến nỗi nghe thấy từng tiếng gió thổi vù vù ở bên ngoài.

Qua một lúc lâu, Phú Quý cũng trở về, cả người dính tuyết, Hứa Thảo vội vàng giúp hấn phủi tuyết, rồi nhanh tay kéo hấn vào phòng đẩy ngồi xuống炕 sưởi ấm, xong xuôi mới hỏi: “Tướng công, như thế nào? Nương Thạch Đầu bệnh có nặng lắm không?”

Phú Quý cười đáp: “Không có gì lớn, do quá đói thôi, vì nàng ta đều nhường đồ ăn cho Thạch Đầu nên mới bị là đi, ăn xong hai cái bánh bao xem như khá hơn. Ta lại giúp bọn họ đun chút nước ấm, nấu cháo, uống cháo xong, nhìn nương thẳng bé ngủ yên ổn xong ta mới ra về.”

Mấy người trong phòng đều nhẹ nhàng thở ra, dù sao cũng là người cùng thôn, các nàng không mong gia đình thẳng bé xảy ra chuyện đáng tiếc nào cả.

Bạn đang đọc truyện *Nóng Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 31

Hai người sau khi trở về đã là giờ Dậu tứ khắc, mùa Đông trời tối nhanh, nên bên ngoài sắc trời phủ một màu đen tuyền. Hai người vào phòng đốt than, chờ phòng ấm lên, Hứa Thảo nấu cháo gạo lúc, lại đem bánh bao của buổi trưa ra hấp lại.

Khi đi ra ngoài gửi Miêu Miêu ở bên Thảm thị, lúc này, con nhóc kia nhìn thấy cha mẹ trở lại, bóng dáng nho nhỏ được bao kín bởi một tầng áo bông dày lắc lư lắc lư chạy đến cửa bếp. Nhìn thấy Hứa Thảo và Phú Quý, cái miệng nhỏ nhắn toe toét cười, mềm mại hô: “Nương... nương, phụ thân.”

Hứa Thảo bước nhanh đến ôm lấy bé lại gần bếp lò sưởi ấm, cười tủm tỉm hỏi: “Miêu Miêu sao không chơi cùng đệ đệ nữa?”

Miêu Miêu khẽ quệt quệt miệng, đầu hơi nghiêng nghiêng như tự hỏi, sau đó đáp: “Đệ đệ đang ngủ.” Dáng vẻ cảm thấy rất bất bình, dường như hành vi đang chơi với bé mà lại ngủ giữa chừng của Quân ca nhi là rất xấu.

Hứa Thảo vuốt ve bàn tay nhỏ lạnh lẽo của bé, lôi kéo tay bé đến gần bếp hơn để sưởi ấm, chờ tay bé ấm lên mới nói: “Miêu Miêu chơi cùng với phụ thân được không? Để nương xào rau, hâm lại đồ ăn xong là chúng ta có thể ăn cơm.”

Miêu Miêu nhìn sang Phú Quý, nhu thuận đáp: “Vâng.”

Hứa Thảo lấy một đĩa củ cải muối, thứ này muối chua cũng đã có thể ăn được rồi (Jun: ngày nào cũng ăn mấy món này vậy trời?), lại nấu thêm một nồi canh cải hầm thịt lợn rừng. Một tháng này ngày nào cũng ăn thịt lợn rừng, đến nay cũng chỉ còn lại tầm phân nửa, đều bỏ trong tủ chén khóa kỹ, cũng may hiện nay trời lạnh, để lâu cũng không bị hư.

Vào lúc giao thừa cũng không thể lại bày ra một bữa ăn thịnh soạn, rồi cùng nhau cắn hạt dưa đón năm mới được, cho nên gia đình nhỏ của nàng quyết định ăn cơm tối sớm rồi đi ngủ. Hứa Thảo đối với việc năm nay có thể ăn được một bữa cơm tất niên tốt như vậy đã rất hài lòng, thời buổi hiện nay có nhiều nơi sợ là không có cơm mà ăn.

Phú Quý ôm Hứa Thảo, ngửi mùi thơm thoang thoang từ trên người nàng, thỏa mãn thở ra một hơi. Lại ở trên người nàng sờ chỗ này một chút, nhéo chỗ kia một chút, vui vẻ cười khúc khích. Nương tử hẳn có vẻ như đã mập lên một chút, xem ra trong khoảng thời gian này hẳn nuôi dưỡng không tệ a. Nữ nhân nên như vậy mới tốt, ăn được, ngủ được, thân mình mập mạp có thịt mới dễ nhìn, gầy gầy trông khó coi. (Jun: Phú Quý kia, ngươi nhắm a, thời buổi này con gái phải gầy mới đẹp a.)

Hứa Thảo đỏ mặt, nhỏ giọng giận dỗi nói: “Tướng công, nhanh đi ngủ đi, đừng náo loạn nữa.”

Phú Quý cười hắc hắc, nắm tay Hứa Thảo thật chặt đáp: “Nương tử, tay nàng thật mềm, vuốt rất thoải mái.”

Mặt Hứa Thảo nhanh đỏ lên, uốn éo thân mình, khẽ vươn tay nhéo một chút ở bờ eo rắn chắc của hắn, nói: “Nhanh chút ngủ đi, cẩn thận chàng đánh thức Miêu Miêu đó.”

“Ừ, nương tử, chúng ta ngủ thôi.” Phú Quý khẽ liếc hạ thân của mình đang kêu gào đòi ăn thịt, trong lòng có chút buồn bực.

“Ừm.” Hứa Thảo úp mặt vào lồng ngực rắn chắc của hắn, nhẹ giọng đáp lại.

Phú Quý nằm ôm Hứa Thảo, không biết có phải do đốt than trong lò sưởi quá nhiều hay không mà hắn cảm thấy cả người nóng vô cùng, nơi nào đó lại càng cương cứng không chịu nghe lời, liên tiếp đâm vào đùi Hứa Thảo, hắn nhỏ giọng kêu lên: “Nương tử...”

“Làm... làm sao?” Hứa Thảo cũng cảm thấy rất khản trương, nàng có thể cảm giác được vị tiểu huynh đệ nào đó căng cứng vận sức chờ phát động, nhìn không được trong lòng khẽ thót lại, Phú Quý sẽ không phải... muốn nàng ngay lúc này chứ, nàng còn muốn dưỡng bản thân thêm vài tháng nữa a.

Phú Quý cảm nhận được hơi thở từ miệng Hứa Thảo thấm qua lớp vải mỏng phả vào làn da trước ngực hắn, hạ thân lại càng khó chịu, rốt cuộc hắn nhìn không được, trong bóng đèn, thật nhanh hôn lên cái miệng nhỏ nhắn kia. Đầu tiên là khẽ liếm liếm, sau đó hắn nhìn không được muốn nhiều hơn liền cắn, Hứa Thảo khẽ rên một tiếng, cả người như nhũn ra vô lực, không biết rốt cuộc có nên cự tuyệt hay không.

Đang do dự, hắn đã dùng đầu lưỡi tách hàm răng của nàng ra, cuốn lấy cái lưỡi thơm tho của nàng tham lam nuốt lấy. Hứa Thảo lần đầu tiên bị hôn môi sâu thế này, cả người như thành một bãi xuân thủy, nhìn không được nằm trong lòng hắn thở gấp. Phú Quý cảm thấy như được ủng hộ, bàn tay to men theo mép áo lót đi vào bên trong, khẽ vuốt ve da thịt của nàng, rồi di chuyển đến bộ ngực sữa nhỏ nhắn.

Không biết từ lúc nào áo lót của nàng đều bị hắn cởi ra, Phú Quý hôn một đường từ môi xuống cằm, tới cổ, thẳng đến hai trái đào nhỏ, mẫn hắn trở nên nóng rực, cổ họng khô khốc, nhìn không được cúi xuống liếm, cắn, hôn, hắn cảm giác người trong lòng thở dốc càng thêm lớn, thế này mới vươn tay hướng xuống tiết khố của nàng nhẹ nhàng vuốt ve.

Nửa thân trên của Hứa Thảo bị cởi ra hết, cảm giác lạnh lẽo đột nhiên ập đến khiến cơ thể nổi đầy da gà, thân thể mềm nhũn, nhưng cũng biết nếu hiện tại không ngăn cản sẽ không kịp nữa, thờ gấp nói:

“Tướng công, không... không... muốn...”

Cả người Phú Quý chợt khựng lại, bàn tay đang vuốt ve trên người Hứa Thảo cũng dừng lại, vùi đầu vào vòm cổ Hứa Thảo thở hổn hển, sau đó vội vàng ngồi dậy, thờ gấp nói: “Ta.. ta đi ra ngoài một chút.” Nói xong, nhanh chóng đứng dậy mặc thêm áo khoác rồi đi.

Hứa Thảo sững sờ một chút, sau đó cả gương mặt liền đỏ bừng, vội vàng chui vào trong chăn. Đột nhiên như nhớ ra chuyện gì đó, lại từ trong chăn chui ra, nhìn thấy Miêu Miêu nằm phía bên trong vẫn đang ngủ say, thế này mới nhẹ nhàng thở ra.

Một lúc lâu sau, Phú Quý mới quay lại, cởi giày, leo lên giường, ôm Hứa Thảo ngủ.

Hứa Thảo mới đầu còn có chút bất an, nghe thấy tiếng thở trầm ổn của hắn, bỗng cảm thấy bản thân có chút tàn nhẫn, nhưng nàng nghĩ đến việc tính cả tuổi mình cũng mới có mười bốn tuổi, mà làm việc... đó thì vẫn có cảm giác không được tự nhiên. Suy nghĩ miên man đến hơn nửa đêm, nàng mới mơ màng chìm vào giấc ngủ.

Cũng may ngày hôm sau Phú Quý vẫn chưa có cái gì không ổn, chính là Hứa Thảo có cảm giác hắn giống như hơi ngượng ngùng, mỗi khi cùng nàng nói chuyện ánh mắt đều có chút trốn tránh, không dám nhìn thẳng vào mắt nàng như bình thường, giống như thể hắn làm sai việc gì đó vậy.

Trận tuyết tiếp theo này rơi chừng bảy tám ngày thì bắt đầu rơi nhỏ lại, Hứa Thảo cũng nhẹ nhàng thở ra, trận tuyết này cũng nên dừng lại rồi.

Quả nhiên hai ngày sau tuyết ngừng rơi, nhưng bên ngoài tuyết đọng lại quá dày, cao tầm đến đùi.

Tuyết đọng còn chưa tan, đường đi vẫn bị chặn, Trần Như tự nhiên là đi về không được, đành nán lại thêm vài ngày nữa, cũng may mấy ngày tiếp theo trời đều nắng, mỗi ngày đều nghe được tiếng nước rơi từ mái nhà xuống tí tách. Trần Như cũng khá ít đi tìm Thẩm thị và Hứa Thảo trò chuyện, mỗi ngày đều ở trong phòng Trần thị, cùng bà nói nói cười cười, may vá thêu thùa khiến bà đối nàng ta càng thêm yêu thích.

Nhìn tuyết chảy tí tách bên ngoài mái hiên, Trần thị thở dài, lôi kéo tay Trần Như, nói:

“Như nhi a, phải chi ta có được một người nữ nhi như con thì tốt rồi, vừa ngoan ngoãn, vừa nghe lời. Thật sự không được thì làm con dâu của ta cũng tốt a.”

Trần Như nghe xong, mặt đỏ lên cười nói: “Cô cô, người nói lung tung cái gì vậy a, Tiểu An biểu muội không phải là nữ nhi của người sao?”

Trần thị đột nhiên giận dữ nói: “Đứa nhỏ kia cả ngày chỉ biết chọc giận ta, bởi vì chuyện Thạch Đầu lần trước, cho đến bây giờ vẫn còn giận dữ, không thêm nói chuyện với ta. Như nhi, người nói cho cô cô nghe một chút, có đứa con nào giận nường nó như vậy không chứ.”

Trần Như nghe vậy, nhẹ giọng khuyên nhủ: “Tiểu An vẫn còn nhỏ, cô cô cũng đừng lo lắng quá, sau này lập gia đình rồi biểu muội sẽ không còn như vậy nữa. Biểu muội chỉ là hơi giận người chút thôi, mấy ngày trước vẫn tìm người nói chuyện đây thôi, thật ra biểu muội vẫn rất thương người a.”

“Aiz, vẫn là không bằng con bớt lo a, Như nhi a, con nếu có thể làm con dâu của ta thì thật tốt.” Trần thị than thở, vẻ mặt vô cùng tiếc nuối.

“Cô cô, người đừng nói lung tung nữa, để cho người khác nghe được lại tưởng ta có tâm tư không đành lòng gì đó.” Trần Như xấu hổ cuối đầu nói.

Trần thị cười đáp: “Được, được, được, ta không trêu ghẹo con nữa, mấy ngày nay tuyết cũng tan kha khá rồi, con cùng chuẩn bị về đi, chỉ là... ta thật sự luyến tiếc con a.”

Trần Như cười nói: “Cô cô, người nếu nhớ Như nhi thì sau này Như nhi thường xuyên đến thăm người là được.”

“Vậy thì quá tốt rồi...” Trần thị cười tủm tỉm nói.

Lại qua mấy ngày, tuyết tan đại khái cũng gần hết, Trần thị lại lo lắng Trần Như đi trên đường có gì nguy hiểm, liền bảo Phú Quý đưa nàng ta trở về.

Phú Quý không vui, liếc mắt nhìn Trần thị nói: “Nường, ta không đi.” Bảo một người đàn ông như hắn đưa một phụ nhân bị chồng bỏ về là có ý tứ gì? Hắn cũng không muốn làm cho nường tử hấn tức giận.

Trần thị tức giận đến mức muốn dậm chân nói: “Không đưa biểu muội người về, nhờ trên đường nường gặp chuyện gì thì sao? Người đi hay là không đi đây?”

Phú Quý không kiên nhẫn đáp: “Biểu muội có tay có chân, đường đều đã thông, trước đó hai ngày mọi người đã có thể đi lại, thì có cái gì mà gặp không may chứ.”

Trần Như bị Phú Quý nói mặt đỏ bừng, hồng hồng mắt nói: “Cô cô, con một mình đi về được mà, không nên phiền đại biểu ca.”

“Nhị lang, vậy người đưa đi.” Trần thị quay sang nói với nhị nhi tử Dương Đại Bàng, “Một mình biểu muội người về nhà không an toàn, nên người đưa con bé về đi.”

Dương Đại Bàng vội đáp: “Nường, con có việc bận rồi.”

Trần thị bị tức đến khó thở, nhìn qua Dương Tiểu Đồng đứng bên cạnh nói: “Tam lang, vậy con đi đi.”

Không đợi Dương Tiểu Đồng nói chuyện, Ngu thị bên cạnh đã vội vàng kêu lên: “Tướng... tướng công, ta... bụng ta có chút đau, chàng nhanh đỡ ta về phòng.”

Dương Tiểu Đồng nghe xong, vội vội vàng vàng đỡ nường tử hấn đi vào phòng.

Trần Như giống như một trái bóng phiến toái, đá tới đá lui không ai cần, điều này làm cho nàng ta nhin không được nắm chặt hai tay khẽ run. Một lúc lâu sau, mới ngẩng đầu lên, cười nói:

“Cô cô, con đã nói là không cần phiền toái ai đưa về mà, con chính mình có thể đi về được.”

Trần thị cuối cùng đành phải từ bỏ, nhỏ giọng nói: “Vậy đi đường nhớ phải cẩn thận.”

Trần Như rút cuộc đã đi, Hứa Thảo lặng lẽ thở ra, Thẩm thị và Ngu thị cũng thở phào nhẹ nhõm theo.

Ngày cứ lặng lẽ trôi qua, mười ngày sau, tuyết đã tan hết, mặt trời chiếu khắp nơi, mặc dù còn chút rét lạnh, nhưng đã có thể đi ra ngoài, không cần giống như mười ngày trước chỉ có thể làm ổ ở trong nhà.

Đã đến giữa tháng hai, cũng đến lúc bắt đầu cày bừa vụ xuân. Đây là vụ mùa đầu tiên trong năm nên không thể qua loa, đất đai phải làm kỹ như vậy lúa mới tươi tốt, đến lúc thu hoạch mới được mùa. Người ta thường nói vụ xuân mà lười biếng làm đất, tất sẽ chết đói sau này quả không sai.

Gia đình Hứa Thảo không có trâu, cho nên thời điểm này là bận vô cùng, khoai tây Hứa Thảo để làm giống đều đã nảy mầm, Phú Quý đành phải tự mình ra kéo cây.

Hứa Thảo đau lòng, nhưng không khuyên được hấn, đều đã nói chờ trâu nhà ai rảnh rồi liền đi mượn nhưng hấn không nghe. Hấn nhếch miệng cười, nói: “Nương tử, nàng yên tâm, sức lực của ta rất tốt.”

Nàng không có biện pháp nào, chỉ có thể mỗi ngày nấu thức ăn ngon cho hấn, một ngày ba bữa cơm, cơm trưa thì nàng bỏ vào cái rổ mang ra đồng cho hấn. Nếu không bận việc gì thì nàng cũng đi ra theo, giúp hấn rót nước, lau mồ hôi.

Cũng may chỉ có hai mẫu đất, bận rộn hai ba ngày liền cấy xong, tiếp theo là xới đất, đem đất vun thành từng hàng, đợi bỏ khoai tây vào trồng nữa là xong. Khoai tây cũng không phải dễ trồng, không phải cứ cắm một củ vùi xuống đất, cái gì cũng không cần làm, là có thể nảy mầm mọc thành cây và trưởng thành có nhiều củ khoai tây lớn.

Khoai tây cũng có bệnh đốm lá, cùng vài loại sâu bệnh khác, nhưng Hứa Thảo nghĩ khoai tây này do nàng đào được trên núi chắc không có vấn đề gì, hơn nữa hai mẫu đất này mới khai hoang, chưa trồng qua cái gì, cho nên các bệnh tiềm ẩn chắc sẽ nhỏ.

Tuy nghĩ là không có bị bệnh, nhưng Hứa Thảo vẫn làm dự phòng, đầu tiên đem khoai tây ngâm vào vào nước ấm tầm một khắc. Nguyên bản dùng được để ngâm giống, nhưng nơi này không có, Hứa Thảo đành phải từ bỏ.

Khoai tây này vốn không quá lớn, Hứa Thảo chỉ có thể đem từng củ cắt thành hai nửa, mỗi bên trên bề mặt đều nảy mầm, như vậy trồng xuống có thể sống được.

Cắt khoai tây, rồi ngâm nước ấm xong, liền được Hứa Thảo cẩn thận trồng xuống. Có vài củ mầm đã lên khá lớn, nên khi vùi xuống cần phải vô cùng cẩn thận kéo sơ ý một chút nó sẽ gãy. Đầu tiên cho vào hốc đất một ít phân tro, sau đó đặt củ khoai tây vào và lấp nhẹ, cái nào có mầm thì chừa phần mầm đó ra. Cuối cùng tưới qua một lần nước là hoàn thành.

Bây mười củ khoai tây trồng cũng được kha khá, tầm ba phần trên toàn bộ diện tích đất. Sau đó Hứa Thảo lấy một ít hạt kê để trồng. Người nơi này lương thực chủ yếu là gạo lức, ngô, bột mì, bột ngô, bột khoai lang, còn gạo trắng và bột mì tinh đều rất đắt. Một ít hạt giống mua được này cũng chỉ đủ cho Hứa Thảo trồng thử.

Lại loại một mẫu ngô, còn lại hai phân đất, Hứa Thảo trồng một ít rau dưa để trong nhà có cái ăn, không cần phải đi mua. Xong xuôi hết tất cả công việc, vốn vẹn tròn ba tháng.

Bạn đang đọc truyện *Nông Phu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32

Rốt cuộc Hứa Thảo cũng có thể nhẹ nhàng thở phào, cuối cùng nàng cũng có một miếng đất của riêng mình, sau này muốn trồng cái gì liền trồng cái đó.

Phú Quý cùng nàng bận rộn hơn nửa tháng, hai người quyết định nghỉ xả hơi tạm hai ngày, đến hôm thứ ba, Hứa Thảo ăn sáng xong, chuẩn bị đi ra đồng nhìn xem khoai tây mọc như thế nào, còn Phú Quý mang theo Hắc Tử lên núi đi săn.

Tiểu Bạch không có Hắc Tử chơi cùng, nằm bẹp trước cửa bếp trừng mắt nhìn chăm chăm hai con gà rừng đang chạy loạn kiếm ăn trong sân. Sau trận tuyết rơi, hai con gà rừng này được nuôi thả trong sân, bởi vì xung quanh nhà đều được rào kín, cửa cổng cũng được đóng lại nên không sợ chúng chạy, cho dù có lần Trần thị ghen ghét Hứa Thảo nuôi được hai con gà này, len lén mở cửa cổng, Tiểu Bạch liền trừng mắt hung tợn nhìn về phía bà ta sủa om sòm, sau đó chạy đuổi theo lừa hai con gà rừng về. Cuối cùng, Trần thị cũng không dám làm loại chuyện này thêm nữa. Đương nhiên, chuyện này Hứa Thảo không hề hay biết.

Từ lần trước để cho Ngưu thị vào phòng trộm hộp gấm, Tiểu Bạch bị Hứa Thảo mắng một trận, bây giờ nó nghiêm túc nằm canh giữ ở trước cửa phòng cả ngày lẫn đêm.

Hứa Thảo bế Miêu Miêu đi về phía ruộng, đất khá ẩm ướt, không cần phải tưới nước, Hứa Thảo quan sát một vòng, sau mười ngày, khoai tây bắt đầu nảy mầm xanh rì. Hứa Thảo ở bên này nhìn khoai tây, còn bên kia dưới gốc cây không xa Miêu Miêu một mình chơi vui vẻ.

Hứa Thảo khai hoang được vài mẫu đất ở dưới chân núi, đều gần thôn, hiện nay mọi người cũng đều bận rộn ngoài đồng, nhìn thấy Hứa Thảo trồng thứ mà họ chưa bao giờ thấy, có người liền cười hỏi:

”Nương tử Phú Quý à, mấy mẫu đất kia của nhà ngươi là trồng cái gì vậy? Ngươi nếu không am hiểu trồng trọt thì nên hỏi nương ngươi a, khó khăn lắm mới khai hoang được vài mẫu đất, đừng có trồng lung tung này nọ, đến lúc không thu hoạch được gì thì khóc cũng không kịp.”

Người đang nói này gọi Lý Mã thâm, là người cùng thôn, nhìn Hứa Thảo từ nhỏ đến lớn, cùng Hứa gia quan hệ khá thân thiết. Bà ta cũng có chút lo lắng

cho nàng, từ nhỏ không có kinh nghiệm trồng trọt gì, cũng không biết học theo mọi người, mà lại trồng mấy thứ linh tinh kỳ quái như vậy.

Hứa Thảo cười đáp: “Mã thẩm, không sao đâu ạ, thứ này là con tìm được ở trên núi, ăn cũng khá ngon nên mới đem trồng thử.”

”Sao người biết thứ này có thể trồng?” Mã thẩm hiếu kỳ hỏi.

”Hồi nhỏ con xem được ở trên sách, cũng không biết chắc lắm, cứ trồng thử xem sao thôi.” Bấy giờ nàng cũng chỉ có thể viện cớ duy nhất được một lý do này mà thôi.

Mã thẩm cười nói: “Nghe nương người nói, từ nhỏ người liền thích đọc sách học chữ, nếu không phải là một cô nương, không chừng còn có thể thi cái trạng nguyên làm rạng danh tổ tông đấy.”

”Mã thẩm, người đừng nghe nương con nói lung tung, trạng nguyên đâu có dễ thi đậu vậy chứ. Chính là do khi còn nhỏ tò mò, nên mới thích đọc sách học chữ thôi.”

Hứa Thảo cùng Mã thẩm nói thêm vài câu nữa liền bế Miêu Miêu trở về, nhìn thấy Tiểu An đang ngồi bên hiên thêu khăn, Hứa Thảo trêu ghẹo hỏi:

”Tứ muội, người đây là tính thêu cho ai a?”

Tiểu An xấu hổ, đỏ mặt nói: “Đại tẩu, tẩu cũng đừng có trêu ghẹo muội.”

Hứa Thảo cười toe toét nói: “Được, được rồi, không trêu ghẹo người nữa, đúng rồi, Khổng Trần Hoàn hình như đi trấn trên tham gia thi hương phải không? Nếu có thể đậu tiến sĩ, sau này muội chính là phu nhân nhà quan a.”

Khổng Trần Hoàn chính là vị hôn phu của Tiểu An, mười sáu tuổi, lớn hơn Tiểu An hai tuổi, Hứa Thảo gặp qua một lần, lớn lên khá tuấn tú, có lẽ do đọc sách nhiều năm, không làm việc nhà nông nên so với những người đàn ông khác trong thôn thì trắng hơn rất nhiều. Tính tình hiền hòa, gặp ai cũng cười. Nếu Tiểu An lấy hắn, xem ra cũng không tệ lắm.

Dương Tiểu An bị nàng trêu ghẹo đỏ mặt gất: “Đại tẩu này!” Mặc dù ngoài mặt xấu hổ, nhưng trong lòng lại cảm thấy rất ngọt ngào như mật.

Hứa Thảo lấy thêm một cái ghế nhỏ mang ra ngồi cùng với nàng ta, mới ngồi được một lát, bên ngoài vang lên tiếng gõ cửa, Tiểu Bạch cuống quýt chạy vội từ cửa bếp lên, hướng bên ngoài sửa âm ỉ.

”Tiểu Bạch, đi vào.” Hứa Thảo quát lớn, Tiểu Bạch nghe vậy, lại chạy vội về trước cửa bếp, nằm xuống.

Trong khi Hứa Thảo quát Tiểu Bạch, Tiểu An đứng dậy đi ra mở cửa, nhìn thấy bên ngoài đứng một nam nhân mặc quần áo vải thô cũ tằm hơn ba mươi tuổi, Tiểu An có chút xấu hổ, bắt an chào:

”Phùng đại ca, người đã trở lại a.”

Ngoài cửa đứng không phải ai khác chính là phụ thân Thạch Đầu. Phụ thân Thạch Đầu họ Phùng, kêu là Phùng Đại Hổ, người cũng như tên, là một năm nhân cương nghị. Phùng Đại Hổ cùng với nương Thạch Đầu là dân chạy nạn đến Chương Hà thôn, tại đây an cư lạc nghiệp, sinh ra tiểu Thạch Đầu. Trong thôn không có nhiều đất khai hoang, nên nhà họ không làm ruộng, mỗi ngày Phùng Đại Hổ đều đi lên trấn trên làm công kiếm tiền sống qua ngày. Năm trước hắn làm thuê trên trấn, sau nhìn thấy tuyết rơi, cũng không để ý lắm, nghĩ rằng làm thêm hai ngày, kiếm thêm vài văn tiền mua đồ ăn ngon về cho vợ con của hắn. Ai biết, sau trận tuyết đó đường về nhà bị chặn lại.

Chờ tuyết hết cuộc ngừng, hắn nghĩ mau mau trở về, nhưng là ông chủ lại muốn hắn cùng vài người đàn ông khác đi tặng đồ bên trong thành một chuyến, tiền công khá cao, tuy nhiên lo lắng cho người nhà hắn ban đầu không đồng ý, sau đó có gặp được một người cùng thôn, nghe người ta nói vợ con hắn cũng không xảy ra việc gì, lúc này mới chịu đáp ứng công việc kia.

Chuyến đi này mất một tháng, cuối cùng hắn cũng trở lại, nhìn thấy vợ con vẫn ổn, liền thở phào nhẹ nhõm. Sau lại nghe con hắn nói chuyện mướn lương thực, liền tức giận không nhẹ. Đầu tiên hắn hung hăng mắng đại ca hắn một trận, tiếp đó liền chạy qua tạ ơn Phú Quý.

Phùng Đại Hổ tất nhiên cũng biết chuyện Trần thị không cho mướn lương thực, bắt quá chuyện này cùng Tiểu An không liên quan, nên hắn cũng không có tỏ vẻ khó chịu gì, chỉ lạnh nhạt hỏi:

”Tiểu An muội tử, đại ca người có nhà không?”

Tiểu An đáp: “Đại ca thì không có nhà, nhưng có đại tẩu ở nhà.”

Hứa Thảo cũng biết Phùng Đại Hổ, nên cười nói:

”Phùng đại ca, người đã trở lại rồi sao? Nhanh chút vào đi.”

Nói xong, liền nhanh chân vào nhà lấy thêm một chiếc ghế mang ra ngoài, lại rót thêm ly trà.

Phùng Đại Hổ đi vào, nhìn Hứa Thảo cười, cảm kích nói:

“Đại muội tử, ta cũng không vòng vo nhiều, ân tình của ngươi và Phú Quý, Phùng Đại Hổ ta đời này nhớ kỹ, về sau có việc gì cần đến hai người cứ việc nói. Còn đây là lương thực Thạch Đầu mượn.” Vừa nói vừa đưa năm mươi cân gạo lức, và ba mươi cân bột mì cho Hứa Thảo.

Số lương thực này đều là lần trước nàng cho nhà Thạch Đầu mượn nên cũng không khách khí cái gì, lập tức đưa tay nhận lấy, cười đáp:

“Không có gì lớn lao cả, chúng ta đều là người cùng thôn, nào có đạo lý thấy chết không cứu chứ.”

Phùng Đại Hổ khẽ ừ một tiếng, nói:

“Đại muội tử, chờ Phú Quý huynh đệ về ngươi nói với hắn một tiếng dùm ta, giờ ta xin phép về trước.” Hắn là một người đàn ông, cũng không tiện ở lại lâu cùng các nàng nói chuyện.

Hứa Thảo mang lương thực vào bếp cất kỹ, vừa cất xong đi ra ngoài đã thấy Lý thị đến.

“Nương, sao người lại đến đây?” Hứa Thảo nghĩ cũng đã nhiều ngày không gặp nương nàng rồi, thời gian này bận quá, nàng cũng không có thời gian trở về thăm nhà.

Lý thị liếc mắt trông Hứa Thảo một cái, thấy bóng dáng Tiểu An bên cạnh, vội vàng kéo Hứa Thảo đi ra ngoài, mãi cho đến khi đi ra phía sau phòng, mới oán giận nói:

“Nếu không phải do ta nghe được Mã đại tỷ nói thì không biết ngươi thế mà lại làm ba cái việc ngốc nghếch. Máy mẩu đất khai hoang cũng không dễ dàng, uổng công Phú Quý cực khổ, còn ngươi thật ra tốt quá rồi, khi không lại lãng phí ba phần đất, ngươi nói ta nghe một chút, ba phần đất kia là ngươi trồng cái gì?”

Hứa Thảo vội vàng đáp:

“Nương, ta thật không có lãng phí ba phần đất kia, chờ chúng lớn lên ngài sẽ biết.”

“Ngươi còn dám nói.” Lý thị vươn tay nhéo Hứa Thảo mấy cái: “Từ ngày bé ngươi đã nháo đòi chúng ta cho ngươi ít đất để trồng này nọ, hại ta và phụ thân ngươi tưởng ngươi bị điên. Bây giờ thì hay rồi, lập gia đình vẫn còn điên điên khùng khùng, không biết suy nghĩ cho gia đình, thích làm gì thì làm, tính tình của ngươi như vậy cẩn thận nam nhân của ngươi sẽ bị nữ nhân khác đoạt mất. Nam nhân ghét nhất kiểu nữ nhân không biết chăm lo cho gia đình a.”

Lý thị bị chọc cho tức không nhẹ, đứa con lớn này của bà từ nhỏ liền lì lợm, không nghe lời, sau khi lập gia đình thấy đỡ hơn rất nhiều. Trước đó vài ngày thấy nàng cùng con rể chịu khó làm lụng, bà còn nghĩ nàng đã biết suy nghĩ, chăm lo nhà cửa, hóa ra tính tình vậy vậy.

Hứa Thảo bị nhéo đau, nhe răng nhếch miệng kêu:

“Nương, nương, đau con a. Việc này Phú Quý cũng biết và đồng ý, nếu hắn không đồng ý con sẽ làm được sao? Con không phải làm vô ích, người chờ mấy tháng nữa sẽ hiểu.” Hơn nữa, Phú Quý nếu dễ dàng bị nữ nhân khác cướp đi, loại đàn ông như vậy nàng cũng không cần.

Lý thị nhìn bộ dáng nàng lúc này, càng ngày càng tức, giận dữ nói:

“Ngươi muốn làm sao thì làm, sau này đừng có mà khóc chạy về nhà tìm ta.” Nói xong, bực bội xoay người ra về.

Hứa thảo vội vàng chạy theo hỏi:

“Nương, chân giò heo lần trước con đưa ăn hết chưa? Nơi này còn dư một ít, còn có ít lập xường con tự làm, người mang về cho mấy đệ muội ăn.”

Lập xường kia nàng có để lại một ít, chuẩn bị đi lên trấn trên bán thử trong các tửu lâu, chỉ trông chờ vào mấy cây khoai tây này không thể a, nàng muốn kiếm nhiều bạc một chút, sau này chuyển ra ngoài cũng xây được một ngôi nhà nho nhỏ vững chãi mà ở.

Lý thị nghe vậy, dừng lại, đứng đợi Hứa Thảo đi vào bếp lấy này nọ ra đưa cho mang về.

Hứa Thảo lấy năm cân thịt khô, hai đoạn lập xường mang ra. Lý thị nhìn lập xường trong tay Hứa Thảo thì ngạc nhiên, hiếu kỳ hỏi:

“Cái này lại do ngươi mày mò ra?”

“Con muốn ăn nên tự làm thử thôi.” Hứa Thảo vừa nói vừa nhét mấy thứ trong tay vào lòng Lý thị.

Lý thị nhìn Hứa Thảo, khẽ thở dài. Đứa con này của bà là đứa sành ăn, khi còn bé, mới năm sáu tuổi đã biết chạy ra sông bắt cá, mỗi lần có đồ ăn, nàng còn tự chế ra mấy món ăn mới, từ lúc đầu tức giận thì đến bây giờ bà đã nhận mệnh buông xuôi.

Lý thị cầm mấy thứ trong tay, tươi cười nói:

“Ta đi về trước, sau này lo mà chăm chỉ làm ăn, đừng có nghĩ ra ba cái chủ ý linh tinh, mày mò rồi đến lúc thất bại có mà chết đói.”

“Dạ! Dạ! Con biết rồi nương, người đi nhanh đi.”

Lí thị đi rồi, Hứa Thảo vội vàng thờ phào nhẹ nhõm, mấy ngày nay bận rộn chuyện đồng áng, chuyện lập xưởng cũng bị nàng quên mất. Vốn nàng định mang một ít lập xưởng lên trấn trên bán, ngoài ra nàng còn dự tính bán ý tưởng này cho tửu lâu luôn, kiếm nhiều bạc một lần. Hơn nữa thứ này cũng không phải là cái gì khó làm, người khác ăn nhiều, xem nhiều, tí mi nghiên cứu một chút là biết làm ngay.

Giờ Dậu, Phú Quý trở về, cầm theo hai con thỏ rừng, còn có một bó cây nho rừng mà nàng muốn. Phú Quý không biết vợ hắn muốn cái này làm gì, nhưng cũng cất về một bó lớn.

Buổi tối, nàng nói với Phú Quý ý định mang lập xưởng đi bán, Phú Quý nghe xong vội nói:

“VẬY NGÀY MAI TA CÙNG ĐI VỚI NÀNG, NHÀ CHÚNG TA CÒN ÍT THỊT LỢN RỪNG NÊN TA DỰ TÍNH MANG HAI CON THỎ ĐI BÁN LUÔN.”

Hứa Thảo nghe vậy liền bảo:

“TƯỚNG CÔNG, HAI CON THỎ HOANG KIA CHÚNG TA CŨNG ĐỪNG BÁN, ĐỂ LẠI NUÔI ĐI.”

Hai con thỏ này là một đực một cái, chỉ bị thương nhẹ sẽ không chết, lưu lại nuôi dưỡng cho chúng sinh ra thỏ con thì có lời hơn.

Phú Quý cười đáp: “ĐƯỢC, NÀNG MUỐN LƯU LẠI THÌ LƯU.”

Hứa Thảo lại kể cho hắn nghe chuyện buổi sáng nay Phùng Đại Hồ đến, Phú Quý cười đáp:

“PHÙNG ĐẠI CA LÀ NGƯỜI TRỌNG NGHĨA KHÍ, CHÚNG TA LÚC NÀY GIÚP HẮN, HẮN KHẲNG ĐỊNH SẼ NHỚ KỶ ƠN TÌNH NÀY, NGÀY SAU KHÔNG BIẾT CHỪNG SẼ CÓ VIỆC CẦN NHỜ HẮN GIÚP ĐỖ.”

Hai người thi thắm to nhỏ trò chuyện một lát, sau đó ngủ. Sáng sớm hôm sau, Hứa Thảo dậy sớm nấu bữa sáng, cả nhà ba người ăn xong liền xuất phát đi lên trấn trên.

Trước khi đi, Hứa Thảo sợ hai con thỏ rừng sẽ chạy loạn nên nhốt chúng vào lồng gà, lại dặn tiểu Bạch ở nhà trông chừng tốt gà rừng, thỏ rừng. Xong xuôi mới mang theo một cái rổ nhỏ, trong đó bỏ hai đoạn lập xưởng đi lên trấn.

Mất hơn một canh giờ mới đến trấn, Miêu Miêu còn nhỏ, đi đến nơi mệt mỏi, Phú Quý liền ôm nàng. Con nhóc này gối đầu trên vai cha, nhìn về phía Hứa Thảo cười toe toét, vừa cười vừa gọi nương nương.

Trên đường đi cũng nhàm chán nên Hứa Thảo dạy Miêu Miêu đọc thơ, dọc đường đi cũng học được mấy bài thơ ngắn. Hứa Thảo cười tán dương bé thông minh lắm khích lệ cho bé chăm học hơn.

Đi vào trong trấn, Hứa Thảo chọn một cái tửu lâu lớn nhất, tên là Nhạc Phong. Đứng trước cửa tửu lâu, Hứa Thảo hỏi:

“TƯỚNG CÔNG, CHÀNG CÓ MUỐN ĐI VÀO CÙNG TA KHÔNG?”

Phú Quý lắc đầu đáp: “NÀNG VÀO ĐI. TA CÙNG MIÊU MIÊU SẼ ĐỨNG NGOÀI ĐÂY CHỜ.”

Bạn đang đọc truyện *Nông Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 33

Tửu lâu Nhạc Phong buôn bán cũng không tệ, bây giờ chỉ mới là giờ tỵ tứ khắc mà bên trong đã có không ít khách nhân ngồi ăn uống, tiểu nhị kia nhìn thấy Hứa Thảo, cười tủm tỉm đi lại nói:

“TIỂU NƯƠNG TỬ LÀ ĐẾN ĂN CƠM ĐÚNG KHÔNG? MAU VÀO, MAU VÀO, BÊN NÀY MỜI.”

Hứa thảo khoát tay, cười nói:

“TA KHÔNG ĐẾN ĂN CƠM, MÀ LÀ ĐẾN GẶP CHƯÔNG QUẦY CÁC NGƯỜI BÀN CHÚT CHUYỆN.”

Tiểu nhị sững sốt nói:

“TÌM CHƯÔNG QUẦY CHÚNG TA? A... ĐƯỢC RỒI, TIỂU NƯƠNG TỬ ĐỢI MỘT CHÚT, TA ĐI GỌI CHƯÔNG QUẦY.” NÓI XONG, NHANH CHÓNG ĐI XUỐNG PHÍA SAU.

Rất nhanh tiểu nhị liền đi ra, phía sau đi theo một người đàn ông trung niên tầm hơn bốn mươi tuổi, trung niên nam tử cả gương mặt toát lên vẻ khôn khéo, có râu hai bên mép, đôi mắt tinh ranh, ông ta nhìn Hứa Thảo, cười hỏi:

“Không biết tiểu nương tử tìm ta có chuyện gì?”

“Chường quây, ta có chút đồ ăn gia truyền muốn bán, ông xem thử nếu được thì mua ủng hộ nhà chúng ta một ít.” Hứa Thảo bị nhìn chăm chú cũng không hoảng loạn, nơi này không được thì bán nơi khác, nếu cuối cùng bán không được thì mang về lưu trữ để nhà ăn, dù sao thứ này cũng không quý giá gì.

Chường quây nghe xong mặt đỏ thành bộ dạng không kiên nhẫn, phát phát tay nói:

“Tứ lâu Nhạc Phong của chúng ta thì làm gì thiếu cái gì chứ. Còn cần phải mua đồ ăn của người sao?”

Hứa Thảo cũng không hoảng loạn, cười hỏi lại: “Chường quây, người thật sự không muốn nhìn xem thử sao?”

Nhìn thấy vẻ mặt nàng cười tự tin như thế, chường quây có chút nghi hoặc, nghĩ không lẽ tiểu nương tử này thật sự có thứ gì tốt? Do dự một chút, ông ta nói: “Nếu đã vậy thì tiểu nương tử lấy ra ta nhìn một chút.”

Hứa Thảo vén tấm vải phủ trên cái rổ ra, lộ ra lạp xưởng bên trong, nhìn thấy bốn đoạn màu đỏ thẫm, chường quây nhíu mày hỏi:

“Đây là cái gì?”

Hứa Thảo cười đáp: “Chường quây, ông đừng nhìn nó hơi đen đen, khó coi, vậy chứ mà ăn rất ngon a, đặc biệt là dùng làm đồ nhắm rượu, nếu không tin ông có thể cầm đi nếm thử một chút. Thứ này vốn chín sẵn rồi, nhưng nếu đem đi chưng nóng một chút thì ăn càng ngon hơn.”

Chường quây có chút do dự, nhưng cuối cùng vẫn gật đầu. Hứa Thảo đi theo ông ta vào bếp, lấy ra một đoạn lạp xưởng, bốn đoạn lạp xưởng này chia ra làm hai vị, một nhạt, một mặn. Hứa Thảo cắt mỗi loại một ít bỏ ra đĩa đưa cho chường quây và nói:

“Chường quây, ngài nếm thử đi. Bên này là loại nhạt, còn bên này là mặn, thứ này ngoài cách ăn trực tiếp như vậy thì còn rất nhiều phương pháp chế biến khác. Ví dụ như chưng nóng lên, nấu với các loại đồ chua, hoặc xào chung, chiên chung với các loại đồ ăn khác, hương vị đều rất ngon.”

Chường quây gấp lên một miếng, cho vào miệng nhai. Một lúc lâu sau khẽ lắc đầu nói: “Tiểu nương tử, thứ này tuy nói hương vị không tệ lắm, tuy nhiên tứ lâu của chúng ta quả thật không thiếu chút đồ ăn này, nhưng mà nhìn người buôn bán cũng không dễ dàng, ta ra một lượng bạc mua phương pháp này của người, thế nào?”

Hứa Thảo nghe vậy, bật cười một tiếng, nhanh tay đem lạp xưởng còn thừa trên đĩa bỏ vào trong rổ, nói: “Nếu chường quây đã không có thành ý mua, vậy chúng ta cũng không cần nói thêm gì nữa, trên trời cũng không phải chỉ một mình tứ lâu Nhạc Phong. Ta tin tưởng các tứ lâu khác sẽ có hứng thú với thứ này.”

Chường quây vừa nghe, trong lòng liền nóng nảy. Mấy tứ lâu kia toàn đi theo đối đầu với tứ lâu của ông, nên thứ này nhất định không thể để cho bọn họ mua được a.

“Tiểu nương tử đừng vội đi, đừng vội đi a. Nếu tiểu nương tử không hài lòng về giá cả, chúng ta thương lượng lại là được.”

Hứa Thảo nghe vậy dừng chân, quay đầu cười đáp:

“Vừa rồi ta thấy vị chường quây đây cũng không có hảo ý muốn thương lượng a, nếu ngài đã muốn bàn chuyện làm ăn này, mời ngài xuất ra chút thành ý. Phương thức làm thứ này ta cũng muốn bán, không biết ngài có thể trả bao nhiêu tiền?”

Thứ này tuy nặng có thể làm rồi bán cho tứ lâu, nhưng nếu làm số lượng lớn sẽ bị người trong thôn dòm ngó, ghen tỵ gây rối, chẳng bằng bán luôn phương thức cho gọn. Còn cả cách phối gia vị mười ba loại hương liệu nữa, nàng nghĩ cũng có thể bán kiếm kha khá bạc.

Chường quây cười, nói: “Nói thật, thứ này ta nhìn ra được làm cũng không khó, không biết tiểu nương tử tính bán bao nhiêu mới bằng lòng?”

Hứa Thảo cười đáp: “Thứ này tuy làm không khó, nhưng gia vị ướp bên trong khẳng định ngài không biết, ta dùng một loại gia vị mang tên Thập Tam Hương để ướp, ta vốn tính làm bán cho chường quây loại gia vị này, tuy nhiên nếu ngài muốn mua đứt luôn cũng có thể. Loại gia vị này không chỉ dùng để làm cái này mà còn có thể cho vào các món ăn khác như rau xào, các loại thịt kho, thị hầm... hương vị sẽ càng thêm thơm ngon hơn.”

Thế giới này cũng có rất nhiều loại gia vị như gừng, tiêu, ớt, hành tây, tỏi... kiếp trước thường hay được dùng làm thịt ngũ vị hương, ngoài ra còn có thể quế, hồi, đinh hương... mấy thứ này đều là dược liệu, nhưng bỏ vào ướp đồ ăn thì cho ra vị rất thơm ngon, nhưng thế giới này không ai biết làm cái này a, chứ đừng nói là dùng chúng để nấu ăn.

Chường quây nghe xong ngây ngẩn cả người. Hứa Thảo thấy ông ta như vậy liền nói tiếp:

“Phương pháp làm lạp xưởng năm mươi lượng, phương pháp làm Thập Tam Hương là một trăm tám mươi lượng bạc. Chường quây, ông thấy sao?”

Chường quây tròn tròn mắt nói: “Tiểu nương tử, người đây là ăn cướp a, làm gì có phương pháp nào đắt như thế?”

Hứa Thảo cười bảo: “Chẳng lẽ chường quây không ăn ra bên trong lạp xưởng có một mùi vị đặc thù lạ sao? Đây chính là hương vị của Thập Tam Hương a.”

Chường quây nghỉ một chút, sau đó nói nàng chờ một lát liền bung đĩa lapis xường đi vào bếp. Rất nhanh ông ta liền đi ra, trên mặt hiện lên vẻ vui mừng đầu bếp bên trong đều không thể nhận ra đây là mùi gì, xem ra vị tiểu nương tử này không có lừa gạt ông.

“Tiểu nương tử, một khi đã như vậy ta cũng không nói dài dòng gì thêm nữa, phương pháp làm lapis xường ta ra hai mươi lượng bạc, phối phương Thập Tam Xuân tám mươi lượng bạc, ngươi cảm thấy thế nào?”

Hứa Thảo ngạc nhiên, chường quây này vậy mà thật sự đồng ý. Vừa rồi nàng đúng là cố ý mở công phu sư tử ngậm kêu đại một cái giá, cứ nghĩ rằng ông ta trả xuống cũng tầm bốn năm mươi lượng là cùng, ai ngờ lại là giá này. Nghĩ nhanh, nàng liền đồng ý nói:

“Được, hai phương pháp bán cho ngài một trăm lượng.”

Một trăm lượng đó a, Hứa Thảo kích động trong lòng vô cùng, đối với nàng đây là một số tiền vô cùng lớn a, từ trước đến nay nàng chưa bao giờ nghĩ rằng bản thân có thể kiếm ra nhiều bạc như vậy. Lúc đi trên đường nàng cũng cầu mong kiếm được tầm ba, bốn mươi lượng đã thấy không tệ rồi.

Mặc cho nàng đang kích động trong lòng, chường quây đứng một bên vội nói: “Tiểu nương tử viết ra hai phương thức xong, hy vọng ngươi có thể làm mẫu cho chúng ta một lần, miễn cho sau này có chỗ nào đó không rõ ràng.”

Chường quây chính là lo lắng Hứa Thảo viết ra phương thức không đúng, nên mới muốn nàng ở trước mặt hắn đem phối phương làm ra.

Hứa Thảo tự nhiên là đồng ý, vội vàng đi ra bên ngoài từ lâu, lôi kéo Phú Quý đi mua nguyên liệu, thấy nàng ra, Phú Quý liền hỏi: “Nương tử, thế nào rồi?”

“Đã xong, nhưng phải chờ ta mua chút nguyên liệu làm mẫu một lần cho họ xem.”

Phú Quý nghe vậy khẽ gật đầu, cũng không để ý lắm, dù sao cũng chỉ là một món ăn, có thể bán được bao nhiêu tiền chứ, miễn thể từ hắn thấy vui thì hắn cũng chiều theo ý nàng.

Hứa Thảo lôi kéo Phú Quý kích động chạy đi mua nguyên liệu phối Thập Tam Xuân và nguyên liệu dùng để làm lapis xường.

Sau đó quay lại từ lâu, lần này Phú Quý và Miêu Miêu cùng đi vào, Miêu Miêu tò mò, đôi mắt nhỏ nhìn khắp mọi nơi. Phú Quý chưa bao giờ cư xử hòa nhã với người xa lạ, mặt lạnh đi theo sau Hứa Thảo, dáng người hắn lại cao to, nhìn qua cứ như một khối ca lạnh lùng.

Hứa Thảo viết xuống phương thức cho chường quây, ông ta đưa tay nhận lấy, xem xét một lượt xong mới lấy ra một trăm lượng đưa cho Hứa Thảo. Phú Quý nhìn đến một trăm lượng kia liền ngây người, đây là... chuyện gì đang xảy ra?

“Chường quây, bây giờ ta sẽ làm mẫu một lần ông hảo hảo xem.”

Hứa Thảo hỏi mượn chường quây một ít bột mì thô đem ruột heo rửa sạch, lại mang thịt ba chỉ ra cắt nhỏ, mấy thứ khác cũng chuẩn bị xong xuôi, rồi đem những nguyên liệu dùng chế Thập Tam Hương nghiền nhỏ, trộn lại thành một hỗn hợp, sau đó cho vào thịt ba chỉ cắt nhỏ trộn đều. Chờ năm mươi phút cho ngấm gia vị, bắt đầu nhồi vào ruột. Nhồi cái này khá mất thời gian, Hứa Thảo lại phải làm chậm cho chường quây xem. Một lúc sau, cô đưa đoạn lapis xường mới làm xong cho chường quây, nói:

“Cái này mang đi luộc lên là xong, còn loại hun khói thì hơi phiền toái chút, cách làm thì giống như khi nãy, còn phương pháp hun khói thì ta có ghi rõ ra rồi, nên không cần thiết phải làm mẫu luôn chứ?”

Chường quây cười cười, đồng ý, sau đó chăm chú nhìn vào phương thức làm Thập Tam Hương, “Tiểu nương tử, mấy thứ nguyên liệu này... này không phải đều là dược liệu sao?”

Hứa Thảo cười nói: “Đúng vậy, đây là tổ truyền bí phương của nhà ta, tuy mấy thứ này là dược liệu nhưng dùng chúng với đồ ăn đều được, không có vấn đề gì cả.”

Chường quây gật gù đầu, dường như có chút hối hận, hẳn thế nào cũng không nghĩ đến, Thập Tam Hương chính là dùng mười ba loại dược liệu phối chung với nhau. Nhưng mà, bạc thì đã sớm thanh toán xong, còn thứ Thập Tam Hương này nếu không phải do vị tiểu nương tử này nói ra thì hắn cũng không có khả năng biết được nguyên lai vài loại dược liệu thông thường này cũng có thể dùng để nấu ăn a.

Rất nhanh, khúc lapis xường kia liền được nấu chín, chường quây liền cắt ra một ít để nếm thử, hương vị đúng là không sai, lúc này mới đồng ý để Hứa Thảo ra về, tiễn chân thời điểm ông ta còn không quên nói:

“Tiểu nương tử, hai phương thức này ngươi đã bán cho chúng ta cũng không thể lại bán cho những nơi khác a.”

Hứa Thảo cười đáp: “Chường quây, ngài yên tâm đi, tuyệt đối sẽ không bán cho một nhà nào khác.”

Một nhà ba người lúc này mới đi ra khỏi từ lâu.

Hứa Thảo cảm thấy rất vui vẻ, nàng đều không nghĩ đến thứ này có thể bán được tận một trăm lượng bạc. Phương thức làm Thập Tam Xuân này nếu vị chường quây kia không mua thì nàng cũng không giấu diếm được lâu, chỉ cần là người có kinh nghiệm, thử qua một chút là nhận ra những dược liệu dùng trong đó. Hơn nữa cách bán dứt đi thể này vừa kiếm được nhiều bạc lại vừa đỡ phiền toái.

Phú Quý trong lòng cũng không ngừng rung động, thê tử của hắn thật giỏi, dùng mấy khúc lạp xương vậy mà buôn bán lời một trăm lượng bạc. Không chỉ như vậy, hắn còn cảm thấy có chút mất tự nhiên, kiếm tiền nuôi gia đình không phải là trách nhiệm của nam nhân sao? Vậy mà bây giờ còn cần thê tử của hắn ra ngoài kiếm tiền. Không được, hắn nhất định phải chăm chỉ săn thú, kiếm nhiều tiền hơn nữa, làm cho thê tử của hắn không cần phải bận tâm về việc này nữa.

Bạn đang đọc truyện *Nông Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34

Hai mắt Hứa Thảo tỏa sáng lấp lánh, trên người nàng đang có tận một trăm lượng bạc a, nàng đều cảm thấy chỗ cất số bạc kia có chút nóng bỏng. Quay sang Phú Quý, Hứa Thảo kích động nói:

“Tướng công, trở về chúng ta tìm mua một miếng đất trong thôn, xây mấy gian nhà rồi chuyển ra bên ngoài sống có được không?”

Phú Quý gật gật đầu đáp: “Được. Sau khi trở về ta sẽ nói với cha một tiếng, vốn chúng ta cũng đã để dành được một ít, giờ nàng bán phương pháp hai món ăn này kiếm lời không ít, ta ước lượng xây mấy cái gian phòng cũng tầm khoảng hai mươi lượng, số còn lại nàng cất kỹ chính mình thích mua gì thì mua, sau này ta sẽ cố gắng săn thú kiếm tiền lo cho nàng và Miêu Miêu.” Giọng của hắn có chút rầu rĩ.

Hứa Thảo cười tươi đáp: “Được a, chúng ta xây phòng xong cũng không phải chi tiêu gì nhiều nên đều để dành hết sau này cho Miêu Miêu làm của hồi môn.”

“Ừ, đến lúc đó nàng sinh vài đứa bé, ta cố gắng kiếm tiền nuôi chúng ăn ngon, mặc tốt.” Phú Quý nhếch miệng nở nụ cười nói.

Mặt Hứa Thảo nhanh chóng đỏ lên, hai người hiện tại còn chưa có viên phòng mà hắn đã nghĩ đến việc nàng sinh em bé rồi, vì xấu hổ nên Hứa Thảo sắc giọng nói: “Ta... chúng ta mau đi về thôi, trời cũng sắp tối rồi.” Vì tốn nhiều thời gian trong tù lâu nên giờ trời cũng sắp tối đành phải về, chứ nàng còn dự định đi dạo chợ mua chút này nọ nữa.

Miêu Miêu đi theo bọn họ cả một ngày, mệt mỏi liền ghé vào vai Phú Quý ngủ say. Phú Quý đành phải ôm bé trở về.

Về đến nhà, chẳng mấy chốc trời đã đen thui, Hứa Thảo buôn bán lời nhiều bạc, trong lòng vô cùng vui vẻ. Dùng dầu chiên vài cái bánh bột ngô, một nhà ba người ăn xong liền đi nghỉ ngơi sớm.

Miêu Miêu rất nhanh đã ngủ say, Hứa Thảo vẫn còn trong cảm xúc hưng phấn, đốt đèn, lấy ra một tờ giấy dùng than viết lên.

Phú Quý tò mò hỏi: “Nương tử, nàng đang viết cái gì thế? Cả ngày nay nàng cũng mệt rồi, còn không mau đi ngủ.”

Hứa Thảo ngồi trên ghé, chăm chú viết, nghe Phú Quý nói cũng không có ngẩng đầu lên, khẽ đáp:

“Ta đang tính thử xem xây nhà hết bao nhiêu tiền, tướng công, chàng nghĩ chúng ta có nên dùng gạch nung đỏ lát nền không? Ừm... một gian phòng khách, ba gian phòng ngủ, một gian phòng bếp, một gian tạp phòng, phía trước thì xây kín lại vừa vặn thành một cái viện nhỏ. Mặt sau chúng ta cũng lát gạch làm sân, đào thêm một cái hồ để trữ thức ăn. Đúng rồi, mấy cảnh nho rừng chàng lấy về cho ta ngày hôm qua có thể trồng hai bên sân trước, làm một cái giàn cho chúng leo, tầm ba bốn năm sẽ có trái cho chúng ta ăn, à, xuyết chút nữa thì quên, ta còn muốn nuôi vài con heo, gà, thỏ a. Chúng ta nên xây một cái chuồng heo, chuồng gà và chuồng thỏ ở phía sau nhà.”

Càng nói Hứa Thảo càng cảm thấy hưng phấn. Kiếp trước và kiếp này mơ ước lớn nhất của nàng là có được một căn nhà nhỏ của riêng mình, sân trước trồng nho, khai hoang nhiều mẫu đất trồng lương thực, rau củ, không ngờ rốt cuộc nàng cũng sắp có một cái nhà của riêng mình, vẫn do nàng thiết kế.

Phú Quý cười tủm tỉm nghe nàng nói, trong mắt tràn đầy nhu tình và cưng chiều.

“Tướng công, chàng thấy thế nào?” Hứa Thảo viết xong, nhin không được ngẩng đầu lên hỏi.

“Hào, nàng muốn thế nào thì làm như thế, chúng ta liền xây năm phòng. Sân trước cho nàng trồng nho, sân sau xây chuồng heo, chuồng gà, chuồng thỏ.” Chỗ ở của cả đời nên hắn cũng hy vọng làm tốt tốt một chút.

Hứa Thảo tính tới tính lui vài lần, xây năm gian phòng tầm ba mươi lượng bạc, do nàng muốn dùng gạch lát sân nên hơi tốn kém chút, tuy nhiên vẫn nằm trong mức nàng cảm thấy được. Tính xong, Hứa Thảo liền thu dọn giấy, rồi cùng Phú Quý leo lên giường ngủ. Một đêm không mộng mị.

Ngày hôm sau thức dậy, Phú Quý ở trong sân cùng Dương lão cha thương lượng chuyện xây nhà.

“Cha, con nghĩ cùng lý chính nói mua một miếng đất nhỏ trong thôn, làm mấy gian phòng ở, sau đó con cùng thê tử chuyển ra bên ngoài sống.” Phú Quý bụng chén lớn, một bên vừa ăn mì sợi, một bên cùng Dương lão cha nói.

Dương lão cha sùng sốt hỏi: “Các người trên người có đủ bạc không?”

Phú Quý gật gật đầu, uống nốt ngụm nước mì cuối cùng trong bát, thỏa mãn thở ra một hơi đáp: “Dạ cũng tạm đủ.”

“Vậy thì được, các người đi đi, dù sao cũng đã phân gia, sớm hay muộn các người cũng sẽ chuyển ra ngoài ở thôi.” Dương lão cha gật đầu nói, “Đúng rồi, các người tính làm nhà kiểu gì? Bao nhiêu gian? Nếu không đủ tiền thì trước tiên làm hai gian để ở cái đã, sau này dành tiền rồi xây tiếp.”

Phú Quý cười đáp: “Cha, người không cần lo lắng, bạc con đã để dành đủ. Con tính xây năm gian làm thành một cái tiểu viện nhỏ, trước sau đều làm sân.”

“Cái gì? Vậy ít nhất cũng tốn mấy chục lượng bạc a, Phú Quý, các người có đủ sao?” Dương lão cha sùng sốt một lát, sau đó nghĩ nghĩ, lại nói: “nếu không đủ, ta đi tìm nhị thúc, tam thúc các người mượn họ chút tiền.”

Dương lão cha vừa nói xong, Trần thị trốn trong phòng nghe lén lập tức chạy vội ra ngoài, tức giận nói với Dương lão cha: “Ông già, ông nói cái gì? Phòng của chúng ta ở sắp hư đến nơi, mỗi khi mưa to đều bị dột còn không dám sửa lại, vậy mà ông thì hay rồi, còn muốn vay tiền giúp hắn xây phòng, sao ông có thể ngu ngốc vậy chứ.” Trần thị cảm thấy rất bức mình, bà ta thầm nghĩ khẳng định là do con tiểu tiện nhân kia thì thầm bên tai làm cho Phú Quý tìm lão già thương lượng chuyện xây phòng, sau đó giả vờ nói bạc không đủ, khiến lão già đi mượn giúp bọn hắn. Hừ! bọn hắn nghĩ tốt đẹp quá ha, có bà ta ở đây, tiểu tiện nhân kia đừng mơ đào được một văn tiền nào từ người lão già.

Đang ở trong bếp Hứa Thảo cũng nghe thấy, nàng cười lạnh một tiếng, bước ra, nhìn về phía Trần thị nói: “Nương, người đừng bận tâm, ta cùng với Phú Quý cũng để dành đủ bạc xây nhà, mấy chục vạn lượng vẫn có thể trả, không nhọc người cùng cha lo lắng.”

Trần thị miệng há hốc nhìn Hứa Thảo, tinh thần thất lạc thầm nghĩ... này... tiểu tiện nhân này nói cái gì? Mấy chục lượng? Bọn họ thế nhưng có thể bỏ ra mấy chục lượng để xây nhà ở?

“Người... các người lấy bạc ở đâu?”

Hứa Thảo cười đáp: “Chúng con buôn bán kiếm được a.”

Trần thị bị nàng chọc tức, ghen một bụng khí.

Dương lão cha nghe vậy, cũng không nghĩ nhiều, gật đầu nói: “Vậy thì tốt, bạc có đủ, vậy các người nhanh chóng mua đất xây nhà đi, có chuyện gì khó khăn thì cứ nói với ta.”

Thẩm thị cùng huynh đệ Dương gia nghe Phú Quý sắp xây nhà mới đều đi sang chúc mừng. Thẩm thị lôi kéo Hứa Thảo cười tủm tỉm nói: “Đại tẩu, thật sự là chúc mừng hai người, vài hôm nữa hai người có nhà mới, ta nhất định phải thường xuyên qua làm phiền mới được.”

Hứa Thảo cũng cười đáp lại:

“Được. Đến lúc đó người mang theo Quân ca nhi qua ở lại mấy ngày cũng không có vấn đề gì.”

Thẩm thị lại lôi kéo Hứa Thảo nói vài câu, sau đó mới nhỏ giọng hỏi: “Đại tẩu, hai người có thật là để dành đủ bạc? Nếu là thiếu cũng đừng ngại lời nương nói, ta tìm Đại Bàng nói một chút, hẳn là có thể cho các người mượn đỡ một ít.”

“Nhị đệ muội, người yên tâm đi, thật sự là đủ mà, ngày hôm qua ta đi lên trấn bán phương pháp làm lạp xưởng cho một từ lâu, lúc đầu dự tính chắc cũng chỉ được tám hai, ba lượng, nhưng không nghĩ đến bán được hơn hai mươi lượng bạc, vừa vụn đủ xây một cái nhà ở.” Hứa Thảo không phải là không tin Thẩm thị, nhưng nàng nghĩ bản thân có bao nhiêu tiền cũng không nhất thiết phải nói rõ với người khác. Lúc không có tiền thì tốt đẹp, đến lúc chi vì đồng tiền mà sút mẻ tình cảm thì không hay.

Thẩm thị nghe vậy, nhất thời cũng yên tâm trả lời:

“Vậy thì tốt rồi. Nhưng mà đại tẩu a, tẩu cũng thật lợi hại, tự nghĩ ra món ăn mà cũng có thể kiếm nhiều tiền như vậy. Nương bây giờ có lẽ đang hối hận xanh ruột vì cho hai người ở riêng đấy.” Thẩm thị nói xong không phúc hậu nở nụ cười.

Sau đó Hứa Thảo cùng Phú Quý đi tìm lý chính, gặp ông ta hai người nói ra ý định mua đất, lý chính tự nhiên là đồng ý. Trong thôn cũng có vài miếng đất có vị trí khá được, Hứa Thảo quyết định mua miếng đất ở gần cửa thôn, cách Dương gia mấy trăm mét, vị trí này được tường cửa thôn bao vây, vừa vụn gần cửa thôn có một đám đất để không, nếu muốn phơi nắng gì đó cũng tiện.

Tiếp lại còn phải đi lên quan phủ lấy khế đất, công văn, cũng mất mấy ngày thời gian, mua miếng đất này cộng với tiền làm giấy tờ lung tung cũng hết bảy lượng bạc, nhưng mà khi cầm được khế đất, công văn của riêng mình trong tay, Hứa Thảo cảm thấy mất chút bạc đó không là gì a.

Thời điểm này cũng không phải làm ruộng, Phú Quý cũng tạm ngừng đi săn, hai người tập trung lo việc xây nhà. Ở trong thôn cũng không có nhà ai bán ngói nên đành lên trấn trên mua trở về, mua gạch, ngói, các nguyên liệu khác cùng phí trở về hết hai mươi tám lượng. Do Hứa Thảo muốn dùng gạch xây tường viện xung quanh nên khá tốn kém.

Việc còn lại là tìm người làm công, thợ xây, thợ mộc trong thôn cũng có rất nhiều, người làm thuê thì không khó kiếm, Hứa Thảo trả ba mươi văn một ngày, tìm bảy người đến phụ.

Ngày mùng một tháng tư thích hợp đồng thổ, cầu tự, cưới gả, đi xa, cầu tài. Kỳ an táng. Vì là ngày lành, nên hôm nay nhà Hứa Thảo và Phú Quý chính thức khởi công.

Bởi vì không bao ăn nên Hứa Thảo cũng không phải bận bịu nấu nướng cái gì, chỉ thỉnh thoảng nấu ít nước trà mang qua cho mọi người uống giải khát. Phú Quý không đi sẵn nữa nên theo chân mọi người cùng nhau xây nhà. Nhìn tốc độ của mọi người, Hứa Thảo nhẩm tính tầm nửa tháng là có thể xây xong toàn bộ. (Jun: sao xây nhanh quá vậy?)

Nhà xây được vài ngày, Lí thị tìm đến, lúc ấy Hứa Thảo đang ở ngoài đồng thăm khu đất trồng khoai tây, sinh trưởng không tệ, mầm cây đã mọc khá cao. Lúc nàng ngẩng đầu, nhìn thấy Lí thị từ xa đi tới. Hứa Thảo liền nhanh chân đi đón bà, trong lòng nàng có chút không yên, mấy ngày nay nương chắc đã biết việc nàng xây phòng, nhưng vẫn chưa tìm nàng nói cái gì, hôm nay đột nhiên đi lại, sợ là muốn trách cứ nàng đây.

Lí thị chạy tới, nhìn Hứa Thảo, thở hổn hển nói:

“Ta tìm ngươi cả buổi, may mà gặp nhị đệ muội của ngươi bảo ngươi đi ra đồng. Đúng rồi, trong thôn nhà đang xây kia là nhà của các ngươi đúng không? Ta thấy có Phú Quý trong đó, làm cái gì xây nhà cũng không nói cho cha nương một tiếng?”

Hứa Thảo ấp úng nói: “Còn không phải sợ người nói con tiêu tiền loạn này nọ...”

Lí thị liếc nàng trắng mắt, tức giận nói: “Ta khi nào thì nói ngươi như vậy? Xây nhà cũng không báo cho người nhà một tiếng, thật làm ta tức chết. Ta xem nhà của ngươi xây cũng lớn, tốn bao nhiêu tiền? Trên người có đủ bạc không? Có hay không đi mượn người ta? Aiz, ngươi đứa nhỏ này cũng thật là, không có tiền thì xây tạm hai gian để ở cũng được a, làm gì mà xây tận năm sáu gian. Ta nghe Phú Quý nói còn tính xây tường đem sân vây lại đúng không? Trên người các ngươi rốt cuộc có đủ bạc hay không a?”

Lí thị trong lòng cảm thấy gấp gáp, vợ chồng son mới thành thân, trên người cũng làm gì có nhiều tiền, cái nhà này xây chắc tầm phải hai ba chục lượng bạc. Bà ta nghĩ đến đây đều thấy đau lòng a, thở dài, bà nói:

“Nếu như không đủ, lần trước Phú Quý đưa sinh lễ năm lượng bạc, ta đưa cho các ngươi mượn tạm, sau này buôn bán có tiền nhớ trả cho ta.”

Trong nhà tông cộng cũng chỉ có mấy lượng bạc, còn có mấy đứa nhỏ đang tuổi ăn tuổi lớn, nhị nha tam nha vài năm nữa cũng nên đính hôn, đồ cưới lại càng không thể thiếu. Nên bây giờ bà cũng chỉ có thể cho đại nha mượn năm lượng bạc thôi, muốn nhiều hơn nữa thật sự không có.

Hứa Thảo nghe vậy cảm thấy trong lòng ảm áp, nói:

“Nương, người đừng lo, con có đủ bạc mà. Trước đó vài ngày con đi lên trấn đem cách làm lạp xưởng bán, cũng kiếm được mấy chục lượng bạc, đủ để xây cái nhà này a.”

Lí thị sừng sốt hỏi: “Cái gì? Cái thứ đen thui kia mà có thể kiếm được nhiều bạc như vậy? Ngươi nhưng đừng có mà lừa ta.”

“Nương, thật sự con không lừa người, nếu không bán có tiền con cũng chẳng thể xây cái nhà như thế này có đúng không? Cho nên người đừng quan tâm quá, khi nào nhà xây xong, người cùng cha đến uống rượu tân gia là được.”

Lí thị ngẫm nghĩ một chút, cái kia tuy có chút khó coi nhưng hương vị rất ngon, nếu là bán luôn phương pháp cho người ta, sau này đại nha cũng chỉ có thể làm cho chính mình ăn, muốn đem bán cũng không được nữa. Nhưng mà cũng không sao, dù gì cũng bán được mấy chục lượng bạc rồi a.

Hứa Thảo lôi kéo Lí thị về nhà, vào phòng liền đem mười lượng bạc đưa cho bà. Số bạc này vẫn là do Phú Quý mở miệng nói nàng đưa. Hứa Thảo nghĩ trên người nàng cũng còn tầm sáu mươi lượng nên cho mười lượng cũng không có gì. Hơn nữa chờ thu hoạch khoai tây, nàng lại khuyên nương trồng, thừa dịp thời gian còn lại trong năm cũng có thể kiếm thêm chút bạc.

“Nương, số bạc này người lưu trữ cho nhị nha tam nha làm đồ cưới, người đừng có mà dùng toàn bộ cho Tiểu Sơn, biết không?”

Lí thị đang do dự cầm lấy bạc, nghe nàng nói xong, lập tức vron tay néo Hứa Thảo mấy cái, bực mình nói:

“Chẳng lẽ trong lòng ngươi, ta chính là một người không hiểu lý lẽ như vậy sao? Nhị nha tam nha đều là nữ nhi của ta, đến lúc đó ta cũng không bạc đãi các nàng. Trước kia là không còn biện pháp nào mới phải ủy khuất đem ngươi gả cho Phú Quý, bây giờ xem các ngươi sống tốt, ta cũng an tâm, bằng không sẽ áy náy đến chết a.”

Hứa Thảo nhỏ giọng nói:

“Được rồi, được rồi. Người nhanh chút về đi, mắt công lát nữa mẹ chồng con nhìn thấy lại không vui. Mấy ngày nay mặt mũi bà ta lúc nào cũng cau có, khó chịu, con sợ bà ta lại gây sự.” Hiện nay nếu có thể tránh Trần thị, nàng cất lực tránh. Tuy nói nàng không sợ, nhưng nếu nháo lớn ra thủy chung đều không tốt.

“Có gì mà phải sợ bà ta chứ?” Lí thị than thở một tiếng mới chịu xuất môn trở về.

Mới ra đến cổng, hai người liền gặp Trần thị đang đi tới, gương mặt Trần thị đúng như những gì Hứa Thảo nói, khó chịu vô cùng. Trần thị nhìn thoáng qua bao bố nhỏ trong tay Lí thị, sắc mặt càng thêm khó coi hơn, hừ hừ mấy tiếng.

Lí thị liếc mẹ ta trắng mắt mấy cái mới chịu đi về.

Lí thị vừa ra khỏi cửa, Trần thị liền hỏi Hứa Thảo:

“Người cho nương người tiền có phải không? Người rút cuộc có gả đến Dương gia chúng ta hay không đây? Nếu gả cho nhà chúng ta thì là người nhà chúng ta, làm sao có thể lấy tiền Dương gia cho nhà mẹ đẻ của người như vậy a.”

Hứa Thảo cũng nổi giận nói:

“Nương, con cho nương con bạc thì sao? Bạc kia là do con cực khổ kiếm được, cũng không phải của người. Chúng ta đã phân gia rồi, chuyện của con và Phú Quý người cũng đừng quản. Về phần bạc của con, con muốn dùng nơi nào thì kệ con, người đừng có quan tâm, cùng người không có chút quan hệ gì cả.”

Bà bà này cả ngày chỉ biết nhớ thương tiền của người khác, thật sự chộc người phiền.

Trần thị sắc mặt càng trở nên tím tái, đang muốn chỉ vào Hứa Thảo mắng thì Lí thị vừa mới đi khỏi vòng về, nhìn thấy Trần thị dùng tay chỉ vào con mình, tức giận mắng:

“Người chỉ cái gì mà chỉ. Ai cho phép người chỉ vào khuê nữ nhà ta. Người làm mẹ chồng mà không biết làm gương cho con dâu, cả ngày chửi mắng lug tung, người không xấu hổ, nhưng ta đây cảm thấy xấu hổ thay cho người đó.”

Trần thị bị Lí thị chửi ghen một bụng tức, không nói nên lời, sau đó cũng đưa tay chỉ về Lí thị mắng.

Thẩm thị và Tiểu An ở trong phòng nghe thấy, vội chạy ra khuyên, đem hai người tách ra, Thẩm thị quay sang Hứa Thảo nói:

“Đại tẩu, tẩu đưa Lí thẩm về trước đi.”

Lúc này Hứa Thảo mới lôi kéo Lí thị đang nổi giận đứng đứng đi về, cả dọc đường Lí thị đều vừa đi vừa mắng Trần thị, nước miếng văng tứ tung, càng mắng càng hăng.

Bạn đang đọc truyện *Nông Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35

Hứa Thảo cười hi hi nói:

“Được rồi nương, đừng mắng nữa, người có mắng bao nhiêu bà ta cũng không nghe thấy thì mắng làm gì cho đau họng chứ.”

Lí thị hừ một tiếng nói:

“Ta đem người gả cho con lớn nhà bà ta làm thê tử, chứ không phải là làm kẻ cho bà ta trút giận. Cho tới bây giờ ta chưa từng thấy qua một người không biết xấu hổ như thế, thật đúng là không biết ngượng, làm mẹ chồng mà không biết làm gương cho con cháu, bà ta không sợ sau này gặp báo ứng?”

Lí thị tuy là có chút tham món lợi nhỏ, lại hay nóng giận, keo kiệt chút, nhưng có nhiều phương diện thì suy nghĩ khá thoải mái. Sau này nếu Tiểu Sơn cưới vợ, bà sẽ không đối xử khó khăn với con dâu như vậy. Trần thị kia cũng không chịu ngấm lại, bà ta đối đãi với con dâu như thế, không sợ sau này già đi, con dâu bà ta sẽ đối xử với bà ta giống vậy hay sao.

“Người cũng là, tính tình quá mức hiền lành, cũng may người và Phú Quý sắp chuyển ra ngoài ở riêng, sau này không ở chung dưới một mái nhà, như thế cũng không có gì phải lo sợ.” Lí thị thở dài nói, “Về sau nếu bà ta dám tìm các người gây chuyện, người cũng không cần nể nang gì cả.”

Hứa Thảo gật đầu đáp: “Nương, con biết rồi.”

Đưa Lí thị về đến nhà, Hứa Thảo liền quay lại Dương gia, Trần thị không biết đi đâu rồi, trong nhà chỉ có Tiểu An đang trông Miêu Miêu cùng Quân ca nhi, tất cả mọi người cũng đều không ở.

Tiểu An nhìn thấy Hứa Thảo, cười nói:

“Đại tẩu, tẩu đã trở lại sao? Chuyện vừa rồi quả thật xin lỗi tẩu và thẩm, tẩu cũng đừng có so đo với nương, tính tình của bà vẫn luôn như vậy.”

Miêu Miêu nhìn thấy Hứa Thảo, cười tủm tỉm chạy lên, Hứa Thảo đưa tay ôm bé, quay sang Tiểu An cười đáp:

“Không sao đâu, ta không để bụng gì cả. À, mọi người đi đâu hết rồi?”

“Đều đi ra ruộng, chỉ có muối ở nhà trông hai đứa bé này.”

Hứa Thảo gật gật đầu, lại nói thêm mấy câu với Tiểu An, sau đó nắm tay Miêu Miêu đi về phía nhà đang xây của bọn họ. Mỗi ngày trả ba mươi văn tiền nên mọi người đều ra sức làm việc. Hàng ngày Hứa Thảo chỉ cần đưa qua chút nước uống, thời gian còn lại cũng chẳng làm gì, không trông chừng Miêu Miêu thì đi ra ruộng xem hoa màu mọc thế nào.

Vài người trong thôn đôi khi cũng đi ngang qua, liền tò mò hỏi Phú Quý vài câu.

“Phú Quý à, cái nhà này làm hoàn thiện chắc cũng tầm vài chục lượng bạc đúng không? Ngươi tiểu tử này thật đúng là phúc khí a, mới cưới được vợ giờ lại chuẩn bị có nhà lớn để ở, chắc chắn, sau này cũng không còn phải buồn lo gì nữa a.”

Phú Quý khẽ cười đáp: “Tạ đại thúc khích lệ.”

“Ha ha! Ngươi thật là, ai khen ngươi cơ chứ. Phú Quý à, mấy chục lượng bạc này là từ nơi nào có a? Ngươi mới cưới vợ xong, có chăm chỉ săn thú cũng không đến mức để dành được nhiều như vậy đi?”

Phú Quý suy nghĩ một chút rồi đáp: “Để dành được một ít, lại mượn một ít.”

Mặc kệ người khác hỏi như thế nào hắn đều trả lời như vậy. Mọi người nhìn thấy hắn một bộ kín như bưng, biết có hỏi cũng không nói rõ cái gì, liền rời đi.

Nhiều người lại ra sức làm nên chỉ tầm hơn hai mươi ngày toàn bộ căn nhà liền xây xong. Các phòng ốc đều dựa theo yêu cầu của Hứa Thảo làm nên, nhà vệ sinh cũng được xây thật xa phía sau viện, được thiết kế khác biệt với mọi nhà, có chút giống với nhà vệ sinh ở các vùng quê thời hiện đại, kiểu ngồi, bên dưới được xây dựng một cái hầm để đựng phân. Trong nhà vệ sinh có một cái bồn lớn để đựng nước, mỗi lần đi xong có thể dùng nước rửa sạch sẽ. Như vậy cho dù vài ngày mới chùi rửa cũng không có mùi gì khó chịu. Về phần hố phân thì đào ở bên ngoài tường viện, bên trên dùng những tấm ván to che đậy lại. (Jun: ná ơi đang ăn mà edit đoạn này chỉ muốn phun com(T_T))

Chuồng heo thiết kế cũng tương tự như vậy, nhằm giữ được không gian sạch sẽ, heo sẽ mau lớn, ngoài ra thịt heo cũng sẽ thơm ngon hơn.

Nhà xây xong rồi nhưng còn phải chờ vài ngày nữa mới có thể chuyển vào ở. Hứa Thảo và Phú Quý vẫn còn phải ở tạm tại Dương gia, từ lần trước Lí thị cùng Trần thị cãi nhau sau, Trần thị sắc mặt vẫn khó chịu nhưng không dám tìm Hứa Thảo gây sự nữa.

Mấy ngày qua Hứa Thảo cùng Phú Quý thường xuyên lên trấn mua đồ dùng cho nhà mới và thức ăn để làm tiệc tân gia, bánh kẹo, pháo nổ...

Đầu tháng năm có một ngày tốt thích hợp cho việc rời nơi ở, nên vừa qua giờ mọ, Phú Quý và Hứa Thảo bắt đầu đốt pháo ở trước cổng nhà mới, chẳng mấy chốc tiếng pháo nổ bùm bùm vang lên nghe rất vui tai.

Tân gia cũng không mời quá nhiều người, chỉ có vài người thân thiết mà thôi, như một nhà Lí thị, Dương gia, nhị thúc tam thúc của Phú Quý, đại cữu cùng tam cữu và hai cái bửu ca, bửu muội của hắn cũng đến. Vài người giao tình tốt với hai người bọn họ trong thôn cũng được mời đến, một nhà đồng người vô cùng náo nhiệt. Bên trong sân bày ba cái bàn, các nam nhân giúp chuyển đồ đạc, nữ nhân thì giú đỡ nấu ăn.

Đốt pháo xong, Hứa Thảo liền đi xuống bếp bắt đầu chuẩn bị đồ ăn cho trưa nay, Lí thị, Thẩm thị, Mã thẩm, Xảo Nhi đều ở trong bếp hỗ trợ. Qua một lát đại cữu nương của Phú Quý và Trần Như cũng tiến vào giúp đỡ.

Lí thị cùng Thẩm thị lo thái đồ ăn, Xảo Nhi thì nhóm lửa. Hứa Thảo nhìn thấy hai người tiến vào liền cười nói:

“Đại cữu nương, biểu muội, ở đây cũng đủ người làm rồi, hai người ra bên ngoài ngồi nghỉ ngơi đi.”

Đại cữu nương Mã thị là một phụ nhân trung niên tuổi tầm bốn mươi, có thể do làm ruộng nhiều năm nên da dẻ hơi đen, hơi gầy yếu, nhưng lại có một bộ dạng khá khôn khéo. Mã thị cười tủm tỉm đi đến bên Hứa Thảo nói:

“Ôi, ngươi chính là thê tử của Phú Quý đúng không? Thật xinh đẹp lại trắng trẻo, nhất là đôi mắt này thật sáng, vừa đen vừa tròn, khó trách Phú Quý yêu thương ngươi như vậy. Hi hi! Không giống có người có tặng không cũng chẳng ai muốn.”

Lời này vừa nói ra, Trần Như đứng bên cạnh mặt liền đen. Hứa Thảo về mặt vô tội, thầm nghĩ, đại cữu nương a, ngươi châm chọc người khác nhưng vì sao lại lôi ta vào chứ?

Lí thị cùng Thẩm thị liếc nhìn nhau một cái, không nói chuyện, tiếp tục nhặt rau, rửa rau. Hứa Thảo cũng không tiện nói gì, đem đồ ăn bỏ vào nồi hấp.

Mã thị đi đến chỗ Xảo Nhi cười nói: “Tiểu nha đầu, ngươi đi ra ngoài chơi đi, để ta đến phụ nhóm lửa cho.”

Xảo Nhi ngượng ngùng đáp: “Không cần đâu đại thẩm, mình con làm được rồi.”

Mã thị không còn cách nào khác đành phải đi phụ Lí thị và Thẩm thị sơ chế nguyên vật liệu. Mã thị là người nói nhiều, luôn miệng lái nhai:

“Ai nha, Trần Như, ngươi còn đứng đó làm cái gì a? Nếu không tính phụ thì đi ra ngoài đi, đừng có ngồi ở trong này, thêm chật chội.”

Trần Như sắc mặt ngày càng khó coi, quay sang Hứa Thảo hỏi:

“Biểu tầu, có gì cần muội hỗ trợ không?”

Không đợi Hứa Thảo trả lời, Mã thị đã nhú mào cướp ngang nói:

“Ngươi đi phụ giúp còn phải hỏi nương tử Phú Quý? Không nghĩ làm thì nhanh đi ra ngoài.”

Trần Như bị Mã thị nói cho không chịu nổi, trừng mắt liếc bà ta một cái, hốc mắt đỏ lên, nổi giận ùng ùng chạy ra ngoài. Mã thị khinh miệt xì một tiếng: “Đồ không biết xấu hổ.”

Cả một phòng người đều im lặng, cái gì cũng chưa nói, chỉ có tiếng đồ ăn sôi sùng sục phát ra.

Hứa Thảo lúc này mới hiểu rõ cuộc vì sao ở thời điểm gần năm mới nhưng Trần Như vẫn muốn đến Dương gia, phỏng chừng trốn tránh chuyện ngày ngày bị mả mai, châm biếm đi.

Trong nồi, thịt lợn rừng kho tàu đã chín, Hứa Thảo lại nhanh nhẹn làm vài món ăn khác. Đồ ăn đãi khách cũng rất phong phú, so với bữa cơm đầu năm của những gia đình bình thường khác còn phong phú hơn. Một bàn toàn những món ăn thôn quê có thịt, có cá, ngoài ra còn có vài món ăn khác do Hứa Thảo mua được ở trên trấn.

Bận rộn đến tận trưa, ba bàn đồ ăn mới hoàn tất, các nữ nhân bụng đồ ăn lên bàn, xong xuôi họ ngồi xúm lại một bàn, hai bàn còn lại toàn là nam nhân. Phú Quý còn mua sẵn chút rượu từ trên trấn cho mọi người ăn uống tận hưởng.

Cũng không bày vẽ gì lắm, Phú Quý đứng lên nói vài lời cảm tạ, sau đó bắt đầu ăn.

Hứa Thảo ôm lấy Miêu Miêu đút cho bé ăn trước, Mã thị nhìn thấy thế, nói:

“Nương tử Phú Quý tâm địa đúng là tốt, bởi vậy Phú Quý mới thương ngươi nhiều a, còn có người, mắt cao không để ý ai, cổ tình còn là gà không đẻ được trứng, khó trách bị nhà chồng hưu.”

Hứa Thảo lặng lẽ thờ dài một hơi, vị đại cữu nương này cũng không phải là người biết điều, hôm nay là ngày vui của nhà nàng, bà ta còn luôn châm ngoai khiêu khích người khác cãi nhau với bà ta a. Nàng xem ra, bà ta không có gì ác ý với nàng, chính là xem Trần Như không thuận mắt thôi.

Trần Như bị chọc tức đến mức muốn bật khóc, nhưng lại nghĩ hôm nay là ngày vui, nàng ta nếu cũng Mã thị cãi nhau, đến lúc đó ai cũng không vui. Nàng oán hận liếc Mã thị trắng mắt, coi nàng ta như thức ăn trong miệng, nghiền răng nghiến lợi nhai.

Hứa Thảo bắt đầu đi đành phải xen vào, nói:

“Đại cữu nương, người nhanh ăn đi, một lát đồ ăn nguội lại không ngon.”

Trần thị lúc này mới hừ một tiếng, nhìn Mã thị nói:

“Đại tầu, sao tầu cứ luôn nhắm vào Như nhi vậy? Con bé cũng là chất nữ của tầu a. Hơn nữa hôm nay là ngày tân gia của Phú Quý, tầu cứ như vậy là muốn gây sự sao?”

Mã thị vội vàng kêu lên:

“Như thế nào lại quay sang nói ta gây sự? Nó không biết xấu hổ hay sao mà cứ thích trườn cái mặt đi ra ngoài, còn trách ai? Ngươi cho là ai cũng giống ngươi, tưởng đem một nữ nhân bị chồng bỏ cho con mình, ngươi có xấu hổ hay không a?”

Trần thị sắc mặt khó coi, gất lên: “Tầu... tầu nói lung tung cái gì đó.”

Mã thị cười hắc hắc đáng khinh nói tiếp:

“Ta nói lung tung chỗ nào? Nếu ngươi không có ý tưởng đó thì làm sao cho nó ở nhà các ngươi nhiều ngày như thế? Chẳng lẽ ngươi dám thề bản thân ngươi không hề có ý nghĩ này sao?”

Mã thị nói xong, khề liếc nhìn sang Hứa Thảo nghĩ thầm, nha đầu này cũng thật đáng thương, nếu Trần thị quả thực có ý nghĩ như vậy, người gặp xuôi xẻo chính là nàng a.

Bên này mọi người nói chuyện tuy có chút lớn, nhưng mà bên kia các nam nhân vừa ăn vừa uống rượu âm thanh còn lớn hơn, nên cũng không chú ý lắm đến bên này.

Hứa Thảo ngăn người, liếc Trần thị một cái, rồi vội vàng nói:

“Nương, đại cữu nương, hai người cũng đừng nói qua nói lại nữa, hôm nay là ngày tốt của tui con, kéo lại mặt vui. Hơn nữa Phú Quý tính tình thẳng, đừng cho hấn biết, nếu chuyện nháo ra ai cũng không vui, đúng không?”

Mã thị quay sang Hứa Thảo cười nói:

“Nương tử Phú Quý a, đại cữu nương không phải nhằm vào ngươi, ngươi yên tâm, ngươi là một đứa bé tốt, đại cữu nương ta thích ngươi. Đại cữu nương chính là chứng mất vài người mà thôi, được rồi được rồi, cữu nương không nói nữa, chúng ta mau ăn cơm đi thôi.”

Trần thị vốn còn muốn nói, nhưng Lí thị ngồi bên cạnh hừ một tiếng, lại liếc bà ta một cái sắc lẹm, nghĩ đến sự hung hãn của Lí thị mấy ngày trước, bà ta đành thôi.

Chút tiểu nhạc đệm này thật ra không có ảnh hưởng nhiều đến tâm trạng của mọi người, tất cả vẫn vui vẻ, hưng trí ăn uống, đại cữu nương cuối cùng cũng không nói thêm gì nữa, nói nói cười cười cùng mọi người ăn.

Bàn mấy nữ nhân ăn nhanh hơn, chỉ tầm nửa canh giờ đã xong, nam nhân do uống rượu nên lâu hơn một chút, cỡ một canh giờ. Nữ nhân ăn xong đều phụ dọn dẹp, đem chén bát rửa sạch sẽ, sau đó lấy đồ tráng miệng cùng nước trà, ngồi quây tròn lại nói chuyện phiếm.

Mã thị ăn uống thoải mái, đi vệ sinh một lần, trở lại mặt mày hơn hờ khen:

“Nương tử Phú Quý à, cái nhà xí kia là do ngươi thiết kế đúng không? Ôi, ngươi đúng là người lợi hại, sao lại có thể nghĩ ra cái đó cơ chứ, đi vệ sinh xong, dùng nước dội qua sẽ không còn mùi vị khó chịu gì nữa.”

Hứa Thảo chỉ cười cười, không đáp.

Mọi người ngồi nói chuyện phiếm, nhưng Trần thị và Trần Như đều có vẻ không được tự nhiên, nói vài câu, sau đó liền cùng nhau rời đi.

Nhìn thấy hai người đi khuất rồi, Mã thị khinh miệt, nhỏ giọng nói với Hứa Thảo:

“Nương tử Phú Quý nè, ta chính là không thích bà bà của ngươi (Jun: bà bà là dùng để gọi mẹ chồng), khi ta mới gả cho đại ca bà ta, bà ta khắp nơi kiểm chuyện với ta, nói thật đến bây giờ ta vẫn còn hận chết bà ta. Ngươi và Phú Quý đều là người có tốt, đáng tiếc bà ta bức hai ngươi ra riêng, sau này những thứ tốt bà ta cũng chẳng có phúc mà hưởng, thật là đáng đời.”

Rất nhanh, các nam nhân cũng ăn xong, mọi người đều ra về, hai người con trai của Mã thị là Trần Kim Khôi và Trần Kim Ngô có chút hơi say, vỗ vỗ bả vai Phú Quý nói:

“Phú Quý biểu đệ a, ngươi thật là không phúc hậu gì cả, lần trước hai ta giúp ngươi khai hoang, vậy mà ngươi chỉ trả cho chúng ta mỗi người năm văn tiền, còn ở trước nhiều người như vậy. Hại chúng ta mất hết thể diện a. Phú Quý biểu đệ, ngươi nói sự việc lần trước ngươi làm có thực quá đáng hay không?”

Phú Quý sắc mặt vẫn không đổi, nhếch miệng cười hàm hậu đáp: “Ai bảo hai biểu ca vụng trộm lừa dối làm gì.”

Hai huynh đệ xì một tiếng khinh miệt, có chút say đáp:

“Còn... còn không phải do nương ngươi nói a... bảo chúng ta đi qua giả vờ làm một chút rồi lĩnh tiền công thôi. A phi, ai biết được là do nương ngươi lừa chúng ta... rất... rất không phúc hậu...”

Phú Quý nghe vậy liền ngậm chặt miệng không nói chuyện.

Mã thị thấy vậy vội vàng chạy lên, néo lỗ tai hai người thô lỗ nặng:

“Các ngươi là hai cái hồn đản chết tiệt, hết ăn lại nằm, làm biếng như quỷ, bây giờ còn không biết xấu hổ mà cùng Phú Quý nhắc lại chuyện đó a, không sợ mất mặt sao? Ai bảo các ngươi không chịu cố gắng, nhìn biểu đệ của các ngươi xem, người ta bây giờ ở nhà to, còn hai người hồn đản các ngươi chỉ biết làm lão nương tức chết. Lão nương đến thời điểm nào mới được hưởng phúc của con cháu a.”

Bạn đang đọc truyện *Nông Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 36

“Ôi, ôi, nương... người đừng néo nữa a, đau chết mất...”

Mã thị tức giận lôi hai đứa con trai đi xa, phía sau đại cữu Trần Thịnh lưng còng còng đi theo. Sau khi mọi người về hết, trong nhà chỉ còn lại Lí thị, Xảo Nhi và Thẩm thị ở lại giúp đỡ dọn dẹp.

Xảo Nhi nhìn thấy Lí thị cùng Thẩm thị bận rộn, vội vàng lôi kéo Hứa Thảo ra một góc khuất ở bên ngoài, nhỏ giọng nói:

”Thảo nhi, lời đại cửu nương của ngươi khi này nói không phải là sự thật chứ? Bà bà ngươi nếu thực sự đem biểu muội của ngươi gả cho con bà ta, ta nghĩ người gặp xui đầu tiên chính là ngươi a. Nay ngươi và Phú Quý khó khăn lắm mới bắt đầu sống tốt hơn, cô biểu muội kia của ngươi chắc chắn tâm tư không tốt đẹp gì, ngươi nhớ phải lưu chút tâm tư đề phòng a.”

Giọng nói của Xảo Nhi có chút vội, hai người là bạn từ nhỏ, ở thôn này, trừ người nhà ra thì Xảo Nhi chính là bạn tâm giao của Hứa Thảo, nên biết được chuyện này không khỏi lo lắng.

Hứa Thảo nhìn Xảo Nhi gấp gấp đến toát cả mồ hôi thì bật cười ra tiếng, nói: “Ngươi vội cái gì a, chuyện của ta mà ta còn không gấp. Yên tâm đi, không có gì đâu.” Phú Quý là dạng người gì, qua mấy tháng ở chung nàng đã hiểu khá rõ.

Xảo Nhi mặt hơi đỏ, chà chà chân lúng túng nói:

”Ngươi như thế nào vẫn là cái tính tình này a, ta đều cảm thấy sốt ruột thay ngươi đó. Trước kia nghĩ đến việc Phú Quý còn có một đứa con riêng, tuổi hán lại lớn, sợ ngươi gả qua bị ăn hiếp, bây giờ nhìn ngươi sống tốt, ta cũng cảm thấy vui mừng thay. Nhưng hôm nay biết được vị biểu muội bị bỏ kia của ngươi đã từng ở lại nhà ngươi một thời gian dài như thế, trong khi bà bà của ngươi còn có suy nghĩ kia, ngươi nói có gấp hay không a?”

Hứa Thảo nhìn cười, vờ nghiêm mặt nói: “Được, được rồi, ta đều nhớ kỹ, chờ Phú Quý trở về sẽ nói với hán, làm cho hán cách xa vị biểu muội này một chút.”

Xảo Nhi lúc này mới vừa lòng gật đầu, cười tủm tỉm nói: “Ít ra phải vậy chứ, nam nhân ở phương diện này đều khá ngốc, nếu ngươi không nhắc nhở, đến lúc phu quân của mình bị nữ nhân khác chiếm mất, ngươi có hối hận đến chết cũng đã muộn a.”

”Đại nha đầu, ngươi còn không nhanh qua phụ, một đồng chén bát lớn đang chờ rửa này.” Lí thị ở trong bếp đột nhiên kêu lớn lên.

Hứa Thảo và Xảo Nhi nghe được mới cuống quýt chạy vào. Chờ rửa xong mọi thứ đã đến giờ Thân tứ khắc. Đồ ăn đãi khách, bàn của nữ nhân đa phần ăn sạch sẽ, bàn của nam nhân do có uống chút rượu nên còn thừa lại cũng khá nhiều, Hứa Thảo và Phú Quý tự nhiên đều không thể nào ăn hết nhiều đồ ăn như thế, nên nàng gói lại phần lớn đưa cho Lí thị và Xảo Nhi mang về.

Phú Quý ở bên ngoài dọn dẹp bàn ghế, đem trả những thứ mượn từ hàng xóm. Hứa Thảo dọn xong bên trong liền đi ra ngoài hỗ trợ.

Phía nam có hai gian nhà, một gian làm phòng khách, một gian là phòng ngủ của Hứa Thảo và Phú Quý, phía đông hai gian, một gian là nhà bếp, một gian làm phòng chứa đồ, phía tây hai gian, một gian cho Miêu Miêu, gian còn lại sau này có em bé sẽ dành cho bé. Sân trước, sân sau đều khá lớn, lại lát gạch sạch sẽ, gọn gàng.

Nhìn thấy Miêu Miêu ngồi ở trên giường nhìn Hứa Thảo cười ngây ngô, Phú Quý hơi đỏ mặt, ngại ngần mở miệng: “Nương tử à, nàng có cảm thấy Miêu Miêu đã lớn thì nên ngủ riêng hay không a?”

Hứa Thảo cười hi hi nhìn hán đáp:

”Nếu Miêu Miêu không khóc thì tự nhiên có thể để cho bé ngủ một mình.” Nàng sao lại không rõ hán đang nghĩ gì, bất quá, ý nghĩ này cũng không sai, Miêu Miêu cũng có chút lớn rồi, không thể nào vẫn ngủ cùng bọn họ mãi.

Lại mất thêm một canh giờ nữa mới dọn dẹp xong tất cả, đem hai con gà rừng thả vào chổng gà, thỏ rừng cũng bỏ vào chuồng. Hứa Thảo còn cố ý lột một lớp cỏ dày cho chúng nằm. Chuồng heo thì vẫn trống không, nàng dự tính vài ngày nữa đi lên trấn tìm mua hai con heo nhỏ về nuôi.

Mấy nhánh nho rừng lần trước Phú Quý mang về, Hứa Thảo mang đi trồng chỉ sống được có ba nhánh, chờ thêm một thời gian nữa có thể mang ra trồng ở trong viện. Hứa Thảo đem bánh bao còn dư của buổi trưa hâm nóng, một nhà ba người ăn tạm rồi nhanh chóng đi nghỉ ngơi.

Khẽ liếc Hứa Thảo đang ngồi rửa chân bên cạnh, Phú Quý ôm Miêu Miêu vào lòng, thấp giọng dụ dỗ:

”Miêu Miêu a, phụ thân thương lượng với con một việc có được không?”

Miêu Miêu dụi dụi mắt, ngẩng đầu, có chút buồn ngủ mông lung nhìn về phía Phú Quý nói: “Phụ thân, người nói đi.”

Phú Quý cười nói: “Miêu Miêu à, năm nay con đã ba tuổi rồi, không nên ngủ chung cùng cha nương nữa. Miêu Miêu về phòng riêng, một mình ngủ có được không?”

Miêu Miêu nhìn chằm chằm Phú Quý một hồi lâu, lại dụi mắt vài cái, khó hiểu hỏi: “Vì sao không thể ngủ cùng cha nương nữa? Miêu Miêu muốn ngủ cùng nương a.” Con nhóc này, bây giờ đã muốn nói chuyện vô cùng rõ ràng rồi a.

Hứa Thảo cố gắng ghen cười, không để ý đến hai cha con bên kia.

”Chuyện này...” Phú Quý có chút nóng nảy, gấp gấp, lại không biết nói sao cho con mình hiểu, đành quay qua liếc Hứa Thảo mấy cái, thấy nàng không đoái hoài gì đến mình, bắt đầu xuống nước dụ dỗ: “Miêu Miêu a, con nghe phụ thân nói này, nếu con chịu ngủ một mình, Miêu Miêu muốn gì, phụ thân đều cho con có được hay không?”

Miêu Miêu nghĩ nghĩ một chút, ngửa đầu trả lời: “Vậy Miêu Miêu muốn cùng nương ngủ, phụ thân làm cho nương và Miêu Miêu ngủ chung một phòng được không?”

Phú Quý choáng váng: “...”

Hứa Thảo lau chân khô, lại đem chậu nước ra bên ngoài đổ, xong xuôi mới quay lại phòng, trèo lên giường, ôm lấy Miêu Miêu, cười nói: “Miêu Miêu à, ý của phụ thân là Miêu Miêu đã lớn có thể ngủ riêng một mình a, đứa nhỏ trưởng thành mà còn ngủ cùng cha nương sẽ vô cùng xấu hổ a.”

Miêu Miêu nghiêng nghiêng đầu nhỏ suy nghĩ một chút, sau đó gật gật đầu, ôm lấy mặt Hứa Thảo, hôn lên trán nàng một cái, nhu thuận đáp: “Nương, Miêu Miêu đã hiểu, Miêu Miêu trưởng thành rồi, đứa bé khi lớn lên đều ngủ một mình có đúng hay không?”

“Đúng vậy, Miêu Miêu của nương là đứa bé thông minh nhất, ngoan nhất.”

Được khen ngợi, Miêu Miêu mặt mày hớn hờ gật đầu: “Vậy, Miêu Miêu sẽ về phòng ngủ một mình thật ngon.”

Đưa Miêu Miêu qua phòng của bé, giúp bé trải đệm, lại đắp chăn đầu vào đó, trước khi về phòng Hứa Thảo nhẹ giọng hỏi: “Miêu Miêu, vậy nương đi về phòng nha, con ngủ một mình có sợ hãi không?”

Miêu Miêu buồn ngủ, hai mắt híp lại có chút mở không ra, ấp úng nói: “Ngô... nương... Miêu Miêu muốn ngủ...”

Hứa Thảo thấy vậy mới rời khỏi phòng bé đi về phòng mình. Phú Quý đang nằm trên giường chờ nàng, thấy nàng đi vào, liền cười nói: “Nương tử, nàng thật lợi hại.”

“Trước kia ở nhà do ta chăm sóc muội muội đệ đệ, nên sẽ đỡ được Miêu Miêu thôi, được rồi, hôm nay đều mệt mỏi cả ngày, chúng ta cũng nhanh đi ngủ thôi.”

“Hảo, nàng mau lên đây đi.”

Vì là lần đầu tiên Miêu Miêu ngủ riêng, hai người vẫn có chút lo lắng, nửa đêm dậy qua phòng bé xem vài lần, thấy bé ngủ ngon không khóc nháo gì mới yên tâm.

Có thể do ban đêm tỉnh lại nhiều lần, nên sáng hôm sau Hứa Thảo dậy thì mặt trời đã lên khá cao. Nàng vội vàng rời giường, đi ra ngoài. Miêu Miêu đang ngồi trong sân chơi, có Hắc Tử cùng Tiểu Bạch nằm úp sấp bên cạnh. Tiểu Bạch nhìn thấy Hứa Thảo, phe phẩy cái đuôi chạy đến vòng quanh nàng vài vòng rồi lại chạy ra nằm cạnh Hắc Tử.

Phú Quý dùng hai cái thùng gỗ đi lấy nước từ ngoài bờ sông đổ vào trong bồn chứa nước, nói với Hứa Thảo:

“Nương tử, bây giờ chúng ta còn chưa đào giếng, nên đành dùng đỡ nước ta lấy từ ngoài sông về vậy.”

“Được, vất vả cho chàng rồi.”

Hứa Thảo đi vào trong bếp nấu bữa sáng, ba người ăn xong, Phú Quý vội vàng đi lên núi săn thú. Chờ Phú Quý đi, Hứa Thảo đóng cửa cổng, bụng chậu quần áo bẩn của hôm qua thay ra, nắm tay Miêu Miêu đi về phía bờ sông giặt.

Trong nhà có Tiểu Bạch, tường viện lại cao nên nàng cũng không có lo lắng cần người trông coi.

Xảo Nhi, Thẩm thị, Lí thị đều đang giặt quần áo ở đây. Hiện nay vì mối quan hệ với Hứa Thảo nên Thẩm thị và Xảo Nhi cũng khá thân thiết. Hai người nhìn thấy bóng dáng của nàng, vội vàng vẫy tay, Xảo Nhi kêu lên:

“Thảo nhi, qua bên này này.”

Hứa Thảo cười tủm tỉm dắt Miêu Miêu đi qua, ngồi xổm xuống, đem quần áo nhúng nước đặt lên tảng đá, bắt đầu dùng chày gỗ đánh lên.

Bên bờ sông cũng có rất nhiều đứa trẻ theo nương của chúng đến, đang tụ tập chơi cùng với nhau, Miêu Miêu ngồi cạnh Hứa Thảo có chút hâm mộ nhìn bọn chúng, Hứa Thảo thấy vậy cười nói:

“Miêu Miêu, có muốn ra chơi cùng các ca ca tỷ tỷ không? Nếu muốn đi cũng được, tuy nhiên không được đi quá xa a, bằng không nương sẽ lo lắng.”

“Dạ.” Hào hứng đáp lại một tiếng, Miêu Miêu vội vàng chạy đi.

Giặt quần áo ở bên cạnh, Lí thị nghe thấy Hứa Thảo xưng nương, liếc nhìn qua nàng một cái, nhưng cũng không nói gì. Có lẽ bây giờ bà cũng đã nghĩ thoáng hơn, cảm thấy con cháu đều tự có phúc của con cháu, nói không chừng vì Hứa Thảo đối xử tốt với đứa nhỏ này nên Phú Quý mới cảm thấy khuê nữ nhà bà tốt mà yêu thương nàng. Khuê nữ bà hiện giờ sống rất tốt, cũng không cần keo kiệt một miếng ăn với đứa nhỏ kia.

Hứa Thảo vừa giặt quần áo, vừa nói chuyện với Xảo Nhi và Nhị thẩm, bỗng nhiên truyền đến tiếng khóc của Miêu Miêu, nàng vội vàng chạy qua, nhìn thấy Miêu Miêu vừa dùng tay lau nước mắt vừa oa oa khóc lớn. Tiểu Thạch Đầu lưng đeo một cái sọt nhỏ làm bằng trúc, che ở phía trước Miêu Miêu, từ từ gần gũi với mấy đứa nhỏ tầm sáu bảy tuổi trước mặt, tức giận nói:

“Các ngươi có phải hay không ngứa da? Ai nói Miêu Miêu không có nương? Ai đẩy Miêu Miêu? Mau đi ra cho ta, bằng không ta đem các ngươi đều đánh.”

Có một đứa nhỏ trong đám không phục, chỉ vào Miêu Miêu đang ngồi khóc phía sau Tiểu Thạch Đầu nói: “Nó vốn không có nương mà, nương của nó đã sớm chạy, trong thôn ai cũng biết điều này.”

Nghe đến đó, Hứa Thảo chạy nhanh qua, ôm lấy Miêu Miêu, tức giận nói: “Tiểu Mao, ai cho ngươi nói lung tung như vậy hả? Ai nói Miêu Miêu nhà chúng ta không có nương? Ta không phải là nương của Miêu Miêu a. Ngươi nếu nói lung tung bắt nạt Miêu Miêu, cẩn thận ta đánh ngươi a.”

Đứa trẻ được gọi là tiểu Mao quát cường nói: “Ai sợ lắm a, ngươi vốn cũng không phải là mẹ ruột của Miêu Miêu mà...”

“Ngươi... tên xú tiểu tử này...” Tiểu Thạch Đầu đứng một bên không chờ Hứa Thảo phản ứng đã vọt sang, ý vào vốc đánh nhỏ bé, thân thể linh hoạt, đánh vào hông tiểu Mao mấy cái nghe bôm bốp.

Tiểu Mao oa oa khóc lớn lên, nương tiểu Mao cũng giật đồ gần đó, nghe thấy tiếng con khóc, cuống quýt chạy đến, nhìn thấy tiểu Thạch Đầu đang đuổi theo đánh con nàng ta, nàng ta tức giận, vút chày gỗ qua một bên đuổi theo tiểu Thạch Đầu la:

“Xú tiểu tử này, ngươi dám khi dễ tiểu tử nhà ta, ngươi chán sống rồi có phải hay không? Tin hay không lão nương bắt được sẽ đánh cho hông ngươi nở hoa a.”

Tiểu Thạch Đầu nghe thấy tiếng nói của nương tiểu Mao, quay đầu hướng nàng ta cười khiêu khích, sau đó nhanh chân chạy đi xa.

Tiểu Mao vốn dĩ là đứa sai, nên nàng ta cũng không dám nói gì Hứa Thảo, lôi kéo con mình, vừa đi vừa mắng:

“Ngươi là đứa ngu ngốc a, chơi ở bên cạnh lão nương không tốt hay sao, chạy qua đây xen vào chuyện người ta làm gì để bị đánh, tiểu tử kia so với ngươi còn gầy nhỏ hơn, nhưng ngươi còn không đánh lại hắn, thật mất mặt.”

Tiểu Mao nghe xong, ngừng khóc, lau khô nước mắt, âm thầm nghĩ lần sau nhất định sẽ đánh cho tên nhóc kia một trận.

Hứa Thảo cũng nhanh chóng dắt Miêu Miêu về phía bờ sông, tiếp tục giặt quần áo, cũng may bé còn nhỏ, khóc một hồi liền tự chơi như chưa có chuyện gì xảy ra. Giặt xong quần áo, Hứa Thảo bụng chầu cùng Miêu Miêu đi về nhà.

Phơi quần áo xong, Hứa Thảo vác cuốc, đeo sọt mặng theo Miêu Miêu đi ra vườn rau. Ngoài vườn có trồng cải trắng, rau hẹ, rau muống... vài loại đã có thể hái ăn được. Hứa Thảo cắt một bó rau hẹ bỏ vào trong sọt trúc, lại tìm thêm ít rau dại ở xung quanh mang về cho hai con gà rừng ăn. Dặn Miêu Miêu ngồi trông cái sọt, Hứa Thảo bắt đầu xạc củ dại, bận rộn non nửa buổi sáng, rốt cuộc cũng xong. Hứa Thảo ngẩng đầu nhìn sang Miêu Miêu thì thấy bé đang dựa vào cái sọt ngủ ngon lành.

Về nhà, mang rau dại cho gà ăn, hai con gà này đang ấp trứng, tháng trước chúng đẻ trứng, Hứa Thảo cũng không ăn hay bán mà đều giữ lại cho chúng ấp ra gà con. Đi đến gần chuồng gà, Hứa Thảo liền nhìn thấy bên cạnh gà mái đang đứng ba con gà con mới nở, chúng có chút run rẩy bầy vì hai chân yếu ớt đứng còn không vững, lông trên người đều ẩm ướt, còn gà mẹ vẫn đang tập trung sự nghiệp ấp những quả trứng khác của mình.

Hứa Thảo hơi ngần ngại sừng sốt, nàng quên tính ngày, hóa ra hôm nay chính là ngày trứng nở a. Nhìn thấy trứng nở ra gà con, Hứa Thảo kích động, kéo theo Miêu Miêu chạy tới xem. Hai mẹ con ngồi xổm trước ổ gà nhìn chăm chăm mấy con gà nở canh giờ.

Mãi cho đến khi Miêu Miêu nói đói bụng, Hứa Thảo mới mang những quả trứng bị hỏng, không nở ra gà con chiên lên cùng rau hẹ, lại nấu nồi canh, hai mẹ con cùng nhau ăn cơm trưa.

Bạn đang đọc truyện *Nóng Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37

Mới edit xong còn chưa kịp chỉnh sửa câu cú lại nữa, thôi kệ, cứ post lên, mai một rảnh sửa sau hen. Có chỗ nào câu văn không mượt mọi người thông cảm hén.)))

Hai người ăn xong lại chạy ra xem gà con nở, thậm chí Hứa Thảo còn nhìn chính xác được cảnh tượng hai con gà con phá vỏ trứng chui ra, vô cùng kích động. Chờ buổi tối Phú Quý đi săn về, nàng hào hứng lôi kéo hắn chạy tới xem gà con vừa nở.

Phú Quý cười nói: “Chỉ có mấy con gà con như vậy mà cũng khiến nàng vui vẻ thế ư? Ngày mai ta cùng nàng đi lên trấn mua thêm vài con nữa, không phải nàng muốn nuôi heo sao, chúng ta tiện thể mua hai đầu lợn con về nuôi luôn.”

Hứa Thảo nghe vậy tất nhiên là vô cùng đồng ý. Sáng sớm hôm sau, một nhà ba người cùng nhau đi lên trấn. Miêu Miêu đối với chuyện nhà mua heo con và gà con thì vô cùng tò mò, dọc đường về đều xoay quanh chúng tròn mắt nhìn.

Hứa Thảo cũng rất vui vẻ khi nhìn một rổ gà con và hai con heo nhỏ cạnh Phú Quý. Miêu Miêu nhìn hai con lợn con, hưng phấn hỏi: “Nương, phụ thân,

hai con heo con này tên gì nha? Miêu Miêu có thể tự đặt tên cho chúng có được hay không?”

”Được a, Miêu Miêu muốn đặt tên gì nào?”

Miêu Miêu nhìn hai con heo vô cùng nghiêm túc suy nghĩ, qua nửa ngày, liền chỉ vào heo con màu đen nói: “Con này gọi là A Đại.” Lại chỉ vào con heo trắng còn lại, “Con này là A Tiểu.”

Hứa Thảo cười tủm tỉm phụ họa: “Hào, vậy chúng ta sẽ gọi chúng là a đại và a tiểu.”

Mua heo và gà con xong, lại mua thêm một chút gạo và bột mì, hiện nay Hứa Thảo có trong tay hơn năm mươi lượng bạc nên sẽ không ỳ khất bản thân, mua chút gạo trắng cùng bột mì, lại mua thêm gạo lức và bột mì thô. May mắn trước đó bọn họ có mượn xe trâu của nhà người ta chứ nếu không làm sao khiêng về hết. Phú Quý ngồi ở phía trước đánh xe, Hứa Thảo và Miêu Miêu ngồi ở phía sau xe, xung quanh là mấy thứ linh tinh hôm nay mua được.

Hứa Thảo đang cùng Miêu Miêu nói nói cười cười, Phú Quý thì tập trung đánh xe ở đằng trước, bỗng nhiên ven đường truyền tới một trận tiếng gào vô cùng thương tâm.

”Tướng... tướng công!”

Hứa Thảo giật mình, hướng đến nơi phát ra tiếng nhìn xem, lúc Phú Quý nghe thấy giọng nói này, mày nhú chặt, đen mặt.

Hứa Thảo mờ mịt nhìn một nữ nhân ăn mặc rách dưới chạy từ chợ bên kia bỏ nhào vào bên cạnh Phú Quý, thậm chí còn muốn dùng tay bắt lấy cánh tay Phú Quý nhưng bị hấn né được.

”Tướng... tướng công, chuyện gì thế này?” Hứa Thảo ngạc nhiên hỏi, đứng một bên Miêu Miêu mặt mũi cũng ngạc nhiên nhìn tình huống này.

Nàng hỏi xong, lại quay qua nhìn nữ nhân gầy yếu kia, cả người bẩn thỉu, rách rưới. Nữ nhân này cũng cùng lúc nhìn sang Hứa Thảo, vẻ mặt ngạc nhiên, sau đó nàng ta mang vẻ mặt không thể tin được nhìn về Phú Quý hỏi:

”Tướng... tướng công, chàng... chàng thế nhưng đã cưới thê tử khác?”

Hứa Thảo nhú nhú mày, cảm thấy đã hiểu được một chút chuyện gì đang xảy ra. Nữ nhân này có lẽ chính là mẹ ruột của Miêu Miêu, là người thê tử bỏ trốn của Phú Quý, nhìn bộ dáng nàng ta lúc này, sợ là sống không tốt, một đường ăn xin trở về.

Phú Quý nhìn nữ nhân kia, cau mày, lạnh lùng nói:

”Thích thị, ngươi không cần gọi lung tung, ta không phải là tướng công của ngươi, thê tử của ta chỉ có một người thôi, mà người này mới chính là thê tử của ta.” Vừa nói vừa kéo Hứa Thảo đang đứng bên cạnh, khẽ cười với nàng, rồi nhanh chóng quay qua Thích thị nói tiếp: “Lúc trước ngươi chê nghèo ham giàu, vứt bỏ nữ nhi mới sinh, bỏ trốn cùng người khác, lý chính đã xóa hộ tịch của ngươi rồi, bây giờ ngươi không phải là người Chương Hà thôn, cũng không phải là con dâu Dương gia nữa. Tự mà giải quyết cho tốt cuộc sống của chính mình đi.”

”Tướng... tướng công.” Thích thị nghe xong liền vội vàng, hoang mang bày ra bộ dạng ỳ khất, vô cùng đáng thương nói: “Tướng công, ta đã biết sai rồi, chàng tha thứ cho ta một lần có được hay không? Sau này ta cũng không dám nữa.” Thích thị nói xong, nhìn về phía Miêu Miêu, sưng sỏ hỏi: “Này... đây chính là Miêu Miêu đi? Không ngờ đã lớn như vậy. Đứa nhỏ đáng thương, ô ô, đều là lỗi của nương a, nương thực sự xin lỗi con...”

Miêu Miêu vẻ mặt mê mang nhìn nữ nhân trước mặt, trong mắt mang theo khó hiểu, liền tiếp liếc về phía Hứa Thảo.

Hứa Thảo há miệng thở dốc cũng không biết phải nói như thế nào với bé, thì Phú Quý đã lên tiếng cắt ngang, hấn lạnh lùng nói:

”Đủ rồi. Miêu Miêu căn bản không biết ngươi, ngươi nên nhanh chóng rời đi thôi.”

”Chàng... chàng sao có thể nhẫn tâm như thế?” Thích thị thất thanh hô lên, nước mắt cũng bắt đầu rơi xuống: “Tướng... Phú Quý, ta thật sự biết sai rồi, chàng cho ta một cơ hội một lần thôi, sau khi trở về ta sẽ cư xử tốt với nương, cùng các đệ muội sống hòa thuận, cũng sẽ đối xử thật tốt với Miêu Miêu nữa. Phú Quý, ta van cầu chàng.”

Nàng ta thật sự không còn cách nào nữa, nàng ta vốn là một nữ nhân ham hư vinh, ai ngờ lúc trước lại bị bắt thành thân với nam nhân này, sinh hạ Miêu Miêu xong, thật sự không chịu được ngày tháng vất vả mới bỏ lại đứa nhỏ cùng nam nhân này chạy trốn. Lại không nghĩ rằng, cuộc sống sau đó còn khó khăn hơn vạn lần, lang bạt hai năm ở bên ngoài, bị người bắt nạt, chịu lạnh, chịu đói, bị nam nhân khác lừa gạt tình cảm, có lúc còn bị đánh. Không còn biện pháp nào, nàng ta đành một đường ăn xin trở về thôn này, nàng ta cũng do dự rất lâu, không biết có nên đi tìm Phú Quý hay không, lại không ngờ được vô tình hôm nay đụng phải hấn. Hơn nữa trông hấn có vẻ như cuộc sống cũng không quá tệ.

Hứa Thảo mím môi, mặt lạnh không nói, chuyện này vốn không phải là việc nàng có thể can thiệp, đành yên lặng cho Phú Quý giải quyết.

Phú Quý chán ghét nhú mày, cau có nói: “Thích thị, ngươi nếu mà dám trở lại thôn, người trong thôn chỉ cần mỗi người nhổ một ngụm nước miếng cũng có thể dìm chết ngươi. Còn có, thê tử của ta chỉ có một, nàng gọi là Hứa Thảo, ngươi nếu còn ở đây nói lung tung đừng trách ta không khách khí.”

Dứt lời, hấn ngồi lên xe trâu, giúp Miêu Miêu và Hứa Thảo ngồi vững, nhanh chóng đánh xe tiến thẳng về phía trước.

Hứa Thảo ngoái đầu nhìn lại phía sau, chỉ thấy nữ nhân gầy yếu kia ngơ ngác đứng đó nhìn bọn họ đi xa, trong mắt tràn ngập tuyệt vọng.

Hứa Thảo quay đầu, đem Miêu Miêu ôm vào người, trong lòng có chút không thoải mái, tuy nói là Thích thị tự mình chạy, lý chính đã xóa hộ tịch của nàng ta, Phú Quý cũng đã hưu nàng ta rồi, nhưng là hôm nay nhìn thấy nàng ta trở lại, bản thân nàng đều cảm thấy khó chịu, không vui.

Miêu Miêu ngồi tựa vào lòng Hứa Thảo, nhẩn nhẩn mặt, một lúc sau mới nhỏ giọng hỏi: “Nương, người vừa rồi là ai vậy?”

Hứa Thảo hơi khựng người lại một chút, không biết nên trả lời bé thế nào. Không đợi nàng phải khó khăn nghĩ biện pháp, Phú Quý ở phía trước đã quay đầu lại nhìn Miêu Miêu và nói:

“Miêu Miêu, người vừa rồi chỉ là một người xa lạ, không có liên quan gì đến nhà chúng ta cả. Con không cần bởi vì người kia mà khiến bản thân mình không vui, hoặc suy nghĩ đau đầu. Nghe không?”

Miêu Miêu cái hiểu cái không gật gật đầu, sau đó cũng rất nhu thuận, không hỏi thêm gì nữa cả.

Một đường xe trâu chạy về thôn, dọc đường Hứa Thảo vẫn im lặng, không biết phải mở miệng như thế nào. Xe dừng, Hứa Thảo bế Miêu Miêu xuống, Phú Quý mang đồ mua về vào bếp, mang hai con heo và gà con thả vào chuồng. Mấy con gà con mới Hứa Thảo không dám nhốt chung với gà rừng vì tuy hai con gà rừng này được nàng thuần dưỡng như gà nhà nhưng bản tính hoang dã vẫn còn, nàng sợ làm mấy con gà con mới bị thương.

Còn hai con heo con đã ngoài hai tháng tuổi, khá phổng phao, xoay quanh trong chuồng mới, đi tới đi lui ngừi ngừi như làm quen nhà, như đánh dấu lãnh thổ. Hứa Thảo nhìn thấy chúng như vậy, nhẹ giọng cười.

Trở lại viện trước, Phú Quý còn đang cặm cùi bận rộn ở trên xe trâu, nhìn thấy Hứa Thảo đi ra, cười nói: “Nương tử, ta đi trả xe trâu, nàng ở nhà chờ ta, rất nhanh ta sẽ về.”

“Ừ, chàng mau đi đi.”

Miêu Miêu có chút mệt, Hứa Thảo ôm bé về phòng nghỉ ngơi, tầm một khắc chung sau Phú Quý trở lại, lôi kéo Hứa Thảo đi về phòng riêng của hai người, ngồi lên kháng, mặt nghiêm túc, nhìn thẳng vào nàng, nói:

“Nương tử, ta biết trong lòng nàng không thoải mái, kỳ thật trong lòng ta cũng khó chịu, lo sợ và hoảng hốt. Cho tới tận bây giờ ta chưa bao giờ nghĩ rằng nàng ta còn có thể quay về. Kỳ thật... kỳ thật...” Hắn nói đến đây bỗng dừng lời nói bị nghẹn lại, mặt đỏ lên, ngượng ngùng không dám nhìn nàng.

Hứa Thảo bị hắn nhìn chăm chú mặt cũng nhanh chóng đỏ bừng lên, thấy hắn ấp úng, nhẹ giọng hỏi: “Kỳ thật cái gì a?”

Phú Quý đỏ mặt đáp: “Kỳ thật cho đến tận bây giờ ta cũng chưa bao giờ thích nàng ta, khi đó ta nghĩ có thể cưới được một người để hão hão sống qua ngày là tốt rồi. Ta... Thảo nhi, chúng ta không cần nghĩ đến nàng ta có được hay không? Sau này chúng ta sẽ sống thật tốt, nàng yên tâm, nàng ta sẽ không dám trở về Chương Hà thôn đâu.”

Hứa Thảo có chút khó chịu trong lòng, rầu rĩ hỏi: “Chàng cưới ta cũng là chỉ mong có một người để sống qua ngày thôi sao?”

“Không phải.” Phú Quý nóng nảy, không biết diễn đạt ý trong lòng như thế nào, vô đầu bứt tai, lúng túng nói: “Ta... ta làm sao có thể không thích nàng chứ? Ta... ta rất... rất thích nàng.”

Hứa Thảo nghe hắn nói vậy cũng rất ngượng ngùng, đỏ mặt, hai tay nắm lại với nhau không biết nên đặt đâu. Hai người đỏ mặt im lặng, đột nhiên bên ngoài truyền đến tiếng nói lo lắng của Thẩm thị:

“Đại ca, đại tẩu hai người có nhà không?”

Hứa Thảo vội vàng đứng dậy, đi nhanh ra bên ngoài, cười hỏi: “Nhị đệ muội, có chuyện gì sao?”

Thẩm thị nhìn thấy Hứa Thảo, có chút gấp gáp, nhìn ngó xung quanh một lượt, hỏi: “Đại ca đâu rồi? Đại ca đi nơi nào rồi? Aiz, chuyện này tại sao lại xảy ra a.”

“Nhị đệ muội, người sao thế?” Hứa Thảo ngăn người, “Xảy ra chuyện gì?”

Phú Quý cũng đi từ trong phòng ra hỏi: “Nhị đệ muội, có chuyện gì?”

“Đi qua chỗ cha nương rồi nói.” Thẩm thị lôi kéo Hứa Thảo đi về phía trước, còn không quên nói với Phú Quý đằng sau: “Đại ca, huynh cũng đi luôn, nhanh lên một chút.”

Hai người nhanh chóng khóa cửa cổng, cùng Thẩm thị đi về phía Dương gia. Hứa Thảo trong lòng cứ cảm thấy không yên, bất an hỏi: “Nhị đệ muội, rốt cuộc là có chuyện gì a? Người đừng làm ta sợ.”

Thẩm thị sắc mặt nhất thời đen lại, trừng mắt liếc Phú Quý một cái, giận dữ nói: “Thích thị đã trở lại.”

Hứa Thảo ngây người, Phú Quý cũng ngăn ra vì sững sờ, lắp bắp hỏi: “Cái gì? Nàng ta... nàng ta làm sao có thể trở về chứ?”

Thẩm thị hừ một tiếng đáp:

”Còn không phải do ở bên ngoài khổ quá chịu không được, nhớ đến được đại ca người tốt ra sao liền quay về thôi. Mà thật sự nàng ta không biết xấu hổ hay sao a, còn có mặt mũi mò về. Còn nói cái gì mà nàng là mẹ ruột của Miêu Miêu, cho dù đại ca hiện tại có thể tử, cho nàng ta làm thiếp cũng được, nàng ta cái gì cũng không cần, chỉ muốn cùng Miêu Miêu bình bình đạm đạm sống mà thôi.”

Hứa Thảo nghe xong sắc mặt liền trở nên vô cùng khó coi, trong lòng thì cồn cào khó chịu.

Phú Quý thì trầm mặc không nói, sắc mặt đen, lạnh lùng vô cùng dọa người.

Thẩm thị cũng không biết phải nói thêm cái gì, ba người im lặng đi tới Dương gia.

Sân Dương gia lúc này vô cùng náo nhiệt, một nhà, một sân tụ tập rất nhiều người, Thích thị vẫn là bộ dạng lúc trưa họ gặp, một thân quần áo rách nát, sắc mặt vàng như nến, thê thảm khóc: “Phụ thân, nương, con biết sai rồi, bây giờ con chỉ muốn cùng Miêu Miêu sống tốt mà thôi, van cầu các người tha thứ cho con đi.”

Dương lão cha sắc mặt cũng không dễ nhìn, Trần thị lại có chút vui sướng khi người khác gặp chuyện, nhưng cố kìm nén không dám biểu lộ ra.

Ba người đi vào, Phú Quý sắc mặt âm lãnh, mọi người lần đầu tiên thấy hắn như thế, đều cảm như hén, ngay cả Trần thị đều nhìn không được hơi căng thẳng rụt rụt thân mình, có chút sợ hãi.

Bạn đang đọc truyện *Nóng Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38

Thích thị chưa bao giờ thấy sắc mặt Phú Quý đáng sợ như vậy, nhìn không được khề lù mấy bước. Nhưng là, nàng nhớ đến lúc mới đi vào trong thôn, đi ngang qua mấy gian phòng còn mới tinh, sáng sủa, lớn kia thì dừng lại. Nghe người trong thôn nói đó là nhà mới của Phú Quý, có thể xây nhà lớn như vậy, hẳn sao có thể không có tiền chứ? Nàng cũng không cầu gì khác, chỉ gắng tìm một nơi ở trước rồi tính sau.

Hơn nữa thê tử mới của hắn nhìn cũng khá yếu ớt có vẻ dễ dàng khi dễ, người như vậy nàng ta căn bản sẽ không ngại. Bộ dáng cũng không được như nàng ta, cho nên nhà này a, sớm muộn gì cũng do nàng ta làm chủ thôi. (Jun: Sao có nhiều mẹ thích ảo tưởng vì ghê nhỉ? Thời nào cũng có thể loại này. Chịu không nổi.)

Hứa Thảo đứng bên cạnh Thẩm thị trầm mặc, nhìn lướt qua Phú Quý rồi đến Thích thị, miệng gất gao mím lại, môi mấp máy nhưng cuối cùng vẫn không nói được một lời nào.

Phú Quý đi nhanh đến trước mặt Thích thị, nhìn chằm chằm nàng ta nửa ngày, mới lạnh lùng nói:

“Thích thị, ngươi đừng có náo loạn, đừng tưởng rằng hôm nay ngươi đến đây cầu xin cha nương ta tha thứ cho ngươi là ta có thể chấp nhận ngươi. Điều đó không bao giờ có khả năng, ngươi nếu thức thời rồi đi, bằng không đừng trách ta độc ác, không nể mặt.”

“Chàng...” Thích thị sắc mặt trắng bệch, đây vẫn là người nam nhân trước kia đối với nàng rất tốt, rất ôn nhu sao?

Dương lão cha đứng bên cạnh hừ một tiếng, phần nộ nói: “Thích thị, con ta nói rất đúng, ngươi không cần ở đây làm mất mặt xấu hổ. Ngươi nếu còn càn quấy, chúng ta sẽ đi đến nhà lý chính phân xử.”

Trần thị đột nhiên lên tiếng, giọng nói không nóng không lạnh:

“Ta lại cảm thấy Thích thị chưa có làm chuyện gì thương thiên hại lý, tuy nói lúc trước không rõ vì nguyên nhân gì nàng ta bỏ đi, nhưng ta nghĩ ít có sự bất đắc dĩ trong đó. Thích thị, ngươi nói có phải hay không?” (Jun: thiết muốn và cho mẹ này mấy cái ghê. Đúng là ăn no đừng mò, già còn sống mất nết.)

Mọi người nghe vậy, đều liếc Trần thị một cái, về mặt bất mãn.

Thích thị không nghĩ đến người luôn luôn chửi mắng, hạ nhục nàng ta, thế mà lúc này lại đứng ra để nói giúp cho nàng ta, hơi ngăn người một lát, liền vội vàng gập đầu, hai tay bắt chéo ôm lấy thân mình gầy trơ xương, yếu ớt, thấp giọng đáp:

“Nương nói rất đúng, ta... ta đúng là có nỗi khổ riêng a. Lúc trước ta vốn bị người ta lừa ban, sau đó chính bản thân liều mạng trốn thoát, đi tới Chương Hà thôn, được phụ thân tốt bụng giữ lại làm cho ta gả cấp Phú Quý, sinh ra Miêu Miêu sau, ta cảm thấy rất rất nhớ người nhà, thế này mới bất đắc dĩ một mình đi tìm họ.”

Mọi người nhìn nàng ta diễn đều cười lạnh trong lòng, tất nhiên sẽ không có ai tin tưởng lời nàng ta nói. Nàng ta làm như bọn họ đều là trẻ con lên ba, mặc nàng ta xoay tới xoay lui a.

Phú Quý sắc mặt càng lúc càng vô cùng khó coi, nhin không được xoay đầu sang thê tử của hắn đang đứng cạnh Thẩm thị, nhìn thấy vẻ mặt nàng vừa ủy khuất, vừa đau, ánh mắt có chút hồng hồng, trong lòng nhin không được co rút đau đớn. Nếu không phải tại hắn vô cùng, thê tử của hắn làm gì phải chịu sự ủy khuất này.

Hắn mạnh mẽ quay đầu, đi lên hai nước, vờ tay định lôi mạnh Thích thị đi ra ngoài, nhưng nghĩ lại, hắn không muốn đụng vào nàng ta, chỉ đành lạnh lùng nói:

“Một khi đã như vậy, ngươi theo ta đi đến nhà lý chính một chuyến, chúng ta cùng giải quyết dứt điểm chuyện này luôn một lần.”

“Ta... ta không đi.” Thích thị lo sợ thét chói tai.

Phú Quý đưa mắt nhìn sang Thẩm thị và tiểu An, hy vọng hai người giúp hắn lôi kéo nàng ta đi đến nhà lý chính.

Cho dù Thích thị đúng là làm sai, nhưng hắn cũng không có quyền phán xét nàng ta, hết thảy để cho lý chính làm chủ.

Thẩm thị và tiểu An mạnh mẽ vừa lôi vừa kéo Thích thị một đường dây dựa đi đến nhà lý chính. Dương lão cha và hai đệ đệ của Phú Quý không có đi theo, mà chỉ có Phú Quý, Hứa Thảo và Thẩm thị cùng Tiểu An đang lôi kéo Thích thị đi thôi. Trần thị vốn cùng muốn đi theo, nhưng bị ánh mắt lạnh như băng của Phú Quý ném qua, trong lòng run rẩy liền đánh mất ý nghĩ này trong đầu ngay lập tức.

Trên đường, người trong thôn nhìn thấy Thích thị, đều há to miệng bàn luận:

“Này... người này không phải Thích thị sao? Nàng ta không phải chạy trốn rồi à? Như thế nào bây giờ còn trở lại? Sẽ không phải vì thấy Phú Quý cuộc sống ngày càng tốt, mới trở về đi? Đúng là đồ không biết xấu hổ. Nàng ta không sợ bị đem đi trầm sông sao?”

“A phi, còn không đứng a, thật là đồ không biết xấu hổ. Nữ nhân như vậy mà còn dám vác mặt quay về, bọn họ chắc là đi đến nhờ lý chính phân xử a, chúng ta cũng đi theo nhìn xem, một nữ nhân như vậy thôn chúng ta cũng không cần lưu lại, rất mất mặt a.”

Một người nói xong, được rất nhiều người đồng thanh ủng hộ. Thích thị thấy vậy sắc mặt lúc xanh lúc trắng, trong lòng có chút hối hận.

Đi vào trong nhà lý chính, lão ta liếc mắt nhìn đến Thích thị liền hiểu đã xảy ra chuyện gì. Lão ta không chút hoang mang từ trong phòng lấy ra một tờ hưu thư đưa cho Thích thị và nói:

“Thích thị, từ lúc ngươi sinh hạ Miêu Miêu xong và bỏ trốn thì Phú Quý liền viết tờ hưu thư này và vẫn gửi ở chỗ ta. Bắt đầu từ hai năm trước ngươi đã không còn là con dâu của dương gia nữa, cũng không còn là người Chương Hà thôn. Bây giờ chúng ta sẽ không xử lý ngươi cái gì, nhưng nơi đây không chào đón ngươi, nên ngươi mau đi đi. Cho dù ngươi có cố chấp nhất định phải ở lại thì cuộc sống cũng không tốt hơn được vì bị hàng xóm khinh thường, dè bỉu và xa lánh.”

“Đừng vậy, đừng vậy, nhanh chút rút đi, thật đúng là mất mặt mà.” Người trong thôn đa phần đều là loại người thành thật, khinh thường nhất chính là kiểu nữ nhân như Thích thị.

Thích thị sắc mặt càng ngày càng trắng bệch, nhin không được khóc rống lên, nhưng không có một ai đồng tình với nàng ta.

“Mau rút, mau rút, đừng xuất hiện ở thôn này, đừng làm cho chúng ta phải vì ngươi mà bị mất mặt với thôn khác. Thê tử của Phú Quý hiện tại cũng là người đáng thương, cùng hắn thành thân hơn nửa năm, cuộc sống đang êm đẹp, bị ngươi trở về gây ngột ngạt khó chịu.”

“Đừng rồi, đi nhanh đi, đi khỏi thôn chúng ta đi.”

Phú Quý thờ ơ nhìn cảnh tượng này, Hứa Thảo đứng im, mím môi thật chặt, không biết đang suy nghĩ cái gì. Thẩm thị và tiểu An nhìn về phía Thích thị, trong mắt tràn đầy khinh bỉ và chán ghét.

Thích thị lúc này mới hiểu ra được việc nàng ta muốn quay lại Chương Hà thôn là đều không bao giờ có khả năng, thôi, một khi đã như vậy thì nàng ta sẽ ra đi. Nàng ta cũng không tin, dựa vào bộ dáng của chính mình, không tìm được một người nam nhân tốt hơn và có điều kiện hơn so với Phú Quý.

Thích thị ngẩng đầu, lau khô nước mắt, bình tĩnh nhìn về phía Phú Quý và Hứa Thảo đứng cạnh hắn, nói:

“Ta không có bạc, cũng không có nhà để về, xem ở Miêu Miêu phân thượng, các ngươi cho ta chút bạc đi, ta lập tức đi ngay.”

Mọi người nghe xong đều bị nàng ta chọc tức đến bật cười, nữ nhân này đầu óc có vấn đề a, vừa dè con xong vứt bỏ nó bỏ trốn, bây giờ còn không biết mặt mũi vờn vào cái lý do mẹ đẻ để vờ tiền.

Phú Quý cười lạnh, Hứa Thảo sắc mặt cũng lạnh nhạt, đi về phía trước từng bước, đứng trước mặt Thích thị, nhìn chằm chằm nàng ta nói:

“Ngươi trừ bỏ sinh ra Miêu Miêu, ngươi đã từng làm tròn trách nhiệm của một người nương chưa? Chưa. Vậy bây giờ ngươi dựa vào cái gì mà lấy lý do này đến uy hiếp ta cùng với tướng công của ta? Dựa vào hành vi này của ngươi, chúng ta đều có thể bắt ngươi đem đến quan phủ. Ngươi mau đi đi, nếu còn cố tình gây sự, chúng ta cùng nhau đi gặp quan phân xử. Tiền bạc chúng ta không có, cho dù có cũng không bao giờ bố thí cho ngươi.”

Đều đã bị người ta nói thẳng vào mặt như thế, Thích thị mang vẻ mặt không cam lòng rồi đi. Sau khi nàng ta rời đi, mọi người trong thôn cũng tán ra, ai

về nhà nấy.

Việc này coi như đã giải quyết dứt điểm, trên đường về Thầm thị và tiểu An không ngừng an ủi Hứa Thảo.

Hai người trở về nhà thì Miêu Miêu cũng đã dậy, đang ở trong sân chơi cùng với Tiểu Bạch, nhìn thấy Hứa Thảo, chân nhỏ nhanh chóng chạy vội đến, cười hỏi: “Nương, người cùng phụ thân đi đâu vậy?”

Hứa Thảo bế Miêu Miêu lên, cười đáp: “Vừa rồi nương và phụ thân có chút việc phải đi ra ngoài a, nào, chúng ta cùng đi vào bếp làm đồ ăn ngon cho Miêu Miêu ăn nhé.”

Ăn cơm tối xong, nấu chút nước nóng, ba người tắm rửa sạch sẽ, Hứa Thảo và Phú Quý đợi Miêu Miêu ngủ say cả hai mới quay về phòng riêng của chính mình.

Cởi áo khoác ngoài ra, trèo lên giường, Phú Quý ôm Hứa Thảo vào lòng, nhỏ giọng nói: “Nương tử, hôm nay thực xin lỗi nàng, làm nàng chịu ủy khuất rồi.”

“Không có việc gì đâu.” Hứa Thảo nói giọng buồn buồn. Trong lòng nàng nói không khó chịu thì là nói xạo, nhưng mà mọi chuyện đều đã qua, cũng chẳng có gì hay ho mà nhớ làm gì. Sau này người một nhà bình bình an an sống bên nhau thì tốt rồi.

Hai bàn tay Phú Quý nắm thật chặt, nói giọng cương quyết: “Nàng yên tâm đi, sau này ta sẽ không bao giờ làm nàng phải chịu ủy khuất nữa. Nếu nàng ta còn dám trở về, ta... ta...”

“Chàng sẽ làm sao?” Hứa Thảo xoay thân mình, ngẩng đầu, hung tợn hỏi.

“Ta... ta nhất định sẽ không cho nàng ta đẹp mặt.” Phú Quý cười khở. Hắn thật sự cảm thấy ngượng ngùng khi đánh nữ nhân, cho dù là người hắn ghét, nàng ta nếu mà còn dám trở về, hắn chắc cũng chỉ uy hiếp, dọa nạt vài câu mà thôi. Nhưng mà, dù hắn không động thủ, những phụ nhân trong thôn lại rất dễ ý chuyện này, vì thanh danh của thôn, mọi người sẽ không bao giờ làm cho nàng ta trở lại.

Phú Quý ôm thê tử của hắn, bàn tay to ở trên người nàng vuốt ve thân mình có chút mượt mà, vị huynh đệ dưới hạ thân lại bắt đầu không chịu nghe lời, ngẩng đầu lên, đòi ra trận.”

“Nương tử...” Phú Quý khẽ kêu một tiếng, giọng nói vô cùng áp lực và kiềm nén, “Thảo nhi, ta muốn hôn nàng...”

Không đợi Hứa Thảo trả lời, trông bóng đêm, hắn tìm được chính xác miệng của nàng, hôn lên. Hứa Thảo nắm lấy cánh tay hắn, lần này không hề sự tuyệt, thậm chí nàng còn chủ động đáp lại hắn.

Phú Quý gầm nhẹ một tiếng, động tác hôn, vuốt ve càng thêm mãnh liệt, hôn tới tấp lên mặt Hứa Thảo, gáy, ngực. Quần áo trên người nàng cũng bị hắn thoát hết ra từ lúc nào không biết.

Hứa Thảo không hề kháng cự, bởi vì thân thể nàng đã được điều dưỡng khá tốt rồi, có thể thừa nhận hắn “yêu”. Phú Quý vuốt ve khiến cả cơ thể nàng trở nên bủn rủn, tê dại, hạ thân cũng bắt đầu chảy ra mật dịch. Đúng lúc này, hắn khẽ động thân, xông thẳng vào.”

“Hít...” Hứa Thảo bị đau, gương mặt trắng bệch, cắn môi cố gắng kiềm chế bản thân khóc ra. Má ơi, đau chết mất! Những cảm giác dục vọng khi này hoàn toàn biến mất, lúc này, nàng chỉ cảm nhận được duy nhất cảm giác đau đớn mà thôi. Thật sự đau vô cùng, đau đến nỗi nàng chỉ muốn nhấc chân đạp bay hắn ra khỏi người mình.

“Thảo nhi...” Phú Quý gồng mình chịu đựng không dám động, mồ hôi trên trán từng giọt từng giọt rơi xuống ngực Hứa Thảo, nhẹ giọng dỗ dành: “Đợi một lát nữa, đợi qua một lát nữa sẽ ổn thôi.”

Thật vất vả chờ nàng thích ứng chút, hắn mới dám chậm rãi động. Hứa Thảo chỉ cảm thấy cả người vô cùng khó chịu, không thoải mái, nào có cái cảm giác dục tiên, dục tử, vui sướng như trong tiểu thuyết nói chứ, đúng là toàn miêu tả bậy bạ.

Thật vất vả chờ đến lúc hắn gầm nhẹ một tiếng, bắn ra toàn bộ bên trong nàng, lúc này, nàng mới thở ra một hơi nhẹ nhõm. Cuối cùng cũng xong. (Jun: má ơi, “mãn tình” mà thế này thì sung sướng cái mợ gì cơ chứ? – lời tâm sự của 1 con ế, gần chục năm chưa biết mùi trai, huhu)

Phú Quý biết nàng đau, tuy vẫn còn muốn, nhưng lại không dám làm lần thứ hai. Chạy nhanh đi bưng nước ấm, nhẹ tay nhẹ chân giúp nàng lau thân mình sạch sẽ, lại đổi chăn nệm, xong xuôi mười năm xuống ôm nàng ngủ.

Ngày hôm sau, Hứa Thảo chỉ còn cảm thấy hạ thân hơi đau một chút thôi, nàng thở phào nhẹ nhõm, may mắn không có ảnh hưởng gì lớn, bằng không thì mất mặt lắm a.

Ăn sáng xong, lại cho gà, cho heo, cho chó ăn, Phú Quý thì đi săn, Hứa Thảo ở nhà dọn dẹp linh tinh và chăm sóc Miêu Miêu. Khoảng thời gian này mọi người bận thu hoạch ngô, tẻ hạt, mài thành bột. Hứa Thảo phát hiện thân cây, lá cây ngô và vài thứ linh tinh được mọi người gom hết mang về làm củi đốt, có lẽ cha chồng ta nói với lý chính và ông ta đều thông báo cho mọi người hết rồi.

Người trong thôn rất nghe lời lý chính, sớm đem những cây, gốc còn sót lại đốt hết tránh ủ mầm bệnh, rồi còn tại thời điểm trồng ngô vụ tiếp theo có trồng xen kẽ đậu xanh vào nữa.

Hứa Thảo chỉ có hai khối đất nhỏ, nên cũng rất nhanh đã không có việc gì để làm, mang theo Miêu Miêu qua nhà mẹ đẻ phụ giúp trồng ngô.

Lí thị ban đầu còn hơi ngại để cho nàng giúp, nhưng thấy nàng kiên trì cũng không nói thêm cái gì. Làm đến giờ thân lục khác, Hứa Thảo mới ôm Miêu Miêu đi về.

Vừa về đến nhà, đã thấy Thẩm thị chạy vội đến, nhìn thấy nàng liền hỏi: “Đại tẩu, đại ca có nhà không? Không thấy tiểu An đâu cả.”

“Cái gì? Hứa Thảo sùng sốt, “Như thế nào mà lại không thấy?”

Tiểu An đã xảy ra chuyện gì?

Thẩm thị thở dài nói:

“Sáng nay, bà bà tương lai của Tiểu An đến, lôi kéo con bé đi ra ngoài không biết nói những gì, sau đó muội thấy vẻ mặt con bé có chút trắng bệch và hoảng hốt, giữa trưa có thấy con bé đi ra ngoài, nhưng đến bây giờ cũng còn chưa trở về nữa. Aiz, mong là đừng có xảy ra chuyện gì a.”

Bạn đang đọc truyện *Nông Phu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 39

Hứa Thảo trong lòng đánh thót một cái, lo lắng, cảm giác không được tốt cho lắm. Vị hôn phu của Tiểu An tên là Khổng Trần Hoàn, mùa xuân vừa rồi đi Tào Phụ tham gia thi đồng tử, trước đó mấy ngày có nghe nói đã trở lại và đỗ tú tài. Nói thật, ở thời đại này mới mười sáu đã đỗ tú tài cũng coi như rất có tiền đồ rồi. Nàng chỉ sợ hán đỗ tú tài rồi, gia đình hán mất liên cao hơn đầu, cảm thấy Tiểu An không xứng với hán nữa, đến nói lung tung kích thích Tiểu An, nên con bé mới bỏ đi như vậy.

“Nhị đệ muội, ta biết rồi. Chúng ta chạy nhanh đi tìm người thôi. Đại ca nguoi chắc cũng rất nhanh sẽ trở về, ta đi về hướng phía núi xem sao, biết đâu sẽ gặp hán trên đường.”

“Được, vậy muội cũng đi ra ngoài tìm xem, hy vọng Tiểu An đừng có nghĩ luẩn quẩn trong lòng.” Thẩm thị thở dài, trong lòng đại khái cũng đoán được bà ta nói gì với Tiểu An rồi.

Hứa Thảo dặn dò Miêu Miêu ở trong nhà chơi, bé nhu thuận gật đầu đáp: “Nương, Miêu Miêu biết rồi. Miêu Miêu sẽ ngoan ngoãn chơi ở trong nhà.”

Hứa Thảo vội vàng chạy ra ngoài, hướng về phía núi mà đi. Vừa đến chân núi liền gặp Phú Quý đi săn về, nàng đem sự tình nói cho hán. Sắc mặt hán lập tức trầm xuống, đem con mồi và cung tên trên vai ném xuống bên bờ ruộng, nhờ thôn dân đang làm việc ở đó trông dùm, rồi vội vàng cùng Hứa Thảo đi về phía chân núi tìm người.

Hai người ở dưới chân núi vòng vo mấy lượt, mắt thấy sắc trời ngày một tối, bỗng Hứa Thảo cảm giác nghe được loáng thoáng có tiếng khóc đầu đó vọng lại, liền lôi kéo Phú Quý đi tìm. Chẳng mấy chốc hai người nhìn thấy Tiểu An đang ngồi xõm dưới một gốc cây, úp mặt vào đầu gối khóc nức nở, bờ vai nhỏ khẽ run run theo từng cơn nức.

“Tiểu An?”

Nghe thấy tiếng của Hứa Thảo, Tiểu An dừng khóc một chút, ngẩng mặt lên.

Hứa Thảo chạy nhanh qua kéo tay Tiểu An hỏi: “Tiểu An, rốt cuộc là xảy ra chuyện gì? Ngươi nói cho đại tẩu nghe, ngươi yên tâm, nếu có người dám khi dễ ngươi, đại ca, nhị ca, tam ca và các tẩu sẽ không bỏ qua cho hán.”

Tiểu An lau khô nước mắt, thút thít đem chuyện lúc sáng kể lại chi tiết một lần. Hóa ra nương của Khổng Trần Hoàn tìm Tiểu An là nói cho nàng biết, con trai của bà ta bây giờ đã đỗ tú tài, có một tiểu thư nhà có tiền coi trọng hán. Ý của bà ta là muốn từ hôn hoặc Tiểu An phải làm thiếp.

Vừa nghe xong, Phú Quý nhanh chóng tiến lên lôi kéo tiểu An một đường trở về thôn. Hứa Thảo cũng vội vàng đi theo sau. Trở về Dương gia, Dương Đại Bàng và Dương Tiểu Đồng nghe nói về chuyện nương của Khổng Trần Hoàn nói đều rất tức giận, ngay cả Trần thị cũng không nhịn được lớn tiếng mắng:

“Lão bà tử chết tiệt đó, bà ta không nghĩ khi xưa bà ta nói làm sao? Đúng là đồ không biết xấu hổ! Bây giờ, con bà ta bắt quá mới đầu một cái tú tài đã nghĩ đến chuyện hỏi hôn, còn muốn Tiểu An nhà ta đi làm thiếp? Ta phỉ! Không có cửa đâu.”

Dương gia chỉ có một mình Tiểu An là cô nương, từ nhỏ đều được yêu thương, chiều chuộng, bây giờ xảy ra chuyện này, ba người huynh đệ Dương gia rốt cuộc nuốt không trôi cục tức, mang theo Tiểu An đi thôn bên cạnh, tìm Khổng gia nói lý lẽ.

Tôn lão nương nhìn thấy mấy người Dương gia, trên mặt hiện lên một tia bối rối, lắp bắp hỏi: “Ngươi... Sao các ngươi lại đến đây?”

Dương Đại Bằng tức giận hỏi:

“Tôn đại nương, ngài còn có mặt mũi hỏi sao chúng ta lại đến đây hả? Buổi sáng ngài nói với Tiểu An nhà chúng ta cái gì? Tiểu An nhà chúng ta cũng không phải là người để cho ngài bắt nạt như vậy.”

Đang ở trong nhà nghe tiếng nói Khổng Trân Hoàn vội vàng đi ra, nhìn thấy Tiểu An, ánh mắt hấn sáng lên, cười hỏi: “Tiểu An, sao nàng lại tới đây? Còn có Dương đại ca, các huynh sao cũng đến nhà ta hết vậy?”

Phú Quý hừ một tiếng đáp: “Nương người muốn hủy hôn ước này, hoặc muốn Tiểu An nhà ta làm thiếp cho người. Họ Khổng, muội muội ta cũng không phải là người để cho người nhục nhã như vậy.”

Tiểu An đứng một bên, ánh mắt hồng hồng, Hứa Thảo vội vàng vỗ bả vai con bé an ủi.

Khổng Trân Hoàn vừa nghe xong quay đầu nhìn Tôn lão nương, nhíu mày hỏi: “Nương, ngài nói với Tiểu An lung tung cái gì đó? Vị tiểu thư trên trán kia không phải con kêu ngài cự tuyệt sao?”

Tôn lão nương rụt rụt cổ, ấp úng nói: “Ta... ta... ta còn không phải vì người suy nghĩ a, nhà chúng ta nghèo, bây giờ người đã là tú tài, ngày sau nơi cần chi tiêu cũng nhiều, vị tiểu thư kia có tiền, hơn nữa nàng ta cũng là người hiểu lý lẽ, biết người đã có hôn ước, nên nói chỉ cần Tiểu An làm thiếp liền được, nàng ta cũng không ép người từ hôn...”

Người Dương gia vừa nghe, vô cùng phẫn nộ.

Khổng Trân Hoàn trên mặt chợt thoáng qua vài tia do dự, nhìn qua tiểu An.

Tiểu An giật mình, đột nhiên cười lạnh nhìn Khổng Trân Hoàn nói: “Khổng đại ca, ta cũng không làm khó người, một khi đã như vậy liền từ hôn đi, nhưng, không phải các người từ hôn mà là ta muốn từ hôn.”

Dứt lời, xoay người chạy ra ngoài, Hứa Thảo thấy thế vội vàng đuổi theo. Hai người trở lại Dương gia được một lúc, ba huynh đệ Dương gia mới quay về, nhìn thấy Tiểu An ở nhà đều nhẹ nhàng thở ra. Dương Đại Bằng khuyên nhủ:

“Từ muội, muội cũng đừng tức giận nữa, hấn không đáng để muội phải buồn khổ, muội yên tâm, bọn huynh đã trút giận dùm muội.”

Ba người bọn hấn tất nhiên sẽ không ôm cục tức về nhà mà xúm lại đập cho Khổng Trân Hoàn một trận.

Trần thị biết được chính miệng Tiểu An nói từ hôn, tức giận không nhẹ, cốc đầu Tiểu An nói:

“Người, cái đứa nhỏ này đúng là đồ ngốc mà. Vì sao người lại từ hôn a? Họ Khổng kia dám không cưới người sao? Hừ! Há lại có thể buông tha cho bọn họ dễ dàng như thế.”

“Nương, vậy ngài tưởng như thế nào? Vội vàng muốn gả ta cho hấn làm thiếp sao?”

Trần thị lúng túng đáp: “Ta cũng chưa nói sẽ gả người cho hấn làm thiếp a.”

Tiểu An rút cuộc chịu không nổi nữa, ô ô khóc lên. Thẩm thị cùng Hứa Thảo kéo con bé vào phòng, Ngưu thị vác bụng lớn cũng đi vào theo. Ba người xúm lại khuyên nhủ Tiểu An, làm cho con bé đừng có nghĩ nhiều nữa.

“Đúng vậy, Tiểu An, tên kia muội không cần là đúng, không phải chỉ là một tú tài thôi sao? Có cái gì hiếm lạ chứ.” Ngưu thị nói.

Ngưu thị từ lúc bụng lớn, tính tình đã tốt hơn nhiều, tuy vẫn còn cái tính thích chiếm tiện nghi người khác, nhưng ít nhiều cũng đã bớt quá đáng hơn trước.

Khuyên bảo một lúc, thấy Tiểu An có vẻ ổn hơn, Hứa Thảo mới cùng Phú Quý về nhà.

Trong nhà chỉ có một mình Miêu Miêu, hai người vừa về, Hứa Thảo thấp đèn, nắm tay Miêu Miêu vào bếp, hai mẹ con cùng nấu cơm. Phú Quý thì đi lấy thú rừng săn được lúc đầu hôm có gửi nhờ ở ruộng người ta.

Hôm nay hấn chỉ săn được một con thỏ và hai con gà rừng. Hấn cho Đức Tử thúc – người trông dùm một con gà rừng, còn lại thì mang về.

Ăn cơm tối xong, ba người liền đi ngủ. Ngày hôm sau, Phú Quý dậy sớm đi ra sông gánh nước về dùng, Hứa Thảo thì làm bữa sáng.

“Thảo nhi, con gà rừng thì chúng ta giữ lại ăn, còn con thỏ thì ta tính làm thịt xong mang cho bọn Nhị đệ, tam đệ một nửa, nàng và Miêu Miêu mang qua rồi ở lại nói chuyện với Tiểu An một lát.” Ăn sáng xong hấn mang cung tên tiếp tục đi săn.

Phú Quý đi rồi, Hứa Thảo giặt quần áo, lại đun nước làm gà sạch sẽ, ướp muối chuẩn bị buổi tối kho. Con thỏ cũng được nàng xử lý sạch sẽ, con thỏ này ước chừng cũng phải tầm hai chục cân, lưu lại một nửa nhà ăn dần, còn một nửa nàng bỏ vào cái rổ mang qua Dương gia.

Thẩm thị nhận lấy thịt thỏ mang vào bếp, còn Hứa Thảo thì đi vào phòng nói chuyện với tiểu An. Tiểu An mặc dù tâm trạng vẫn còn không tốt, nhưng cũng không còn kích động như hôm qua nữa.

Sáng sớm, Dương gia hai huynh đệ cùng Tiểu An đã qua Khổng gia từ hôn, Trần thị tuy rằng phản đối nhưng tiểu An kiên trì nên cũng đành thôi.

Gần trưa, Hứa Thảo nắm tay Miêu Miêu về nhà. Buổi chiều ra ruộng đào vài củ khoai tây về hầm thịt gà rừng. Ruộng khoai tây này tầm hơn nửa tháng nữa là có thể thu hoạch được rồi.

Đảo mắt đã hai mươi ngày sau, Tiểu An tâm trạng đều tốt lên nhiều rồi, người trong thôn cũng không có lan truyền lời gì khó nghe, đều rất đồng tình với con bé. Dù sao cũng không phải do con bé sai, chỉ trách Khổng gia kia là người vô tình vô nghĩa. Nghe đâu vị tiểu thư ở trấn trên nghe được đồn đãi từ trong thôn, liền chấm dứt cuộc hôn nhân với Khổng gia. Tôn lão nương ăn trộm gà không thành còn mất năm gạo, miễn bàn có bao nhiêu hối hận. Vì chuyện này, vài thôn lân cận không ai chịu đem khuê nữ nhà mình gả cho Khổng Trần Hoàn.

Hứa Thảo nghe vậy cảm thấy rất hả dạ, Khổng gia bị vậy chính là xứng đáng. Khổng Trần Hoàn tuy chưa có chính miệng nói từ hôn, nhưng hẳn có do dự, hẳn cũng đã từng hy vọng vẹn cả đôi đường, ai cũng cưới vào tay, nam nhân như vậy không cần là đúng.

Việc này cứ thế trôi qua, Tiểu An cũng chỉ mới mười bốn, tuổi không lớn, sau này vẫn có thể dễ dàng tìm nhà chồng khác.

Mới sáng sớm, Hứa Thảo đã lôi kéo Phú Quý đi ra ruộng trồng khoai tây, nhìn thấy có thể thu hoạch được rồi, nàng bảo Phú Quý về lấy hai cái sọt mang lại, bắt đầu thu hoạch thôi. Bận cả ngày mới đào hết ba phần khoai tây mang về. Hứa Thảo nhăm, trồng ba phần đất ước chừng một ngàn cân.

“Thảo nhi, khoai tây này nàng tính bán hết hay sao?”

Hứa Thảo cười nói: “Lưu lại hai trăm cân, qua nửa tháng nữa có thể trồng vụ tiếp theo.”

Ngày thứ hai tiếp đó, Hứa Thảo mang khoai tây ra sân phơi nắng, đến chiều tối, bùn đất bám trên khoai tây khô lại tự bong ra.

Vào ngày thứ ba, Hứa Thảo mang một túi khoai tây tầm mười cân đến Dương gia, nàng tìm Thẩm thị, cười nói:

“Nhị đệ muội, đây là khoai tây ta mới thu hoạch, tầm nửa tháng nữa có thể trồng thêm một vụ khác, các người có muốn theo ta trồng hay không?”

Thẩm thị quả thực có chút tâm động, nhưng nghĩ đến việc này phải nói với Trần thị một tiếng, liền vào phòng Trần thị thương lượng, Trần thị nghe xong, không kiên nhẫn đáp:

“Ba cái đồ quái quỷ này sao chúng ta có thể trồng chứ? Ai biết ăn có thể chết người hay không? Không trồng. Không có trồng gì cả.”

Thẩm thị mang về mặt bất đắc dĩ đi ra nói câu thật có lỗi với Hứa Thảo. Hứa Thảo nghe vậy chỉ cười cười nói:

“Không sao. Thôi, ta cũng về đây.”

Trở về nhà, Hứa Thảo lại mang theo một túi khoai tây khác đến Hứa gia. Hứa lão cha, nhị nha và tam nha đều ra đồng làm việc, ở nhà chỉ có Lí thị và tiểu Sơn. Tiểu Sơn nhìn thấy Hứa Thảo đến, hai mắt sáng lên, chân nhỏ chạy lon ton về phía nàng, hô lớn:

“Đại tỷ, đại tỷ, sao tỷ đến đây a?”

Hứa Thảo đem túi khoai tây bỏ sang một bên, ôm lấy Tiểu Sơn, cười tủn tủn nói:

“Tỷ đến thăm tiểu Sơn a, nhìn xem tiểu Sơn dạo này có ngoan hay không?”

Tiểu Sơn nhìn thoáng qua Miêu Miêu bên cạnh, nhu thuận gật đầu: “Đại tỷ, tiểu Sơn dạo này đều rất ngoan. Tỷ có mang gì ăn ngon đến không?”

Hứa Thảo gật đầu, sau đó đem tiểu Sơn thả xuống cho hai đứa bé chơi chung với nhau, còn bản thân thì lôi kéo Lí thị đi vào bếp, đem khoai tây hầm thịt thỏ đem qua nấu ra, múc cho Lí thị một chén, lại múc thêm một bát cho tiểu Sơn, còn lại thì bỏ trong nồi.

“Nương, ngài nếm thử xem thứ này ăn ngon hay không, đi, chúng ta ra phía trước ăn, tiểu Sơn khẳng định chờ không kịp, còn trong nồi thì lưu cho cha cùng nhị nha, tam nha.”

Lí thị liếc Hứa Thảo trắng mắt nói: “Cái gì vậy? Còn làm ra vẻ thần bí nữa, đưa đây ta nếm thử xem.”

Lí thị ăn một miếng, liền nói: “Đây không phải là thịt thỏ sao? A, còn có thêm cái gì nữa thì phải, hương vị quả không tệ, ăn rất bùi và ngon, tràn đầy vị thịt.”

Hai người đi ra phòng ngoài, Hứa Thảo đưa chén nhỏ trong tay cho Tiểu Sơn, thẳng bẻ cầm lấy, vội vàng ăn.

Miêu Miêu nhìn tiểu Sơn ăn ngon, miệng cười tủn tủn, cũng không có thêm chảy nước miếng. Hứa Thảo nấu ăn tương đối ngon, Phú Quý lại là một tay sắn thủ giỏi, ở nhà Miêu Miêu không thiếu ăn những thứ này. Trong khoảng thời gian này được chăm sóc kỹ lưỡng, bé cũng béo lên không ít, nhìn tiểu thân thể tròn vo trắng trẻo rất đáng yêu. Hơn nữa Lí thị có vẻ cũng đã chấp nhận bé rồi, mỗi lần thấy bé cũng sẽ ôm một chút.

“Hương vị rất thơm.” Lí thị ăn xong miếng thịt thỏ cuối cùng trong bát, nhận xét, rồi lại nhìn vào mấy miếng khoai tây còn lại hỏi: “Đại nha, người mau nói cho ta xem rốt cuộc cái này là cái gì a? Sẽ không phải là mấy thứ linh tinh người trồng đi.”

Hứa Thảo nhếch miệng cười: “Đúng vậy đó nương, thứ này ăn cũng khá ngon đúng không? Phương pháp làm món ăn từ cái này cũng khá nhiều, ngày mai con tính mang thứ này mang lên trấn bán, chỉ giữ lại hai trăm cân con và nương cùng trông vự tiếp theo thôi.”

Lí thị bĩu môi nói: “Cái thứ này mà cũng bán được sao? Ta không trông đâu, ta phải lưu trữ đất trồng lương thực.”

“Nương, ngài biết cái gì gọi là ít thì quý hiếm không? Thứ này hiện tại rất thiếu nên sẽ bán được giá tốt, ngày mai ngài cứ theo con lên trấn là biết. Nếu là bán được giá cao, ngài theo con cùng trông, còn nếu không thì con sẽ nghe theo ngài, có được hay không?”

Lí thị nghĩ nghĩ một lát rồi đáp: “Được. Ta cũng không tin thứ này còn có thể bán được nhiều tiền, dù sao cũng không phải là lương thực chính.”

Bạn đang đọc truyện *Nông Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 40

Ngày hôm sau, Hứa Thảo chuẩn bị xong xuôi mọi thứ, liền mang theo Lí thị đi lên trấn trên. Miêu Miêu thì gửi ở Hứa gia, dặn dò nhị nha tam nha trông dùm. Nàng dùng giỏ trúc đựng tám mươi cân khoai tây mang theo lên trấn.

Đi vào trong trấn, Hứa Thảo vẫn quyết định đi đến tửu lâu lần trước, tốt xấu gì cũng đã từng hợp tác một lần, dễ nói chuyện hơn.

Lôi kéo Lí thị đi vào tửu lâu Nhạc Phong, liền có một vị tiểu nhị đi lại cười hỏi:

“Tiểu nương tử, phu nhân, hai người tới ăn cơm đúng không?”

Hứa Thảo cười khê đáp: “Ta đến tìm chương quầy các người có chút chuyện, xin hỏi hẳn có ở đây hay không?”

Hứa Thảo vừa hỏi như vậy, tiểu nhị nhớ lại hình như lần trước nàng có đến một lần, liền cười nói:

“Hóa ra là tiểu nương tử a, chương quầy có ở đây, người chờ một lát, ta đi gọi ngài ấy đi ra.”

Rất nhanh tiểu nhị và vị chương quầy lần trước đã đi ra. Chương quầy nhìn thấy Hứa Thảo thì sừng sốt hỏi: Vị tiểu nương tử này, tìm lão phu có chuyện gì?”

“Chương quầy, hôm nay ta đến đây lại có chút đồ muốn bán cho ông a.”

“Là đồ ăn sao?”

Hứa Thảo mỉm cười gật đầu.

Từ lần trước mua bí phương thập tam hương và Lạp Xưởng kia, sinh ý của tửu lâu càng ngày càng đi lên, hương vị đồ ăn cũng trở nên đa dạng phong phú hơn. Lần này ông có chút tò mò, không biết vị tiểu nương tử này lại mang đến cái gì đây.

Nhìn Hứa Thảo lấy từ trong rổ ra mấy củ tròn tròn, chương quầy có chút tò mò, chỉ vào mấy củ kia hỏi: “Đây là cái gì a? Cho đến tận bây giờ ta cũng chưa từng thấy qua.”

Hứa Thảo nghe vậy vội vàng trả lời:

“Chương quầy, thứ này gọi là khoai tây, là do chính tay ta trồng ra. Ta dám cam đoan toàn bộ Ngô Canh quốc trừ bỏ một mình ta không có ai trồng củ này. Thứ này hương vị không sai, ăn khá ngon, hơn nữa lại quý hiếm. Cách chế biến thì có vô vàn cách nào là khoai tây xào sọi xào, khoai tây hầm, khoai tây chiên, nghiền thành bột làm bánh, dùng để kho thịt, hầm thịt đều được. Hơn nữa thứ này hiện tại chưa có ai trồng được, ta cam đoan chỉ bán cho một mình tửu lâu của ông, ông thấy thế nào?”

Chương quầy nghe xong có chút động tâm.

Hứa Thảo dường như nghĩ đến điều gì đó, nói:

“Tuy nhiên, thứ này nếu mà nãy mầm thì không thể ăn, hội trúng độc chết người.”

Chương quầy nghe xong, sắc mặt liền thay đổi nói: “Có thể ăn vào chết người sao? Ta xem ra vẫn là không cần a.”

“Chương quầy, ăn cái này không có chết người. Ta chỉ nói khi nào chúng nãy mầm mới không nên ăn thôi, ngài có thể hảo hảo bảo quản, ít nhất cũng tám vài ba tháng sẽ không nãy mầm. Hơn nữa vấn đề ngộ độc thức ăn cũng thường xuyên bị nếu ăn chung các loại thức ăn kỵ nhau, chứ đâu phải riêng

mỗi thứ này ăn mới bị ngộ độc đâu. Ví dụ ngày thường nếu ngài ăn thịt chó rồi ăn đậu xanh, ăn ba ba với rau dền, ăn cá chép, ăn hải sản xong ăn cam, ăn khoai lang với tôm... đều bị ngộ độc a. Hôn nữa, trong một số loại rau dưa khác cũng chứa đựng một ít độc tố, nhưng do liều lượng quá nhỏ nên mới không sao thôi.”

Lời này của nàng không hề giả, có nhiều loại thực phẩm bản thân chúng tự tồn tại độc tố bên trong, tuy nhiên rất ít người ăn chúng mà bị chết. Giống như giá đỗ chưa nảy mầm hết, củ gừng bị hư, đậu cô ve cùng các loại đậu đều chứa một ít độc tố, sau quá trình chế biến, nấu chín thì ăn sẽ không sao.

Chường quây còn đang do dự, nghe Hứa Thảo nói một tràng hần cũng mê mang không hiểu. Ngay cả Lí thị đứng bên cạnh cũng cảm thấy hồ đồ, căn bản không hiểu nữ nhi mình đang nói cái gì.

Hứa Thảo nhìn Chường quây như thế liền nói: “Chường quây, ngài yên tâm, thứ này nếu mà nảy mầm ngài không trái lương tâm mang ra nấu bán thì tuyệt đối sẽ không có chết người.”

“Hắc, tiểu nương tử này người nói lung tung cái gì đâu. Chúng ta sao có thể làm như thế.”

Hứa Thảo cười hắc hắc đáp: “Vậy ngài cho ta mượn phòng bếp dùng một chút. Ta nấu vài món bằng thứ này cho ngày nếm thử, được không?”

Chường quây nghĩ nghĩ liền gật đầu đồng ý.

Bây giờ cũng còn sớm, chưa có khách, phòng bếp cũng không cần dùng. Hứa Thảo cùng Lí thị đi vào, đóng cửa phòng bếp lại.

Lí thị lúc này mới thở hắt ra: “Đại nha, thứ này của người có thể bán được hay không? Ta xem bộ khó a.”

Hứa Thảo nói: “Nương, mặc kệ được hay không chúng ta phải thử mới biết chứ.” Có Lí thị hỗ trợ, Hứa Thảo rất nhanh làm vài món đi ra, một đĩa khoai tây xào sợi chua ngọt, khoai tây hầm, trong bếp vừa vụn có chút lỗ tai heo, nàng liền lấy thái mỏng làm tai heo xào khoai tây. Mỗi một món ăn làm xong nàng đều nếm thử, cảm thấy hương vị thực không sai. Lúc này nấu so với ngày thường nàng nấu com ở nhà còn muốn tốn nhiều tâm tư, hương vị tất nhiên phải ngon hơn rồi.

Lí thị cũng thỉnh thoảng nếm thử một miếng, cảm khái nói: “Đại nha, trình độ này của người so với đầu bếp tửu lâu cũng không kém a.”

Hứa Thảo cười cười không nói, bụng mâm đồ ăn đi ra ngoài. Hứa Thảo lại ở trước mặt Chường quây ăn trước mỗi món một miếng. Chường quây thấy vậy mới cầm đũa lên ăn thử, nhìn không được gật đầu, khen ngợi: “Tài nấu nướng của tiểu nương tử quả không tệ, cùng ngang ngửa đầu bếp của chúng ta a. Bất quá, thứ này có thật là ăn không chết người chứ?”

Hứa Thảo cười cười, lại đi vào bếp múc hai chén com mang ra. Buổi sáng vốn ăn không nhiều, còn đi bộ hơn một canh giờ, nàng đã sớm đói bụng. Lí thị cũng trông mắt nhìn một bàn đồ ăn, âm thầm chảy nước miếng, nhìn thấy Chường quây không có ý ngăn trở, liền bụng một bát com khác vui đầu ăn.

Đồ ăn vốn Hứa Thảo làm cũng không nhiều, rất nhanh ba món ăn đều hết. Hứa Thảo thỏa mãn ợ một cái. Bình thường làm đồ ăn nàng đều tiếc cho rất ít dầu, hôm nay dùng của tửu lâu nên thoải mái bỏ, vì vậy hương vị rất ngon.

Chường quây thấy hai mẹ con Hứa Thảo ăn ngon, tâm tư cũng vừa động, nhưng hần vẫn còn có chút lo lắng về vụ khoai tây có độc.

Hứa Thảo nói: “Chường quây, chỉ cần khoai tây này không nảy mầm, vỏ của chúng không đổi thành màu xanh thì hoàn toàn không sao cả. Ngài cũng thấy đó, ta cùng nương của ta ăn nhiều như vậy cũng không bị sao cả. Ngài nếu không cần, ta sẽ mang qua nhà khác bán vậy.”

Dứt lời, Hứa Thảo đứng dậy chuẩn bị đi.

Chường quây vội vàng ngăn cản: “Tiểu nương tử, người đừng nóng vội a, ta chỉ là lo lắng chút thôi. Dù sao ta vẫn tin tưởng lời của người mà, bất quá khoai tây này người tính bán thế nào? Trong nhà còn có bao nhiêu? Ta muốn mua hết.”

Hứa Thảo lúc này mới cười đáp: “Thứ này không có nhiều, trong nhà chỉ dư một ít, ngài nếu muốn mua ta có thể bán hết cho ngài. Bất quá, thứ này để ở phòng bếp, nơi râm mát, tránh ánh nắng, bằng không sẽ rất dễ nảy mầm.”

Chường quây gật đầu đáp: “Hảo. Ta nhớ kỹ. Chúng ta nên nói giá cả đi.”

Cả hai kì kèo một hồi, cuối cùng định ra mức giá cao hơn các loại rau dưa khác, một cân mười hai văn. Tuy nhiên, Hứa Thảo cũng đưa ra một điều kiện là phía bên Chường quây năm nay không thể trồng, nếu muốn cũng phải để sang năm. Nếu hần đồng ý nàng còn khuyến mãi cho mấy công thức làm đồ ăn khi này.

Chường quây nghĩ một chút, cũng biết tiểu nương tử này lo sợ hần sẽ vụng trộm trồng thứ này. Tuy nhiên, trước mắt hần không có ý định này, chỉ muốn tập trung thời gian tăng danh tiếng tửu lâu cái đã.

Trên đường về, Lí thị còn chưa có hồi phục tinh thần, mãi một lúc lâu sau bà mới kéo tay Hứa Thảo nói: “Đại nha, người trồng ba sào, có thể bán được bao nhiêu tiền a?”

Hứa Thảo cười đáp: “Nương, trừ một trăm cân lưu lại, có thể bán tầm mười lượng bạc.”

“Cái gì? Mười lượng bạc?” Lí thị mở to hai mắt kinh ngạc hô lên, “Loại có ba sào đất mà bán được tận mười lượng bạc?” Ông trời, bà làm ruộng cả đời

cũng chưa bao giờ nghĩ đến chỉ trồng có ba sào thứ này có thể kiếm được nhiều bạc như vậy.

“Đúng vậy, bắt quá nương, thứ này cũng chỉ có thể tranh thủ bây giờ kiếm chút bạc, sau này nhiều người trồng rồi sẽ không còn giá cao thế nữa. Lúc trước con kêu ngài trồng cùng, ngài không nghe, giờ chắc hối hận rồi đúng không?”

Lí thị hối hận đến mức ruột cũng muốn xanh luôn: “Còn không sao, đau lòng chết lão nương. Bây giờ trồng có trễ hay không a?”

Hứa Thảo cười nói: “Bây giờ hai nhà chúng ta cùng nhau trồng cũng không muộn. Chờ sang năm mới đem thứ này mở rộng ra cả thôn. Khoai tây này khá dễ trồng, năng suất cao, hơn nữa thứ này dễ dàng ăn no bụng, trồng nhiều mới có lợi.”

Lí thị có chút thăm oán nói: “Chúng ta tự mình trồng thì tốt rồi. Vì sao sang năm còn muốn làm cho thôn dân cùng nhau trồng chứ?”

Hứa Thảo đương nhiên biết làm như vậy có thể kiếm tiền, nhưng là giấu điểm được sao? Đầu tiên, thứ này không để quá lâu được sẽ nảy mầm, lại dễ trồng. Cùng với việc để họ tự phát hiện ra rồi thăm oán hai mẹ con nàng, chẳng bằng nàng sớm nói ra, mọi người cùng nhau trồng, đỡ nảy sinh ra bất mãn, hiềm khích không đáng có.

Lí thị cũng biết điều này nên không có nói thêm gì nữa. Hứa Thảo lại dận dò Lí thị, chuyện lần này cũng không nên nói cho người khác. Lí thị gật gật đầu đáp: “Ta biết rồi, còn cần người phải nhắc hay sao.”

Trở về thôn, Hứa Thảo đem toàn bộ khoai tây còn thừa bỏ vào trong hầm.

Ngày hôm sau, Hứa Thảo đưa năm mươi cân khoai tây giao cho chương quỳ, thu được sáu trăm văn.

Hứa Thảo còn dư một trăm cân cũng đủ cho nàng và Lí thị trồng. Số khoai tây này Hứa Thảo trực tiếp bỏ ở ngoài sân phơi nắng, như vậy sẽ nảy mầm nhanh hơn.

Trong nhà có hai mẫu đất, một mẫu trồng lúa, còn lại một mẫu dùng để trồng rau dưa và khoai tây. Hứa Thảo đem đồ ăn đều thu hết, làm đất, chuẩn bị trồng trọt vụ tiếp.

Phú Quý cũng không vào núi săn thú nữa, ở nhà bận rộn làm đất. Khoai tây nảy mầm, Hứa Thảo liền mang đi trồng. Sau khi trồng xong, Hứa Thảo liền qua giúp Lí thị. Lí thị lần đầu tiên trồng thứ này, có chút không yên, luôn sợ sau này bán không được sẽ không kiếm được bạc.

Hứa Thảo khuyên nhủ: “Nương, ngài đừng lo lắng nữa. Cho dù bán không ra thì chúng ta lưu trữ lại chính mình ăn cũng được a.”

Bạn đang đọc truyện *Nông Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 41

Lí thị ngẫm lại thấy cũng đúng, nghe Hứa Thảo nói thứ này sản lượng rất cao, cho nên dù không bán ra được, lưu trữ cho nhà ăn, cũng không lo chết đói. Nghĩ vậy, nên Lí thị cũng không có nói thêm gì nữa.

Phú Quý giúp đỡ làm đất xong thì lại đi săn, Hứa Thảo cùng Lí thị vội vàng trồng khoai tây, Hứa lão cha thì đi chăm sóc ngô, nhị nha tam nha trông chừng hai đứa nhỏ là Miêu Miêu và tiểu Sơn, ngồi trên bờ ruộng, chỗ có bóng mát, lấy khoai lang luộc ăn.

Trồng xong một mẫu khoai tây, nhìn thời gian còn khá sớm, Hứa Thảo bảo nhị nha về nhà cầm một cái sọt trúc ra, vội vàng nhổ một ít rau dại. Máy người cùng nhau nhổ nên chẳng mấy chốc liền đầy cái sọt. Tiểu Sơn cùng Miêu Miêu cũng đi theo phía sau mọi người vui vẻ nhổ mấy cây cỏ dại con con, chơi vui vẻ.

Lúc Hứa Thảo quay đầu lại, nhìn thấy Miêu Miêu đang ra sức nhổ một cây cỏ nhỏ, nàng cười nói: “A, Miêu Miêu của chúng ta thật ngoan, còn biết giúp nương làm việc.”

Miêu Miêu nhổ được cây cỏ dại, hướng Hứa Thảo quơ quơ khoe, cười hớn hờ. Tiểu Sơn ở một bên nghe thấy đại tỷ chỉ khích lệ mỗi mình Miêu Miêu, không phục, cũng ra sức nhổ một cây cỏ lớn, quay sang Hứa Thảo vẫy vẫy, hét lên: “Đại tỷ, ta cũng giúp.”

“Hào hào, tiểu Sơn nhà chúng ta cũng rất giỏi.”

Tiểu tử kia lúc này mới lộ ra tươi cười, cũng càng thêm ra sức làm việc.

Chờ thái dương khuất xuống sau núi, Lí thị và Hứa Thảo mới dẫn mọi người về.

Lí thị đi vào bếp vội vàng nấu cơm, Hứa Thảo ở trong sân đem toàn bộ rau dại rửa sạch, chuẩn bị làm món rau trộn. Nhìn tiểu Sơn và Miêu Miêu bên cạnh giúp nàng nhặt rau dại, trong lòng nghĩ đến một chuyện, hướng về phía nhà bếp hô:

“Nương, ngày mai con cùng ngài đi lên trần mua hai con lợn nhỏ về nuôi đi. Chờ đến đầu năm bán một con, làm thịt một con cũng cải thiện được cuộc sống trong nhà.”

Trong bếp, Lí thị nghe vậy cũng có chút động tâm, nhét thêm củi vào trong bếp lò, rồi vội vàng chạy ra ngoài, ngồi xỏm bên cạnh Hứa Thảo nói:

“Ta cũng muốn mua hai con lợn về nuôi, nhưng nuôi lợn khá tốn kém, cái gì cũng cần phải dùng tiền mua, không có lời.”

Hứa Thảo để rau dại đã nhặt sạch sang một bên, nói:

“Nương, ngài lo lắng lung tung cái gì a. Chúng ta sống dựa vào núi rừng, trên núi thiếu gì rau củ cho lợn ăn, lợn lại không kiếng ăn, mỗi ngày chỉ cần lên núi hái một lúc là có cả sọt lớn a. Mùa đông thì mua chút cám về nấu chung với rau dại cho chúng ăn là được, như vậy còn rất nhanh nhạp. Hơn nữa nhà chúng ta cũng có trồng ngô, đến lúc đó lấy lõi ngô nghiền nát ra cũng có thể nuôi lợn a. Nhà con hai con lợn kia cũng nuôi lớn bằng cách này.”

Con người nếu chịu khó chút, thừa dịp bây giờ trên núi nhiều rau củ dại, hái về phơi nắng, dự trữ làm thức ăn mùa Đông cho lợn, cũng chẳng tốn văn tiền nào.

“Cái gì? Mấy thứ lung tung đó mà lợn cũng ăn à? Chúng ta bình thường toàn phơi nắng rồi dùng làm củi đốt.” Lí thị cảm thấy ngạc nhiên, không nghĩ đến lõi ngô mà lợn cũng ăn.

“Đương nhiên là có thể ăn.” Nhiều lúc mất mùa, người cũng có thể ăn chứ đừng nói là lợn.

Nghe Hứa Thảo nói như vậy, Lí thị cũng đồng ý mua hai con lợn nhỏ về nuôi. “Được. Ngày mai chúng ta đi lên trần mua lợn, thuận tiện ôm thêm ít gà con về nuôi.”

Hai người đang nói chuyện thì thấy Hứa lão cha khiêng cuốc về, nhìn hai mẹ con nói nói cười cười vui vẻ, ông cũng khó có được dịp nở nụ cười.

Lí thị nhìn thấy Hứa lão cha về, liền đứng lên nhận lấy cái cuốc từ tay ông, cười nói: “Ông nó, về rồi sao? Nhanh đi rửa tay, rửa mặt đi, chờ Phú Quý về chúng ta ăn cơm.”

Không bao lâu sau, Phú Quý cũng mang theo hai con gà rừng trở lại, nhìn thấy nương tử của mình, hân cười hàm hậu nói: “Nương tử, ta đã trở về.”

“Chàng mau đi rửa mặt đi.” Hứa Thảo cười tủm tỉm nói.

Miêu Miêu nhìn thấy Phú Quý trở lại, nhanh chân chạy về phía hân hô: “Phụ thân...”

Phú Quý ôm lấy Miêu Miêu, lại đưa hai con gà rừng trong tay cho Hứa Thảo nói: “Nương tử, nàng cùng nương đem gà rừng thu thập đi, buổi tối chúng ta ăn.”

Hứa Thảo cũng không nói gì, mấy ngày nay bận việc, cũng chưa ăn một bữa cơm ra hồn nào, bình thường toàn là mì sợi, bánh bao chay, rau dại. Ít thịt lợn rừng của năm ngoái vừa ăn hết hồi tháng trước, trong khoảng thời gian này Phú Quý lại không đi săn, nàng sớm đã có chút thèm thịt rồi.

Hai con gà rừng này rất mập mạp, mỗi con cũng tầm bốn năm cân. Hứa Thảo nhanh chóng đun nước sôi, nhổ lông gà. Làm thịt sạch sẽ, nàng lại chặt ra từng miếng nhỏ, ướp cùng gừng, tỏi, tiêu, nước mắm.

“Nương, để đó con trông bếp cho, ngài đi ra phía sau hái ít rau hẹ mang về, lát xào ăn.”

Lí thị ừ một tiếng, cầm rổ đi hái rau hẹ. Nhị nha giúp nàng nhóm lửa, Hứa Thảo nhìn thấy nồi đã nóng, múc một muống mỡ lợn bỏ vào. Nhìn thấy mỡ sôi, Hứa Thảo cho gừng và tỏi băm nhỏ vào, sau đó lại cho thịt gà vào tiếp. Con gà rừng này khá mập, một tảng da cũng dày. Hứa Thảo cứ thế xào, đem mỡ bên trong thịt gà đều sao ra.

Không bao lâu trong phòng bếp liền lan toả một mùi hương thơm nức, tam nha dẫn hai tiểu tử kia chạy vào, “Đại tỷ, thơm quá.” Tam nha nói xong, dùng sức hấp cái mũi, nuốt nuốt nước miếng.

Nhị nha ngồi nhóm lửa cũng không ngừng nuốt nước miếng. Ngày thường hai cái nha đầu đều rất ít khi được ăn thịt, năm trước Hứa Thảo đưa đến một ít thịt lợn rừng, Lí thị đều luyện tiết ăn, đến bây giờ mới vui một nửa. Mỗi bữa cơm Lí thị chỉ cắt vài khối nhỏ, nấu cho tiểu Sơn ăn. Hứa Thảo tất nhiên là biết việc này, nhưng nàng nói với Lí thị, bà lại không nghe. Thật ra không riêng gì bà, đại đa số người trong thôn nghèo khổ đều như vậy, có cái gì ngon, đều lưu lại cho con trai ăn.

Hứa Thảo trong lòng chua xót, nhìn thấy gà trong nồi sao thịt đã săn, thêm vào chút nước, đậy nắp, quay sang hai tiểu muội cười nói:

“Hầm nửa canh giờ là có thể ăn, một nồi như thế này cũng đủ cho chúng ta ăn. Đợi một lát nữa, hai muội cần phải mở rộng cái bụng ra ăn nha.”

Nhị nha tam nha nghe vậy, hai con mắt sáng lên, nhìn Hứa Thảo nở nụ cười vui vẻ.

Lí thị cũng nhanh mang rau hẹ về, lại rửa sạch.

Sau nửa canh giờ, cả nhà toả mùi gà hầm, Hứa Thảo dùng tô múc thịt gà ra, lại nhanh tay xào một nồi rau hẹ.

Thời đại này đồ ăn đều không có ô nhiễm, chẳng cần tốn công làm cầu kỳ, chỉ cần thêm chút dầu, chút muối, đảo sơ sơ là có thể được một món ngon rồi.

Một nhà tám người ngồi quây quần ăn cơm. Lần này gà hầm nhiều, hơn nửa lại là món ăn thôn quê do con rể sẵn về, Lí thị cũng ngại bảo nhậ nhà tam nha ăn ít để dành cho tiểu Sơn ăn được lâu một chút, bởi vậy hai cái nhà đầu ăn phi thường vui vẻ.

Người một nhà đang ăn cơm, bên ngoài liền vang lên tiếng đập cửa. Lí thị sùng sốt, cao giọng hô: “Ai đó?”

“Đệ muội, là ta a, đại tẩu đây.”

Vừa nghe đến giọng nói này, mặt Lí thị liền đen, liếc mắt nhìn Hứa lão cha một cái. Hứa lão cha không hé răng, Lí thị bắt đầu đi đánh phải đi ra mở cửa.

Ngoài cửa đứng một phụ nhân dáng người nhỏ nhắn, mặc một bộ quần áo mới, trên đầu còn cắm một cây trâm, trên mặt lau chút son phấn trắng hếu, tuổi tầm ba mươi. Có một đôi mắt hẹp dài, vừa nhìn là biết không phải loại dễ ở chung.

Lí thị hướng bà ta cười cười, đứng ở cửa cũng không làm cho bà ta đi vào, hỏi: “Đại tẩu, sao hôm nay ngươi lại đến đây?”

Phụ nhân kia hấp hấp cái mũi, hướng bên trong nhà nhìn thoáng qua, muốn chen chân đi vào, nhưng nhìn thấy Lí thị như thần giữ cửa chắn phía trước, chỉ đành từ bỏ. Bà ta sờ sờ cái mũi, cười nói: “Đệ muội, ta chạy từ xa đến, ngươi cũng không thể cho ta vào trong nhà ngồi một chút a.”

Lí thị khinh bỉ khẽ hừ một tiếng. Hứa Thảo ngồi ở bên trong nghe thấy lời này cũng bật cười, hai nhà cách nhau không đến mấy bước chân, vị đại bá mẫu này mặt cũng dày ghê dám nói đi rất xa đến.

Phụ nhân đứng ở bên ngoài này chính là bá mẫu Tiền thị của Hứa Thảo, là nương tử của đại ca Hứa lão cha.

Hứa Thảo nhìn về mặt mờ mịt của Phú Quý, ghé vào tai hắn nói: “Đây là đại bá mẫu của ta, chúng ta cứ việc ăn, đừng để ý đến bà ta.”

Phú Quý cũng không có hỏi nhiều, gật gật đầu ý bảo đã biết rồi lại tiếp tục ăn.

Tiền thị ở bên ngoài thấy Lí thị không để ý đến bà ta, không khỏi bụng bộ mặt trưởng bối khiển trách nói: “Nhị đệ muội, ta dù sao cũng là đại tẩu của ngươi, đến nhà ngươi làm khách mà ngươi không cho ta đi vào nhà là sao?”

Lí thị hừ một tiếng, nghĩ đại tẩu này tuy là rất đáng ghét, nhưng đại ca lại đối với nhà bà cũng không tệ, thời điểm trước cũng thường xuyên vụng trộm giúp đỡ bọn họ không ít, thế này mới nghiêng người nói: “Đại tẩu, vào ngồi chút đi.”

Không thể trách Lí thị chán ghét Tiền thị này. Người này phi thường khiến người ghét, vừa nhiều chuyện hay nói xấu bịa đặt lung tung, lại còn thích chiếm tiểu tiện nghi. Lúc trước Lí thị cùng bà chồng quan hệ không tốt chính là do Tiền thị ở bên tai thổi gió. Rồi khi Lí thị bị phân gia cho ra ở riêng cũng là do Tiền thị châm ngòi. Khi ở riêng, Lí thị một nhà được phân cho vài mẫu đất cày, chén nồi bể, lại còn nợ nần vài lượng bạc. Sau này bố mẹ chồng Lí thị qua đời, Tiền thị lại đi tìm một nhà Lí thị phiên thoái, lúc đó Lí thị còn hiền, cũng không biết phản kháng, cứ thế bị thiệt.

May mà đại ca vụng trộm cho bọn họ chút bạc, bằng không khi ấy đã không còn mạng chứ đừng nói sống đến tận bây giờ.

Chút bạc đại ca vụng trộm cho đấy, sau này bị Tiền thị biết được, cả ngày tìm đến nhà gây náo loạn, đòi Lí thị bạc. Lúc trước, vì bị Tiền thị đòi quá, Lí thị cùng Hứa lão cha mới không còn biện pháp nào, đành sớm gả Hứa Thảo cho Phú Quý. Mấy việc này Hứa Thảo đều biết, chính là nàng không hiểu sao hôm nay đại bá mẫu lại rảnh mà qua đây thế này.

Tiền thị vào phòng, nhìn thấy gà hầm trên bàn, hai mắt sáng lên, cười nói:

“A, đại ca các ngươi còn cứ nói với ta nhà các ngươi nghèo, muốn ta nhiều giúp các ngươi, bây giờ nhìn các ngươi ăn cơm còn có thịt thế này, không giống như ta và đại ca các ngươi cả năm mới được chấm mút chút thịt đầu năm mới. Đệ muội, ta còn chưa ăn cơm tối đâu, ngươi xới cho ta một chén đi, cho ta dính chút phúc ăn thịt như nhà các ngươi a.”

Lí thị phụng phịu không nói lời nào, Hứa Thảo cùng nhậ nhà tam nha cũng không ai để ý đến bà ta, Hứa lão cha thì cuối đầu ăn cơm, cũng không hề hé răng.

Tiền thị khó thở, nhú mày, quay sang Lí thị nói: “Còn không mau đi.”

Lí thị cười lạnh một tiếng, năm đó lúc mới ở riêng bà còn hiền, bây giờ thì không có nha.

Nhìn trên bàn còn lại hơn phân nửa gà hầm, Lí thị cười lạnh đem gà hầm phân vào bát mọi người, mỗi người một ít, hết một lượt tám người thịt gà trong tô đã không còn. Tiền thị thấy vậy, tức đến mức cả gương mặt méo mó.

Bạn đang đọc truyện *Nông Phu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 42

Hứa Thảo cùng nhị nha, tam nha thấy vậy, đều cúi đầu cười trộm, Hứa lão cha tuy là cái gì cũng không nói, nhưng nếu nhìn kỹ sẽ thấy khóe miệng của ông hơi cong lên, hiển nhiên là ông cũng không hề thích bà đại tẩu này.

Lí thị nhìn thoáng qua Tiền thị đang tức giận đến mức đỏ mặt, cười tủm tỉm nói:

“Ôi, thật ngại quá, nhà chúng ta quá nghèo, tẩu cũng biết mà, chút thịt này vẫn là do con rể cực khổ đi săn về, mấy đứa nhỏ tham ăn, chúng ta dù sao cũng là người lớn, ai lại đi giành đồ ăn với bọn nhỏ, tẩu nói có phải hay không? Tẩu còn đói bụng không? Ta đi xới cho tẩu chén cơm?”

Tiền thị ghét bỏ nhìn thoáng qua đĩa rau hẹ và bát rau đại trộn, nhúu nhúu mày, hừ một tiếng nói:

“Không cần. Ta qua đây là có chút việc muốn thương lượng với các người.”

“Có chuyện gì, đại tẩu cứ nói ra đi.” Lí thị cũng không khách khí với bà ta, vừa đáp lời, vừa ngồi xuống tiếp tục ăn cơm.

Tiền thị liếc mắt nhìn Hứa Thảo vài lần, sau đó quay sang Lí thị cùng Hứa lão cha nói:

“Hai người các người đúng là có phúc a, đại nha gã cho người có bản lĩnh, mới thành thân chưa đến một năm đã xây được nhà mới để ở. Hơn nữa, Phú Quý đối với các người cũng thật tốt a, làm cho biết bao nhiêu người hâm mộ a. Đáng thương cho ta và đại ca các người, cũng không có cái phúc khí này...”

Tiền thị còn đang nói liên miên, cần nhẫn đủ thứ, Lí thị đã không có kiên nhẫn cắt lời:

“Đại tẩu, người có chuyện gì thì cứ nói thẳng ra đi, khỏi cần nói quanh co lòng vòng. Đại nha có như thế nào cũng là chuyện của nó cùng Phú Quý chính bản thân cố gắng đạt được, cùng chúng ta có quan hệ gì chứ?”

Tiền thị liếc Lí thị trắng mắt, nói:

“Ta và đại ca các người mấy năm nay làm ăn không có chút khảm khá, cho nên mới nghĩ qua hỏi các người một chút.” Nói xong, quay sang Hứa Thảo cười lấy lòng, “Đại nha a, đại bá mẫu xem nhà mới của các người xây tốn cũng phải mấy chục lượng bạc phải không? Cho nên ta muốn hỏi các người có cách gì kiếm tiền, thuận tiện mang theo ta cùng đại bá các người cùng nhau làm a.”

Hứa Thảo nghe xong thì bật cười, xem ra đại bá mẫu này thấy nàng bây giờ sống tốt hơn, liền nghĩ đến bản thân nàng có biện pháp kiếm tiền liền muốn qua ké một chân đây mà. Đừng nói là hiện tại nàng không có biện pháp gì cả, mà nếu có cũng không đến lượt Tiền thị. Hứa Thảo cũng không muốn cùng bà ta khách sáo gì cả, cười nói:

“Đại bá mẫu, con nghĩ hình như ngài hiểu lầm gì đó, nào có biện pháp kiếm tiền gì đâu. Xây cái phòng kia con cùng Phú Quý mượn nhà này, nhà kia mỗi nhà một ít. Thậm chí hai đứa bọn con còn trẻ, cố gắng thêm một chút, hẳn chịu khó đi săn thú, con lại ở nhà nuôi gà, nuôi lợn, ngày qua ngày cũng đủ ăn, thế này mới đánh liều đi vay tiền xây nhà a.”

Tiền thị tự nhiên không tin lời Hứa Thảo, bữu môi nói:

“Đại nha, ta nhưng là bá mẫu của người a, lúc người còn chưa có gã đi, ta cùng đại bá các người cũng giúp đỡ nhà các người không ít. Sao? Bây giờ sống tốt rồi đem ta và đại bá các người bỏ quên một bên hay sao?”

Không đợi Hứa Thảo nói cái gì, Lí thị ngồi bên cạnh vội vàng đứng lên, chỉ tay vào Tiền thị, tức giận nói:

“Đại tẩu, người còn không biết xấu hổ hay sao mà còn nói linh tinh? Lúc trước người tí tê nói bà bà phân gia đuổi chúng ta ra ngoài, sau đó người đối xử với gia đình chúng ta như thế nào? Người không nhớ nhưng ta, ông nhà ta cùng mấy đứa nhỏ chẳng bao giờ có thể quên được. Người đừng có mà ngồi ở đây trợn mắt nói dối. Giờ ta nói cho mà biết, người đừng có đánh chủ ý lên đầu Đại nha nhà chúng ta, cho dù nàng có buôn bán cái gì ra tiền cũng không có một tẹo quan hệ gì với người cả.”

“A, đệ muội, ta cũng không có nói chuyện với người a, ta đang nói với Đại nha mà...”

“Đại bá mẫu, nương ta kể đều đúng, ta xem ra ngài vẫn là trở về đi thôi, ta cũng không có gì nói với bá mẫu ngài cả.” Hứa Thảo liếc mắt nhìn Tiền thị, giọng nói bắt đầu trở lên lạnh lùng.

Tiền thị bị hai mẹ con Hứa Thảo làm cho tức giận đến mức khó thở, mạnh mẽ đứng lên, chỉ vào Hứa lão cha nói:

“Nhị đệ, người chính là như vậy quản giáo thế tử và con của mình?”

“Ta có quản giá thế tử và nữ nhi của ta hay không thì liên quan gì đến đại tẩu?” Hứa lão cha cau mày nói, “Đại tẩu, người không có việc gì thì trở về đi, con cháu đều tự có phúc của con cháu, không phải việc chúng ta nên quan tâm.”

Tiền thị không nói chuyện, liếc mắt nhìn tất cả mọi người một lượt, lại hừ vài tiếng, có chút không cam lòng, ánh mắt dạo quanh nhà một vòng, nhìn thấy con gà rừng dưới chân tường, hai mắt sáng lên, nhắc chân đi qua nói:

“À, còn một con gà rừng này, Nhị đệ a, ta và đại ca cùng các cháu của ngươi lâu lắm cũng chưa được ăn thịt, con gà rừng này vẫn nên cho ta xách về đi.” Nói xong, vươn tay tính chop con gà rừng.

“Đại tẩu, cái này không được, đây là do Phú Quý đi săn về, ta với Hứa lão cha không có làm chủ được.” Lí thị vội vàng ngăn cản, Tiền thị này ngoài tính tình khiến người khác chán ghét, lại còn thích chiếm tiện nghi nhà người khác.

Tiền thị nghe vậy, quay đầu nhìn về phía Phú Quý, cười tủm tỉm nói:

“Phú Quý à, ta là đại bá mẫu của đại nha a, cũng chính là đại bá mẫu của ngươi, con gà rừng này cho ta mang về có được hay không nha?”

Đang vui đầu ăn cơm, Phú Quý nghe nói vậy liền ngẩng mặt lên, nhìn Tiền thị nhếch mép cười đáp:

“Đại bá mẫu, ngài muốn ăn gà rừng này sao? Cái này không được a, con cùng thê tử còn muốn mang lên trấn bán kiếm bạc trả nợ. Nếu không thì thê này đi, một con gà rừng con bán cho người ta bảy mươi văn, ngài chỉ cần trả năm mươi văn là được, ngài xem có được hay không?”

Tiền thị oán hận trừng mắt liếc Phú Quý mấy cái, mặt đen thui, “Quyên đi. Ai thèm mấy cái thứ đồ hư này của ngươi.” Nói xong, không tình nguyện đi về, mọi người còn nghe thấy tiếng bà ta chửi bậy truyền từ bên ngoài vào.

Tiền thị vừa đi, tâm trạng mọi người trở nên tốt hơn, vừa ăn vừa vui vẻ nói chuyện.

An xong cơm tối, Hứa Thảo giúp đỡ dọn dẹp, xong xuôi mới theo Phú Quý trở về nhà. Lúc đi nàng cũng không cầm theo gà ừng về, Phú Quý nói lưu lại cho nhị nha, tam nha và Tiểu sơn ăn, hẳn ngày ngày đều có thể lên núi, trong nhà cũng không thiếu thịt để ăn.

Lí thị rất vừa lòng với cách cư xử của Phú Quý, càng cảm thấy gà Đại nha chon am nhân này là đúng, tiện thể đối xử với Miêu Miêu cũng hòa ái hơn rất nhiều.

Sắc trời rất nhanh liền tối, Phú Quý một tay bế Miêu Miêu, một tay nắm chặt tay Hứa Thảo, bước chân trầm ổn đi về phía nhà của mình.

Đã nhiều ngày bận bịu, ai cũng mệt, nên sau khi trở về Hứa Thảo đun nước ấm, mọi người tắm rửa sạch sẽ rồi đi ngủ sớm.

Ngày hôm sau, Hứa Thảo dậy sớm đi vào bếp nấu ba bát mì lại làm thêm ba cái trứng ốp la bỏ lên trên, thêm rau cải cùng hành, vậy là hoàn thành bữa sáng đầy đủ sắc vị.

Ăn sáng xong, Phú Quý lại mang theo Hắc Tử lên núi, Hứa Thảo nhét vào trong lòng hắn mấy cái bánh bột ngô, cười nói: “Chàng mang theo, buổi trưa nếu đói bụng thì lấy ra ăn. Hôm nay ta tính lên trấn với nương, tính mua hai con lợn nhỏ cùng gà con về, chàng đừng lo lắng, Miêu Miêu ta sẽ gửi ở nhà nương cho nhị nha và tam nha trông chừng.”

Phú Quý nhếch miệng cười, cả gương mặt trở nên ngốc ngốc, nói: “Lên trên trấn nàng thích gì cứ việc mua, lại mua thêm chút gạo trắng về ăn.”

“Được, ta biết rồi.”

Phú Quý đi rồi, Hứa Thảo lại cho lợn cùng gà ăn xong xuôi, mới khóa cửa bế Miêu Miêu đi đến nhà Lí thị. Lí thị đang đứng ngoài cửa chờ Hứa Thảo, Hứa lão cha thì đã đi ra ruộng từ sáng sớm.

Lí thị dặn nhị nha, tam nha ở nhà trông nhà và xem chừng Tiểu Sơn cùng Miêu Miêu, xong rồi mới cùng Hứa Thảo nhắm hướng trấn trên mà đi.

Đi vào trấn, Lí thị liền mua hai con lợn con, lại mua thêm hai mươi con gà con, tốn một mớ tiền. Hứa Thảo thì mua chút gạo trắng cùng bột mì trắng, lại mua ít xương heo, cắt thêm hai cân thịt ba chỉ, sau đó nhớ đến dầu trong nhà cũng sắp hết rồi, tiện thể mua thêm hai cân mỡ lá heo về thắng dầu.

Lí thị nhìn mấy thứ nàng mua, nhú nhú mày nói:

“Sao ngươi cứ tiêu tiền lung tung vậy hả, còn ăn cả gạo trắng với bột mì trắng nữa chứ. Ta nhớ rõ lần trước tới nhà ngươi, bình dầu kia còn hơn phân nửa, nhanh như vậy đã ăn hết sao? Ngươi cũng không biết tiết kiệm a, không rõ ngươi sống như thế nào nữa. Ta đã dặn bao nhiêu lần rồi, không biết tiết kiệm thì có bao nhiêu tiền cũng bị ngươi xài hết.”

Hứa Thảo cũng không để ý đến lời cảm ràm của Hứa thị, cười tủm tỉm nói:

“Nương, mấy ngày qua cũng vất vả nhiều, nên ta mới mua chút đồ ăn ngon về bồi bổ cho mọi người. Sống cũng không nên quá cần kiệm, làm cực khổ thì phải ăn chút ngon mới có sức làm nữa chứ.”

“Chỉ có mỗi ngươi mới bày vẽ như vậy thôi.” Lí thị nhớ đến hiện tại cuộc sống của nàng cũng khá hơn nhiều nên không có nói thêm gì nữa.

Mua mấy thứ này xong, Hứa Thảo lại mua thêm một ít đồ cho mấy đứa nhỏ, hai cái châu hoa cho nhị nha cùng tam nha, một ít điểm tâm ngọt cho Tiểu Sơn và Miêu Miêu.

Sau khi trở về, nhị nha, tam nha vô cùng thích châu hoa Hứa Thảo mua về, cầm trong tay không chịu buông, ngắm tới ngắm lui. Lí thị nhìn thấy, cười mắng:

“Hai cái đứa chết tiết này, còn không mau chạy đến đây hỗ trợ nhìn hai con lợn nhỏ a.”

Nhị nha và tam nha lúc này mới vui vẻ cất kỹ châu hoa, rồi chạy qua nhìn heo con cùng gà con mới mua về. Tiểu Sơn và Miêu Miêu cũng rất hưng phấn, ăn vội mấy miếng điểm tâm xong rồi vội vàng chạy theo nhìn. Miêu Miêu đối với hai con lợn nhỏ cũng không có gì hứng thú lắm, lôi kéo tay Tiểu Sơn nói nhỏ:

“Cậu Tiểu Sơn, lợn nhà ta mới đẹp, hai con này quá khó coi, thật gầy...”

Tiểu Sơn là đệ đệ của Hứa Thảo, tuy rằng cùng Miêu Miêu tuổi ngang ngang, nhưng bối phận vẫn ở đó không có gì thay đổi.

Tiểu Sơn nghe Miêu Miêu nói như vậy, cũng cảm thấy tò mò về hai con lợn kia, ồn ào đòi đi xem.

Lí thị cùng Hứa Thảo mặc kệ hai đứa nhóc ầm ĩ. Nhìn hai con heo nhỏ, lại xem xét tiền viện cùng hậu viện, Lí thị nói:

“Đại nha, hai con lợn này trước tiên cứ thả bên nhà ngói mấy ngày, bây giờ trong nhà chưa có chuồng heo, chờ buổi tối cha ngói về, ta kêu hán ngày mai làm chuồng heo, còn mấy con gà con tùy tiện làm hàng rào vậy lại chắc được.”

Sau đó, Hứa Thảo ôm hai con lợn của Lí thị về, phía sau là cái đuôi nhỏ Miêu Miêu. Bây giờ Miêu Miêu trở nên hoạt bát hơn rất nhiều, hơn nữa do Hứa Thảo chăm sóc kỹ, con nhóc này béo lên không ít, nhìn trắng trẻo nộn nộn vô cùng khả ái.

Bây giờ mới đầu giờ Thân, Phú Quý phải tầm giờ Dậu mới trở về. Hứa Thảo nhanh tay đem xương heo trụng qua một lần nước ấm, lại rửa thêm một lần, mới cho vào nồi nước nấu lên, chờ nước sôi thì rút bớt củi ra, chỉ để lửa riu riu để hầm.

Tiếp đó nàng đem lá mỡ heo rửa sạch, cắt thành miếng nhỏ cho vào nồi thối, Miêu Miêu kích động chạy vào kêu lên: “Nương, thật thơm”

Hứa Thảo cười tùm tùm nhét vào miệng nhỏ của Miêu Miêu một miếng tóp mỡ, rồi nói:

“Miêu Miêu ngoan, đi ra ngoài cùng Tiểu Bạch chơi, buổi tối nương làm món ngon cho con ăn a.”

Bạn đang đọc truyện *Nông Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 43

Miêu Miêu ngoan ngoãn đi ra ngoài, Hứa Thảo đem dầu thắp để nguội cho vào trong bình, lại vội vàng lấy cái thìa để ở góc bếp ra rửa sạch xào sơ, bên trong bỏ thêm mấy miếng tóp mỡ vàng thơm. Tiếp đó, nàng cán thêm mấy cái bánh bột ngô mỏng, chuẩn bị cho bữa tối làm bánh bột ngô cuốn ăn.

Trong nhà còn chút rau xanh, nên Hứa Thảo không có ra vườn hái thêm, làm một món xào, chiên thêm mấy quả trứng, sau cùng cho tất cả những thứ này lên trên bề mặt lớp bánh bột ngô rồi cuộn lại. Sợ Miêu Miêu đói bụng, Hứa Thảo làm trước một cái cho bé ăn. Miêu Miêu ăn xong, luôn miệng khen ngon, con bé ăn rất hạnh phúc.

Cuối cùng, nàng lại đem thịt ba chỉ về kho tàu một nửa, dùng muối ướp phơi khô một nửa.

Không sai biệt lắm, vào giờ Dậu, Phú Quý liền khiêng một con thỏ rừng trở về, đi phía sau là Hắc Tử.

“Chàng đã trở lại, nhanh rửa tay vào ăn cơm.”

Phú Quý ném thỏ rừng trên vai xuống sân, nhìn Hứa Thảo cười cười đáp: “Ta biết rồi.”

Hứa Thảo cười đáp lại, nhìn thấy thỏ rừng trong sân thế nhưng vẫn còn sống, kinh hãi nói: “Như thế nào mà con thỏ này vẫn còn sống?” Nhìn qua hình như chỉ bị thương nhỏ ở đuôi.

Phú Quý rửa tay, lại dùng khăn bố lau mặt, lau mồ hôi, xong đáp: “Trời nóng, con mới còn sống thịt sẽ không hư, bán được giá cao hơn chút. Ngày mai nàng mang lên trấn bán, ta lại tiếp tục đi săn.”

“Được. Chúng ta đi ăn cơm thôi.”

Lượng cơm của Phú Quý khá nhiều, hán uống hai bát to canh xương, ăn thêm vài cái bánh bột ngô cuốn, chỉ có thịt kho là hán không nỡ ăn, chỉ chăm chăm gắp cho Hứa Thảo và Miêu Miêu. Hứa Thảo lại thích uống canh xương hơn, vì hầm lâu, vị ngọt thanh khá ngon, nàng nói:

”Phú Quý, chàng cũng ăn đi. Ta cùng Miêu Miêu ăn cũng không bao nhiêu.”

Miêu Miêu ăn hai cái bánh bột ngô thì đã gần no rồi, uống thêm non nửa bát canh xương, ăn thêm hai miếng thịt kho tàu, vuốt ve bụng tròn trĩnh đã no không muốn ăn thêm.

Ăn xong, Hứa Thảo vội vàng tưới nước cho mấy cây nho rừng, hiện nay chúng đã bắt đầu lớn, phân nhánh leo lên trên giàn tre đơn sơ nàng làm bên hiên. Hứa Thảo vừa chỉnh ngọn cây, vừa nói với Phú Quý:

”Phú Quý, vài ngày nữa chàng làm cho mấy cây nho này một cái giàn cao và chắc chắn hơn đi. Tầm ba năm nữa là chúng ta có nho ăn.”

Đối với cuộc sống tương lai, trong lòng Hứa Thảo cũng có chút tính toán, chính là nơi này hoa quả ăn được rất ít, ngày thường lên núi nàng cũng tìm không thấy những loại trái cây quen thuộc, nếu có một ít mầm mống, hoặc tìm được chúng trên núi thì tốt rồi, như vậy nàng có thể trực tiếp gieo trồng.

Phú Quý rửa bát xong, ngồi xổm bên cạnh Hứa Thảo nhìn mấy nhánh nho rừng đáp:

”Thảo nhi, nàng trồng thứ này làm gì, trong núi có nhiều mà, nếu nàng muốn ăn ta trực tiếp hái về.”

Trong núi nho rừng cũng đã bắt đầu kết trái, muốn đợi chúng chín cũng phải tầm đầu tháng tám

”Cái này nếu trồng tốt, quả nhiều chúng ta có thể mang lên trấn bán...” Hứa Thảo cười nói, “Đúng rồi, Phú Quý, về sau nếu ở trong núi chàng nhìn thấy chút trái cây nào khác thì hái mang về cho ta một ít nha.” Nói không chừng sẽ gặp được một số loại nàng biết, đến lúc đó có thể trồng thử.

”được.” Phú Quý nhếch miệng cười trả lời.

Hai người đang nói chuyện, bên ngoài liền vang lên giọng nói của Thẩm thị và Quân ca nhi. Hứa Thảo nhanh chóng đứng lên đi ra đón bọn họ.

Thẩm thị nắm tay Quân ca nhi đi vào trong sân, cùng Hứa Thảo và Phú Quý chào qua một tiếng, xong xuôi mới nói:

”Đại tẩu, mấy ngày nay biết tẩu bận rộn việc đồng áng nên muội cũng không qua đây quấy rầy, hiện nay mọi thứ đã xong xuôi hết rồi, tiểu gia hỏa này cứ ồn ào muốn đến chơi với Miêu Miêu, nên muội mang nó sang.”

Hứa Thảo bế Quân ca nhi lên, cười tủm tỉm nói:

”Mấy ngày nay ta cũng bận trồng khoai tây, a, tiểu tử này thể nhưng nặng lên không ít, một thời gian ngắn nữa thôi ta sẽ không ôm hân được rồi.” Nói xong, quay đầu sang Miêu Miêu đang ngồi trên ghế con nói: “Miêu Miêu, đi lấy điểm tâm hôm nay nướng mua mang ra cho đệ đệ ăn với nha.”

Miêu Miêu hiện tại cuộc sống tốt hơn nhiều, đồ ăn ngon thường ngày cũng không thiếu, nên không hề keo kiệt chút điểm tâm này, nghe Hứa Thảo nói xong, vui vẻ chạy vào nhà lấy điểm tâm.

Quân ca nhi nghe nói có điểm tâm ăn, kêu một tiếng đại bá mẫu xong, ở trong lòng Hứa Thảo uốn éo đòi xuống. Hứa Thảo đành phải đem hân thả xuống. Quân ca nhi lắc lắc móng nhỏ chạy theo sau Miêu Miêu vào nhà.

Hai nữ nhân ngồi nói chuyện, Phú Quý cũng không có xen vào, đi ra ngoài lấy đồ nghề làm giàn nho.

Sắc trời bắt đầu nhá nhem tối, chẳng mấy chốc không thấy gì ở xa xa, Hứa Thảo mang ghế ra vừa ngồi nói chuyện với thẩm thị, vừa trông chừng hai đứa nhỏ.

Đang nói cười, ngoài cửa thấp thoáng bóng dáng một đứa trẻ khỏe mạnh, kháu khỉnh, Hứa Thảo neho mắt nhìn kỹ, hóa ra là tiểu Thạch Đầu trong thôn.

”Tiểu Thạch Đầu, sao cháu lại tới đây? Mau vào nhà đi.” Từ lần trước cho Phùng gia mượn lương thực sau, hai gia đình trở nên quen thuộc hơn, cũng thường xuyên qua lại.

Thạch Đầu sờ sờ đầu, ngại ngùng cười, đi vào trong nhà trên tay còn cầm theo một cái sọt trúc nhỏ đưa cho Hứa Thảo nói: “Thẩm, đây là cá phụ thân con bắt được, kêu con mang qua đây cho thẩm.”

Hứa Thảo nhận lấy cái sọt, thấy vậy mà có những nửa sọt cá chạch, bên trong còn có mấy con cá chép, nàng rất cao hứng, miệng cười toe toét nói: “Nha, sao lại cho nhiều như vậy a.”

Thạch đầu vội vàng đáp:

”Phụ thân bắt rất nhiều, nhà con ăn còn không hết, thẩm trăm ngàn lần đừng có đưa lại a, bằng không trở về phụ thân nhất định sẽ mắng con.”

”Hào hào, ta đây liền nhận, con thay ta nói một tiếng cảm ơn với nương và phụ thân con nha.” Hứa Thảo cũng không khách khí với Thạch Đầu, cá chạch này là thứ tốt, nhưng ít có ai đi bắt. Nàng ở đây gần mười lăm năm còn chưa được ăn qua đâu.

Miêu Miêu nhìn Thạch Đầu, nghĩ nghĩ, rồi dùng bàn tay nhỏ bé cầm một miếng điểm tâm khác, đi lại chỗ Thạch Đầu, cười nói: “Thạch Đầu ca, cho người...”

Thạch Đầu có chút co quắp, lấp bắp nói: “Không, không... Miêu Miêu muối muối... người ăn đi.”

Miêu Miêu cũng có chút cố chấp, giờ hai khối điểm tâm nói: “Thạch đầu ca ca, ăn.” Hứa Thảo và Thẩm thị ngồi một bên, thấy vậy nở nụ cười, Hứa Thảo vội nói: “Thạch đầu, con nhận lấy đi.”

Thạch Đầu thế này mới bắt an nhận lấy miếng điểm tâm, nhìn Miêu Miêu và Hứa Thảo nói cảm ơn.

Thạch Đầu đi rồi, Hứa Thảo cảm khái nói:

“Tiểu Thạch Đầu này đúng là một đứa bé ngoan, rất lễ phép.”

“Đúng vậy. Chính là gia đình nghèo quá, bằng không muối xem nó cùng Miêu Miêu thật ra khá hợp đôi.” Thẩm thị cảm khái một câu.

“Nhị đệ muội, muội nói bừa cái gì vậy? Miêu Miêu còn nhỏ như vậy, khẳng định là không thể. Sau này, việc hôn nhân của Miêu Miêu nhất định phải chính con bé bằng lòng mới được, ta sẽ không tùy tiện định ra việc hôn nhân của con bé.” Tuy rằng nàng biết thằng bé Thạch Đầu này không tệ, nhưng việc hôn nhân cả đời nàng vẫn muốn nghe ý kiến của Miêu Miêu, hơn nữa, bây giờ nói chuyện này chẳng phải còn quá sớm sao.

Hai người lại nói sang chuyện khác, Hứa Thảo nhớ đến vị Tam đệ muội đã nhiều ngày không gặp kia, liền hỏi:

“Nhị đệ muội, Tam đệ muội bây giờ sao rồi? Tầm một tháng nữa chắc là sinh phải không?”

Thẩm thị gật gật đầu đáp: “Đúng vậy. Bụng rất lớn. Muội xem sắc mặt nương mấy ngày nay rất khó coi.”

“Vi sao a?”

“Người ta thường nói bụng to là con gái, hơn nữa Tam đệ muội dạo này ăn khá nhiều, một ngày ăn bốn năm bữa, còn thích ăn thịt, người béo lên rất nhiều nên nương hội mất hứng thôi.”

Hứa Thảo im lặng một chút, rồi nói tiếp:

“Nhị đệ muội, nếu có thời gian tiện muội nhắc nhở Tam đệ muội một chút, làm cho nàng ta khống chế lượng cơm, ăn nhiều rau xanh, ít thịt thôi. Ta nghe người ta nói, đứa bé quá mập thì đến lúc sinh người mẹ sẽ gặp khó, đến lúc đó nếu mà khó sinh, thì nguy hiểm cho cả mẹ và con.”

Thời đại này không có sinh mổ, nên mỗi lần sinh đẻ, nếu đứa bé quá mập thì cả hai mẹ con đều gặp nguy hiểm, sinh không ra, tình trạng xấu nhất là một xác hai mạng. Sau này, nếu mà mang thai, nàng nhất định sẽ ăn uống đề ý một chút.

“Thật sao?” Thẩm thị mở to hai mắt, sắc mặt có chút trắng bệch do bị dọa, “Lúc mang thai nương không cho muội ăn nhiều, sinh Quân ca nhi ra có chút gầy nhỏ, nhưng bắt quả khá dễ sinh. Muội lại nghe trong thôn người ta đồn, thôn bên cạnh có một phụ nữ mang thai vì thai nhi quá lớn, kết quả không sinh ra được, cuối cùng bị xuất huyết một xác hai mạng, thật đáng sợ a. Chẳng lẽ vì người phụ nữ kia ăn quá nhiều, nên thai nhi mới lớn sao?”

“Đó là đương nhiên.”

Hai người tiếp tục nói chuyện cho đến khi trời tối hẳn, lúc này Thẩm thị mới ôm Quân ca nhi ly khai.

Thẩm thị về nhà liền đi tìm Ngu thị, đem chuyện thôn bên cạnh có người khó sinh vì thai nhi lớn nói cho Ngu thị, cuối cùng khuyên:

“Tam đệ muội a, ta nghe nói người kia vì ăn quá nhiều nên thai nhi mới lớn không sinh ra được, người ngày sau nhiều chú ý một chút, còn hơn một tháng nữa là người sinh rồi đó.”

Ngu thị nghe xong có chút lo lắng, nhưng lại cảm thấy Thẩm thị đây là đang nguyên rửa nàng ta, sắc mặt khó coi, tức giận nói:

“Nhị tẩu, người nói lung tung cái gì vậy? Đang yên đang lành tự nhiên nguyên rửa ta.”

“Ai nguyên rửa người a, ta có lòng tốt nhắc nhở, nếu không tin ngày mai tự người đi hỏi thăm một chút xem, có chuyện như vậy hay không.” Thẩm thị nói xong, nổi giận đùng đùng bỏ đi ra ngoài.

Ngu thị có chút không yên, quyết định ngày mai sẽ đi hỏi thăm một chút.

Hứa Thảo không có biết việc này, dù sao nhắc nhở thì nàng cũng nhắc rồi, Ngu thị nếu không nghe, đến lúc sinh người chịu khổ cũng là nàng ta.

Đem cá chạch cho vào trong chậu, lại đổ vào chút nước cho chúng nó sống, Hứa Thảo chuẩn bị đi ngủ. Buổi tối không có Miêu Miêu làm phiền, Phú Quý bắt đầu không an phận. Hứa Thảo tính ngày, hôm nay đúng là kỳ nguy hiểm nên cũng không có ý định cho hắn đụng vào, nàng cũng không muốn mới gần mười lăm tuổi đã mang thai. Sinh con sớm không tốt với cả con lẫn mẹ.

Thân thể nàng điều dưỡng không sai, từ lúc có nguyệt sự thì luân đều, cứ ba mươi ngày là một chu kỳ, nên cách tính ngày tránh thai này ít nhất cũng có chút đúng đi.

Phú Quý tuy rằng khó chịu nhưng cũng không miễn cưỡng nàng, cũng biết trong thái có vài ngày thê tử của hắn sẽ không cho hắn chạm vào.

Hai người thì thăm một lát rồi ngủ.

Ngày hôm sau, Phú Quý tiếp tục đi săn thú, Hứa Thảo mang Miêu Miêu qua cho nhị nha và tam nha trông giúp, rồi mang thỏ rừng lên trần bán. Một con thỏ rừng còn sống bán được hai trăm bốn mươi văn tiền. Nàng cũng không có mua cái gì, liền nhanh chóng trở về, tiện đường trong thôn mua hai miếng đậu hũ chuẩn bị tối làm món cá trích hầm đậu hũ cùng với cá chạch nướng dưa chuột.

Cá chạch rất nhiều, làm xong món cá chạch nướng dưa chuột, Hứa Thảo đưa qua nhà mẹ đẻ một lần, lại bảo Phú Quý mang sang Dương gia một phần. Phú Quý còn hỏi Hứa Thảo một trăm văn tiền, tính đưa riêng cho cha hắn. Trong nhà Trần thị quản tiền, Dương lão cha ngay cả chút tiền mua thuốc lão, ngậm rựu cũng không có.

Dương lão cha vốn cũng không muốn nhận số tiền này, dù sao lúc trước ở riêng hắn cảm thấy thực có lỗi với đứa con lớn này.

”Cha, ngài nhận đi. Ngài cũng biết bây giờ cuộc sống của con càng ngày càng tốt hơn rồi mà.”

Dương lão cha nghe vậy mới chịu nhận tiền.

Qua vài ngày, nhà mẹ đẻ làm xong chuồng lợn, Hứa Thảo mới mang hai con lợn con qua. Ngày thường nếu là không có việc gì nàng cùng nhị nha, tam nha mang theo hai đứa nhỏ là Tiểu Sơn và Miêu Miêu lên núi hái rau lợn, thỉnh thoảng cũng đi xem ruộng khoai tây một chút, nhổ cỏ, bón phân, tưới nước.

Ngày lại ngày trôi qua khá nhanh, chớp mắt đã qua tháng sáu.

Một ngày, Hứa Thảo vừa đi cắt rau lợn về, thì thấy Thẩm thị vội vàng chạy đến nói:

”Đại tẩu, Tam đệ muội muốn sinh, tẩu qua nhanh đi.”

Hứa Thảo vội vàng đi theo sau Thẩm thị, vừa vào Dương gia đã nghe tiếng Ngưu thị kêu to vì đau.

Bạn đang đọc truyện *Nông Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 44

Tam đệ Dương Tiểu Đồng lo lắng đi tới đi lui, không biết nên làm cái gì, nhìn thấy Hứa Thảo đến cũng chỉ gật đầu chào qua loa, rồi lại bắt đầu đi tới đi lui.

Dương lão cha ngồi trong sân, nhìn bộ dáng cũng rất lo lắng, Dương lão cha nhìn thấy Thẩm thị và Hứa Thảo đi vào, liền gật đầu với nàng. Hứa Thảo cũng kêu một tiếng phụ thân, rồi nhìn sang Trần thị gọi một tiếng nương.

Trần thị hừ một tiếng, không để ý đến Hứa Thảo, nhìn Dương Tiểu Đồng đang lo lắng xoay quanh, vẻ mặt bà ta chỉ tiếc rên rít không thành nói:

”Ngươi hoảng cái gì a, nữ nhân sinh đứa nhỏ ai mà chẳng vậy, xem bộ dáng không có tiền đồ này của ngươi xem. Cũng không sợ người khác chê cười.”

Không có một ai để ý đến lời bà ta.

Tiểu An ở dưới bếp đun nước nóng, Hứa Thảo nhìn thấy liền cùng Thẩm thị tiến đến hỗ trợ. Tứ muội Dương Tiểu An rất sốt ruột, tay mức nước cũng run run.

”Tiểu An, muội đừng lo lắng, tam đệ muội khẳng định không có việc gì đâu.” Hứa Thảo an ủi nói.

Tiểu An nhìn ra bên ngoài cửa, lo lắng nói: “Đều đã trôi qua vài canh giờ, tam tẩu vẫn chưa sinh được, haizzz.”

Thẩm thị cũng vội vàng an ủi Tiểu An, nữ nhân sinh đứa nhỏ ai cũng vậy hết, có người còn phải mất một ngày một đêm mới sinh xong.

Hứa Thảo nghĩ đến đã qua mấy canh giờ, liền quay sang Tiểu An nói:

”Tứ muội, ta xem nước đun cũng sôi rồi, bây giờ muội nhanh đi nấu cho tam đệ muội một bát mì, đập thêm hai quả trứng vào, ta sợ thời gian lâu tam đệ muội đói, lại không có nhiều khí lực mà sinh.”

Tiểu An gật đầu, chờ nước trong nồi sôi sùng sục, liền nhanh tay nấu một bát mì lớn, còn chiên thêm hai cái trứng ốp la. Tiểu An vừa bưng bát mì sang, Trần thị liền ồn ào nói:

”Ai u, còn chưa có sinh đầu, ăn cái gì mà ăn a, lại còn có trứng gà, các người chưa có gia đình nên chưa biết củi, gạo, dầu, muối đều quý a.”

”Nương, ngài lại nói cái gì thế?” Tiểu An bụng bát mì nhú nhú mảy, không vui nói: “Tam tẩu một thời gian dài chưa có ăn gì, không ăn làm sao có sức mà sinh a.”

Dương lão cha đang ngồi bên cạnh cũng nhú mảy, nhìn Tiểu An nói: “Tứ nha đầu, đừng để ý đến nương người, mau đem mì vào đi, nhân tiện hỏi bà mẹ xem có cần thêm gì nữa không.”

Trong phòng Ngưu thị cũng nghe thấy, trong lòng không khỏi chua xót, nghĩ so sánh với bà bà Trần thị đại tẩu và nhị tẩu xem ra không tệ, ít nhất vào lúc này sẽ không bỏ đá xuống giếng, sẽ không ngồi đó nói mát. Ngưu thị trong lòng buồn bã, khí lực giống như bị rút đi toàn bộ, cả người mềm nhũn, thở gấp.

Bà mẹ nhìn thấy vậy, vội vàng nói: “Con dâu Dương gia, người đừng có nhụt chí a, chạy nhanh đem tiểu tử béo này sinh ra, sau này hẳn trưởng thành người chỉ việc ngồi hưởng phúc, hiện tại suy nghĩ mấy chuyện linh tinh này làm gì.”

Tiểu An đang đẩy cửa đi vào, nghe thấy bà mẹ nói, nhanh chân bụng bát mì qua nói:

”Tam tẩu, đại tẩu và nhị tẩu bảo muối nấu cho tẩu bát mì mang vào đây, sợ tẩu không có khí lực sinh, tam tẩu, tẩu mau đem mì ăn nhanh đi.”

Ngưu thị cả người đau đến mức vã mồ hôi lạnh, nhìn bát mì trong tay Tiểu An, nghĩ đến lời nói của Trần thị khi nãy, nước mắt bắt đầu rơi.

”Tam tẩu...” Tiểu An hoảng hốt, đi đến trước mặt Ngưu thị nói: “Tẩu mau ăn đi, lời của nương tẩu cũng đừng để trong lòng, bà chính là người như vậy. Tam tẩu, tam ca còn đang chờ tẩu ở bên ngoài a, hẳn vô cùng lo lắng, vẫn muốn đi vào xem tẩu, nhưng vì là nam nhân không được đi vào phòng sinh. Tam tẩu, người hãy nghĩ đến Tam ca, chờ người sinh xong đến lúc đó cùng Tam ca hảo hảo sống, làm gì nghĩ đến những chuyện không vui, người cảm thấy đúng hay không?”

Ngưu thị nhớ đến những mặt tốt của Dương Tiểu Đồng, lại nghĩ nếu mình cứ thế chết đi chẳng phải tiện nghi cho Trần thị. Không được, nàng ta không thể xảy ra chuyện, nhất định nàng ta phải sinh xong đứa bé này, ngày sau sẽ sống thật tốt. Suy nghĩ cẩn thận xong, cả người giống như được tiếp thêm khí lực, nhận bát mì trong tay Tiểu An, vội vàng ăn.

Nhìn Ngưu thị ăn xong mì, Tiểu An lại an ủi thêm vài câu mới bụng bát mì ra ngoài.

Sắc trời đã tối, Phú Quý mang theo hai con gà rừng lại đây, Ngưu thị vẫn còn chưa sinh đứa nhỏ ra. Nhìn gà rừng trong tay Phú Quý, Hứa Thảo làm thịt một con, bỏ vào trong nồi hầm, sau đó lại nấu nhanh chút gì đó cho mọi người ăn tối. Đợi đến giờ mẹ, phòng sinh mới truyền đến tiếng trẻ con khóc oa oa. Mọi người ở bên ngoài lúc này mới đồng loạt thở phào nhẹ nhõm.

Chờ phòng sinh mở ra, Dương Tiểu Đồng vội vàng chạy lên nhìn đứa bé trong lòng bà mẹ vội vàng hỏi: “Vương bà bà, Mai Từ thế nào?”

Bà mẹ cười đáp: “Đều không sao.”

Trần thị cũng vội đi lên nhìn đứa bé, hỏi: “Vương đại thẩm, là nam hay nữ thế?”

”Là một tiểu thiên kim.”

Bà đỡ vừa nói xong, sắc mặt Trần thị lập tức nhăn lại, nói: “Phi, thì ra là một bồi tiền hóa, vừa rồi còn ăn một chén mì lớn có kèm cả trứng gà nữa xem như lãng phí.”

Mọi người nghe xong sắc mặt rất khó coi, Hứa Thảo nhìn mọi người đều không nói gì, quay sang Tiểu An nói: “Tiểu An, muối đi múc cho tam đệ muối một chén canh gà hầm lại đây, còn lại thì đặt lên bếp ninh nhỏ lửa, như vậy đến sáng mai toàn bộ thịt gà sẽ mềm tan vào trong nước canh, rất tốt cho sản phụ ăn.”

”Tiểu An, không được đi. Này canh gà lưu lại ngày mai chúng ta ăn, sinh ra một cái bồi tiền hóa (Jun: cái này dịch ra là ăn tồn cơm, hoặc nuôi phí tiền nghe kì kì nên ta để nguyên luôn) nàng ta còn không biết xấu hổ mà đòi ăn canh gà, ta nhỏ vào.” Trần thị nhìn bé gái trong tay bà mẹ bức mình nói ra.

”Nương, đây là gà ta đưa đến, là tâm ý của ta và thê tử cho Tam đệ muối ăn dưỡng sức.” Phú Quý cũng đen mặt, nghĩ nghĩ cảm thấy rất may là hắn đã phân gia, bằng không thê tử của hắn sống chung với Trần thị sẽ vô cùng khó chịu. Tuy rằng hắn cũng không thích con người Tam đệ muối này, nhưng là về lễ nghĩa mặt ngoài vẫn nên có, tránh cho quan hệ huynh đệ không vui.

”Đúng vậy, nương, con trai hay con gái cũng có gì khác nhau đâu. Ta xem vẫn là con gái tốt, hiểu chuyện.” Tiểu An nói xong, khề thờ dài, xoay người đi vào bếp.

Dương Tiểu Đồng vô cùng cẩn thận tiếp nhận đứa bé trong tay bà mẹ, lại lấy một cái hồng bao trên người nhét vào trong tay bà ta, bà mẹ cân nhắc trọng lượng, cảm thấy cũng không tệ mới vui vẻ rời đi.

Nhìn đứa bé hồng hào, da còn hơi nhăn trong lòng, Dương Tiểu Đồng cười tí mắt, ngẩng đầu nói với Trần thị: “Nương, ta cảm thấy con gái cũng rất tốt a, ngài sau này cũng đừng nói những lời như vậy nữa, con chỉ muốn cùng Mai Từ hảo hảo sống, Mai Từ là thê tử của con, là con dâu của ngài, nên ngài nói chuyện cũng chú ý một chút, bằng không truyền ra ngoài người ta nghe được thì không hay.” Nhận thấy cả gia đình không có ai đứng về phía mình, Trần thị bức mình, mặt đỏ lên, oán hận trừng mắt liếc Hứa Thảo một cái, rồi bỏ đi về phòng.

Hứa Thảo bị trừng thì cảm thấy rất kỳ quái, việc này thì có liên quan gì đến nàng a.

Nguru thị bình an sinh con xong, Hứa Thảo và Phú Quý cũng không tiện ở lại lâu, trước khi đi Hứa Thảo dặn Dương Tiểu Đồng:

”Tam đệ, nương không vui Tam đệ muội nên một tháng này đệ nhớ chú ý chiếu cố Tam đệ muội nhiều hơn, sản phụ một tháng không được xuống giường, không thể làm việc, không được đựng nước lạnh, còn phải ăn uống đầy đủ, đệ cũng đừng để cho nương nói những lời không vui với Tam đệ muội.”

Dương Tiểu Đồng vội vàng gật đầu đáp: “Đại tẩu, những lời tẩu nói đệ đều nhớ kỹ, đệ chắc chắn sẽ chiếu cố tốt hai mẹ con bọn họ.”

Nghe vậy Hứa Thảo và Phú Quý mới an tâm đi về.

Hôm nay, Miêu Miêu chơi bên nhà Lí thị, có nhị nha và tam nha trông chừng, Lí thị cũng biết chuyện Nguru thị sinh con bởi vậy cũng không có mang Miêu Miêu trở về.

Hai người về nhà, Hứa Thảo thấp đèn, nhìn thấy trong phòng có một gói to, ngẩng đầu hỏi Phú Quý: “Cái gì vậy?”

Phú Quý cười nói: “Hôm nay ta có hái ít trái cây về cho nàng, chính là nho rừng nàng nói đó, vừa vặn đúng lúc chúng chín.”

Hứa Thảo đi đến mở túi ra, lấy ra vài trái nho rừng cũng không có rửa trực tiếp cho vào miệng ăn, chua chua ngọt ngọt, hương vị rất ngon.

Nhìn một gói to toàn nho rừng, trong đầu Hứa Thảo đột nhiên nhớ đến rượu nho. Nho rừng này ngoài làm tương hoa quả ra thì còn có thể làm rượu nho a. Trong núi có rất nhiều nho rừng, nàng cũng không thể làm hết chúng thành tương hoa quả được, nên nàng tính làm một ít tương hoa quả lại làm một ít rượu nho.

Ngày hôm sau Phú Quý không đi vào núi săn thú mà đi lên trấn mua vài cái bình gốm. Hứa Thảo dặn hán mua tầm ba mươi cái bình. Còn nàng ở nhà vội vàng lấy nho rừng ra rửa sạch, rồi lựa những trái bị hư với chưa chín bỏ ra, lại mang nó đi phơi nắng cho ráo nước.

Chờ Phú Quý mua bình trở về, toàn bộ nho rừng cũng đã ráo nước. Hứa Thảo đem vài cái bình đi rửa sạch, rồi mới bóp nát nho rừng và bỏ vào. Một bao to Phú Quý hái về làm được ba bình. Tiếp theo nàng đặt ba cái bình đó vào chỗ râm mát, thông gió.

”Phú Quý, buổi chiều chúng ta lên núi hái nho rừng đi, ta coi mấy ngày sắp tới chàng cũng đừng đi săn nữa, giúp ta làm rượu nho có được không?”

Phú Quý cười đáp: “Được.”

Đương nhiên vụ kiếm tiền này Hứa Thảo có nói qua với Lí thị. Lí thị nghe xong vẫn còn có chút do dự nói: “Đại nha a, người nói là rượu nho gì gì đó thật sự có thể kiếm tiền sao? Mua bình đựng cũng tốn mấy trăm văn tiền, nếu không bán được thì tiền mua bình sẽ lỗ đó. Hơn nữa, người biết phương pháp ủ rượu nho sao?” Bà có chút nghĩ không ra, vì sao Đại nha nhà nàng từ nhỏ đến lớn trong đầu luôn có những ý tưởng kỳ quái như vậy.

Hứa Thảo đã sớm nghĩ ra lý do trả lời Lí thị, nên cười nói:

“Nương, từ bé con đã đi theo lão tú tài trong thôn học chữ có phải không? Nhà hán có rất nhiều sách kỳ lạ, con đều là học được ở trong đó, kỳ thật vốn dĩ con cũng không biết cái này gọi là nho, nhưng trên sách có nói, lại còn chỉ rõ tường tận cách làm rượu nho a, vì vậy con muốn thử một chút, biết đâu sẽ kiếm được tiền.”

Cũng may lão tú tài kia đã qua đời, nên sẽ không có ai đối chứng với lời Hứa Thảo nói. Hơn nữa, việc hỏi nhỏ nàng hay đi theo lão tú tài học chữ thì cả nhà ai cũng biết, lão tú tài kia còn khen nàng thông minh, học chữ rất nhanh.

Lí thị cuối cùng vẫn quyết định làm theo Hứa Thảo, hai nhà cùng nhau ủ rượu nho, bởi vì bà nhìn ra được nhà đầu nhà bà từ ngày thành thân cuộc sống càng ngày càng tốt hơn, chính là có liên quan đến mấy ý tưởng kỳ quái này.

Vào buổi chiều, Hứa Thảo, Phú Quý, Lí thị mang theo nhị nha đi lên núi hái nho rừng, tam nha ở nhà trông chừng hai đứa nhỏ, còn Hứa lão cha được giao nhiệm vụ đi lên trấn trên mua bình đựng.

Sau vài canh giờ, bốn người hái tổng cộng bốn bao nho rừng lớn. Buổi tối, trước khi trở về nhà, Hứa Thảo đem phương pháp ủ rượu nho nói cho Lí thị, từng chi tiết nhỏ đều căn dặn vô cùng cẩn thận.

Lí thị nghe xong, có chút lo lắng nói: “Ta nghĩ vẫn là sáng mai người qua đây làm mẫu cho ta một lần, bằng không ta sợ quên làm sai vậy thì tiêu từng một bình a.”

Sau khi hai người ước định thời gian xong, thì buổi sáng sẽ ủ rượu, buổi chiều lên núi tiếp tục hái nho.

Sáng ngày hôm sau, mới sáng sớm Lí thị đã đi đến nhà Hứa Thảo, Tiểu Sơn và Miêu Miêu đều do nhị nha cùng tam nha trông chừng nên hai người không phải lưu tâm. Lí thị học vô cùng cẩn thận, mỗi một bước phải hỏi đi hỏi lại mấy lần mới dám làm. Hơn nữa có Hứa Thảo kề bên chỉ dẫn nên chẳng bao lâu bà liền học xong.

Trong khoảng thời gian này mọi người đều bận rộn hái nho, ủ rượu, cuối cùng Lí thị ủ hai mươi bình, Hứa Thảo ủ ba mươi lăm bình. Nho rừng trên núi

xung quanh đó đều bị hai nhà hái sạch sẽ, ở sâu trong núi cũng vẫn còn, nhưng sợ gặp thú dữ nên Phú Quý không đồng ý cho Hứa Thảo đi.

Chờ mọi việc xong xuôi hết, Phú Quý lại cầm cung tên đi sẵn, nếu có gặp nhoe rừng hấn sẽ hái mang về cho nàng làm tương hoa quả.

Quả nhiên, buổi tối khi hấn trở về, ngoài một con thỏ rừng còn kèm theo một gói nhoe rừng to. Trong nhà còn chút đường, Hứa Thảo lại chạy tới nhà mẹ đẻ bảo lão cha vào rừng kiếm chút mật ong, đến lúc đó coi như hai nhà cùng làm, bán được tiền sẽ chia đôi.

Nghe Hứa Thảo muốn mật ong, Hứa lão cha liền chuẩn bị một chút rồi vào núi, buổi tối sau khi về, Hứa lão cha mang theo hai tổ ong mật đến nhà Hứa Thảo. Từ xa Hứa Thảo đã nghe mùi mật thơm ngon, Miêu Miêu cùng Tiểu Sơn hít hít cái mũi nhỏ chạy ra.

Một tổ lớn và một tổ nhỏ, nhưng rất nhiều mật, Hứa Thảo sợ lãng phí liền chiết mật ra và cho hết vào bình. Sau đó nàng trực tiếp dùng xác tổ ong hầm thịt thỏ. Lại rót cho hai đứa bé mỗi đứa một chén mật nhỏ cho chúng uống.

Cả nhà Hứa lão cha đều ở lại nhà Hứa Thảo ăn cơm tối. Bữa cơm rất phong phú, có thịt thỏ hầm mật, rau xào, trứng chiên vàng thơm, rau trộn, canh xương, không những thế Hứa Thảo còn cố ý mua một hũ rượu nhỏ cho Hứa lão cha cùng Phú Quý nhâm nhi.

Ngày hôm sau Lí thị phụ Hứa Thảo làm tương hoa quả, nhìn thịt nhoe rừng đặc sền sệt, Lí thị có chút lo lắng hỏi: “Đại nha a, thứ này cũng có người mua sao?”

Hứa Thảo vội vàng cho mật vào, trộn đều, sau đó bỏ tất cả vào trong một cái bình, đặt dưới mái hiên nơi thông thoáng gió.

Một gói nhoe rừng to như thế làm được ba bình tương hoa quả, Hứa Thảo tính ngày mai mang lên trấn bán, nàng nhớ rõ năm ngoái nàng bán cho Mã gia còn hẹn người ta sẽ làm thêm và bán cho họ, nhưng sau đó vào mùa đông làm không được, cũng không biết vị Mã tiểu thư kia có trách cứ nàng hay không nữa.

Bạn đang đọc truyện *Nông Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 45

Nghe Lí thị nghi hoặc, Hứa Thảo vội vàng đem mẻ tương hoa quả cuối cùng bỏ vào trong bình, rồi đặt xuống nơi thông gió, mát mẻ, xong mới quay sang nói: “Nương, ngài yên tâm đi, năm ngoái con có làm một ít, bán được mười lượng bạc nên năm nay cũng chắc chắn sẽ bán được. Ngày mai chúng ta sẽ mang nó lên trấn bán.”

Lí thị nghe vậy tất nhiên sẽ không phản đối. Ngày hôm sau hai người cùng đi lên trấn, trước tiên Hứa Thảo đi đến Mã gia vì dù sao cũng từng bán một lần để nói chuyện hơn. Nghe nói là đến bán tương hoa quả, gã sai vặt kia lập tức mời Hứa Thảo và Lí thị đi vào, vừa đi vừa nói: “Năm ngoái, vị tiểu nương tử này là người bán cho tiểu thư nhà ta hai bình tương hoa quả đúng không? Một năm nay tiểu thư nhà ta luôn nhớ mãi không quên nó, mấy ngày hôm trước còn nói, thời tiết này mà có chút tương hoa quả pha nước uống thì thoải mái biết mấy.”

Hứa Thảo vội cười đáp: “Thật sự xin lỗi tiểu thư nhà ngài, năm ngoái chút ít trái cây đó chỉ làm được có hai bình, sau lại không còn, năm nay vừa vặn nó chín, ta hái về làm và lập tức đưa lại đây.”

Rất nhanh, Hứa Thảo và Lí thị cùng gã sai vặt đi vào một cái sân nhỏ xinh đẹp, tiếp đó có hai tiểu nha hoàn thanh tú mang hai người vào bên trong sân, chờ tiểu nha hoàn thông báo xong, Mã tiểu thư mới đi ra.

Hứa Thảo đầu tiên nói một tiếng xin lỗi, nhưng Mã gia tiểu thư thật ra không có ý trách cứ, cười khẽ đáp: “Không có gì, ta cũng đoán hấn là không còn trái cây cho nên mới không làm ra được thứ này, à phải rồi, hôm nay ngài mang bao nhiêu bình đến đây?”

Lấy ra ba bình tương hoa quả, Hứa Thảo nói: “Tiểu thư, hôm nay chỉ có ba bình, chờ trái cây đại trong rừng chín tiếp mới làm được, giá vẫn như năm ngoái, ngài xem có được không?”

Tiểu thư Mã gia liền gật đầu, “Tất nhiên là được. Ngài có bao nhiêu ta liền lấy bấy nhiêu.” Trời lạnh, thứ này có để đến mùa xuân sang năm cũng không thành vấn đề, chờ thời tiết nóng trở lại thì Mã gia có hầm băng, tuyệt đối không lo lắng thứ này bị hư.

Tiếp đó tiểu thư Mã gia cho hạ nhân đi lấy mười lượng bạc mang ra cho Hứa Thảo. Hứa Thảo nhớ năm ngoái nàng bán hai bình được mười lượng, năm nay ba bình vẫn số bạc này, thật ra nàng không hề để ý lắm, dù sao là khách mới, tương nàng làm ra không lo không bán được.

Hai người tạ qua tiểu thư Mã gia xong xuôi, mới theo hai tiểu nha hoàn đi ra.

Lí thị vẫn có chút chưa hồi phục tinh thần, cho tới tận lúc này bà cũng không thể nào tưởng tượng được mười lượng bạc lại kiếm dễ như vậy. Bà làm ruộng khổ cực, quanh năm suốt tháng bận rộn kiếm được mấy trăm văn tiền đã xem như không tệ rồi, chưa bao giờ nghĩ đến chỉ trong thời gian ngắn lại có thể kiếm ra mười lượng bạc.

Trong lòng Lí thị vẫn còn rung động mạnh nên suốt đoạn đường về đều trầm mặc. Hai người trở lại thôn, Hứa Thảo xem xét xung quanh đều không có người mới lấy bạc từ trong người ra đưa cho Lí thị nắm lượng, “Nương, bạc này người cầm đi.”

Nhìn nắm lượng bạc trong tay Hứa Thảo, Lí thị có chút do dự: “Đại nha a, ta cũng không có làm gì, người chia cho ta nắm lượng bạc thì có... hơi nhiều a.”

Hứa Thảo đem bạc nhét vào lòng Lí thị: “Nương, ngài cầm đi. Phụ thân vào trong núi lấy cho con hai tổ ong mật là nguyên liệu quan trọng, không có mật thì sẽ không thể làm tương hoa quả có vị ngon như vậy được. Hơn nữa, ngài giúp con nhiều như vậy, ngày sau tương hoa quả hai gia đình chúng ta cùng làm, phụ thân phải phụ trách lên núi tìm tổ ong vì vậy tiền kiếm được hai nhà chúng ta cũng chia đều.”

Lí thị lúc này mới không từ chối nữa, đem nắm lượng bạc thu lấy.

Chờ buổi tối Hứa lão cha trở về, Lí thị đem chuyện bán tương hoa quả nói cho ông nghe, Hứa lão cha cũng hoảng sợ nói: “Tương gì đó mà có thể bán được mười lượng bạc sao? Đại nha còn chia cho nhà chúng ta một nửa? Có phải hơi nhiều hay không?”

Lí thị lại nói đến chuyện Hứa Thảo đề nghị hai nhà cùng làm tương hoa quả cho Hứa lão cha nghe, xong còn dặn dò: “Về sau ông cũng để ý chút, đi lên núi tìm nhiều tổ ong mật về cho đại nha.”

Hứa lão cha liền gật đầu, chợt nghĩ tới chuyện gì đó, vội hỏi: “Nếu tương hoa quả có thể kiếm nhiều tiền như vậy, Đại nha vì sao còn đi ủ rượu nho a?”

“Đại nha nói trong núi có nhiều nho rừng chín nếu làm tương hoa quả không thì không kịp mới ủ rượu nho. Chỉ chờ lại một ít làm tương thôi.”

“Vậy bà phải để ý một chút, phương pháp kiếm bạc này trăm ngàn lần đừng để lộ ra ngoài.”

“Việc này còn cần ông phải nhắc sao.” Có biện pháp kiếm tiền như vậy, có kẻ ngốc mới để lộ ra ngoài.

Ngày thường nếu có đi săn thú Phú Quý cũng sẽ tranh thủ hái ít nho rừng chín mang về, Hứa lão cha những lúc rảnh rỗi cũng vào núi kiếm tổ ong, bắt quả thứ này không phải dễ tìm, cũng may còn đủ mật để dùng.

Bận rộn hơn nửa tháng, Hứa Thảo nhẩm tính nàng cùng Lí thị buôn bán lời một trăm lượng bạc, mỗi nhà chia ra là năm mươi lượng. (Jun: má ơi, sao kiếm tiền dễ quá vậy, chẳng bù cho ta trầy trật mãi huhu)

Bởi vì hái rất nhiều nên nho rừng dần dần hết, lần cuối cùng mang tương hoa quả cho Mã tiểu thư, Hứa Thảo nói qua với nàng ta một tiếng. Mã tiểu thư phát phát tay tỏ vẻ đã biết.

Làm xong mọi chuyện vừa vặn đến ngày đầy tháng tiểu nữ nhi của Ngưu thị. Hứa Thảo nhớ hình như nữ nhi của Ngưu thị tên là Quế Hoa do Ngưu thị tự đặt. Đầy tháng cháu gái nhỏ, Hứa Thảo và Phú Quý dự định mang hai con gà rừng săn được đến tặng.

Hứa Thảo nắm tay Miêu Miêu, Phú Quý hai tay xách gà rừng đi đến Dương gia. Trong nhà và sân Dương gia rất đông người, mẹ ruột Ngưu thị và mấy ca ca nàng ta đều tới, Trần thị cũng không dám nói lung tung gì cả.

Ngưu thị nhìn thấy Hứa Thảo, khó được nở một nụ cười đón tiếp: “Đại ca đại tẩu đến rồi sao, mau chút vào nhà đi.”

Hứa Thảo cũng không khách khí, nắm tay Miêu Miêu đi nhìn Quế Hoa, trẻ sơ sinh mới một tháng tuổi nên vẫn chưa nhìn rõ tướng mạo cho lắm, làn da còn hơi đỏ đỏ, ánh mắt vẫn còn nhắm nghiền ngủ. Nhưng Miêu Miêu lại khác, bé đối với vị muội muội nhỏ này vô cùng hứng thú, nhìn chăm chăm không ngừng.

Ăn đầy tháng Quế Hoa xong, một nhà ba người liền quay về, Miêu Miêu buồn ngủ nên vừa về đến nhà đã trở về phòng ngủ say. Phú Quý liền đi ra đằng sau nhà đào hầm, hiện nay thời tiết bắt đầu trở lạnh, đào cái hầm để đến mùa đông cũng có chỗ chứa đồ.

Hứa Thảo nghỉ ngơi một chút bắt đầu đi tề ngô, cũng không có nhiều nên chẳng mấy chốc đã tề xong. Hôm sau Phú Quý cùng Hứa Thảo vội vàng đem cây ngô gom lại, phơi làm củi đốt.

Tiếp theo thì gặt lúa, trong nhà tổng cộng có hai mẫu đất, trong đó một mẫu trồng khoai tây tầm một tháng nửa mới thu hoạch được, khoai tây lưu lại từ vụ trước đều đã mang đi bán hết kiếm được mười lượng bạc.

Đợi cho Lí thị làm xong việc nhà nông, Lí thị cùng Hứa lão cha thương lượng chuẩn bị ở kế bên nhà xây thêm hai phòng nữa. Hiện nay bọn họ vẫn ở trong ngôi nhà tranh cũ nát xây hơn mười năm qua, vừa nhỏ lại cũ, trời mưa nước dột liên miên. Bây giờ đi theo Đại nha buôn bán lời vài lượng bạc tự nhiên muốn xây thêm hai gian nữa để mọi người có không gian rộng rãi ở, sau này Tiểu Sơn có cưới vợ cũng không lo.

Lí thị thương lượng qua với Hứa Thảo, nàng tất nhiên là đồng ý, kiếm tiền không phải vì muốn sống tốt hơn hay sao.

Nói liền làm ngay, Lí thị và Hứa lão cha vội vàng đi lên trấn mua nguyên vật liệu, chờ mọi thứ chuẩn bị xong xuôi mới bắt đầu mướn thợ. Dù sao bây giờ ngày mùa cũng xong, nam nhân trong thôn rảnh rang nhiều, mướn nhiều người một chút xây cho nhanh xong.

Chỉ xây có hai gian cũng không nhiều nên tầm một tháng là xong. Nhìn hai gian phòng mới của Hứa gia, không ít người đổ mắt. Có người nghĩ đến trước đó Lí thị và Hứa Thảo bận bịu hái này nọ ở trên núi, khẳng định là buôn bán kiếm được tiền. Có người đa nghi cũng bóng gió hỏi han một chút Lí thị hoặc Hứa Thảo, rằng có phải hai người hái trái cây rừng trên núi bán kiếm tiền hay không? Có người lại chờ không được, trực tiếp hỏi, tất nhiên hai

người sẽ không ngốc mà nói ra.

Dù là vậy nhưng trong thôn cũng truyền không ít tin đồn, nói Hứa Thảo và Lí thị buôn bán lời rất nhiều bạc, có người nói là hái được trái cây gì đó trong núi, có người lại bảo do trồng khoai tây. Phòng ở mới xây không được bao lâu, thân thích cách ba bốn đời không thân thiết đột nhiên kéo nhau đến làm thân, tìm hiểu phương pháp kiếm tiền.

Hai mẹ con Hứa Thảo không rảnh mà để ý đến, thời tiết ngày càng lạnh, nhìn ruộng khoai tây đã đến lúc thu hoạch, nàng nói với Lí thị một tiếng, hai nhà liền chung nhau đào khoai tây.

Lí thị tính sơ sơ sản lượng liền bị dọa không nhẹ, một mẫu thu hoạch một ngàn năm trăm cân a.

Hứa Thảo thì thấy sản lượng như vậy không tính là nhiều. Bình thường nàng cùng Lí thị chăm sóc rất chu đáo, bón phân, tưới nước, làm cỏ, không hề qua loa. Một ngàn năm trăm cân cũng coi như là tạm được, nếu ở hiện đại sản lượng đôi khi lên cả ba bốn ngàn cân.

“Nương, nhiều đây khoai tây chúng ta bán cho từ lâu một nửa, còn một nửa bán cho người dân trong thôn đi.” Phương pháp trồng khoai tây nàng không có khả năng giấu mãi, chẳng bằng làm cho tất cả mọi người trong thôn cùng nhau trồng, đây là giống cây nông nghiệp, lúc trồng ít còn có thể kiếm được bạc, đợi cho mấy năm nữa nhà nhà người người đều trồng thì chẳng còn đáng giá bao nhiêu.

Lí thị có chút luyến tiếc nói: “Chúng ta lưu trữ trồng được rồi, quan tâm đến bọn họ làm gì. Vài ngày trước còn có nhiều người ăn nói rất khó nghe.”

“Nương, cái này không khó trồng, ai tình ý nghiên cứu một chút là biết ngay, thay vì giấu diếm mà đắc tội với người trong thôn thì chúng ta nói cho bọn họ biết, cùng nhau trồng, chứ nếu chúng ta khư khư giữ trồng một mình, gặp kẻ gian họ phá thì cũng phòng không được.”

Lí thị ngẫm lại, không phải là bà không nghĩ đến, chỉ là có chút luyến tiếc, cuối cùng vẫn đồng ý lời Hứa Thảo nói.

Đưa khoai tây bán cho từ lâu Nhạc Phong với giá mười hai văn tiền một cân, bán cho người dân trong thôn Hứa Thảo cũng không nâng giá, bán bằng với giá bán cho từ lâu.

Người trong thôn nghe nói trồng một mẫu khoai tây có thể thu một ngàn cân đều kinh hãi không thôi. Lại nghe Hứa Thảo nói sẽ bán giống cho mọi người cùng trồng, người nào người nấy đều thờ phào. Trước không tính đến việc bán lấy tiền, chỉ bằng sản lượng cao như thế sẽ không còn bị đói, không những thế một năm còn có thể trồng hai vụ.

Nghĩ đến đó, mọi người trong thôn đều đối với Hứa thảo vô cùng cảm kích. Nhớ đến việc bán thân nói xấu Hứa gia và Hứa Thảo mấy ngày trước mà cảm thấy ngượng ngùng.

Hứa Thảo cũng nói thẳng nàng bán một cân mười hai văn tiền, ai mua nàng đều chỉ dạy phương pháp gieo trồng, những chỗ nào cần chú ý nàng cũng dặn dò tránh làm sai. Nghe nói mười hai văn tiền một cân ai cũng do dự vì cảm thấy hơi đắt, nhưng nhìn đến sản lượng cao như thế thì cũng đánh liều thử một phen.

Trong thôn cũng chỉ có mấy chục hộ Hứa Thảo và Lí thị góp lại cũng có ba ngàn cân sau khi bán cho từ lâu thì số còn lại đủ bán cho mỗi hộ mấy chục cân mà thôi.

Lí chính trong thôn biết được việc này còn khích lệ Hứa Thảo một chút, rồi cũng mua mấy chục cân lưu lại sang năm trồng. Sau đó, tất cả mọi người tìm đến mua khoai tây, Lí thị và Hứa Thảo đều bán mười hai văn tiền một cân, không tăng cũng không giảm.

Hứa Thảo lại tỉ mỉ chỉ cho mọi người cách trồng, những điều cần lưu ý, cách chăm sóc, rồi khoai tây mặc dù hương vị khá ngon nhưng nếu bị mọc mầm, vỏ chuyển sang màu xanh thì không được ăn vì sẽ bị ngộ độc, mọi người cũng đều chăm chú nghe và nhớ kỹ.

Đại bá nương của Hứa Thảo là Tiền thị hôm nay cũng tìm đến nhà lí thị, vừa đến đã mở miệng nói: “Nhị đệ muội, ta xem khoai tây kia trồng quả thật không sai, ngươi bán cho ta hai trăm cân đi.”

Lí thị mấy ngày nay bán lời nhiều tiền, lại mới xây phòng mới, tâm trạng vui vẻ, ngay cả việc Tiền thị đến kiếm chuyện bà cũng vui vẻ tiếp:

“Ai nha, đại tẩu, này không thể được a, người trong thôn cộng lại cũng mấy chục hộ, mỗi nhà nhiều nhất cũng chỉ mua tầm hai ba chục cân thôi. Tẩu tới chậm rồi, số khoai tây này đều có người đặt, còn lại tầm năm mươi cân thôi. Nếu tẩu không chê ít thì ta bán hết cho tẩu, bất quá giá tiền là phải tính toán rõ ràng, một cân mười hai văn, năm mươi cân thì hết sáu trăm văn.”

Tiền thị nghe xong trong lòng không thoải mái, trừng mắt nói: “Nhị đệ muội, ngươi như vậy là không đúng a, có phương pháp kiếm tiền ngươi không lưu trữ cho người trong nhà, tại sao lại nói cho tất cả mọi người trong thôn biết làm gì hả?”

Lí thị chỉ cười cười không nói chuyện, hôm nay bà tâm tình tốt, lười so đo cùng Tiền thị.

Nhìn thấy Lí thị không nói gì, Tiền thị đành nói tiếp:

“Ta nghe nói vài ngày trước ngươi cũng lên trấn bán khoai tây a, giá tiền hình như cũng là mười hai văn, nếu từ lâu không trả giá cao hơn ngươi cũng đừng bán, toàn bộ gom lại bán hết cho ta, chúng ta lưu trữ nhiều một ít sang năm trồng, đảm bảo thu hoạch sản lượng cao.”

Lí thị nghe vậy vội trả lời:

“Không được. Buôn bán phải giữ chữ tín chứ. Hơn nữa từ lâu người ta mua mười lăm văn tiền một cân, ta bán cho mọi người mười hai văn là mọi người chiếm tiện nghi rồi đó.”

Tiền thị nói chuyện với Lí thị cả nửa ngày, thấy Lí thị nhất quyết không bán cho bà ta nhiều hơn năm mươi cân, tức giận không có chỗ phát, đành vỗ tay mạnh nói: “Thôi, năm mươi cân thì năm mươi cân, mau gói lại cho ta.”

“Đại tâu, tâu đưa sáu trăm văn tiền đây rồi ta gói khoai tây lại cho tâu.”

Tiền thị tức đến khó thở nói: “Như thế nào? Người còn sợ ta ăn quyết tiền mấy chục cân khoai này của người hay sao?”

“Đại tâu, mặc kệ ai đến mua ta đều bán giá này, hai bên thỏa thuận thanh toán tiền xong ta tự nhiên sẽ đưa khoai cho họ mang về.”

Tiền thị hùng hăng hồ hồ đến chính là không muốn đưa tiền mà chỉ gom khoai rồi chạy, nếu sau này Lí thị có hỏi, bà ta sẽ bảo chờ sang năm thu hoạch rồi trả. Đáng tiếc Lí thị quyết tâm phải nhận được tiền mới giao khoai, không đưa tiền ngay cả bóng dáng củ khoai cũng đừng nghĩ thấy.

Tiền thị bất đắc dĩ phải trở về nhà lấy sau mười văn tiền đem đến giao cho Lí thị rồi cầm năm mươi cân khoai tây ra về. Tự dưng lại bị mất sáu trăm văn tiền, đau lòng chết bà ta.

Bạn đang đọc truyện *Nông Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 46

Hứa Thảo vẫn còn dư lại một ít khoai tây, bởi vì nàng không bán hết sạch cho từ lâu Nhạc Phong mà để lại hơn bốn trăm cân, chủ yếu là giữ lại để mùa Đông ăn, rồi làm giống qua năm trồng tiếp, với cả còn phải mang qua cho Dương gia một ít.

Thẩm thị mấy ngày nay cũng không qua lấy khoai tây, nghe nói đại tâu nhà mẹ đẻ nàng ta sinh con, Thẩm thị mang theo Quân ca nhi về đó ở vài ngày.

Mùa Thu trời tối nhanh, sắc trời vừa nhá nhem, Phú Quý đã đi sẵn về, hai người ăn cơm, thương lượng một chút chuyện đem khoai tây cho Dương gia, tất nhiên sẽ cho Dương gia số lượng nhiều hơn những hộ khác, Hứa Thảo dự tính mang qua một trăm cân. Nàng nhăm nhăm nhiều đó cũng có thể trồng hơn tám phần đất. Năm nay Hứa Thảo cùng Lí thị trồng không nhiều, cho nên số lượng dư ra bán cho mọi người làm giống hơi ít, đành chờ qua năm nhà nào cũng trồng sẽ có đủ giống trồng trên diện rộng hơn.

“Được, chúng ta mau ăn cơm cho xong rồi mang khoai tây qua đưa cho cha, trước đó hai ngày tình cờ gặp cha trên đường, ông cũng nói qua với ta về chuyện này.” Phú Quý đáp.

Ăn cơm xong, hai người mang theo Miêu Miêu, Phú Quý vác một bao khoai tây to đi về phía Dương gia. Khi họ đến một nhà Dương gia cũng đang ăn cơm, xem ra bữa cơm này chắc là do tiểu An và Ngưu thị làm rồi.

Nhìn thấy Phú Quý và Hứa Thảo, Tiểu An vội đứng lên, mang hai cái ghế con ra, nhìn hai người cười nói: “Đại ca, đại tâu nhanh ngồi đi.”

Dương lão cha nhìn bao khoai tây, nói: “Bao này nhiều cân đây? Đợi lát nữa ta bảo nướng các người đưa tiền.”

“Cái gì?” Trần thị đang vui đầu ăn nghe vậy mạnh mẽ ngẩng đầu lên, mắt mở to trừng Phú Quý nói: “Mang đồ cho cha nướng còn muốn lấy tiền sao?”

Hứa Thảo vội trả lời: “Nướng, ngài đừng hiểu lầm. Tất nhiên bọn con sẽ không lấy tiền.” Bạc này làm sao nàng dám lấy, tuy nói Trần thị không ra gì nhưng Dương lão cha là phụ thân của Phú Quý, nếu dám lấy số tiền này để người ngoài biết được sẽ bị mắng đồ bất hiếu.”

Trần thị nghe vậy mới vừa lòng gật đầu: “Như vậy là tốt, bất quá nhiều đây khoai tây có phải là quá ít không? Sang năm sợ là trồng không được một mẫu.”

“Nương, nhiều đây vẫn là nhiều rồi, trong thôn mỗi nhà chỉ có hai ba chục cân thôi, so với của ngài còn kém xa.” Không đợi Hứa Thảo nói gì, Tiểu An đã mở miệng xen vào.

“Đừng vậy, nương, ta phân chia cho mọi người trong thôn xong, trong nhà cũng không còn dư lại bao nhiêu.”

Trần thị bĩu môi, không nói chuyện. Dương lão cha xem thấy vậy, quay sang hỏi hai người: “Các người ăn chưa? Nếu chưa thì mau ngồi xuống ăn cơm luôn đi.”

“Cha, chúng con ăn qua rồi, mọi người mau ăn đi thôi.”

Mọi người đang nói, bỗng nhiên trong buồng truyền đến tiếng trẻ sơ sinh khóc lớn, là tiếng của Quế Hoa, Miêu Miêu ngẩng đầu hai mắt trông mong nhìn

Hứa Thảo, tỏ vẻ muốn đi xem em bé.

Vừa nghe thấy tiếng khóc, Ngu thị cùng Trần thị đều thay đổi sắc mặt. Ngu thị bắt an liếc Trần thị một cái, từ sự việc hôm nàng ta sinh đến giờ nàng ta trở nên ngoan ngoãn hơn rất nhiều, cũng không dám cãi lại Trần thị nữa. Trần thị lúc này, mặt đen lại lắm bầm: “Con nhóc chết tiệt lại khóc, cả ngày lúc nào cũng khóc không ngừng, nhức hết cả đầu.”

”Nó chỉ là đứa bé sơ sinh thì biết cái gì mà bà mắng nó.” Dương lão cha không quen nhìn Trần thị như vậy, nhú mày trách cứ.

Ngu thị sắc mặt có chút khó coi, cuống quýt đứng lên nói: “Cha, nương, con đi nhìn con bé một chút.”

”Đi đi, mau đi đi, đừng là cái đồ bồi tiền hóa.” Trần thị tức giận mắng.

Sau khi Ngu thị rời khỏi, mọi người cũng không có nói gì nữa, Miêu Miêu lặng lẽ kéo góc áo của Hứa Thảo, nhỏ giọng nói: “Nương, con muốn đi xem muội muội.”

Hứa Thảo nghe vậy nói qua với mọi người một câu liền mang Miêu Miêu đi qua phòng Ngu thị. Gõ cửa hai cái, Hứa Thảo mới dắt Miêu Miêu tiến vào. Ngu thị đang cho con bé uống sữa, sắc mặt có chút khó coi, nhìn thấy Hứa Thảo và Miêu Miêu đi vào ngượng ngùng gọi một tiếng đại tẩu rồi im lặng.

”Thế nào, con bé vẫn khỏe chứ?” Hứa Thảo mở miệng hỏi. Miêu Miêu vội vàng tiến lên, sờ sờ cánh tay trắng trẻo nhỏ bé lộ ra bên ngoài, mềm mềm. Đụng đến tay muội muội nhỏ, quá mềm nên Miêu Miêu cũng nhịn thở sợ làm em bé sợ.

”Không có việc gì cả, do đói bụng mà thôi.”

Hứa Thảo cũng gật đầu, liền trầm mặc không lên tiếng, nàng cùng Ngu thị quan hệ không tốt lắm, hôm nay chỉ là mang Miêu Miêu vào xem Quế Hoa mà thôi.

Quế Hoa uống sữa no mới quay đầu nhỏ sang Hứa Thảo và Miêu Miêu, nhìn thấy Miêu Miêu thì cười toe toét.

Cùng Ngu thị ngồi một lát, bên ngoài truyền đến tiếng Phú Quý gọi nàng trở về, Hứa Thảo chào qua Ngu thị một tiếng rồi bế Miêu Miêu đi ra ngoài. Vừa mới đi đến cửa phòng, phía sau liền vang lên giọng Ngu thị: “Đại tẩu, muội... muội có thể hay không thương lượng chút chuyện với tẩu?”

Hứa Thảo xoay người, nghi hoặc nhìn Ngu thị.

Ngu thị có chút xấu hổ, bàn tay đang bế Quế Hoa nắm lại thật chặt, trầm mặc một lát mới nói:

”Đại tẩu, muội... muội nghĩ mượn tẩu chút bạc. Muội cùng với Tiểu Đồng muốn chuyển ra ngoài sống, tẩu cũng biết nương là dạng người gì rồi đó, muội bây giờ không có thể nào có thể sống hòa bình một nhà với nương được nữa. Muội có nói qua với nương là muốn ở riêng, bà nói sẽ không chia cho bọn muội một phần tiền nào, còn bắt muội và Tiểu Đồng chuyển ra ngoài sống. Đại tẩu, muội... muội cũng là bất đắc dĩ mới mở miệng vay tiền tẩu.”

Hứa Thảo nghe xong có chút khó xử.

”Đại tẩu, muội biết trước kia là muội không đúng, khi đó còn chưa suy nghĩ chín chắn, mong tẩu có thể tha thứ, còn việc mượn tiền thì sau này muội và Tiểu Đồng chắc chắn sẽ trả cho tẩu. Nếu là không chuyển ra ngoài được, muội sợ muội sẽ điên mất.” Ngu thị vừa nói vừa khóc, “Vốn là ngày trời qua không quá tốt, bây giờ nương thấy muội sinh nữ nhi càng không cho sắc mặt tốt, đại tẩu, tẩu liền giúp ta đi.”

Hứa Thảo cũng hiểu được tính tình của Trần thị, không có nhiều người có thể chịu được bà ta. Thậm chí tính tình tốt, lại sinh được cháu trai bà ta mới dễ chịu hơn một chút. Ngu thị tính tình lại có chút chua ngoa, từ nhỏ được mọi người nuông chiều, tự nhiên sẽ không chịu được việc bị đối xử quá đáng như vậy. Hai người nếu mà còn ở cùng nhau thì kiểu gì cũng gạ bay chó sữa, nếu một ngày nhẫn không được nữa thì có thể đánh nhau không chừng.

Nhưng là, Ngu thị là người tính toán lại nhỏ nhen, Hứa Thảo căn bản không tin tưởng nàng ta. Nghĩ một lát, nàng nói: “Chuyện vay tiền này tam đệ có biết không?”

Ngu thị nói chuyện ở riêng thì nàng tin, nhưng là nếu Tiểu Đồng muốn chuyển ra ngoài, tính vay tiền chắc chắn sẽ tìm Phú Quý hỏi, sẽ không để cho Ngu thị tự mình đi hỏi thế này. Nếu Ngu thị mượn, một là dùng để ở riêng hai là nàng ta cần tiền dùng, hoặc là Tiểu Đồng không đồng ý hỏi vay tiền Phú Quý.

Ngu thị cúi đầu, một lúc lâu sau mới nhỏ giọng nói: “Việc này tướng công còn không biết. Đại tẩu, kỳ thật tướng công không muốn muội hỏi mượn tiền tẩu, hẳn nói chờ một thời gian, chờ hẳn buôn bán lời chút bạc rồi chuyển ra ngoài, nhưng căn bản muội không chịu nổi nương nữa, nên không còn cách nào khác mới hỏi tẩu.”

Hứa Thảo gật đầu, lần này thì nàng tin Ngu thị nói thật. Nhưng cho dù là vậy nàng cũng không tính cho nàng ta vay, trừ khi Dương Tiểu Đồng chính miệng hỏi mượn.

Nghĩ xong, Hứa Thảo liền nói: “Tam đệ muội, nếu tam đệ không đồng ý cho người vay, ta xem như thế này đi, chờ hai người các người thương lượng xong xuôi bảo hẳn trực tiếp tìm Phú Quý đi.”

Nàng đã nói rất rõ ràng rồi, muốn vay tiền, có thể, bảo Dương Tiểu Đồng đi gặp trực tiếp Phú Quý, hai huynh đệ bọn họ tự thương lượng.

Nguru thị ngẩn người, nhủ nhủ mảy, có vẻ không hiểu vì sao nàng ta đã ăn nói khép nép như vậy mà Hứa Thảo vẫn không cho mượn tiền. Nàng ta đều nói thật, sau này cũng nhất định sẽ trả. Thôi, có lẽ nên thương lượng với tướng công rồi bảo hắn tìm đại ca mượn vậy. Nghĩ thông suốt, Nguru thị thở dài nói:

”Một khi đã vậy, muội sẽ thương lượng cùng với tướng công.”

Trên đường đi về, Hứa Thảo có nói qua chuyện Nguru thị hỏi vay tiền cho Phú Quý nghe. Hắn nghe xong liền nói: “Nếu là Tam đệ hỏi thì còn có thể cho mượn một ít. Thôi bỏ đi, nàng cũng đừng phiền lòng, nàng ta hỏi mượn cứ nói không có, khi nào tam đệ hỏi thì chúng ta cứ lượng sức mà cho mượn. Ta nghĩ tam đệ cũng sẽ không ép chúng ta đâu.”

”Được.” Hứa Thảo cười đáp, bỗng nhiên nhớ đến ánh mắt Miêu Miêu khi nhìn Quế Hoa, liền trêu ghẹo nói: “Miêu Miêu nhà chúng ta có vẻ thực thích tiểu muội muội Quế Hoa này a.”

Phú Quý nhếch miệng cười: “Miêu Miêu trước giờ chỉ có một mình Quân ca nhi để chơi cùng, nhưng thằng bé vốn là bảo bối của nương, nương ít khi cho thằng bé chơi cùng với Miêu Miêu, giờ có em bé mới chơi với con bé nên con bé dĩ nhiên sẽ vui vẻ.”

Hứa Thảo nghĩ nghĩ, cảm thấy cũng đúng, Miêu Miêu ngay cả một đứa bạn chơi cùng tuổi cũng không có, xem ra sau này phải cho bé tiếp xúc nhiều với Tiểu Sơn hoặc là những đứa nhỏ khác trong thôn.

Hai người vừa nói vừa cười, lâu lâu Miêu Miêu cũng chêm vào vài câu đồng ngôn vô ky, rất nhanh đã đến nhà. Hứa Thảo thấp đèn, đun nước nóng giúp Miêu Miêu tắm, xong ôm bé vào trong phòng cho bé ngủ, nhưng con nhóc này đồ thể nào cũng không chịu ngủ, Hứa Thảo đành phải ngồi kể chuyện xưa ru bé.

Chờ Hứa Thảo tắm xong đi vào phòng, Phú Quý liền ôm nàng ngồi trên giường đất ấm áp hỏi nhỏ: “Lạnh không?”

Nghe hắn hỏi, Hứa Thảo cười khẽ đáp: “Mấy ngày nay đúng là có hơi lạnh, Miêu Miêu quần áo cũng không có nhiều, ngày mai ta đi lên trấn mua chút bông làm cho con bé hai cái áo bông mặc mùa Đông.”

”Được, nàng mua nhiều chút bông về, làm cho chính mình một cái. Ta thấy vào mùa đông nàng rất sợ lạnh.” Phú Quý vừa nói, hai tay ôm Hứa Thảo càng lúc càng xiết chặt lại.

”Được. Mua nhiều một chút, một nhà ba người chúng ta đều làm mỗi người hai cái.” Năm ngoái không kiếm được nhiều bạc, ba người đều mặc áo bông cũ, năm nay thu nhập tốt, tất nhiên phải làm áo bông mới rồi.

Ôm thân mình mềm mại, Phú Quý không chỉ có nóng trong lòng mà cả người đều khô nóng. Trong bóng đêm, chuẩn xác tìm ra miệng Hứa Thảo hôn xuống, thì thầm: “Thảo nhi, chúng ta sinh cho Miêu Miêu một người đệ đệ hoặc muội muội đi.”

Hứa Thảo cả người cũng bắt đầu trở nên khô nóng, nghe thấy lời nói của hắn chỉ cười cười không có trả lời. Nàng dự tính chưa đủ mười tám tuổi sẽ không sinh con, đây là điểm mấu chốt cuối cùng của nàng. Năm nay nàng đã mười lăm rồi, chỉ còn ba năm nữa thôi.

Xuân tiêu một khắc đáng giá ngàn vàng, không bao lâu bên trong phòng ngủ truyền ra tiếng thờ dốc của nam nhân và tiếng rên rỉ ái muội của nữ nhân. (Jun: Mợ, thật đâu?)

Sáng hôm sau, Hứa Thảo mang theo Miêu Miêu lên trấn mua vải và bông. Hiện nay bông có chút đắt, mua đủ làm áo cho ba người hết hai lượng bạc, tuy nhiên đúng là tiền nào của đó, bông rất tốt, Hứa Thảo nhắm chừng làm áo chắc chắn sẽ dày và rất ấm.

Trở về nhà, nhân lúc thờ tiết còn chưa quá lạnh, Hứa Thảo nhanh chóng làm cho xong sáu cái áo, lại muối một ít cải chua và củ cải, còn phơi nắng một ít củ cải trắng làm đồ khô.

Trong lúc Hứa Thảo bận rộn muối dưa, Miêu Miêu cùng Tiểu Sơn ngồi xổm trước cửa chuồng lợn nhìn hai con lợn béo mập. Hai con lợn này nửa năm trước Hứa Thảo mua về, chăm sóc tốt, mập lên rất nhiều, hơn nửa năm ước chừng mỗi con nặng hơn trăm cân.

Đàn gà nàng nuôi một ngày cũng đẻ được mười quả trứng, Hứa Thảo cũng không tiếc mỗi ngày đều luộc cho mỗi người một quả ăn bồi bổ, còn dư thì gom nhiều nhiều mang bán.

Rượu nho Hứa Thảo làm đã có thể uống được, bởi vì không bỏ thêm chất bảo quản gì cả nên dài lắm cũng chỉ lưu giữ được ba năm. Hứa Thảo dự tính giữ lại vài hũ cho Phú Quý còn lại chờ mùa xuân sang năm đem bán. Rượu nho này để qua một mùa đông hương vị sẽ càng thêm ngon.

Muối xong mấy hũ đồ chua, Hứa Thảo rửa tay, nhìn sang Tiểu Sơn đang chơi đùa với Miêu Miêu nói:

”Tiểu Sơn, trưa nay ở lại nhà tỷ ăn cơm nhé.”

Tiểu Sơn cũng cần được bồi bổ. Lí thị tuy buôn bán có tiền nhưng vẫn hà tiện không dám bỏ ra mua chút đồ mặn cho mọi người ăn, còn nói trừ tiền sau này cho Tiểu Sơn cưới vợ bởi vậy tuy Tiểu Sơn lớn hơn Miêu Miêu mấy tháng nhưng không mập mạp, chắc người như con bé.

Tiểu Sơn nhớ lại mỗi lần ăn ở nhà đại tỷ đều được ăn ngon, vội vàng gật đầu, cười híp mắt nói: “Được ạ.”

Nhìn Tiểu Sơn bày ra dáng vẻ tiểu đại nhân, Hứa Thảo bật cười nói: “Tốt lắm, hai đứa chơi tiếp đi. Tỷ đi nấu cơm.”

Hứa Thảo đi vào hầm cầm một ít khoai tây ra, gọt vỏ hầm với nửa con gà rừng còn dư ngày hôm qua. Tiếp theo dùng bột mì trắng và trứng gà làm bánh, hai đứa nhỏ rất thích ăn món này. Cuối cùng nấu một nồi cơm trắng, chờ cơm chín, Hứa Thảo rút bớt củi ra, chỉ để lại một ít cho lửa liu liêu bên trong như vậy đến lúc ăn cơm sẽ có một lớp cháy giòn ngon. Hứa Thảo thích ăn nhất là cái này, ngày thường Phú Quý và Miêu Miêu đều thích ăn mì, trong nhà cũng không có nhiều gạo nên thêm thì thêm rất ít khi nàng được ăn.

Miếng cháy còn phải một lát nữa mới được ăn, Hứa Thảo bới cho hai đứa bé mỗi đứa một chén cơm kèm bánh trứng.

Ăn bánh bột mì trứng thơm ngon, lại uống một ngụm gà rừng hầm khoai tây, Tiểu Sơn thoải mái híp mắt nói: “Đại tỷ, chỉ có ở nhà người mới có đồ ăn ngon, nướng quá tiết kiệm, mỗi lần tỷ mang thịt rừng qua bà đều nói ướp muối để sang năm ăn.” Tiểu Sơn nói xong, cái mũi nhỏ khê nhả lại rất đáng yêu.

“Đệ cũng không thể trách nương, bà không phải vì để dành tiền sau này cho đệ cưới vợ mới phải tiết kiệm như vậy hay sao?” Hứa Thảo cười trêu ghẹo, “Tỷ múc một bát khoai tây hầm gà rừng, đợi lát nữa đệ mang về buổi tối cho mọi người ăn.”

Lí thị vẫn có thói quen ăn một ngày hai bữa. Tiểu Sơn cắn một miếng bánh to, lại ăn một miếng đầy nhóc khoai tây, ngọng ngịu nói: “đại tỷ, khoai tây này ăn thật ngon, vậy mà nương đều đem bán hết, ngày thường đệ có muốn ăn cũng không có.”

Nhìn vẻ mặt đáng thương của Tiểu Sơn, Miêu Miêu ngồi bên cạnh nhu thuận gấp một miếng khoai tây cho vào trong bát Tiểu Sơn, cười tủm tỉm nói: “Vậy cậu ăn nhiều vào.”

Tiểu Sơn cũng gấp cho Miêu Miêu một miếng, nói: “Miêu Miêu cũng thế.”

Nhìn hai đứa nhỏ biết nhường nhịn nhau, Hứa Thảo vui vẻ nở nụ cười. Chờ bọn nhóc ăn xong, cơm cháy trong nồi cũng đã được, Hứa Thảo múc hết cơm trắng ra một cái tô, rồi cạo một miếng cơm cháy chấm nước gà rừng hầm khoai tây, cắn một miếng vẻ mặt hạnh phúc. Hai đứa nhóc cũng rất nể tình mỗi đứa ăn non nửa bát cơm cháy mới thôi.

Cơm cháy không chỉ ăn với nước chấm gà hầm này ngon mà nếu được quét một lớp pate hay mắm gì đó, thêm khô gà xé sợi, nước mắm cay rồi phơi khô, sau này muốn ăn thì lấy ra ăn rất tiện, vừa thơm vừa ngon. Hứa Thảo thích ăn nhất là cơm cháy được phủ thêm một lớp cháo.

Kiếp trước Hứa Thảo đã ăn qua không ít, đều ăn ở nhà bà nội, nhà bà nội của nàng ở nông thôn nên cháo đều tự làm, rất thơm, mỗi lần có cơm cháy chỉ cần quét một lớp mỏng hoặc trực tiếp chấm ăn nàng cũng có thể ăn một miếng cháy to.

Hứa Thảo mơ hồ nhớ hình như bà nội có chỉ cho nàng cách làm, nàng đang do dự không biết có nên mua mấy miếng đậu phụ về làm thử hay không.

Bạn đang đọc truyện *Nông Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 47

Ăn cơm trưa xong, Hứa Thảo mang xương gà ra cho Tiểu Bạch cùng Hắc Tử gặm. Trong khoảng thời gian này Tiểu Bạch được ăn đầy đủ hơn, cơ thể cũng to lớn lên trông thấy, không còn là con chó gầy trơ xương năm nào nữa. Hắc Tử vẫn là bộ dáng như trước, lông đen tuyền, trầm ổn, gặm xương gà cũng từ tốn hơn so với Tiểu Bạch.

Tiểu Bạch vừa ăn vừa kêu gào ầm ĩ trước cửa, mãi cho đến khi Hắc Tử chịu không được nữa gầm lên một tiếng, nó giống như mới tỉnh ngộ, nhìn Hắc Tử một cái, rồi mới thành thật im lặng gặm xương. (Jun: Ta thích đôi chó này gê ka ka có gian tình)))

Chờ dọn dẹp xong, Tiểu Sơn bung tô khoai tây hầm gà rừng đi về, Hứa Thảo sợ bé đi đường không cẩn thận ngã nên đóng cửa rồi dẫn Miêu Miêu đi theo.

Hứa gia cũng chỉ có nhị nha với tam nha ở nhà, nhìn thấy Hứa Thảo, hai nha đầu chạy nhanh ra, nhìn Hứa Thảo cười thoải mái nói:

“Đại tỷ, tỷ đến rồi à, Tiểu Sơn lại đến nhà tỷ ăn đồ ngon phải không?”

Hứa Thảo lấy tô khoai tây hầm gà rừng với bánh bột mì trứng ra nói:

“Nhị nha, tam nha, đói bụng không? Nơi này có bánh bột mì trứng này, hai đứa chia nhau ra mà ăn, còn gà rừng hầm khoai tây thì chờ tối phụ thân với nương về rồi cùng ăn nhé.” Bánh bột mì trứng gà nướng làm nhiều, gói kỹ bỏ trong rổ nên bây giờ vẫn còn nóng.

Nhị nha, tam nha vội vàng gặt đầu, hai đứa cầm bánh vội vàng ăn. Mỗi đứa ăn ba cái liền no, sau đó mang tô thịt gà hầm khoai tây cắt vào trong bếp.

Hai gian nhà mới, Lí thị và Hứa lão cha một phòng, nhị nha tam nha một phòng, rồi phòng khách, nhà tranh cũ thì dùng để bỏ vật dụng với làm bếp, trong nhà rất sạch sẽ, đều là công lao của hai đứa nhỏ.

Hứa Thảo đi dạo một vòng quanh nhà mới, xong hỏi: “Nhị nha, tam nha, nương đi đâu vậy?”

Hứa lão cha thì nằng đoan chắc lại lên trần trên tìm việc làm thuê, dù sao công việc đồng áng cũng đã xong rồi. Lí thị mấy ngày nay nhàn rồi, đáng lý phải ở nhà mới phải chứ.

Nhị nha và tam nha mang mấy cái ghế nhỏ ra ngoài hiên ngồi, nghe Hứa Thảo hỏi liền đáp: “Nương mang Tiểu Sơn qua nhà tỷ rồi đi luôn nên bọn muội cũng không biết người đi đâu nữa.”

Lí thị không ở nhà, Hứa Thảo liền ngồi trước mái hiên dạy Miêu Miêu và Tiểu Sơn học chữ.

Miêu Miêu đã có thể viết được tên của bé, tam tự kinh cũng biết một ít, còn Tiểu Sơn thì ham chơi, không có chăm học như Miêu Miêu nên thua con bé một chút. Nhị nha, tam nha những lúc rảnh rỗi cũng theo hai đứa nhỏ học chữ.

Qua một lúc lâu, Lí thị mới trở về.

Nhìn thấy trán bà đầy mồ hôi, vẻ mặt bức bối, Hứa Thảo vội hỏi: “Nương, người đi nơi nào vậy? Làm sao mà mặt mũi lại cau có như thế?”

Lí thị trừng mắt liếc nàng hỏi: “Ta đi nơi nào cũng phải báo cho người biết hay sao?”

“Nương, người sao vậy?”

Lí thị hừ một tiếng, sắc mặt vẫn khó coi, nhìn thấy vẻ mặt lo lắng của Hứa Thảo mới chịu nói: “Cũng không có việc gì lớn, chính là bà ngoại người tìm ta có chút chuyện.”

Bà ngoại? Hứa Thảo đối với người bà ngoại này cũng không có ấn tượng gì, không chỉ là ông bà ngoại đến cả hai người cậu cũng thế.

Chuyện của Lí thị thì Hứa Thảo cũng có biết một ít. Lí thị vốn là người ở thôn kế bên, bởi vì gia cảnh không tốt nên bán cho Hứa lão cha làm thê tử, từ đó đến giờ cũng không có liên hệ gì với nhà mẹ đẻ. Lí thị là con thứ hai, trên có đại tỷ, dưới có hai đệ đệ và một muội muội.

Bà ngoại Hứa Thảo chân chính là kiểu người trọng nam khinh nữ, trong nhà có ba nữ nhi đều bị bà bán ra ngoài, chỉ có đối với hai đứa con trai rất yêu thương. Đại tỷ và muội muội Lí thị đều bị bán đi làm thiếp cho người ta, mấy năm nay cũng chưa có về nhà mẹ đẻ lần nào. Từ trước đến nay bà ngoại và hai người cậu gì đó cũng chưa bao giờ xuất hiện qua, bây giờ đột nhiên tìm đến khẳng định không có ý gì tốt.

Quả nhiên liền nghe Lí thị nói tiếp: “Ta đi đến nhà bà ngoại người, bà ta mở miệng muốn khoai tây và bạc, người nói thử coi làm gì có người nương nào như vậy a, mười mấy năm qua mặc kệ khuê nữ của mình sống chết, bây giờ thấy con mình khảm khảm tìm đến thì đòi này nọ. Đại nha, người nói thử xem bà ngoại người có quá đáng hay không, đều là nương mà sao bà ta khác người quá vậy. Trước kia khi người còn chưa gả đi, cho dù nhà nghèo ta cũng không hề có ý định bán con, vậy mà bà ta nỡ... may mà năm đó gặp cha người, nếu không ta cũng bị bà ta bán đi làm thiếp...”

“Nương, không phải lúc trước ngài cũng muốn đem bán nhị nha, tam nha cha gia đình nhà giàu làm nha hoàn hay sao?” Tuy rằng Lí thị so với bà ngoại tốt hơn một chút, nhưng cũng không chứng minh được việc bà từng có tâm tư không tốt.

Lí thị bị nói đỏ mặt, đang tính tiến lên nhéo Hứa Thảo vài cái, đột nhiên nhớ ra nàng đã lập gia đình rồi nên cũng ngại động tay, nhưng vẫn cả giận mắng:

“Ta lúc đó là muốn cho nhị nha tam nha kị khế ước cầm cố thời hạn bốn, năm năm. Sau này lập gia đình cũng có chút thể diện hơn. Hơn nữa, ta cũng chỉ là thuận miệng nói vậy thôi chứ nào có bỏ được làm cho nhị nha và tam nha đi. Người... người thế nhưng lại nói nương như vậy...” Hai mắt Lí thị dường như có chút đỏ, bà nghẹn ngào nói.

Hứa Thảo biết mình nói sai vội vàng sửa:

“Nương, con không cố ý a, người đừng trách con. Con đương nhiên biết người sẽ không làm ra chuyện tuyệt tình đó. Đúng rồi, bà ngoại hỏi người khoai tây với bạc rồi người có cho không?” Nàng phát hiện gần đây tính tình nương nàng chợt trở nên tốt hơn rất nhiều, giấu lại thì cũng cảm thấy không quá khó hiểu, trước gia đình nghèo nên tính tình hơi cực đoan, giờ cuộc sống tốt lên, suy nghĩ nó cũng thoải mái hơn.

Lí thị lau nước mắt xong, mới nói:

“Đương nhiên là chưa cho. Khoai tây ta cũng chỉ còn dư đủ để sang năm trồng, còn bạc nếu cho một lần sẽ có lần thứ hai, bà ta năm xưa đối với ta nhẫn tâm như vậy nên giờ một đồng ta cũng không cho.”

Lí thị vốn cũng tính cho một ít dù sao cũng là mẹ ruột của mình, sau đó thấy lòng tham không đáy của hai đứa em dâu, hiểu được nếu cho một lần thì sẽ có lần thứ hai thứ ba, nên bà nhanh chóng cự tuyệt.

“Khẳng định bà ngoại sẽ tức giận lắm, có phải không nương?” Đối với bà ngoại trong truyền thuyết chưa có thấy qua bao giờ nàng không hề có chút hảo cảm nào.

”Tức giận thì kệ, ta nào có biện pháp gì.” Giọng nói của Lí thị hơi rầu rĩ, trong lòng cũng rất khó chịu.

Hứa Thị ôm Tiểu Sơn cùng Miêu Miêu ngồi nói chuyện với Lí thị một lúc, nhìn thấy tâm trạng bà tốt hơn mới trở về nhà.

Mới vừa đi đến cửa cổng thì thấy có bóng người đang lén lút nhìn ngó nhà nàng, Hứa Thảo hét lớn: “Ai đó? Đang làm cái gì vậy hả?” Nói xong nhanh chóng đẩy Miêu Miêu ra phía sau lưng của mình.

Bóng người lén lút kia nghe thấy giọng Hứa Thảo thì có ngẩng người ra một lát, nhưng vẫn không có chạy đi, ngược lại đi thẳng đến chỗ Hứa Thảo đứng. Hứa Thảo trong lòng vô cùng khấn trương, bàn tay đang nắm tay Miêu Miêu bắt giắc xiết chặt hơn, còn khẽ run run.

Người nọ đi đến trước mặt Hứa Thảo mới mở miệng hỏi: “Ngươi có phải là nha đầu Hứa Thảo không?”

Hứa Thảo cảnh giác trong lòng, hỏi: “Ngươi là ai?” Chờ người nọ tới gần Hứa Thảo mới thấy rõ diện mạo thật của hắn ta, đó là một nam nhân tầm hơn ba mươi tuổi, diện mạo thực bình thường, vóc dáng cũng không cao lắm, nhìn gương mặt có chút quen mắt. Hứa Thảo nhìn không được đánh giá hắn ta vài lần, mới phát hiện gương mặt này hao hao giống Lí thị. Nàng nhất thời hiểu được một chút chuyện gì đang xảy ra. Sợ là vị bà ngoại kia không kiểm soát được chút gì từ Lí thị nên chuyển đối tượng qua nàng đi.

Nam nhân kia nhìn Hứa Thảo cười tủm tỉm nói: “Ai nha, đúng là nha đầu Hứa Thảo sao? Ta là cậu của ngươi a.”

”Nói vậy, ta làm sao lại có một người cậu chứ? Ngươi là cậu của Phú Quý à?”

Nam nhân có chút xấu hổ, sờ sờ cái mũi nói: “Nha đầu, ta thật sự là cậu của ngươi a, ta là đệ đệ ruột của nương ngươi, bởi vì có một số việc hiểu lầm nên mấy năm nay mới không đi tìm các ngươi, bây giờ mới đi tìm được.”

Hứa Thảo cười lạnh trong lòng, coi nàng như kẻ ngốc à.

Không để ý đến nam nhân này, Hứa Thảo mở cửa cổng, ngay lập tức Tiểu Bạch và Hắc Từ từ bên trong nhảy xổ ra. Nhìn thấy hai con chó, Hứa Thảo nhảm tính trong lòng, sau này sẽ cho một con trước cổng, một con trong sân, chứ không những kẻ xấu lại lang thang quanh nhà.

Nam nhân kia còn muốn đi theo Hứa Thảo vào trong sân nhưng nhìn hai con chó dữ vây quanh nàng liền không dám tiến đến.

Hứa Thảo đi vào trong sân, liếc mắt nhìn nam nhân kia một cái, lạnh lùng nói: “Ngươi còn không đi ta để cho nó ra cắn bây giờ, ta chưa bao giờ nghe nương nói qua có ông cậu ào cả, ngươi đừng hòng lừa gạt ta.”

Nam nhân kia gương mặt nhăn nhó nói: “Ta đúng thật là cậu con mà.”

”Còn không đi sao?” Hứa Thảo tức giận kêu, “Tiểu Bạch, Hắc Từ...” Lời còn chưa nói hết nam nhân kia đã vội vàng chạy đi xa.

Hứa Thảo đóng cửa cổng, trong lòng khẽ thở dài, sợ người này tìm đến vì chuyện khoai tây đây. Xem ra các thôn khác cũng bắt đầu chú ý đến thứ này, may mắn nàng đem khoai tây bán cho người trong thôn, như vậy thôn khác muốn chiếm tiện nghi cũng không hề dễ.

Buổi tối Phú Quý trở về Hứa Thảo nói chuyện này cho hắn nghe, Phú Quý nghe xong có chút lo lắng nói: “Ta sợ bọn họ còn có thể tìm đến nữa, ta tính mấy ngày tới cũng không có vào núi đi săn mà ở nhà cùng nàng mới an tâm.”

Hứa Thảo cười đáp: “Có gì mà phải sợ chứ. Dù sao toàn bộ khoai tây chúng ta đều bán hết cho người trong thôn, chỉ cần họ đi hỏi thăm một chút sẽ biết, bọn họ còn có thể làm gì ta?”

“Dù sao cẩn thận vẫn hơn.” Hắn cũng không muốn vợ hắn chịu bất cứ thương tổn gì cả.

Mấy ngày kế tiếp Phú Quý ở nhà, cũng không đi săn, trong khoảng thời gian này bọn họ tích trữ con mồi cũng không tệ, đủ dùng qua hết mùa Đông. Nhìn khí trời càng ngày càng lạnh, nên hai người quyết định đi lên trấn mua chút than.

Vào buổi chiều, hai người mới mua than về đến nhà liền nhìn thấy nam nhân kia ngồi xổm cách cổng nhà bọn họ không xa. Bởi vì có Hắc Từ nằm úp sấp trước cửa coi nhà nên nam nhân kia không dám đi lại gần. Nhìn thấy Hứa Thảo, nam nhân vội vàng đứng lên, đi qua, cười nói: “Đại a đầu, ngươi đã về rồi a. Đây chắc là Phú Quý phải không? Không tệ, không tệ. Cậu xem các ngươi sống tốt liền an tâm.”

Hứa Thảo cười nhạo trong lòng, người này da mặt cũng thật dày.

Phú Quý nhìn nam nhân trước mặt, sắc mặt nặng nề nói: “Ngươi là ai? Tìm thế tử ta làm cái gì?”

“Ta...” Nam nhân dừng một chút, sau đó mới nói tiếp, “Ta là cậu của đại a đầu a. Ngươi gọi ta là cậu là được rồi.”

Phú Quý nghe vậy mím môi không nói lời nào.

Hứa Thảo có chút không kiên nhẫn, nàng bảo Phú Quý mang than đi vào trong nhà, rồi mới quay sang nam nhân kia hỏi: “Rốt cuộc ông muốn cái gì? Ta có hỏi qua nương, nhưng bà nói ta không có người cậu nào cả.”

Nam nhân dường như không nghĩ nhị tỷ của mình lại nhẫn tâm như vậy, nói không nhận thức bọn họ liền không nhận thức. Haiz, hẳn cũng không có biện pháp mới phải quay qua quán quýt lấy Hứa Thảo, lão nương trong nhà phân phó hẳn nhất định phải lấy được một trăm cân khoai tây mang về.

Nam nhân áp ứng nói: “Nhị tỷ khẳng định là vẫn còn hiểu lầm chúng ta, năm đó chuyện...”

Hắn còn chưa có nói xong, Hứa Thảo đã mất kiên nhẫn cắt ngang: “Ông có việc gì thì nói thẳng ra đi.”

“Đại nha, kỳ thật là thế này.” Nam nhân suy nghĩ một chút, cảm thấy có lẽ vẫn là nên nói thẳng ra thì tốt hơn, “Đại nha, ta nghe nói năm nay thôn các ngươi sẽ trồng khoai tây? Chúng ta cũng muốn mau một ít về trồng. Ngươi yên tâm, chúng ta cũng không chiếm tiện nghi của ngươi mà ẩn theo giá thị trường để mua.”

Hứa Thảo cười cười nói: “Giá thị trường? Ngươi nếu biết về chuyện khoai tây vậy cũng rõ ràng ta đã bán hết cho bọn họ rồi cũng không còn dư chút nào, hơn nữa bây giờ lại là mùa đông, ở chợ chút rau củ cũng hiếm, giá khoai tây cũng sẽ không hề rẻ.”

“Kia... vậy rốt cuộc là bao nhiêu tiền một cân?”

Hứa Thảo cười đáp: “Năm mươi văn tiền một cân, ngươi nếu cần mua gấp ta có thể bán cho mấy cân, tuy nhiên không có nhiều, chỉ tầm hai ba cân thôi.”

Nam nhân sắc mặt có chút khó coi, hai ba cân hẳn đâu cần. Nhưng không ngờ thứ đó có thể đắt như vậy. “Đại a đầu, này cũng quá đắt đi, nếu là mười hai văn tiền một cân ta sẽ mau một trăm cân.” Hắn đã hỏi thăm rõ ràng, lúc trước đại nha bán cho người dân trong thôn cũng bằng giá này.

“Năm mươi văn cũng không đắt. Nếu ông không tin thử đi tìm người trong thôn hỏi mua xem có ai chịu bán cho ông không? Hơn nữa một trăm cân ta không có, ta chỉ có mấy chục cân sang năm còn không đủ để trồng một mẫu, cho ngươi hai, ba cân đã là quá nhiều rồi.”

Nam nhân càng ngày sắc mặt càng khó coi, tuy rằng hắn đã sớm dự đoán chắc nha đầu này cũng không còn lại bao nhiêu cân khoai tây nữa, nhưng không nghĩ đến một trăm cân không đủ, hẳn không thể nói đại nha nhường cho hắn hết số khoai tây đang giữ a, aiz, nương cũng thật là, thấy nhị tỷ bây giờ sống tốt thì thầm mừng cho tỷ ấy thôi, làm gì mà chạy đến chen một chân để làm cái gì đâu?

“Vị đại thúc này, nếu ông không mua vậy phiền toái lần sau đừng tới nữa có được không? Mấy con chó nhà ta không biết phân biệt người tốt kẻ xấu đâu, phàm là thấy ai lảng vảng xung quanh chúng đều nhảy xổ ra cắn đấy, nên sau này tốt nhất ông đừng tới đây nữa.” Loại thân thích kiểu này nàng cũng không muốn nhận thức.

Nam nhân nhìn Hứa Thảo cười xấu hổ một tiếng mới xoay người rời đi.

Nhìn bóng dáng nam nhân đi xa, Hứa Thảo khẳng định sau này hắn sẽ không đến nữa.

“Đi rồi sao?” Phú Quý ôm Miêu Miêu đi ra, thấy không còn người mới thở phào nhẹ nhõm hỏi.

Hứa Thảo gật đầu nói: “Ừ, đi rồi. Chúng ta cũng vào nhà thôi, thời tiết càng ngày càng lạnh, buổi tối chúng ta ăn lẩu đi, kêu nương cùng phụ thân và mấy đứa nhỏ đến ăn chung luôn.”

“Được.” Phú Quý nhếch miệng cười ngây ngô đáp.

Bạn đang đọc truyện *Nông Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 48

Vị cậu hờ đi rồi sau đó cũng không có quay lại làm phiền bọn họ nữa, nhưng vị bà bà hờ của Hứa Thảo không có việc gì là hai ba bữa lại chạy đến nhà nàng một lần, dù sao cũng là bà bà nàng không thể ngăn trở được. Mỗi lần bà ta đến đều là bộ dạng đỏ mặt, hận không thể có ba đầu sáu tay, sáu con mắt để nhìn khắp mọi góc ngách trong nhà.

Tiền bước vị bà bà xong, Hứa Thảo đi vào một nhà chuyên làm đuă hũ ở trong thôn mua mấy miếng mang về, chuẩn bị làm thủ chao, nàng vô cùng nhớ nhưng hưng vị đó.

Lấy ra một miếng đậu hũ, cắt thành nhiều khúc nhỏ, tiếp đó tìm một cái khuôn bằng trúc, bên dưới lót một lớp cỏ khô, lại phủ thêm vài tầng vải bố trắng rồi mới đem đậu hũ xếp lên, cuối cùng gói kỹ lại, mặt trên cũng phủ thêm mấy lớp cỏ khô nữa. (Jun: làm cái gì vậy trời??? Chỗ này ta không hiểu lắm. Ai biết chỉ ta nha.)

Bây giờ thời tiết khá lạnh, giường đất trong nhà lúc nào cũng phải đốt ấm, làm chao bước quan trọng nhất là phải làm cho nó lên men, cho nên độ ẩm là phải ưu tiên hàng đầu. Hứa Thảo đem khuôn trúc đặt trên đầu giường đất, như vậy độ ẩm lúc nào cũng ở tầm hai mấy độ.

Qua năm sáu ngày, Hứa Thảo kiểm tra thấy chao đã có thể ăn được. Nàng lại vội vàng chuẩn bị gia vị, một ít thập tam hương lúc trước pha chế, còn có

muối, trộn chung rồi bỏ miếng đậu hũ nay đã thành cháo lên lần cho thơm. Sau đó cho vào hai cái bình nhỏ khác nhau. Một cái nâng có cho thêm chút rượu như vậy khi ăn sẽ có mùi rượu thoảng thoảng. Bình còn lại thì chỉ bỏ vào chút nước. Làm xong, nâng đem hai bình gốm mang đi cất, để một thời gian nữa là có thể ăn rồi.

Không đến vài ngày, thời tiết càng ngày càng lạnh lẽo, ngày một ngày trôi qua, một buổi sáng nọ Hứa Thảo rời giường, nhìn ra ngoài đã thấy tuyết rơi trắng xóa một mảnh.

Xuyên qua kẽ hở của khung cửa sổ, nhìn một màu trắng trải dài tít tắp, Hứa Thảo cuộn tròn trong chăn trên giường đất ấm áp, nằm bên cạnh là tượng công yêu thương và nữ nhi đáng iu, lòng nàng không tự chủ chợt trở nên mềm mại.

Từ lúc trời lạnh và giường gạch bắt đầu được đốt nóng thì Miêu Miêu chuyển qua ngủ cùng với hai người bọn họ. Nằm một lúc nữa, mắt dụi tỉnh thấy đã đến giờ Mẹo tử khắc, nàng liền nhồm đậy, chưa kịp đi ra ngoài nghĩ đến tiết trời lạnh buốt thì rất muốn quay lại giường. Trong lúc Hứa Thảo đang xuất thần suy nghĩ thì Phú Quý cũng tỉnh, hần ngẩng đầu nhìn qua bên ngoài xem thời gian rồi vươn tay ôm chặt lấy Hứa Thảo cười nói:

”Tuyết đều rơi rồi, chúng ta ngủ tiếp đi, để tối rồi ăn cơm cũng được.”

Hứa Thảo ừ một tiếng. Nhìn tuyết rơi ngoài trời, gió thổi vù vù, khá lạnh nên nàng muốn quay lại giường nằm cho ấm chứ có muốn tiếp tục ngủ cũng ngủ không được. Trời sáng thế này mà còn được nằm lười trên giường, trong lòng Hứa Thảo cảm thấy khá thoải mái. Không có mẹ chồng đè nặng phí trên, không có mâu thuẫn chị em dâu gì cả, tương công thì yêu thương chiều chuộng, ngày ngày trôi qua vô cùng thoải mái.

Nhớ đến một mảnh trắng phau bên ngoài, Hứa Thảo ngẫm nghĩ đến trong nhà cũng không có gì cần chuẩn bị nhiều nữa. Trong hàm thì có rau cải trắng, củ củ và khoai tây, còn có mấy bình dưa chua, thịt con mèo phơi khô, bột mì tinh, gạo trắng cũng mua không ít đủ cho bọn họ ăn qua mùa Đông này. Trong nhà có đất trồng lương thực, hơn nữa lại không thiếu tiền nên cũng chẳng cần phải bán bớt đi, sau khi nộp thuế xong còn dư lại bao nhiêu đều phơi khô bỏ vào hầm trữ.

Hai người nằm trên giường thì thăm to nhỏ nói chuyện, qua nửa canh giờ Miêu Miêu cũng tỉnh. Lúc này, Hứa Thảo mới ngồi dậy đi vào trong bếp, việc đầu tiên là đun nước ấm để rửa mặt, súc miệng rồi mới bắt đầu nấu cơm.

Phú Quý thì đi gánh nước, trang đầy mấy cái vại to cạnh bếp. Nhìn Phú Quý đi tới đi lui, trời lạnh mà mồ hôi thấm ướt cả áo, Hứa Thảo vừa bỏ thêm củi vào bếp vừa đau lòng nói: “Phú Quý, chờ đến mùa xuân chúng ta cũng đào một cái giếng ở sau nhà đi, như vậy muốn lấy nước cũng tiện hơn, ta cũng không cần phải ra sông giặt quần áo nữa.”

Phú Quý vừa lau mồ hôi trên trán vừa gật đầu đáp: “Được, chờ qua mùa xuân ta đi mướn thêm nhân công về đào.”

Buổi sáng Hứa Thảo nấu một nồi cháo trắng, một đĩa dưa muối, ba người vừa thổi vừa ăn mỗi người một bát to.

Ăn sáng xong, Hứa Thảo dùng nước ấm rửa bát đĩa. Từ lúc thời tiết trở lạnh, nàng đều dùng nước ấm để giặt quần áo và rửa bát.

Dọn dẹp xong lại đi cho gà cho lợn ăn. Trong sân hai con chó ăn xong chút cơm thừa cùng canh liền dựa vào tường nằm ngán ngor. Hứa Thảo đang vội vàng làm việc, bỗng nghe đến tiếng gõ cửa ngoài cổng. Tiếng gõ vừa vang lên, Tiểu Bạch liền nhảy vọt qua phía cửa cổng điên cuồng sủa. Hắc Tử bình tĩnh nhìn thoáng qua Tiểu Bạch một chút rồi nhắm mắt tiếp tục nghỉ ngơi.

”Tiểu Bạch, im ngay.” Hứa Thảo vừa lau tay vừa cời bỏ cái tạp dề nàng tự chế ra mới đi ra cổng mở cửa, nhìn thấy Trần thị đứng bên ngoài còn ôm thêm Quân ca nhi thì vô cùng ngạc nhiên.

Ngần người vài giây, Hứa Thảo hỏi: “Nương, trời lạnh vậy sao ngài lại đến đây?”

Trần thị ôm Quân ca nhi hừ một tiếng, lại trừng mắt nhìn Tiểu Bạch, oán hận nói:

”Con chó chết tiệt, một chút ánh mắt cũng không có, không biết nhận thức ai là người quen, ta đến một lần sửa một lần, lại sửa nữa buổi tối làm thịt mày nấu ăn.”

Hứa Thảo nghe vậy cũng không để ý đến bà ta.

Quân ca nhi trong lòng Trần thị uốn éo, vươn hai cánh tay nhỏ bé, cười hớn hở với Hứa Thảo, “Đại bá mẫu, ôm.” Tiểu tử này bây giờ nói chuyện khá lưu loát rồi.

Hứa Thảo cười tủm tỉm vươn tay bế Quân ca nhi, xong dẫn Trần thị đi vào trong phòng khách, vừa đi vừa nói với thằng bé: “Quân ca nhi, nương con đâu? Như thế nào không cùng qua đây?”

Tiểu tử kia nhăn cái trán nhỏ nghĩ nghĩ, sau đó nói nhỏ một câu mà Hứa Thảo nghe không được. Tên nhóc này có lúc nói rất lưu loát, có lúc lại nói thứ ngôn ngữ gì mà chẳng có ai hiểu.

Hứa Thảo cũng không để ý nhiều, ôm thằng bé vào phòng.

Bên trong phòng, kháng cũng đốt ấm, Phú Quý đang ngồi xếp bằng chơi với Miêu Miêu. Hứa Thảo nhanh chóng đặt Quân ca nhi xuống kháng, cho bé chơi cùng với Miêu Miêu.

Phú Quý nhìn thấy Trần thị đến, đi xuống kháng hỏi: “Nương, sao hôm nay người lại đến đây? Trời lạnh, ngài mau ngồi đi.”

Trần thị ừ một tiếng, mặt lạnh như tiền, ngồi xuống, đưa mắt đánh giá khắp nơi. Hiện nay trong lòng Trần thị vô cùng hối hận, sớm biết trước thì khi xưa bà ta đã không nháo ra nhiều chuyện như vậy, bằng không căn nhà lớn thế này chắc chắn có phần của bà, đứa con dâu lớn này còn phải hầu hạ bà ta ăn uống. Nhìn xem, con dâu lớn mới vào cửa có một năm, thân mình mượt mà trắng trẻo hẳn ra, làm gì còn giống lúc mới gả vào gầy yếu vàng vọt.

Trong lòng càng hối hận, sắc mặt Trần thị bên ngoài càng khó coi. Nghĩ đến việc Hứa Thảo trải qua ngày lạnh, lại nhớ đến đứa cháu số khổ Như nhi, trong lòng Trần thị vô cùng khó chịu. Mấy ngày trước bà ta đến nhà đại ca nhìn thoáng qua, từ lúc Như nhi bị hủu càng ngày càng gầy yếu, thân sắc xanh sao, rất đáng thương.

Nghĩ đến Như nhi, Trần thị ngẩng đầu nhìn sang Phú Quý nói: “Phú Quý a, ta có chút chuyện nói riêng với thê tử của ngươi, ngươi đi ra ngoài đi dạo chút đi.”

Phú Quý nghi hoặc nhìn Trần thị, trong mắt hiện lên vẻ đề phòng đáp: “Nương, ngài có chuyện gì cần nói với Thảo nhi chứ? Không bằng nói luôn ở trước mặt con đi, chúng con cùng một nhà, nàng sẽ không giấu con chuyện gì cả.”

“Mất dạy!” Trần thị quát lớn, “Ta là nương của ngươi cho dù có phân gia hay không, ngươi mau đi ra ngoài ngay, còn sợ ta ăn thịt vợ ngươi à.”

Phú Quý vẻ mặt lạnh lùng, đứng im không nhúc nhích.

Hứa Thảo có chút buồn cười, nàng không sợ Trần thị, nên kéo kéo nhẹ góc áo Phú Quý, nhìn hẩn cười nói: “Phú Quý, chàng đi ra ngoài đi dạo đi, hôm nay tuyết không lớn lắm vẫn có thể đi dạo một vòng cho thoải mái.”

Phú Quý do dự một chút, lại liếc Trần thị mấy cái, mới chịu đi ra ngoài.

Hứa Thảo nhìn Trần thị cười hỏi: “Nương, người tìm con có chuyện gì?”

Trần thị nhìn bụng Hứa Thảo một cái, ngoài cười nhưng trong không cười nói:

“Con dâu cả này, ngươi gả đến nhà chúng ta cũng đã được một năm rồi đi, ngươi cũng nên biết, Phú Quý là con trai trưởng, hẳn chỉ có một mình Miêu Miêu là không được. Tuổi hán cũng không nhỏ nữa, ngươi gả đến lâu như vậy vẫn chưa có thai. Tuy rằng hiện tại đã phân gia, nhưng ta vẫn là nương của hán, ta xem như vậy đi, ta làm chủ, tìm cho hán một tiểu thiếp.”

Hứa Thảo rất muốn cười to, nàng chỉ biết cái bà bà này không có lòng tốt gì, giờ thấy bọn họ sống tốt lại muốn nhét thân thích nào đó cho Phú Quý làm thiếp chứ gì? Bà bà này như thế nào liên không rõ, nàng và Phú Quý cũng không phải là người để mặc bà ta muốn bóp kiêu nào thì bóp, nếu bà ta an phận, ngày sau nàng có thể chăm sóc nuôi dưỡng khi già yếu, đáng tiếc, bà ta lại là kiêu người luôn gây chuyện.

Hứa Thảo kéo ra một cái ghế nhỏ, ngồi xuống đối diện với Trần thị nói:

“Nương, không nhọc người quan tâm, chuyện đứa nhỏ bọn con không vội, ngày sau khẳng định sẽ có thôi. Hơn nữa, chúng ta chỉ là gia đình nông thôn còn bày vẽ ra chuyện phòng lớn, phòng nhỏ, không phải là kiếm chuyện cho người ta cười vào mặt hay sao?”

“Chê cười chỗ nào? Rõ ràng do cái bụng ngươi thua kém.” Trần thị lớn tiếng kêu lên, “Nếu cái bụng ngươi mau mau có bầu, ta còn phải tìm thiếp cho Phú Quý sao? Ta đâu có ăn no nhàn rồi làm chuyện dư thừa như vậy.”

“Nương, lời ngài nói sai rồi, con còn nhỏ, sinh con sớm có hại cho cơ thể cả con lẫn đứa bé, ngài làm sao biết con không thể có bầu chứ? Con xem ra ngài chính là ăn no không có chuyện gì thì có. Hơn nữa làm gì có cô nương nhà nào đang yên đang lành nguyện ý làm thiếp cho người ta chứ? Làm thiếp còn không bằng cái nha hoàn, ngày sau con muốn đánh, muốn chửi, muốn bán nàng ta cũng chẳng ai dám nói gì.” Hứa Thảo nói xong che miệng cười nhẹ, nàng đương nhiên biết Trần thị muốn đem ai làm thiếp cho Phú Quý, chính là bà ta cũng không giấu lại, làm thiếp thì nàng có toàn quyền quyết định vận mạng của nàng ta.

Trần thị sắc mặt cứng đờ, đúng vậy a, bà ta vốn tính đem Như nhi gả cho Phú Quý, bà ta cũng tin tưởng dựa vào dung mạo của con bé nhất định sẽ làm cho Phú Quý yêu thích. Nhưng bà ta lại quên mất nếu làm thiếp thì có thể tùy ý Hứa Thảo đánh chửi. Hơn nữa, quan trọng nhất là Như nhi không thể sinh con, nếu để Như nhi làm thiếp, sau này lại phải kiếm một nha đầu khác cho Phú Quý, sau này nha đầu kia sinh con thì lấy đứa bé cho Như nhi làm con thừa tự.

Trần thị nghĩ rất hay, nhưng lại quên mất hiện thực khác xa so với tưởng tượng. Chính yếu là bà ta thấy Phú Quý cuộc sống ngày càng tốt mới nổi lên tâm tư, nếu không làm gì có chuyện bà ta sẽ nguyện ý cho đứa cháu nữ yêu quý của mình đi làm thiếp chứ.

Bạn đang đọc truyện *Nông Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 49

Nghĩ đến việc Như nhi không thể sinh con lại phải tìm một người khác sinh cho Phú Quý thì gương mặt Trần thị biến hóa rất nhiều. Sau đó bà ta ngẩng đầu lên liếc Hứa Thảo một cái, hừ lạnh nói:

“Mặc kệ như thế nào, người gả đến đây một năm bụng vẫn không có tin tức gì, chính là đồ gà mái không biết đẻ trứng. Từ trước đến nay ta chưa bao giờ nghe qua cái gì mà còn nhỏ sinh sẽ hại cho cả mẹ lẫn con, ta xem ra chính bản thân người không thể sinh mới kiếm cớ thôi. Ta bất quản lý do của người, ta quyết định tìm cho Phú Quý một người thiếp, việc này người không đồng ý cũng phải đồng ý.”

Nhìn thấy Trần thị như vậy sắc mặt Hứa Thảo lạnh vài phần, nguyên bản nằng còn muốn cho bà ta chút mặt mũi vì là trưởng bối, nhưng xem ra bà ta là loại không biết điều, thích cậy già mà lên mặt.

Hứa Thảo châm chọc nói: “Nương, Ta nói không phải ngài tính đem chất nữ bị hưu kia của ngài gả cho Phú Quý đó chứ. Ngài cũng không cảm thấy xấu hổ à? Còn nữa ta có sinh con được hay không tìm thấy thuốc liền biết rõ, ngài đừng có mà vu oan cho ta rằng không thể sinh con.”

Bị Hứa Thảo nói trúng tâm tư, sắc mặt Trần thị càng ngày càng khó coi.

Không đợi Trần thị nổi bão, Hứa Thảo cười lạnh nói tiếp: “Nương, ngài thật sự không sợ người trong thôn cười vào mặt a, ngài nếu cương quyết đưa Trần Như cho Phú Quý, toàn gia đình chúng ta cũng đừng mong còn mặt mũi sống ở đây. Hơn nữa, ta tuyệt đối không cho phép hấn nạp thiếp, nên ngài bỏ cái tâm tư này đi.”

Trần thị thẹn quá thành giận, mạnh mẽ đứng dậy, chỉ vào Hứa Thảo giận dữ nói:

“Người dựa vào cái gì mà không cho phép? Người cho rằng người là ai a? Người đứng đầu trong nhà là Phú Quý, ta nhìn ra hấn cũng thực thích Như nhi. Như thế nào, người sợ hấn sẽ yêu quý Như nhi hơn người chứ gì?

Trần thị nói xong, hừ lạnh hai tiếng:

“Nhìn thử xem bản thân người là kiểu gì, lại nhìn Như nhi nhà ta xem, hơn người đủ thứ. Hừ, ta nói cho người biết, chỉ cần Phú Quý đồng ý là được, người chẳng có quyền gì mà cho với không cho phép ở đây cả.”

“Ta là cái gì sao?” Hứa Thảo tức quá cười nói, “Ngài đi hỏi Phú Quý thử xem ta là cái gì trong cái nhà này, thử xem hấn có hay không thích vị chất nữ bị người ta bỏ của ngài. Nương, làm người phải biết tự hiểu lấy, vị chất nữ kia của người không phải ai cũng có thể mất mù mà xem như trâu bảo giống ngài. Còn có...” Nói đến đây, giọng Hứa Thảo trở nên nghiêm túc, “Ngài nói Phú Quý thích Như nhi? Nương, ăn có thể ăn bậy chứ nói không được nói bậy. Người như vậy là đang bôi nhọ thanh danh của hấn đấy, đến lúc đó hấn mà phát giận lên, người chịu tội, người mất mặt chính là vị chất nữ kia của ngài đó.”

Hai đứa nhóc ngồi trên kháng nhìn người lớn tranh cãi đều im lặng không dám phát ra tiếng gì. Quân ca nhi và Miêu Miêu đều mở to hai con mắt đen tròn hết nhìn Hứa Thảo, lại quay sang nhìn Trần thị. Miêu Miêu có chút sợ Trần thị, khẽ lui thân mình vào trong rồi ngồi im không dám nhúc nhích.

Trần thị tức quá thờ không được, chỉ vào Hứa Thảo mắng. “Con tiểu tiện nhân này, người nói cái gì?”

Trần thị đang mắng, cửa phòng đột nhiên bị ai đá văng ra, mọi người quay qua nhìn, thì thấy Phú Quý sắc mặt lạnh lùng, đen thui đứng bên ngoài.

Nhìn về mặt Phú Quý, Trần thị hoảng sợ lắp bắp hỏi: “Lão... lão đại, người về lúc nào?”

Phú Quý bước vào, đi đến trước mặt Trần thị, nhìn chằm chằm bà ta cho đến khi mặt bà ta trở nên trắng bệch, mới lạnh lùng nói: “Ta nếu không quay về, còn không biết được hóa ra ngài chạy đến nhà ta để bắt nạt thê tử của ta đó.”

“Ta... ta không có.” Trần thị vội vã biện minh, “Lão... là thê tử của người chọc nương tức giận, nên nương mới nói ra những lời như vậy. Phú Quý a, không phải nương muốn trách người, nhưng cưới vợ phải cưới vợ hiền, người nhìn một cái thê tử của người bây giờ xem, cư nhiên dám chống đối mẹ chồng, còn nói gia đình này do nương làm chủ, chẳng phải không đem người đặt vào trong mắt hay sao? Thành thân đã hơn một năm còn chưa có con. Phú Quý a, một thê tử như vậy còn cần làm gì, nếu không con đem hưu nha đầu kia rồi nương tìm cho người một hôn nhân mới tốt hơn. Lúc trước ta đồng ý cho người cưới nàng là vì...”

Không đợi Trần thị nói xong, sắc mặt Phú Quý đã cực kỳ khó coi, hấn gầm lên: “Nương, ngài có biết chính mình đang nói cái gì hay không? Lời ngày hôm nay ta không có muốn nghe ngài nhắc lại một lần nào nữa.”

Trần thị nóng nảy nói:

“Phú Quý, Như nhi có chỗ nào không bằng nha đầu kia chứ?” Con bé lớn lên xinh đẹp, tính tình dịu dàng, còn biết kính trên nhường dưới, chứ đâu giống nha đầu này, những lời đại nghịch bất đạo đều có thể nói ra miệng.”

“Nương, thê tử ta nói không sai, trong nhà do nàng làm chủ.” Phú Quý nói xong, sắc mặt đen thui nhìn Trần thị, “Nương, ngài liền chết cái tâm tư này đi, ta chỉ muốn cùng Thảo nhi bình bình đạm đạm sống tốt, ngài nếu còn nói những lời như vậy nữa đừng trách ta không khách khí.” Hấn chưa bao giờ nghĩ Trần thị có loại tâm tư này, lại còn dám đưa vị biểu muội bị hưu kia cho hấn.

“Người...” Trần thị chỉ tay vào Phú Quý, tức đến mức không nói nên lời.

Phú Quý cảm thấy không còn kiên nhẫn nữa, nếu không phải nể tình việc bà ta nuôi dưỡng hấn hai mươi năm qua chắc chắn hấn đã lòi bà ta ném ra

ngoài rồi, “Nương, người đi về đi.”

”Ngươi, cái tên dần này, Nhu nhi có chỗ nào không tốt chứ?”

Phú Quý lạnh lùng đáp: “Nương, thanh danh nàng ta không tốt, ta cũng chẳng ưa gì nàng ta cả. Ngài cũng đừng có nói thêm gì nữa, nếu không người chịu nhục chính là nàng ta đó.”

Trần thị vẫn còn muốn nói thêm nhưng nhìn bộ dáng lạnh lùng của Phú Quý đành oán hận lườm Hứa Thảo một cái.

”Ngài về đi.” Phú Quý lại mở miệng nói.

Cuối cùng Trần thị cũng ôm Quân ca nhí rồi đi, trước khi đi còn trừng mắt với Hứa Thảo vài lần. Hứa Thảo cười khỏ, xem ra quan hệ giữa nàng và mẹ chồng coi như xong, ngay cả giả vờ hòa bình ngoài mặt cũng không được nữa. Bất quá như vậy cũng tốt, đỡ phải bằng mặt không bằng lòng, dù ghét nhưng vẫn phải tươi cười chào nhau.

Chờ Trần thị đi khuất, Phú Quý đóng cửa cổng, xoay người liền nhìn thấy Hứa Thảo đứng dựa vào tường, cười như không cười nhìn hắn.

Sắc mặt Phú Quý đỏ lên, vẻ mặt lạnh lẽo khi nãy nhanh chóng khôi phục thành dáng vẻ hàm hậu, hắn đi đến cạnh Hứa Thảo, lấy lòng hỏi: “Thảo nhi, nàng đang giận sao?”

”Không, ta làm gì có tức giận chứ.” Giọng nói của Hứa Thảo có chút khó chịu, tuy không liên quan gì đến hắn nhưng nghĩ đến việc người khác muốn nhét nữ nhân chu hắn thì nàng vẫn thấy không thoải mái.

”Nương tử, thực xin lỗi, đều do ta sai.” Phú Quý nhìn thê tử của mình tức giận vội vàng xin lỗi. Mặc kệ chuyện do ai, thê tử hắn không vui, tức giận, hắn đổ dành là được.

Hứa Thảo đứng thẳng người, liếc hắn một cái, mới nhẹ giọng nói: “Sao có thể trách chàng cứ, còn không phải nương thấy chúng ta giờ sống tốt, mới nổi lên tâm tư, muốn đem chất nữ bị hù đưa cho ngươi.”

Phú Quý hừ một tiếng đáp: “Nhà chúng ta tốt hơn cũng do chính chúng ta cố gắng, bà ấy cũng không nghĩ lại, giờ chúng ta đã ở riêng, bà ấy còn muốn quản mấy chuyện như vậy, không phải là kiểm chuyện cho thiên hạ chế cười hay sao?”

Hứa Thảo cuối đầu không nói tiếng nào.

Phú Quý nhìn thấy thê tử vẫn một bộ dạng không vui, vội hỏi: “Thảo nhi, nàng đừng tức giận, ta chỉ nghĩ cùng nàng vui vẻ sống mà thôi.”

”Tướng công, ta cũng không có xinh đẹp như biểu muội kia của chàng, chàng...”

Phú Quý cẩn thận nhìn chằm chằm mặt Hứa Thảo vài cái, mới nói tiếp: “Ai bảo, nàng so với nàng ta đẹp mắt hơn.” Hắn vốn thích bộ dáng thanh tú của thê tử hắn, ánh mắt tròn tròn, đen láy, sáng trong, không giống như vị biểu muội kia, đôi mắt lúc nào cũng làm ra vẻ yêu mị, khiến bản thân hắn cảm thấy phiền chán.

Trong lòng Hứa Thảo cảm thấy rất vui vẻ, ngẩng đầu nhìn Phú Quý, cười tủm tỉm nói: “Được rồi, mới sáng sớm chúng ta cũng đừng nên buồn bực không vui. Chúng ta mau vào xem Miêu Miêu đi, ta sợ giọng nương quá lớn, dọa con bé sợ.”

Hai người đi vào phòng, nhìn thấy Miêu Miêu đang ngồi ngơ ngác trên kháng, thấy hai người vào, bé nhìn bọn họ cười ngọt ngào.

Hứa Thảo cùng Phú Quý cúi gậy, leo lên kháng, đỡ dành Miêu Miêu, nói chuyện với bé một lát, thấy bé không có bị dọa sợ hay ám ảnh gì cả mới thở phào nhẹ nhõm.

Trời lạnh, không có việc gì làm, ba người ngồi làm tổ trên kháng ấm áp, đến bữa trưa Hứa Thảo hấp một lồng bánh bao bột ngô, lại múc thêm một đĩa dưa muối chua và thịt khô, còn không quên lấy ra một ít chao làm mấy ngày trước ra ăn thử.

Nhìn thấy chao, Phú Quý ngạc nhiên, cười hỏi: “Cái này là thứ gì vậy? Cho đến tận bây giờ ta cũng chưa nghe qua, hình như còn có cả mùi rượu phải không?”

Hứa Thảo bưng bánh bao đến, đưa cho mỗi người một cái, xong xuôi mới cười tủm tỉm trả lời: “Đây là chao, ta dùng đậu hũ làm ra, chàng ném thử xem hương vị thế nào?”

Nhìn thấy hắn gấp cả miếng to, Hứa Thảo vội vàng ngăn lại: “Ăn thử ít thôi, thứ này khá mặn.”

Phú Quý nghe vậy bỏ bớt ra, cắn một ngụm bánh bao ăn chung với chao, “Rất thơm, ăn ngon.” Hương vị quả thật không sai, quan trọng là hắn thích mùi rượu bên trong nó.

Miêu Miêu cũng rất thích món chao này nên ăn được hai cái bánh bao.

Buổi chiều, nhị nha tam nha bế Tiểu Sơn đến chơi, Hứa Thảo cũng đưa cho chúng ít chao mang về, sau đó liền dẫn nhị nha và tam nha, thời tiết ngày càng lạnh, đừng có mang Tiểu Sơn đến đây nữa, khi nào có thời gian nàng sẽ qua thăm chúng.

Tuyết vẫn chưa rơi nhiều nhưng trời đã rất lạnh. Hứa Thảo ở trong nhà liên tục mấy ngày, nhắm mắt tuyết bên ngoài càng lúc rơi càng nhiều, đã lười than mưa dự trữ ra dùng. Từ lần trước Trần thị ghé qua chưa thấy đến thêm lần nào nữa.

Hôm nay Hứa Thảo ngồi trên炕 nhằm chán ngắm từng bông tuyết rơi ngoài trời thì nghe thấy tiếng gõ cửa cổng. Phú Quý không cho nàng đứng lên, hẳn tự mình bước xuống, đeo giày đi ra mở cửa, chờ mọi người đi vào trong nhà Hứa Thảo mới thấy rõ, hóa ra Tiểu An và Thâm thị đến chơi, Thâm thị còn ôm cả Quân ca nhí qua.

Hứa Thảo đứng dậy, cười nói: “Trời lạnh thế này sao hai người lại đến đây?”

Tiểu An và Thâm thị phúi phúi bông tuyết trên người xong, mới đi lại gần炕, Quân ca nhí thì được đặt ngồi cạnh Miêu Miêu chơi đùa.

Thâm thị nhìn bộ dạng Hứa Thảo một cái, cười đáp: “Thời tiết lạnh, đi ra ngoài cũng không tiện, nhưng mấy ngày rồi không có sang thăm tẩu, nên muội và Tiểu An cùng nhau qua.”

Tiểu An cũng cười phụ họa: “Đúng vậy, đại tẩu, bọn muội qua thăm hai người một chút.”

“Hai ta rất tốt a, các người ở nhà thế nào? Đúng rồi, Tam đệ muội có khỏe không, tiểu Quế Hoa thế nào rồi?”

Thâm thị cười đáp: “Mọi người đều khỏe, tuy rằng nương không thích Tiểu Quế Hoa nhưng cha lại rất thích, hơn nữa có tam đệ che chở, nương cũng không dám làm gì quá đáng.”

“Vậy là tốt rồi.”

Tiểu An cùng Thâm thị liếc mắt nhìn nhau, lại nhìn sang Phú Quý đang ngồi bên cạnh, vẻ mặt ngập ngừng không biết mở miệng như thế nào. Nhưng Hứa Thảo nhìn qua đại khái cũng đoán được bọn họ muốn nói cái gì, liền cười hỏi: “Nhị đệ muội, tứ muội, chúng ta đều là người một nhà, có chuyện gì các người cứ nói thẳng.”

Thâm thị thở dài, khẽ liếc Phú Quý một cái, mới nói: “Đại tẩu, sáng nay cha cùng nương cãi nhau, chúng ta mới biết được mấy hôm trước bà lại đây tìm hai người, còn có ý đem biểu muội Trần Như cho đại ca làm thiếp. Aiz, nương cũng thật là, tự nhiên đang sống yên ổn lại kiếm chuyện a...”

Hứa Thảo cười nói: “Hóa ra các người đều biết chuyện này rồi sao. Nói ra cũng thật dọa người. Không biết nương, bà ấy nghĩ sao mà lại có tâm tư vậy?”

Tiểu An cũng tiếp lời, “Còn không phải sao. Nương thật đúng là hồ đồ. Hôm nay cha cùng nương nói chuyện bà vô tình để lộ ra, thiếu chút nữa khiến cha tức chết, cha nhịn không được tát nương một cái.”

Hứa Thảo nghe vậy, trong lòng nhin không được thăm khen, đánh hay, người như Trần thị đúng là loại thiếu ăn đòn.

Mấy người lại hàn huyên thêm một hồi, nhìn thấy Hứa Thảo và Phú Quý vốn không quá để ý chuyện này lắm, thế này mới yên tâm. Kỳ thật Trần thị làm việc này là không phúc hậu, nếu thật sự đưa Trần Như cho Phú Quý làm thiếp, đến lúc đó mất mặt không phải toàn bộ Dương gia hay sao. Cũng không biết đầu óc bà nghĩ như thế nào nữa?

Mọi người liên đới chủ đề, Hứa Thảo mới nghe Thâm thị báo là mấy ngày trước việc hôn nhân của tiểu An đã định rồi.

Hứa Thảo cười bảo: “Thật sự? Là nam nhân nhà ai a?” Nàng vốn còn hơi lo lắng vì chuyện Không gia sợ Tiểu An tìm không được người trong sạch, bây giờ hóa ra nàng lo lắng vô ích rồi. Vụ kia người sai là Không gia, không phải chỉ là cái tú tài thôi sao, còn dám nghĩ đến việc ba vợ bốn nàng hầu.

Tiểu An xấu hổ, mặt đều đỏ, cúi đầu nhỏ giọng nói: “Là Mao gia thôn bên cạnh.”

Hứa Thảo đối với Mao gia này cũng có chút ít ấn tượng, gia đình rất nghèo. Hứa Thảo không nghĩ đến Trần thị thế nhưng nguyện ý cho Tiểu An gả cho Mao gia. Bất quá nhị tiểu tử nhà Mao gia là người không tệ, có lẽ Trần thị cũng biết việc này nên mới đồng ý.

Người Tiểu An gả là con trai thứ hai nhà Mao gia, tên Mao Thanh, bộ dạng tảnh tú, rất chịu khó, Tiểu An gả qua sẽ không phải chịu khổ.

Trần thị đối với con ruột của mình không tệ, nhưng là đối với người khác thật sự vô cùng nhỏ nhen. Hứa Thảo cảm thấy vô cùng khó hiểu.

“Định ngày là bao giờ?”

Thâm thị cười nói: “Chờ đến mùa Xuân mới chọn ngày, trong khoảng thời gian này Tiểu An ở nhà làm đồ cưới.”

Hứa Thảo chúc mừng tiểu An xong, đi vào trong buồng cầm hai lượng bạc đựng trong bao bố nhét vào trong tay Tiểu An, cười nói: “Muội sắp lấy chồng, đây là bạc đại tẩu cho muội đặt mua đồ cưới, muội cầm lấy đi.”

Tiểu An vội vàng xua tay nói: “Đại tẩu, không cần đâu.”

Nhà khác em gái của chồng thành thân, chị dâu chỉ tùy tiện cho một vài món đồ tượng trưng, có giúp đỡ thêm cũng chỉ một vài trang sức nhỏ thôi, bình thường sẽ không cho bạc. Trừ phi bà ép buộc con dâu cho con gái bà ta tiền áp đáy hòm xuất giá mà thôi.

Phú Quý liếc nhìn Tiểu An, nói: “Đại tẩu cho thì mọi cứ cầm đi, đến lúc đó đặt mua một ít trang sức cũng tốt.”

Thế này Tiểu An mới chịu nhận bạc, hướng Hứa Thảo cảm ơn.

Tiểu An và Thẩm thị ngồi thêm một lát nữa mới bế Quân ca nhi đi về.

Tuyết rơi vài ngày liền ngừng, tuyết đọng bắt đầu tan. Hứa Thảo tính tính ngày, chưa đầy một tháng nữa là đã đến năm mới, Hứa Thảo tính giết lợn con, lưu lại con kia để nuôi thành lợn nái, qua năm đẻ lợn con.

Lí thị nghe nói Hứa Thảo muốn giết lợn cũng đem con lợn nuôi được hơn nửa năm ra giết luôn. Lợn nhà Hứa Thảo lớn hơn của Lí thị một chút.

Giết lợn do Phú Quý làm là chính. Hứa Thảo và Lí thị cũng bận rộn luôn nay. Lợn nhà Lí thị bán hơn nửa, còn lại thì để dành ăn. Hứa Thảo giết lợn, bán một nửa, giữ lại một nửa.

Cầm bạc trong tay, Lí thị cười híp cả mắt, tiền mua lợn con đã kiếm trở lại còn lời thêm một lượng bạc.

“Đại nha, nuôi lợn không ngờ có thể kiếm được tiền, cũng không phải tốn tiền mua đồ ăn cho chúng, đa phần chúng ăn toàn là rau dại, lõi ngô. Sang năm chúng ta lại mua hai đầu lợn con về nuôi, đợi đến năm mới cũng có chút tiền thu vào.”

Hứa Thảo cười đáp: “Nương, chúng ta thừa dịp thời tiết đẹp mau mau đem thịt làm thành thịt khô thôi.”

Lí thị cười nói: “Được, buổi chiều chúng ta bắt đầu làm”

Giết heo xong, mấy thứ ruột heo, tim gan phèo phổi không ai muốn mua, đều lưu lại ăn. Hứa Thảo cùng Lí thị để lại mười cân thịt tươi, còn lại đều làm thịt khô hết.

Lí thị quét trên bề mặt thịt mấy lớp muối, sau đó bỏ lên giàn làm bằng tre phơi nắng. Hứa Thảo làm thịt xông khói, hương vị so với thịt phơi khô ngon hơn rất nhiều.

Lí thị nhìn thấy vậy, liền nói: “Người cũng không ngại phiền toái, hun thứ này mỗi ngày đều bị ngạt không nói, ít nhất còn phải hun hơn một tháng.”

“Chỉ cần ăn ngon là được, nướng”

Trong nhà có thịt rừng phơi nắng, giờ có thêm thịt lợn xông khói, Hứa Thảo dự tính có thể ăn đến mùa hè sang năm.

Hun thịt xong, Hứa Thảo mang bộ lòng heo đi rửa sạch, năm nay nàng không tính làm Lạp Xưởng, có nhiều thịt xông khói với thịt khô để ăn rồi, ruột già này nàng dùng để xào với dưa chua cũng rất ngon.

Không đến hai ngày, tiểu Thạch đầu lại mang sang cho Hứa Thảo mấy con cá lớn, “Thẩm, đây là cá cha con bắt trong hồ, nói con mang qua cho nhà thẩm một ít.” Thăng bé ngại ngần nói.

Hứa Thảo nhận lấy, trong lòng khá vui, giờ trời lạnh trên trần cũng có bán cá nhưng khá đắt. Con cá này làm nhiều món ăn khá ngon. Hứa Thảo đi vào trong bếp lấy mười cân thịt ba chỉ ướp muối đưa cho tiểu Thạch đầu nói: “Tiểu Thạch, con mang chút thịt này về mà ăn đi.”

Thạch đầu vội vàng xua tay nói: “Thẩm, không cần đâu, cá này cũng không đáng giá gì, do cha con tự bắt thôi.”

Hứa Thảo tuy biết cá không đắt, nhưng nay mùa Đông cũng khó mới bắt được, trần trần bán cũng phải mười văn một cân, mấy con cá này khá lớn, coi bộ nhà Thạch đầu cho nặng để gán ba chục cân.

Đầy tới đầy lui, Thạch đầu cũng không nhận, thừa dịp Hứa Thảo không chú ý, bỏ chạy.

Hứa Thảo dở khóc dở cười, thôi đành để đến tối Phú Quý mang qua cho nhà bọn họ đi.

Hứa Thảo bắt cá, mở bụng, làm sạch, sau đó tẩm một lớp muối lên bề mặt cá, thập tam hương, cuối cùng để lên giàn phơi nắng. Ruột cùng bong bóng cá đều được nàng giữ lại, làm sạch và nấu với dưa chua.

Cá kia phơi nắng tẩm gần một tháng, Hứa Thảo cắt thành từng khúc đem chiên vàng bỏ vào bên trong bình, khi nào món ăn lấy ra vài khúc là đủ. Cá được chiên giòn, rất thơm, hương vị khá ngon.

Trong một tháng này cũng có rơi vài trận tuyết nhỏ, không đến vài ngày liền ngừng. Ngày qua ngày cứ thế trôi qua, vài ngày nữa là đến năm mới, nhà nhà đều vội vàng đi lên trần trên mua đồ tết. Không ngờ đến gần năm mới, trời lại rơi một trận tuyết lớn.

P/s: Cái chương này dài gấp rưỡi luôn, gõ muốn gãy tay, huhu :’(

Bạn đang đọc truyện *Nông Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 50

Nhìn bên ngoài tuyết rơi càng ngày càng lớn, Hứa Thảo và Phú Quý mấy ngày rồi cũng không bước chân ra ngoài, trong nhà thứ gì cũng chuẩn bị đầy đủ hết, có cả ít điểm tâm, trái cây, bánh linh tinh ăn vặt, mấy thứ này là để đến đầu năm bọn nhỏ chúng đến chúc tết thì cho.

Năm nay tuyết rơi ít hơn năm ngoái rất nhiều, nên đường đi không bị chặn, vẫn có thể lưu thông được. Ngày hai mươi bảy, hai mươi tám Hứa Thảo nấu bánh chưng, làm bánh bao, kho tịt, hầm khoai tây.

Ngày hai mươi chín thì dọn dẹp nhà cửa, đằng trước, đằng sau đều quét sạch sẽ, giặt giũ chăn mền, rèm cửa, quần áo.

Ăn cơm chiều ngày hai mươi chín xong, một lát sau Lí thị ôm núi nhỏ, mang theo nhị nha, tam nha và Hứa lão cha đến. Người một nhà vây quanh lò sưởi ăn trái cây nói chuyện vui vẻ, thẳng đến giờ hội mới tan.

Ngày hôm sau chính là ba mươi, ngày cuối cùng của năm cũ, Hứa Thảo hấp lại bánh bao, mức ít khoai hầm và thịt lợn kho lên ăn. Xong bữa sáng mọi người đều vội vàng, treo tranh tết, dán câu đối. Sau khi mọi thứ ổn định, Hứa Thảo cầm mấy cuộn tranh tết, thịt và cá cùng Phú Quý và Miêu Miêu đi đến Dương gia.

Ngày ba mươi, buổi tối tất nhiên là ăn cơm tại Dương gia, cho dù đã ở riêng bọn họ cũng phải về sớm phụ giúp. Nhà bọn họ cách Dương gia rất gần nên đi không đến một lát đã tới.

Cửa cổng Dương gia mở toang, bên trong mọi người đều bận rộn dọn dẹp. Dương Đại Bằng cùng Dương Tiểu Đồng xúc tuyết trong sân, nhìn thấy hai người đi vào, cười nói:

”Đại ca, đại tẩu, hai người đến rồi sao, nhanh vào nhà ngồi cho ấm đi, bên ngoài rất lạnh.”

Hai người mang theo Miêu Miêu vào nhà, Hứa Thảo bế con bé đi thăm tiểu Quế Hoa, xong rồi mới đi xuống bếp hỗ trợ.

Trong bếp đều là nữ nhân gồm Trần thị, Thẩm thị, Nguru thị và Tiểu An. Nhìn thấy Hứa Thảo tiến vào, mọi người đều cười cười chào hỏi, riêng Trần thị sắc mặt lạnh như tiền, há miệng tính nói điều gì đó, nhưng không chờ bà ta nói ra lời, Tiểu An đứng cạnh bên đã nói trước: “Nương, hôm nay là ba mươi tết, đại tẩu cùng đại ca trở lại, một nhà chúng ta xem như đoàn tụ.”

Dường như bị Tiểu An nhắc nhở đúng lúc, Trần thị tỉnh táo lại ngay, liền ngậm miệng không nói. Hôm nay là ba mươi tết, bà ta nếu gây ra chuyện nữa, lão nhân kia không chừng sẽ nổi tiên đánh bà ta một trận. Bà ta đã nhìn ra, lão nhân chết tiết kia đối xử với con trai và đứa con dâu do vợ trước để lại khá tốt, quả nhiên lão ta vẫn nhớ nhung nàng ta. Càng nghĩ càng hận, sắc mặt Trần thị vô cùng khó coi.

Hứa Thảo cũng không thèm để ý đến bà ta, đưa cá và thịt cho Thẩm thị nói: “Nhị đệ muội, thịt xông khói này làm món gì cũng được, còn cá thì chiên vàng là có thể ăn.”

Thẩm thị cười tủm tỉm đưa tay nhận, “Đại tẩu làm thứ gì ăn cũng ngon, thịt xông khói này mới ngửi sơ sơ đã thấy rất thơm rồi.”

Trần thị hừ lạnh nói, “Nếu nàng ta làm đồ ăn ngon, người qua đó ở luôn đi.”

Thẩm thị xấu hổ nhìn Hứa Thảo một cái. Cũng may Trần thị còn biết chừng mực, không nói thêm gì nữa.

Chuẩn bị đồ ăn, tế tổ, sau đó đi viếng mộ mã, chờ mọi việc xong hết đã đến giờ Thân. Trong thôn có nhà đã đốt pháo, thả trúc pháo xong chính là lúc ăn cơm tất niên.

Dương lão cha đảm nhận việc thả trúc pháo, mọi người phụ nhau bung đồ ăn dọn lên.

Ngoại trừ Trần thị sắc mặt không tốt cho lắm, những người khác đều vui vẻ cười đùa, một nhà vô cùng náo nhiệt, ngay cả tiểu Quế Hoa cũng được Nguru thị ôm ra chung vui. Tiểu Quế Hoa cũng đã được mấy tháng, ngửi thấy mùi đồ ăn liền vận vẹo trong lòng Nguru thị, một bộ dạng tham ăn.

Nguru thị cười mỉm dùng chiếc đũa chấm vào nước canh cho bé liếm, tiểu Quế Hoa liếm hai cái, đôi mắt nhắm lại, vẻ mặt hưởng thụ, chọc mọi người cười vang.

Ăn cơm tất niên xong, mấy người phụ nữ lo dọn dẹp bát đũa, sau đó lại đốt một chậu củi lửa lớn để trong phòng khách, mọi người vây quanh chậu lửa tán gẫu. Cả nhà đều ngồi thức canh đến giao thừa, mấy đứa nhỏ thì không thức khuya được, chen chúc nhau nằm trên kháng ngủ say.

Đến mười hai giờ đêm, châm ngòi pháo trúc xong, Hứa Thảo mới cùng Phú Quý bế Miêu Miêu về nhà.

Sau ngày cuối cùng của năm cũ, đến ngày mừng một năm mới mọi người bắt đầu đi chúc tết. Hứa Thảo không có thân thích gì cả, sau khi trở về nhà mẹ đẻ một lần liền chỉ ở trong nhà. Mấy đứa nhỏ trong thôn thấy đồ ăn vặt của nhà Hứa Thảo khá ngon, nên rủ nhau kéo bầy, kéo đàn đến chúc tết. Miêu Miêu nhìn thấy bọn nhỏ cũng rất vui mừng, nói cười nhiều hơn, cùng tụi nó chơi đùa, ăn kẹo, bánh, bóc đậu phộng rang.

Đến đầu tháng ba tuyết liền ngừng rơi. Lại đợi cho đến tết nguyên tiêu, ăn xong một nồi bánh trôi nước, năm mới lúc này mới kết thúc.

Ra tết là bắt đầu đến vụ xuân, mọi người lại bắt đầu bận rộn làm đất thật kỹ để đến lúc trồng hoa màu thu hoạch năng suất cao hơn một chút.

Hứa Thảo không có việc gì làm, ở nhà nghiên cứu cách trồng khoai tây. Nơi này mùa Đông thời tiết khá lạnh, hàng năm miễn cưỡng cũng chỉ thu hoạch được hai lần, năng suất khoai tây vào miếng đất nhỏ phía sau nhà cho lên mầm, đến lúc người trong thôn bắt đầu ươm thì nàng có thể mang ra trồng trên ruộng, so với người khác sẽ thu hoạch sớm hơn a. Sớm chút nào có tiền nhanh chút đó.

Hiện tại mới là tuần thứ hai của tháng hai, phải chờ đến đầu tháng ba mới có thể trồng khoai tây. Nói là làm liền, Hứa Thảo đối với việc ươm cây giống khá quen tay nên không gặp khó khăn gì.

Tìm một nơi nào đó râm mát, đất ẩm ẩm, nàng cắt khoai tây thành từng miếng nhỏ, bỏ vào trong đất đã có sẵn phân tro. Điều chú ý quan trọng nhất của việc ươm mầm chính là độ ẩm cùng lượng nước. Nhiều đó khoai tây chiếm dụng của nàng hết một miếng đất đủ xây hai phòng ở.

Đợi cho đến tháng ba, khoai tây của nàng đã mọc mầm thật cao, người khác mới bắt đầu rải phân tro đi ươm. Nàng cùng Phú Quý bắt đầu mang khoai tây ra ruộng trồng.

Biện pháp này nàng cũng nói cho Lí thị cho nên trong thôn ruộng khoai tây của hai nhà bọn họ là tốt nhất, những nhà khác đều là đất trống trơn, ruộng nhà bọn họ đã mọc xanh rì, chọc người vui.

Mấy người trong thôn thấy vậy đều chạy đến hỏi Hứa Thảo bí quyết, nàng cũng không giấu, đều nói hết cho mọi người, tuy nhiên đã quá chậm, đành phải chờ đến sang năm làm thử.

Không qua bao lâu, Hứa Thảo nghe Thẩm thị nói tầm hơn tháng nữa Tiểu An sẽ xuất giá, ngày cũng đã định xong xuôi.

Hai tháng thời gian thấm thoát trôi qua, trong nhà Hứa Thảo thời gian này cũng rất là bận bịu, nào là mua heo, mua gà con về nuôi, chăm sóc ruộng vườn. Phú Quý thì vội vàng đi săn thú bán được tiền đều giao cho Hứa Thảo giữ.

Kỹ thuật săn của Phú Quý khá tốt, thời điểm thuận lợi một tháng có thể kiếm được hai, ba lượng, thời điểm kém lắm cũng tầm một lượng. Một tháng kiếm được một, hai lượng bạc đối với tất cả mọi người trong thôn là rất nhiều.

Hứa Thảo trừ việc hàng tháng đều mua gạo trắng và bột mì tinh về ăn thì cũng không có tiêu pha gì cả, nhìn Tiểu An sắp xuất giá, nàng mới lên trần mua cho Tiểu An một đôi vòng tay bằng bạc, chuẩn bị đưa cho con bé. Tiểu An là một đứa em chồng tính tình không tệ, lại là muội muội duy nhất của Phú Quý, tự nhiên là nàng sẽ đối xử tốt với con bé hơn một chút.

Hứa Thảo mua hai cái vòng tay và một cây trâm. Cây trâm nhìn cũng khá đẹp, dùng sợi tơ vàng cuốn quanh trang trí.

Thanh toán tiền xong, Hứa Thảo tiện thể đi dạo một chút, nàng cũng không có gì muốn mua, chính là mua thêm ít vải chuẩn bị làm cho Miêu Miêu hao bộ quần áo. Dù sao Miêu Miêu cũng là cái cô nương, Hứa Thảo hy vọng con bé ăn mặc xinh đẹp, đáng yêu, trắng trẻo, mập mạp.

Đang đi dạo, Hứa Thảo cảm giác bao bố trên tay của mình bị người kéo xuống. Trong lòng nàng hoảng hốt, quay đầu nhìn qua, thì thấy một bóng dáng gầy tong teo mang theo bao bố của nàng chạy vào trong hẻm nhỏ. Không hề nghĩ ngợi gì, Hứa Thảo vội vàng đuổi theo.

Tên cướp này chân khá yếu, chạy không nhanh lắm cho nên chẳng mấy chốc bị Hứa Thảo đuổi kịp. Hứa Thảo thâm nghĩ trong lòng, thể chất kém như vậy cũng học người ta đi ăn cướp, không phải là muốn bị đánh chết hay sao?”

Rất nhanh, Hứa Thảo đi theo tên cướp kia đến một mái hiên rách nát. Tên cướp quay đầu lại, phát hiện Hứa Thảo đuổi kịp thì sợ đến mức hồn phi phách tán, sắc mặt trắng bệch nhìn chằm chằm Hứa Thảo.

Phát hiện tên cướp dừng lại, Hứa Thảo cũng dừng theo, cẩn thận đánh giá đối phương.

Tên cướp là một tên nhóc nhỏ, thoát nhìn tầm mười một, mười hai tuổi, ăn mặc quần áo cũ, rách rưới, chẳng chít mụn vá, thân mình cũng rất gầy yếu, đang gắt gao ôm chặt bao bố của nàng. Tên cướp này thể mà có gương mặt khá đẹp trai.

Nhìn thấy gương mặt hoảng sợ của thằng bé, giống như thể người rất ít đi ăn cướp, Hứa Thảo nhìn không được nhú mày, lạnh lùng nói:

”Ngươi có biết ăn cướp sẽ bị quan bắt nhốt vào trong lao hay không hả? Còn có thể bị đánh, ngươi là không muốn sống nữa sao?”

Tên nhóc lộ ra ánh mắt kinh hoàng, lắp bắp nói: “Ta... ta không phải có ý cướp này nợ của ngươi, ngươi có thể hay không đừng đi báo quan?”

”Không được.” Hứa Thảo hừ lạnh một tiếng, nói tiếp, “Mau đưa đồ trả lại đây cho ta.”

Tên nhóc có chút do dự, Hứa Thảo bắt đầu tiến lên từng bước, muốn đem bao bố của mình lấy về, bên trong nhưng là có vòng tay với trâm cài mua cho Tiểu An, lại có vải bố mua về may đồ cho Miêu Miêu.

Tên nhóc thấy Hứa Thảo sắp lại gần sợ đến mức đi không nổi, đang do dự không biết nên làm cái gì bây giờ, thì cánh cửa nhà cũ nát phía sau đột nhiên mở, một tiểu nha đầu gầy yếu đi ra, nhìn bộ dạng nha đầu này ước chừng tuổi cũng không lớn, xấp xỉ bằng tên nhóc kia.

Hứa Thảo cùng tên nhóc kia đều ngây người, đặc biệt là tên nhóc, trên mặt toàn là vẻ mặt lo lắng, sợ hãi.

Tiểu nha đầu kia nhìn thấy trên tay tên nhóc ôm một bao bố thì sắc mặt trầm xuống, vẻ mặt vốn đã tái nhợt nay càng thêm trắng bệch.

Tên nhóc kia một bộ biết sai, oa một tiếng khóc lớn nói: “Oa oa, tỷ, đệ sai rồi, đệ rất sợ tỷ sẽ bỏ đi mới làm chuyện xấu, ô ô, tỷ a, người đừng nóng giận kéo bệnh lại nặng thêm, đệ đem cái này trả lại cho người ta.”

Nói xong đem bao bố ôm trong người ném vào trong lòng Hứa Thảo.

Hứa Thảo nhú mồm buồn bực trong lòng, tình huống này rốt cuộc là sao?

Bạn đang đọc truyện *Nóng Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 51

Sắc mặt tiểu nha đầu nhìn thấy đệ đệ của mình đưa bao bố trả cho Hứa Thảo mới tốt lên một chút, sau đó xoay sang Hứa Thảo khom người, nói: “Vị tiểu phu nhân này, thật sự xin lỗi, đây là đệ đệ của ta, hần... hần không phải cố ý, ngài có thể hay không... khụ khụ...”

Nha đầu kia còn chưa nói xong, đã ho khù khụ.

Nhìn thấy nàng ho khan, sắc mặt tên nhóc kia bị dọa tái nhợt, cuống quýt chạy từ bên Hứa Thảo qua đờ, nói năng lộn xộn:

“Tỷ, người không sao chứ? Tỷ, ta sai rồi, ta sẽ không bao giờ dám nữa, người đừng dọa ta sợ.”

Tên nhóc nói xong, bỗng nhiên quay lại nhìn Hứa Thảo, sắc mặt đỏ đậm, bộ dáng có chút đáng sợ. Hứa Thảo hoảng sợ, ôm bao bố lùi về phía sau từng bước theo bản năng.

Tên nhóc kia nhìn Hứa Thảo một lúc, môi run run, liền quỳ gối xuống trước mặt Hứa Thảo, khàn giọng nói:

“Vị tiểu phu nhân này, đều là lỗi của ta, van cầu người tha thứ cho ta đi, thật sự là bệnh của tỷ ta càng ngày càng nặng ta mới đi cướp bao bố của ngài kiếm tiền bốc thuốc, ta biết sai rồi, sau này ta cũng không dám nữa, van cầu ngài đừng đưa ta lên quan phủ, cũng đừng trách tỷ của ta, có được không?”

Hứa Thảo chưa từng chứng kiến người ta quỳ trước mặt mình, sắc mặt đỏ bừng, vội vàng nói: “Người làm cái gì vậy? Mau đứng lên.”

“Vậy ngài có tha thứ cho ta không? Sẽ không mang ta lên gặp quan chứ?” Tên nhóc ngẩng mặt nhìn Hứa Thảo, sắc mặt đã bình tĩnh hơn.

Tiểu nha đầu đứng bên cạnh hần cũng tốt hơn rất nhiều, chính là đứng dựa vào bức tường thờ phỉ phò. Tiểu nha đầu nhìn Hứa Thảo, vẻ mặt đau khổ.

Hứa Thảo nhú mồm này, đại khái là đoán được chuyện gì đang xảy ra, hướng tên nhóc kia nói: “Người đứng lên đi, ta sẽ không bắt người lên gặp quan là được.”

Nàng đoán hai đứa này là tỷ đệ, tỷ tỷ bị bệnh, trong nhà nghèo không có tiền chữa bệnh nên tên nhóc này mới đi ra ngoài cướp này nọ.

Tên nhóc nghe Hứa Thảo nói vậy mới lộ ra tươi cười, hướng Hứa Thảo nói cảm tạ rồi nhanh nhẹn đứng lên. Hứa Thảo nhận thấy không còn việc gì liên quan đến nàng nữa mới ôm bao bố chuẩn bị rời đi.

Mới vừa đi được vài bước, Hứa Thảo liền phát hiện góc áo bị người nắm giữ, nhìn lại thì là tên nhóc kia, đang nhìn nàng rất tội nghiệp. Hứa Thảo ngăn ra, hỏi: “Còn có chuyện gì sao?”

“Ngài... ngài có thể hay không mua ta? Van cầu ngài mua ta đi mà, ta rất có khả năng làm việc, cái gì ta cũng có thể làm, chỉ cần ngài ra chút tiền cho tỷ tỷ ta xem bệnh là tốt rồi, van cầu ngài.”

Hứa Thảo nhìn tên nhóc, lại nhìn tiểu nha đầu đang đứng bên kia trong lòng có chút tính toán. Trong nhà bây giờ ngày một tốt hơn, nàng và Phú Quý còn tính khai hoang thêm vài mẫu đất nữa, cũng đang tìm xem ở ai bán ruộng nước thì mua vài mẫu. Như vậy chỉ trông chờ vào hai người bọn họ làm là không thể nào, chắc chắn phải mượn người. Tên nhóc này nếu nuôi dưỡng tốt sẽ thành người lao động trụ cột đây.

“Đệ đệ.” Tiểu nha đầu đứng bên kia có chút khẩn trương, khẽ gọi.

Hứa Thảo liếc mắt nhìn tiểu nha đầu một cái rồi mới hỏi tên nhóc kia: “Người lớn nhà các người cũng không quản sao?”

Tên nhóc vội vàng trả lời: “Nhà của ta không còn ai cả, chỉ có ta cùng tỷ tỷ, tiểu phu nhân này, ngài liền mua ta đi, khẳng định sẽ không thiệt đâu.”

Bây giờ hấn cùng với tỷ tỷ đã không ăn đủ no, mặc đủ ấm, tỷ lại bị bệnh, trong nhà thì không có thân thích nào, nếu cứ như vậy chỉ nằm chờ chết mà thôi, hấn nhìn ra vị tiểu phu nhân này dường như là người tốt, nếu có thể mua hấn như vậy tỷ của hấn cũng sẽ sống sót.

Tiểu nha đầu đứng bên cạnh căn môi, nhìn bộ dáng có vẻ cũng không nghĩ phản đối.

Hứa Thảo nghĩ nghĩ một chút liền gật đầu đồng ý. Tuy nhiên nàng cũng không tính mua tên nhóc này, chỉ trả tiền thuê hấn mà thôi. Hứa Thảo cái gì cũng chưa nói, mang tiểu nha đầu đi xem bệnh. Thầy thuốc nói tiểu nha đầu bị nhiễm phong hàn, khai được xong vị thầy thuốc lại nói cho Hứa Thảo là tiểu nha đầu này thân mình khá yếu, suy nhược, cho dù hết bệnh nhưng sau này cũng rất dễ bị nhiễm lại, về sau nên bồi bổ nhiều mới được.

Hứa Thảo gật đầu, nàng biết do ăn uống không đủ nên thân mình tiểu nha đầu mới yếu ớt như vậy, chứ nếu được ăn uống đầy đủ sẽ tốt hơn. Trên đường trở về nhà Hứa Thảo biết được tiểu nha đầu tên Trần Tiểu Hà, tên nhóc kia tên Trần Tiểu Quang.

Trên đường trở về Hứa Thảo liền nói cho Trần Tiểu Quang là không có mua hấn, hấn có thể giúp đỡ làm việc, nàng bao hấn ăn ở. Vào thời điểm làm nông việc nhiều, nặng nhọc thì một tháng một trăm văn, ngày thường thì một tháng năm mươi văn.

Trần Tiểu Quang nghe xong vội vàng cảm ơn, xem bộ dáng nó dường như lại muốn quỳ xuống cảm ơn. Trần Tiểu Hà cũng rất cảm động, nói với Hứa Thảo nàng cái gì cũng có thể làm, dọn dẹp, may vá, nấu nướng, chỉ hy vọng Hứa Thảo lưu lại nàng.

Hứa Thảo tất nhiên cũng giữ nàng ta lại, sau đó nàng biết được nơi bọn họ đang ở là thuê, hai đứa nhỏ này theo ba mẹ đi vào trấn trên, ở trên đó sống nhiều năm, mấy năm trước cha mẹ qua đời chỉ để lại hai bọn họ, vốn đã nghèo đói lại càng thêm nghèo, hai tỷ đệ thường xuyên ăn không đủ no, lại còn phải trả tiền thuê nhà, nên cuộc sống ngày càng khó khăn.

Hai tỷ đệ thu thập đồ đạc khá nhanh, theo Hứa Thảo đi về trong thôn. Sở Tiểu Hà thân mình yếu, đi không nổi, Hứa Thảo cố ý thuê xe trâu trở bọn họ trở về.

Trở lại thôn sau, Tiểu Hà cùng tiểu Quang vô cùng tò mò, nhìn mọi nơi xung quanh.

“Chỉ đâu, người ở nơi nào vậy a? Chúng ta đến chưa?” Tiểu Quang nhìn thấy tỷ tỷ sức khỏe tốt hơn, bọn họ lại có người cuu mang, liền sáng sủa hơn dọc đường về nói chuyện không ngừng.

Hứa Thảo cười nói: “Nhanh đến rồi, mau điu tỷ người đứng lên.”

Rất nhanh đã về đến nhà. Tiểu Quang nhìn mấy gian phòng ở lớn trong mắt toàn vẻ hâm mộ. Ngay cả tiểu Hà cũng có chút giật mình.

Cửa cổng mở, Tiểu Bạch vội vàng chạy ra vây quanh Hứa Thảo vui mừng vẫy vẫy đuôi, lại chạy qua ngửi ngửi tiểu Hà và tiểu Quang. Hứa Thảo đá Tiểu Bạch một cái nhẹ, cười mắng: “Còn không mau tránh ra.”

Trong nhà không có ai, Miêu Miêu thì gửi bên Lí thị. Hứa Thảo dẫn hai đứa nhỏ trông nhà còn bản thân đi đón Miêu Miêu, tiện thể đem chuyện hai đứa nhỏ này nói với Lí thị một tiếng. Lí thị vừa nghe liền nhảy dựng lên, chỉ vào Hứa Thảo nói:

“Nhà đầu chết tiết này, có chuyện gì cũng không chịu về thương lượng với chúng ta trước, nhà các người giàu có lắm a? Còn dám mướn người sao? Lại còn bao ăn ở, hàng tháng trả bạc, người có gốc hay không a?”

Hứa Thảo ôm Miêu Miêu cười nói: “Nương, ngài trước hết nghe con nói xong đã. Con và Phú Quý tính khai hoang thêm vài mẫu đất nữa, lại mua thêm ít ruộng nước, đến lúc đó khẳng định làm không hết mới phải mướn người. Hơn nữa con còn tính những lúc không bận việc đồng áng làm món gì đó mang đi bán. Nói chung là sau này sẽ rất bận rộn nhiều việc, con không ở nhà thì không có ai dọn dẹp, mướn hai người về cũng có cái lợi. Nàng cũng thấy trên trấn có rất nhiều người làm thuê nên đều mua đồ ăn ở ngoài, nàng đang cân nhắc thử xem nên làm món gì bán sẽ tốt.

Nghe Hứa Thảo nói như vậy Lí thị mới chịu im, sau đó nghĩ nghĩ hỏi: “Phú Quý có ở nhà không?” Hứa Thảo lắc đầu.

Lí thị vừa nghe, sắc mặt đều thay đổi, giận dữ nói: “Cái nha đầu ngốc này, người vậy mà yên tâm để hai người xa lạ không quen biết ở trong nhà, người không sợ chúng gom hết đồ rồi bỏ trốn sao?”

Hứa Thảo tất nhiên là không sợ, Tiểu Bạch nhà nàng cũng không phải là đồ ăn không ngồi rồi.

Lí thị kêu nhị nha, tam nha coi nhà mới hoang mang rồi loạn theo Hứa Thảo đi về nhà.

Đi vào trong nhà Hứa Thảo, Lí thị nhìn thấy hai đứa nhỏ gầy yếu đang đứng trong sân, xem bộ dáng cỡ mười một mười hai tuổi, làn da vàng như nến, im lặng đứng một chỗ.

Hứa Thảo giới thiệu hai đứa nhỏ với Lí thị, Lí thị có chút tức giận lôi Hứa Thảo sang một bên nói nhỏ: “Hai đứa gầy nhom nhất này thì có thể làm cái gì được a? Không phải nuôi tốn cơm sao, làm sao người có thể ngốc như vậy, ta sợ hai đứa này còn không làm bằng nhị nha và tam nha.”

Hứa Thảo cười, không nói chuyện, Lí thị còn nói nàng vài câu nữa, xong thấy Hứa Thảo dầu muối không vô mới mang về mặt chỉ tiếc rèn sắt không thành thép rồi đi, lúc đi còn không quên nghiêng răng nghiêng lợi một hồi.

Chờ Lí thị đi khuất, Hứa Thảo dọn dẹp một gian phòng cho hai tỷ đệ ở, lại cho tiểu Hà đi nghỉ ngơi trước, còn tiểu Quang đi sắc thuốc.

Miêu Miêu đối với hai người mới đến nhà mình thì rất là tò mò, bởi vì tiểu Hà còn bị bệnh, Hứa Thảo sợ lây cho Miêu Miêu nên không cho con bé đi xem. Miêu Miêu bất đắc dĩ đành ngồi trong sân, ánh mắt trông mong nhìn tiểu Quang đang nấu thuốc.

“Ca ca, người về sau cùng chúng ta là người một nhà phải không?” Miêu Miêu dùng hai tay chống má, giọng ngọt ngào hỏi.

Tiểu Quang mờ mắt nhìn Miêu Miêu một cái, hần có chút rối rắm, đứa bé này là con của Hứa Thảo, hần lại gọi Hứa Thảo là chị dâu, đứa bé này lại gọi hần là ca ca, bói phận có phải hơi nhầm lẫn hay không?

“Ca ca, sao người không trả lời?” Miêu Miêu tiếp tục hỏi.

Tiểu Quang có chút khó xử nói: “Miêu Miêu tiểu thư, ta không phải là ca ca của người, nếu không người gì ta là tiểu thúc thúc đi.”

Đang vội vàng trong bếp, Hứa Thảo nghe được hai đứa nhỏ nói chuyện liền nghĩ nghĩ một chút, bộ dạng tiểu Quang đúng là chỉ nhỏ hơn nàng mấy tuổi, Miêu Miêu không thể gọi thẳng bé là ca ca, nên ở trong bếp nói vọng ra:

“Miêu Miêu, người này là tiểu Quang thúc thúc. Về sau con gọi hần là tiểu thúc thúc, gọi người nằm trong phòng kia là tiểu di, đã hiểu chưa?”

“Nương, con biết rồi.”

Không lâu sau, Phú Quý trở lại, nhìn thấy tiểu Quang thì hơi sững sốt một chút, sau đó Hứa Thảo giải thích cho hần nghe xong, Hần mới nhếch miệng cười nói “Như vậy cũng tốt, miễn cho về sau nàng mệt. Chờ tiểu An xuất giá xong, chúng ta cũng nên bắt đầu khai hoang thôi.”

Tiểu Quang đứng ở một bên bát an kêu một tiếng đại ca, vốn hần muốn gọi Hứa Thảo là phu nhân, Phú Quý là lão gia, nhưng Hứa Thảo không cho, chỉ bảo gọi nàng là chị dâu, Phú Quý là đại ca liền được.

Phú Quý cười với tiểu Quang, cũng không có nói thêm gì, chính là đưa gà rừng đang cầm trong tay cho Hứa Thảo, nói: “Nàng đem gà rừng này làm thịt đi, cũng nấu cho bọn hần có chút thịt bồi bổ cơ thể.”

Hứa Thảo ừ một tiếng, dùng nước nóng nhỏ sạch lông gà, mổ bụng, rửa sạch sẽ xong thì chặt thành khúc. Con gà rừng này khá mập, nặng chắc tầm gần ba bốn cân, Hứa Thảo lại đi vào hầm lấy ra mấy củ khoai tây, bỏ vào hầm chung với thịt gà. Sau khi gà chín, múc ra hai bát đưa đi Dương gia và bên Lí thị mỗi bên một bát, còn lại phân nửa cũng đủ cho bọn họ ăn buổi tối.

Cơm chiều là bánh bao ngô hấp. Chờ tiểu Hà uống thuốc xong, Hứa Thảo bảo tiểu Quang mang cho tiểu Hà một chén thịt gà hầm và hai cái bánh bao ngô.

Tiểu Hà nhìn bát đầy thịt gà, hai mắt lẳng lặng không biết suy nghĩ cái gì, qua một lúc lâu sau nàng ta mới ngẩng đầu nói với tiểu Quang, giọng nghiêm túc: “Tiểu Quang, chúng ta lần này may mắn gặp đúng gia đình tốt, sau này chúng ta phải cố gắng làm việc, không nên làm cho chị dâu và đại ca thất vọng, đệ có hiểu không?”

Tiểu Quang gật đầu đáp: “Tỷ, người yên tâm, đệ biết mà. Đại ca cùng chị dâu đều là người tốt, nếu không phải chị dâu thu lưu chúng ta, nói không chừng một ngày nào đó chúng ta sẽ chết đói, chết rét trên đường. Về sau đệ chắc chắn sẽ làm việc chăm chỉ.”

Nói chuyện xong tiểu Hà mới để cho tiểu Quang đi ra ngoài. An cơm tối xong, tiểu Quang đi dọn dẹp nhà bếp.

Ngày hôm sau, Hứa Thảo mang vòng tay và trâm sang cho tiểu An, Tiểu An cầm trong tay, hai mắt dầm lệ nhìn Hứa Thảo, nước nờ nói: “Đại tẩu...”

“Nhận lấy đi, đều phải lập gia đình, nữ tử có chút đồ giá trị sẽ có chút thể diện hơn, với lại đây cũng là ý tứ của đại ca muội nên muội cứ yên tâm mà cầm đi.”

Tiểu An lau nước mắt, nói: “Đại tẩu, hai người đã cho muội bạc rồi, thứ này muội không thể nhận nữa.”

Tiểu An nghĩ không rõ, đại tẩu tốt như vậy vì sao nương không thích chứ? Nếu nương đối với đại ca, đại tẩu tốt thì sau này chỉ việc ngồi hưởng phúc. Thật sự đáng tiếc a, tại sao nương lại nhìn không thấu?

Hứa Thảo cười nói: “Bảo muội cầm thì muội cứ cầm đi, đại ca muội nói về sau muội lập gia đình rồi, có chuyện gì cũng phải tự lo toan, hần cũng không giúp đỡ được nhiều. Dù sao hần cũng chỉ có một người muội muội nên nếu muội không lấy, trong lòng hần sẽ cảm thấy bất an.”

Tiểu An vẫn còn do dự, Hứa Thảo lại khuyên thêm vài câu nàng ta mới đem trang sức nhận. Trần thị biết được Hứa Thảo đến là cho nữ nhi bà ta trang sức, sắc mặt mới tốt lên một chút.

Rất nhanh đến ngày Tiểu An xuất giá, Hứa Thảo qua từ sớm giúp đỡ, bận việc cả buổi sáng xong xuôi, lại cùng Thẩm thị nấu một ít mì cho mọi người ăn, múc một chén mang vào cho tiểu An làm cho nàng ăn một ít lót dạ, bằng không cả một ngày bận rộn không ăn gì sẽ rất mệt.

Kế tiếp luôn bận việc luôn tay cho đến khi nhà trai tới đón dâu, Phú Quý, Đại Bằng, Tiểu Đồng đi đưa dâu. Nhà gái còn muốn đãi tiệc nên Hứa Thảo ở lại hỗ trợ, tiểu Quang cũng chạy qua phụ, tiểu Hà thân mình còn chưa có tốt nên Hứa Thảo không cho nàng ta qua.

Bận đến giữa trưa Hứa Thảo mới đưa cho tiểu Quang chút đồ ăn mang về cho tiểu Hà. Mãi đến tối, mọi việc mới xem như kết thúc.

Sau đám cưới của tiểu An được vài ngày, Hứa Thảo đem rượu nho năm ngoái ủ đưa lên từ lâu trên trần bán, lại mang qua cho Mã gia tiểu thư một ít. Không nghĩ tới hai nơi này đều thích rượu nho nàg ủ, nên cuối cùng số rượu nàg ủ được bị hai nhà phân chia nhau hết.

Hứa Thảo chỉ để lại vài hũ, còn bán toàn bộ. Ba mươi bình rượu trừ đi chi phí, nàg lời được hai mươi lăm lượng bạc. Rượu nho của nàg định giá là một lượng bạc một bình. Sau đó, Lí thị cũng đem rượu nho bà ủ được bán cho Mã gia cùng từ lâu, lời hai mươi lượng. Cầm một số tiền lớn trong tay, Lí thị mặt đại ra, ánh mắt đều mang vẻ không thể tin được.

Bạn đang đọc truyện *Nông Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 52

“Nương, chúng ta về sớm đi, trong nhà chỉ có Miêu Miêu cùng tiểu Quang, con hơi lo lắng.”

Lí thị ừ một tiếng, thật cẩn thận đem hai mươi lượng cát vào trong lòng, tìm vẫn còn đập thành thịch rất mạnh, chốc chốc lại dùng aty sờ vào chỗ cát bạc xem chúng còn không, một lúc lâu sau Lí thị mới bình tĩnh lại, hướng Hứa Thảo cười nói:

“Đại nha, chúng ta đi nhanh lên thôi, à à, chờ một chút, ta đi mua ít trái cây ngọt về cho mấy đứa nhỏ ăn đỡ thèm.”

Thu được nhiều tiền, khó có được một lần Lí thị hào phóng.

Hứa Thảo tất nhiên là hy vọng Lí thị đối tốt với mấy đứa nhỏ một ít, đừng keo kiệt quá, lòng tràn đầy vui vẻ mang Lí thị đi mua đồ. Lí thị mua ít trái cây, lại mua thêm chút vải, cười tủm tỉm nói:

“Về may cho mỗi đứa bộ quần áo mới.”

Mua xong hết, hai người liền nhanh chóng quay trở về thôn.

Bán rượu nho cũng gần hết một ngày, khi về đến nhà, mặt trời đã ngả về phía tây, Hứa Thảo mới bước chân vào trong sân đã nhìn thấy tiểu Hà đang bận bịu trong bếp, Miêu Miêu thì ngoan ngoãn ngồi im một chỗ nhìn tiểu Hà làm việc.

Nhìn thấy Hứa Thảo về, Miêu Miêu vội vàng đứng dậy, chạy nhanh qua, hai tay nhỏ ôm lấy chân Hứa Thảo, cười nói:

“Nương, người đã về rồi, Miêu Miêu rất nhớ người.”

Hứa Thảo lấy trái cây ngọt trong tay đưa cho Miêu Miêu, cười nói: “Đây là bà ngoại mua cho con, nhanh cầm ăn đi.”

“Bà ngoại?” Miêu Miêu ôm bao giấy đựng mấy quả trái cây, hai mắt tròn đen lay láy, sáng, trong veo nhìn Hứa Thảo, nói: “Nương, bà ngoại thật tốt.”

Đang bận bịu làm việc trong bếp, nghe thấy tiếng nói chuyện, tiểu Hà cũng chạy vội ra, hướng Hứa Thảo kêu một tiếng chị dâu. Hứa Thảo cười đáp: “Tiểu Hà, thân mình muội thế nào rồi?”

Tiểu Hà vội đáp: “Chị dâu, uống mấy thang thuốc muội cũng tốt lên nhiều rồi, cả người cũng có khí lực.”

Nhìn thấy sắc mặt nàg ta không còn trắng bệch như trước, đã có chút hồng nhuận, Hứa Thảo mới vừa lòng gật đầu. Đi theo nàg ta vào bếp chuẩn bị bữa cơm tối.

Tiểu Hà nấu cháo gạo lức, Phú Quý cùng tiểu Quang bận bịu khai hoang, Hứa Thảo sợ bọn họ về ăn không đủ no, lại dùng bột mì và trứng gà làm thêm chục cái bánh rán. Hứa Thảo vừa làm, vừa dặn tiểu Hà:

“Tiểu Hà, mấy ngày nay Phú Quý và tiểu Quang khai hoang đất rất vất vả, sợ bọn họ ăn không đủ no, nên buổi tối đừng nấu cháo, làm bánh bao hoặc nấu cơm tẻ đều được. Còn nữa, trứng gà cũng đừng tiết kiệm, cứ chiên vài ba trái, kho thêm thịt hoặc cá và một ít rau. Nói chung nấu làm sao cho bọn họ ăn đầy đủ chất mới có sức làm việc, bụng đói sẽ không thể làm được gì.”

Tiểu Hà nhìn một nồi cháo và đĩa dưa muối trên bàn mặt chột đồ bưng. Trước kia trong nhà luôn ăn không đủ no, nên nàg liền quen như vậy, luôn tiết kiệm, sợ ăn bữa nay hết, mai không có cái ăn.

Nhìn Hứa Thảo bận việc luôn tay, tiểu Hà cúi đầu nhỏ giọng nói: “Chị dâu, muội nhớ rồi.”

Hứa Thảo quay đầu thấy bộ dạng quần bách của nàg ta thì cười bảo: “Các người hiện tại sống cùng chúng ta, gọi ta là chị dâu cho nên cũng đừng ngại ngùng, có cái gì cần cứ nói với ta.”

Tiểu Hà cuống quýt gạt đầu: “Chị dâu, muội biết rồi.”

Hứa Thảo nói xong, lại quay đầu tiếp tục rán bánh, lại cho tiểu Hà đi lấy củi cá và thịt trong hầm ra, cá thì chiên vàng lại rồi kho nước mắm, thịt thì xào với cọng tỏi non.

Com nấu vừa xong, Phú Quý và tiểu Quang đã vác cuốc, xẻng trở về, hai người đều một thân mồ hôi ướt đẫm. Hứa Thảo thấy vậy nói tiểu Hà phụ nàng mang nước áp ra: “Hai người nhanh đi tắm đi, rồi ra ăn com kéo dỗi. Thời gian này mọi người đều đang bận rộn trồng bắp, nên hai người ráng thêm mấy hôm, khi đó mướn thêm người, hai người cũng bớt cực hơn.”

Phú Quý đáp một tiếng, nhận lấy thùng đựng nước ấm trong tay Hứa Thảo, nhếch miệng cười đáp: “Thuận tiện cũng mướn người đào phía sau viện cái giếng luôn, như vậy mỗi khi cần dùng nước cũng dễ dàng hơn.”

Lúc ăn com, tiểu Hà còn có chút giữ ý nhưng tiểu Quang thì thoải mái vui đầu ăn. Hai người đều bận rộn cả một ngày, tất nhiên là cực kỳ mệt, ăn uống xong, tiểu Quang về phòng nghỉ ngơi, còn tiểu Hà giúp Hứa Thảo dọn dẹp bát đĩa và nhà bếp.

Sắc trời chẳng mấy chốc đã đen thui, cổ đại lại không có gì để giải trí nên Phú Quý và Hứa Thảo cũng đi ngủ sớm. Phú Quý ôm Hứa Thảo râm rì nói chuyện một lát, chẳng bao lâu liền lăn ra ngủ say.

Ánh trăng từ bên ngoài cửa sổ hắt vào, Hứa Thảo quay đầu nhìn gương mặt kiên nghị của nam nhân nằm cạnh mình, trong lòng bỗng cảm thấy mềm mại. Nàng vươn tay vuốt ve mặt hắn một lúc, hé miệng cười khẽ, rồi dựa vào trong lòng hắn nhắm mắt ngủ.

Sau khi người trong thôn trồng bắp xong, nghe nói Phú Quý đang mướn người thì đều vội vàng chạy đến. Trong thôn có nhiều lao động khỏe, Hứa Thảo trả tiền công cao nên sẽ có nhiều người đến xin làm hơn. Chỉ trong vòng một tháng đã khai hoang được mười mẫu.

Mười mẫu đất Hứa Thảo cảm thấy cũng đủ rồi, còn vấn đề ruộng nước đến nay vẫn chưa có tin tức gì. Tiếp đó Phú Quý lại mướn người đào giếng.

Thời gian thấm thoát thoi đưa, tiểu Quang và tiểu Hà cũng đã ở đây được một tháng. Tiểu Hà bình thường phụ nấu com, trông Miêu Miêu, đi lên núi cắt cỏ cho heo, chỉ có tiểu Quang tháng này rất vất vả, Hứa Thảo trả cho hắn một trăm sáu mươi văn, cho tiểu Hà năm mươi văn.

Tiểu Quang lẳng lẳng nhìn một trăm sáu mươi văn tiền trong tay, ngẩng đầu ngốc ngếch hỏi:

“Chị dâu, không phải tâu nói thời gian bạn sẽ trả một trăm văn tiền sao? Như thế nào bây giờ lại... lại cho đệ nhiều như vậy?”

Hứa Thảo cười nói: “Lúc đầu ta nói giúp việc nhà nông sẽ cho một trăm văn, nhưng tháng này khai hoang đất rất cực nhọc nên ta trả cho đệ một trăm sáu mươi văn. Tiền này đệ đáng dành dụm, về sau ở trong thôn mua miếng đất, dựng gian nhà mà ở, như vậy hai tỷ đệ các người cũng có chốn dung thân.”

Tiểu Quang nghe Hứa Thảo nói vậy ngậy ngốc nở nụ cười. Nhưng tiểu Hà đứng bên cạnh lại có chút bất an, nhìn số tiền trong tay tiểu Quang nói: “Chị dâu, tâu trả quá nhiều. Tâu cho chúng ta ăn, ở luôn rồi, mà trả nhiều đây... nhiều lắm.”

“Nhiều chỗ nào?” Hứa Thảo cười nói, “Muội nhìn một chút tháng này tiểu Quang mệt như thế nào a, số tiền này hai đứa giữ đi, sau này có đủ tiền ra ngoài mua đất dựng nhà ở nhưng vẫn có thể đến làm phụng cho ta mà. Chỉ cần các người làm tốt ta sẽ trả công cao.”

Hứa Thảo không phải không nghĩ đến việc mua đứt hai người bọn họ, chính là trong thôn chưa có nhà nào mua người cả, mất công đến lúc đó lại bị đồn nàng buôn bán nhiều tiền, học nhà giàu mua nhà đầu sai sử... Nàng cũng chẳng cần người hầu kẻ hạ, chỉ là thấy Phú Quý làm một mình cực quá mới muốn tìm hai người giúp đỡ mà thôi. Dù sao nhà nàng neo người, vừa trồng trọt, nuôi lợn việc bận không xuể. Giờ có hai đứa này phụ giúp, mỗi ngày nàng cũng không phải quá mệt nữa.

Tiểu Hà không lên tiếng, chỉ im lặng để tiểu Quang cất tiền vào người. Đợi Hứa Thảo đi ra khỏi phòng, tiểu Quang liền đem một trăm sáu mươi văn đưa cho tiểu Hà, cười tủm tỉm nói:

“Tỷ, tiền này tỷ giữ đi, chờ một thời gian nữa, dành dụm đủ chúng ta có thể xây một gian nhà cỏ tranh chuyển ra ngoài ở.”

“Đúng vậy.” Tiểu Hà cũng nở nụ cười, cảm kích nói: “Chúng ta phải cảm tạ chị dâu thật nhiều.”

“Vâng, tỷ, đệ biết rồi. Đệ sẽ cố gắng làm việc hơn nữa.”

Hứa Thảo đi ra xem thử giếng mới đào, nước bên trong rất trong, Hứa Thảo múc một gàu lên xem thử, nước cũng rất lạnh, uống thử thì có vị ngọt thanh, đúng là nước thiên nhiên không bị ô nhiễm có khác.

Bây giờ đã tháng sáu, Hứa Thảo múc lên vài gàu nước xong gọi tiểu Quang đi ra, hai người mang theo Miêu Miêu đi ra ruộng, còn tiểu Hà, sau khi đóng cửa cổng cẩn thận thì đi lên núi cắt cỏ cho lợn.

Đi vào ruộng, nhìn khoai tây sinh trưởng khá tốt, xanh um một mảnh. Mới khoai hoang mười mẫu kia, Hứa Thảo tính chờ đến tháng tám sẽ trồng khoai tây hết, bây giờ thứ này còn mới mẻ, mà mới có một mảnh thôn nàng trồng như vậy cung cấp cho các nơi là không đủ, nàng tranh thủ trồng nhiều vài vụ, kiếm thêm chút bạc.

Còn có hai tháng thời gian, mười mẫu đất kia phải lo làm đất cho kỹ, bón phân, ủ mùn đến lúc đó hy vọng cho sản lượng cao một tí.

“Chị dâu, này là khoai tây đúng không? Để nghe nói ở tù lâu trên trần, một đĩa khoai tây xào tí tầm trăm văn tiền, rất đắt.” Tiểu Quang nhìn hai mẫu khoai tây trước mặt chặc lưỡi nói.

Hứa Thảo ngồi xổm xuống bắt đầu nhổ cỏ, cười nói: “Do giờ nó có ít nên mới quý, vài năm nữa cũng chỉ còn là thứ dành cho gia đình nghèo ăn, không bao giờ còn có thể bán giá cao như thế.”

Tiểu Quang phụ Hứa Thảo nhổ cỏ, Hứa Thảo lại chỉ cho thằng bé cách trồng khoai tây, những điều cần lưu ý, cùng với các loại bệnh thường gặp sẽ chữa trị như thế nào.

“Chị dâu, tâu biết thật nhiều, khó trách khoai tây tâu trồng so với nhà người ta tốt hơn nhiều lắm.”

Hứa Thảo thơm giống sớm hơn người khác, thường ngày cũng hay chú ý chăm sóc, nhổ cỏ, tưới nước đều rất chịu khó, cho nên hai mẫu này của nàng chắc chắn thu được sản lượng cao hơn nhà khác.

Hai người bận rộn làm việc, Miêu Miêu ngoan ngoãn ngồi một bên tự chơi, không khóc không nháo, nhàm chán quá thì hái hoa dại chơi vui vẻ. Nhỏ cỏ nửa ngày, buổi chiều Hứa Thảo cùng tiểu Quang cũng đi lên núi cắt cỏ lợn. Nhị nha, tam nha đều không có nhà nên Hứa Thảo đem Miêu Miêu gửi cho Thẩm thị.

Chờ đến tối, lúc Hứa Thảo đến đón Miêu Miêu, tam đệ Dương Tiểu Đồng cứ nhìn nàng chằm chằm, một bộ muốn nói lại thôi. Hứa Thảo nói câu cảm tạ với Thẩm thị lại chào qua mọi người trong Dương gia mới chuẩn bị ra về, đột nhiên bị tiểu Đồng gọi lại: “Đại tẩu, đại ca về chưa?”

“A, tam đệ, đại ca người chắc cũng sắp về, người tìm hấn có chuyện gì?”

Dương Tiểu Đồng có chút ngượng ngùng, liếc mắt nhìn về đông phòng một cái, mới nhìn sang Hứa Thảo, cắn răng nói: “Đại tẩu, đệ tìm đại ca có chút chuyện, nếu không... nếu không để đệ chờ đại ca về rồi thương lượng với huynh ấy cũng được.”

Hứa Thảo bế Miêu Miêu cười đáp: “Cũng tốt. Chắc hấn cũng sắp về rồi.”

Cả hai đang nói chuyện, Trần thị bỗng từ trong phòng chạy ra, chỉ vào Dương Tiểu Đồng mắng: “Đứa nhỏ đáng chết này, có phải hay không có vợ rồi quên nương a, người hôm nay nếu dám đi mượn tiền của đại ca người, xem ta có đánh gãy chân người hay không?”

Dương Tiểu Đồng không nghĩ đến Trần thị chạy ra, xấu hổ đỏ mặt, tức giận gắt lên: “Nương!”

“Người còn biết gọi ta là nương a?” Trần thị khó thở nói, nghĩ đến tiểu nhi từ mình yêu thương nhất bị con dâu xúi giục chuyển ra ở riêng, lòng của bà ta liền đau đớn. “Đồng nhi a, nương trong lòng rất khó chịu, người chỉ vì một cái phụ nữ mà chuyển ra ngoài sống hay sao? Người không cần nương, người làm nương thất vọng cỡ nào a?” Trần thị vừa khóc vừa dùng những lời lẽ thâm tình nói, lén lút trừng mắt về hướng Ngưu thị đang ở trong phòng.

Hứa Thảo ôm Miêu Miêu đứng một bên xem, không rảnh mà xen vào.

Dương Tiểu Đồng rất khó xử nói: “Nương, con cũng không có nghĩ như vậy... nhưng là... nhưng là ngài vì sao nhẫn tâm đối với tiểu Quế Hoa như vậy? Con bé vẫn còn là một đứa bé sơ sinh a, ngài làm sao có thể bỏ mặc con bé ngã xuống giường, khóc đến mức lạc cả giọng, máu chảy be bét mà không quan tâm a?”

Hứa Thảo nghe vậy liền hiểu rõ, khó trách Tiểu Đồng tính tìm Phú Quý mượn tiền. Sợ là Trần thị này lại làm ra chuyện gì đó cực phẩm đây.

Lời Tiểu Đồng vừa nói ra, Ngưu thị ở trong phòng liền ô ô khóc lên, nghe rất thảm.

Trần thị nghe hấn nói việc này, lấp bắp thanh minh: “Đồng nhi, nương... nương cũng không phải cố ý. Do nương không có nghe thấy tiếng tiểu Quế Hoa khóc, bằng không nhất định nương sẽ chạy vào xem con bé.”

Trần thị đang giải thích, đột nhiên tiểu Quế Hoa ở trong phòng khóc lớn lên, Dương Tiểu Đồng hốt hoảng chạy vào, không bao lâu liền vội vàng chạy ra, cũng chẳng thèm để ý đến Trần thị đang đứng một bên khóc lóc, hướng Hứa Thảo nói:

“Đại tẩu, chúng ta đi thôi.”

Hứa Thảo gạt đầu, hai người một trước một sau nối đuôi nhau đi. Hứa Thảo bế Miêu Miêu đi phía trước, Dương Tiểu Đồng lẳng lặng đi theo sau, hấn không nói lời nào nên nàng cũng không tiện hỏi han.

Qua một lúc, Dương Tiểu Đồng mới thở dài nói: “Đại tẩu, không dối gạt tẩu, đệ tìm đại ca là muốn hỏi mượn chút tiền ra ngoài dựng tạm mái nhà tranh ở. Vốn đệ nghĩ nương và Mai nhi có sống chung cũng không đến mức quá sức chịu đựng, ai ngờ nương lại là người như thế này.” Hấn nói xong dừng lại một chút mới nói tiếp, “Hôm nay cả nhà chúng ta không có ai ở nhà, đệ cùng Mai nhi có chuyện cần đi lên trần trên, chỉ có mình nương cùng Quân ca nhi, tiểu Quế Hoa ở nhà. Quế Hoa nhà đệ còn nhỏ, thường chỉ ngủ, chỉ cần lâu lâu nương vào nhìn một chút là được. Ai ngờ vậy mà cả ngày trời nương cũng không đi đến phòng đệ một chuyến, chờ đến lúc hai người bọn đệ trở về, con bé khóc đến lạc cả giọng. Đệ cùng Mai nhi chạy vội vào thì thấy con bé nằm sấp dưới sàn nhà khóc, trên trán máu chảy ròng ròng, sắc mặt xanh mét, nếu... nếu hai người bọn đệ về trễ thêm chút nữa, Quế Hoa... Quế Hoa chỉ sợ sẽ...”

Dương Tiểu Đồng ối tới đó, nhìn không được, cuối đầu lau mắt, “Tuy rằng đệ biết nương không thích cháu gái, nhưng con bé dù sao cũng là cháu ruột

của nương a, bà làm sao có thể nhẫn tâm như thế chứ?”

Hứa Thảo thở dài, quay sang an ủi: “Tam đệ, người cũng đừng quá tức giận. Sau này chuyện ra ở riêng thì tốt rồi, hôm nay con bé sao rồi?”

Nàng không có biết chuyện này, bằng không sẽ chạy sang nhìn Quế Hoa một chút. Bất quá, ngẫm lại chuyện như vậy sao bọn họ dám nói ra, nếu truyền ra ngoài Trần thị không bị người trong thôn dùng nước miếng dìm chết mới là lạ.

Dương Tiểu Đồng nói: “Ngày hôm qua đệ liền ôm con bé đi gấp lên trần trên khám, may mà không có chuyện gì nghiêm trọng.”

Hứa Thảo hỏi: “Cha không biết việc này sao?” Lấy tính tình Dương lão cha, xảy ra chuyện này chắc chắn sẽ ở riêng.

“Cha đêm qua trở về, biết được chuyện này, liền nói muốn ở riêng. Kết quả nương nháo lên, cha liền bỏ đi một mạch lên trần trên, đến bây giờ còn chưa có quay về.”

Nhớ đến chuyện trong nhà, Dương Tiểu Đồng cảm thấy rất đau đầu, hẳn không ngờ nương lại là người như thế.

Hứa Thảo thở dài, cũng không tiện nói thêm gì nữa.

Hai người đến nhà, chỉ có tiểu Hà cùng tiểu Quang ở, tiểu Hà đang nấu cơm trong bếp, bước ra chào Dương Tiểu Đồng một cái rồi lại đi vào bếp tiếp tục nấu, tiểu Quang thì đang nấu nước. Chẳng bao lâu Phú Quý liền về, hai người vào phòng nói chuyện, Hứa Thảo cảm thấy chuyện này để cho Phú Quý tự giải quyết đi, nên nàng đi xuống bếp phụ tiểu Hà nấu cơm.

Rất nhanh, Phú Quý cùng Tiểu Đồng từ phòng khách đi ra, Phú Quý đi vào trong bếp nói với Hứa Thảo là buổi tối Dương Tiểu Đồng ở lại ăn cơm. Hứa Thảo nghe vậy nói Tiểu Quang đi mua mấy miếng đậu hũ và một bình rượu nhỏ, còn nàng đi ra phía sau vườn hái ít rau, lại làm thêm hai món mặn. Bữa tối gồm có cơm trắng, đậu hũ nấu canh cải thìa, bên trong còn cho thêm mấy miếng thịt, nên rất thơm, nước canh vị ngọt thanh, thịt kho, rau xào và một ít cá chiên.

Người một nhà cùng ăn cơm tối, Tiểu Đồng tâm trạng cũng đã tốt hơn. Đang ăn thì Ngu thị ôm tiểu Quế Hoa đến tìm. Nhìn thấy mọi người đang ăn, Ngu thị có chút xấu hổ, đứng ngoài cửa, ngại ngùng gọi một tiếng đại ca, đại tẩu.

“Tam đệ muội ăn chưa? Nếu chưa ăn thì ngồi xuống ăn luôn.” Hứa Thảo cười nói.

Tuy rằng nàng cùng Ngu thị có mâu thuẫn, nhưng từ khi sinh tiểu Quế Hoa nàng ta cũng thay đổi khá nhiều. Hứa Thảo cũng không muốn cứ lôi mãi những chuyện quá khứ ra tính toán.

Ngu thị ôm tiểu Quế Hoa, nuốt nước miếng một cái, cười nói: “Không cần...”

Tiểu Quế Hoa bao một vòng vải bố trắng tinh trên trán, cả người nằm gọn trong lòng Ngu thị, nghe thấy mùi đồ ăn mới ngẩng đầu lên nhìn qua, ngay sau đó con bé liền tỉnh táo, dùng sức giãy dụa ở trong lòng Ngu thị, râm rì đòi ăn.

“Ngồi xuống ăn đi.” Phú Quý cũng mở miệng nói.

Hứa Thảo lấy thêm cho Ngu thị một cái ghế nhỏ, Ngu thị nhỏ giọng nói cảm ơn rồi mới ôm tiểu Quế Hoa ngồi xuống.

Hứa Thảo múc cho tiểu Quế Hoa một miếng đậu hũ mềm, chút bánh bao mềm, lại đưa cho Ngu thị một đôi đũa nói: “Tam đệ muội mau ăn đi. Tiểu Quế Hoa bây giờ cũng được tám tháng có thể ăn được mấy thức mềm mềm này rồi đó.”

Ngu thị cười đáp: “Đã tám tháng rưỡi rồi, có thể y y nha nha nói chuyện luôn rồi.”

“Múc thử cho con bé miếng đậu hũ ăn đi.”

“Bình thường ở nhà đến bữa cơm là bắt đầu quậy, cho đến khi cũng ăn thử một chút mới thôi.” Nói về nữ nhi, về mặt Ngu thị nhu hòa.

Nhìn thấy Ngu thị như vậy, Hứa Thảo cảm thấy trong lòng thư thái một ít. Ăn xong cơm tối, Phú Quý hỏi Hứa Thảo năm lượng bạc cho Dương Tiểu Đồng.

Bạn đang đọc truyện *Nông Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 53

Tiểu Đồng nhận bạc, hướng Phú Quý và Hứa Thảo gật nhẹ đầu, nói cảm ơn xong liền mang Ngu thị rời đi.

Phú Quý xoay người, cầm tay Hứa Thảo, cười nói: “Vừa rồi Tam đệ ở trong phòng có nói với ta trên người hắn cũng có mấy lượng bạc, muốn mượn thêm năm lượng nữa để làm cái nhà chắc chắn một tí rồi chuyển ra ngoài ở. Hắn nói vài năm tới hắn sẽ cố gắng làm việc trả lại cho chúng ta sớm.”

“Không có gì, nhưng mà nương cũng làm khó tam đệ quá mức.” Hứa Thảo nghĩ đến Dương lão cha bỏ đi đâu không biết thì lo lắng nói, “Ta nghe Tam đệ nói cha đi lên trấn trên, qua một ngày một đêm rồi cũng không biết hiện tại người ra sao nữa. Bây giờ, phải làm thế nào mới tốt đây?”

Về mặt Phú Quý cũng trở nên nghiêm túc, nhíu mày, nghĩ nghĩ, nói: “Trên trấn cha cũng có hai người bằng hữu tốt, qua nay chắc ông ở đó, ngày mai ta lên trấn bán con mồi tiện thể hỏi thăm xem sao. Hiện tại cũng không còn sớm nữa, chúng ta mau đi ngủ thôi.”

Hai người không hề nghĩ đến nửa đêm liền xảy ra chuyện.

Đang ngủ say, bên ngoài bỗng vang lên tiếng đập cửa liên hồi, tiểu Bạch ngay lập tức sủa lớn làm bừng tỉnh Phú Quý cùng Hứa Thảo.

Hai người nhanh đi mở cửa cổng, dựa vào ánh sáng từ trăng nhìn người đứng bên ngoài, hình như còn cổng ai đó trên lưng. Người kia thấy có người mở cửa, vội vàng nói: “Phú Quý, mau, mau... cha người bị ngã.”

Nghe giọng nói này, Phú Quý nhận ra chính là Đức Từ thúc trong thôn.

Phú Quý và Hứa Thảo kinh hãi, vội vàng đi ra, neho mắt nhìn kỹ, thấy người trên lưng Đức Từ thúc đúng là Dương lão cha, cả người nùng nặc mùi rượu.

Phú Quý vội vàng phụ Đức Từ thúc mang Dương lão cha vào trong phòng, nhờ ánh sáng đèn dầu mới phát hiện sắc mặt ông trắng bệch, trên tay trầy trụa rất nhiều, trên người cũng đầy bầm.

“Đức Từ thúc, sao lại như thế này vậy?”

Đức Từ thúc lau mồ hôi trên trán, nói: “Hôm nay ta có chút chuyện trên trấn nên mới về trở về, ai ngờ trên đường về bỗng nghe thấy tiếng cha người, làm ta gật cả mình, chạy qua xem, cha người cả người đầy mùi rượu, ta nghĩ chắc uống say mới bị té xuống ruộng, lại nghe cha người cứ lảm bảm bà già chết tiệt thì đoán cha nương người chắc có mâu thuẫn, cãi nhau, cũng không dám đưa cha người về nên đành đưa đến đây. Phú Quý a, người mau tìm chiếc xe kéo cha người lên trấn tìm đại phu coi thử đi, ta cũng không biết cha người có bị ngã gãy chân không nữa.”

Phú Quý nghe vậy, nhíu nhíu mày không đáp.

“Chị dâu, có chuyện gì thế?” Bên ngoài vang lên giọng tiểu Quang và tiểu Hà.

Hứa Thảo quay đầu nhìn, thấy tiểu Quang và tiểu Hà đã ăn mặc chỉnh tề đi ra, vẻ mặt kích động, lại nhìn thấy Dương lão cha nằm trên kháng liền bị dọa sợ, vội vàng hỏi:

“Dương lão cha xảy ra chuyện gì vậy? Không có việc gì chứ?”

“Không có gì lớn, các người đi nghỉ ngơi trước đi, một lát nữa ta và đại ca các người đem cha lên trấn xem một chút.”

Sau đó Phú Quý nói lời cảm tạ Đức Từ thúc, lại tìm xe đẩy, bỏ Dương lão cha lên và đẩy lên trấn trên. Cũng may đêm nay trăng rất sáng, đường đi cũng thấy khá rõ. Lúc này cũng tầm giờ Hợi, chờ đến lúc ba người đi đến trên trấn đã muốn bước qua giờ Tý. Tìm được hiệu thuốc vội vàng gõ cửa, hôm nay có thầy thuốc ngủ lại trong tiệm, thấy vậy cũng ngồi dậy nhanh tay kiểm tra thương thế của Dương lão cha.

Cũng may không bị thương gì nghiêm trọng cả, chính là gãy xương, vị thầy thuốc kia nắn xương lại, bôi thuốc xong băng bó, lại tìm hai thanh gỗ cố định lại, làm xong tất cả mới nói:

“Không có gì đáng ngại, nhưng cũng phải nằm trên giường nghỉ ngơi ít nhất một thời gian, bị thương gân cốt cũng cần một trăm ngày dưỡng mà, trong khoảng thời gian này đừng cho bệnh nhân đi lại, cứ vài ngày đổi một lần được là được.”

Phú Quý vội vàng nói tạ, thầy thuốc kia lại dặn dò: “Cũng đừng cho bệnh nhân uống rượu nữa.”

Hai người rói rít cảm tạ, trả tiền khám bệnh và mua thuốc, xong mới đem Dương lão cha đẩy về. Dọc đường đi Dương lão cha vẫn không có tỉnh lại.

Đợi đến ngày hôm sau Dương lão cha tỉnh lại biết bản thân bị ngã gãy chân, lại còn bị đưa đến nhà đưa con cả, vô cùng xấu hổ, ngậm chặt miệng không nói gì.

Hứa Thảo nấu một nồi cháo trắng, xào một đĩa cải thìa, chiên thêm một cái trứng gà, xong xuôi mới bê đồ ăn đến giường Dương lão cha nói: “Cha, dậy ăn miếng cơm đi.”

Nhìn thấy con dâu, Dương lão cha rốt cuộc không duy trì được vẻ mặt nữa, lúng túng nói: “Con dâu cả, phiền toái... người...”

“Cha, không có gì mà, ngài mau ăn cơm đi, lát nữa con cùng Phú Quý qua nói nhị đệ, tam đệ qua thăm ngài. Trong khoảng thời gian này ngài cứ yên tâm ở lại nhà con tỉnh dưỡng.”

Nghĩ đến trong nhà còn có lão thái bà đáng ghét kia, Dương lão cha chần chờ một chút liền gật đầu.

Sau đó Phú Quý cũng đi vào nói chuyện với Dương lão cha một lúc, chờ hấn ra ngoài, Hứa Thảo mới biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì. Hôm trước, Dương lão cha bị Trần thị chộc tức liền đi đến nhà bằng hữu ở một đêm, ngày hôm sau cũng cảm thấy ngại ở lại, tâm tình cũng không tốt nên có quá chén, một người lão đảo đi về, thế này mới xảy ra chuyện.

Ăn sáng xong, Phú Quý đi tìm Dương Đại Bàng và Dương Tiểu Đồng, đem chuyện Dương lão cha té gãy chân nói cho bọn họ, hai người liền vội vàng đi tới, phía sau còn có thêm Thẩm thị và Ngưu thị.

Dương lão cha nhìn mấy đứa con trai, buồn không nói nên lời.

Biết được chuyện Dương lão cha muốn ở lại nhà Phú Quý, hai huynh đệ liền đồng ý, dù sao nương cũng không phải là loại người dễ ở chung, hơn nữa nơi này có đại ca và đại tẩu chiếu cố, bọn họ cũng yên tâm hơn.

Trần thị đoán mãi, cuối cùng cũng mò mặt tới, Dương lão cha gặp bà ta mặt liền đen lại, hướng bà ta quát lên:

“Người tới làm cái gì? Có phải muốn nhìn thử xem lão tử chết hay chưa đúng không? Nếu không phải vì người, lão tử ta làm sao ra dạng này?”

Trần thị bị Dương lão cha rống giận, vẻ mặt cũng khó coi, nhìn không được đáp trả: “Ông rống cái gì mà giống? Liên quan gì đến ta chứ? Còn không phải do ông uống cho lăm vào, giờ xảy ra chuyện lại đổ thừa cho ta.”

Dương lão cha vô cùng tức giận, nhưng không muốn ở trước mặt Phú Quý và Hứa Thảo nhắc đến chuyện tiểu Quế Hoa, chỉ phải dùng tay xua xua Trần thị:

“Trong khoảng thời gian này ta sẽ ở nhà lão đại, không có việc gì quan trọng bà cũng đừng đến làm phiền ta.”

Vừa nghe Dương lão cha nói muốn ở lại nơi này, hai mắt Trần thị sáng lên, đảo mắt nhìn quanh một vòng, nhìn đến phòng ở lớn, sáng sủa, trong lòng đột nhiên có ý tưởng. Dương lão cha nhìn đến vẻ mặt bà ta, chỉ biết bà ta có chủ ý gì, tức giận nói:

“Người thu hồi cái tâm tư của bản thân lại cho ta, ta ở đây để dưỡng bệnh, người nếu dám đến đây ở ta lập tức cho Đại Bàng và Tiểu Đồng khiêng về nhà. Người cũng không biết xấu hổ, xem thử bản thân mình đối xử với Phú Quý như thế nào, mà còn dám có tâm tư như vậy.”

“Ta làm sao mà không thể có ý nghĩ như vậy? Lão nương cho dù chỉ là mẹ kế của hấn nhưng cũng đem hấn nuôi từ nhỏ đến lớn, chẳng lẽ hấn có thể không thừa nhận ta là nương hấn sao?”

Dương lão cha bị chộc tức đến mức thở không được, mắt trợn lên, miệng hỗn hĩnh găm lên:

“Người... người... lão bà chết tiết, người dám đến đây ở thử xem.”

Trần thị bị bộ dáng Dương lão cha dọa sợ, lắp bắp nói: “Đồ... đồ lão nhân chết tiết, không cho đến thì thôi. Người gấp cái gì chứ?”

Luôn đứng bên ngoài mấy người huynh đệ thấy Trần thị lại chộc tức Dương lão cha thì vội vàng đi vào khuyên bà ta về.

Nhìn Trần thị nổi giận đùng đùng chạy ra ngoài, đầu Hứa Thảo có cảm giác trương lớn, nàng không rõ vì sao bản thân lại đụng được một vị mẹ chồng cực phẩm như vậy.

Bị Trần thị quậy một trận như vậy, tiểu Hà và tiểu Quang vội vàng đi cắt cỏ lợn, Phú Quý vốn muốn đi lên trấn bán con mồi nhưng giờ Dương lão cha bị thương nên không bán nữa, giữ lại cho ông bồi bổ. Dương lão cha thấy Đại Bàng cùng Tiểu Đồng đều có mặt, liền đem chuyện ở riêng nói rõ luôn. Trong nhà chỉ có vài mẫu đất, Tiểu Đồng chuyển ra ngoài ở thì sẽ không chia phòng mà chỉ chia vài mẫu đất mà thôi. Dương lão cha lại dặn dò Tiểu Đồng, trước mắt lo chăm chú xây nhà ở đi, sau đó sẽ đưa khê đất cho hấn.

Tiểu Đồng nghe xong mới mang Ngưu thị đi về, vội vàng lo chuyện xây nhà. Phú Quý lại nói Đại Bàng buổi tối mang theo Thẩm thị và Quân ca nhi qua ăn cơm. Chờ Đại Bàng đi rồi, Phú Quý lại vội vàng cầm cung tên đi lên núi săn thú, trong nhà chỉ còn lại Hứa Thảo và Miêu Miêu.

Hứa Thảo đem con thỏ rừng hôm qua Phú Quý săn được ra làm thịt. Miêu Miêu nhìn nương bận bịu, nhớ đến ông nội nằm trên giường không đi được liền nhu thuận rót một chén nước bưng vào trước mặt Dương lão cha, ngọt ngào nói: “Ông ội, uống nước.”

Dương lão cha cuối đầu nhìn đứa cháu gái mập mạp, trắng trẻo trước mặt, trong lòng một trận đau đớn. Khi xưa, lúc Hứa Thảo chưa có vào cửa, Trần thị đối xử với Miêu Miêu rất tệ, ông tuy rằng biết lại chỉ mắng bà ta mấy câu. Nếu không nhờ Hứa Thảo thì không biết đứa nhỏ này giờ trở thành bộ dáng gì nữa. Mãi cho đến hai ngày trước, tiểu Quế Hoa xảy ra chuyện, ông mới hối hận, bản thân mình đối với hai đứa cháu gái vô cùng hơi hợt. Bây giờ nhìn cháu gái nhu thuận, đáng yêu, trong lòng ông càng thêm khó chịu, cũng quyết tâm phải trị Trần thị thật tốt.

Miêu Miêu còn nhỏ, ngoan ngoãn ngồi xuống bên cạnh Dương lão cha, thấy hấn uống xong, vội vàng đứng lên hỏi: “Ông nội, ông còn khát không? Miêu Miêu đi rót tiếp cho ông uống nha.”

Dương lão cha cầm bát không trên tay bỏ sang một bên, cười tủm tỉm nói: “Ông cảm ơn Miêu Miêu, ông không muốn uống nữa, con ra ngoài giúp nương làm việc đi nhé.”

Miêu Miêu gật gật đầu, lại đem bát không bưng ra ngoài, trước khi đi còn không quên dặn dò Dương lão cha ngồi nghỉ cho tốt.

Miêu Miêu đi đến bên Hứa Thảo, ngoan ngoãn ngồi xuống nhìn nàng xira lý thỏ rừng. Làm xong thỏ, Hứa Thảo dặn Miêu Miêu ở nhà coi nhà, nàng đi đôi hai con cá về nấu canh uống.

“Nurong, người yên tâm đi đi. Có phải người đi đến nhà Thạch đầu ca ca hay không?”

Hứa Thảo cười đáp: “Đúng vậy.”

Lại dặn dò thêm vài câu, Hứa Thảo mới cầm rô đi đến nhà Thạch đầu. Hôm nay thằng bé không ở nhà, chỉ có mình nurong hần. Hứa Thảo nhìn người phụ nữ kia cười nói:

“Nurong Thạch đầu, hôm nay ta qua đây là muốn đôi chút cá, không ai là không biết Phùng đại ca là người bắt cá giỏi nhất thôn chứ.”

Nurong Thạch đầu sống chết đều không chịu nhận thịt thỏ của Hứa Thảo mang qua, nàng lại mất nửa ngày thuyết phục, sau khi nhận thịt, lại còn cho Hứa Thảo thêm hai con cá nữa.

Bạn đang đọc truyện *Nông Phụ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 54

Hứa Thảo mang mấy con cá trở về, buổi trưa dùng cá trích nấu một nồi canh cá cho Dương lão cha, lại dùng bột mì tinh làm bánh nướng áp chảo, nhân bánh là thịt thỏ rừng, dưa chuột tươi ngon, rau cải trắng xào sơ, thêm một đĩa đồ muối chua.

Dương lão cha uống một bát canh cá lớn, lại ăn một hơi hết năm cái bánh nướng áp chảo. Miêu Miêu uống non nửa bát canh cá, cũng ăn hai cái bánh liền xoa bụng kêu no.

Tiểu Hà và tiểu Quang buổi trưa cũng trở lại, ăn cơm xong lại đi cắt cỏ cho lợn, thừa dịp bây giờ còn nhiều cỏ tươi tốt nên muốn cắt nhiều một chút dự trữ cho mùa Đông. Buổi chiều Hứa Thảo theo hai đứa nhỏ đi cắt cỏ lợn, vốn muốn mang Miêu Miêu sang gửi bên Lí thị nhưng Dương lão cha nói để ông trông chừng cho.

Miêu Miêu nhu thuận hướng Hứa Thảo nói: “Nurong, con sẽ ngoan ngoãn ở nhà, ngày hôm qua người dạy con mấy chữ, lát nữa con sẽ luyện tập.”

Hứa Thảo nghe vậy mới yên tâm vác theo sọt trúc xuất môn. Mấy ngày nay cắt cỏ dự trữ vì vài hôm nữa bận thu hoạch khoai tây sợ không có ai làm.

Buổi tối Hứa Thảo và tiểu Hà về trước, vội vàng nấu cơm, nàng nói tiểu Hà đi mua hai miếng đậu hũ làm món cá hầm đậu hũ, khổ qua xào thịt thỏ còn dư lúc trưa, chờ thịt thỏ chín mới cho khổ qua vào xào sơ đến lúc ăn vẫn còn vị giòn hơi đắng đắng. Tiếp đó lại làm thêm hai món chay, thịt thỏ và cá nấu nhiều nên nhiều người ăn tối nay đều ăn đủ.

Không bao lâu sau, Đại Bằng cùng Tiểu Đồng đều mang theo thê nhi đến đây, ngay cả Trần thị cũng vác mặt dày đến. Hứa Thảo không còn cách nào khác, nghĩ lại thấy mọi người đều qua, bỏ Trần thị một mình ở nhà cũng không hay. Cũng may Trần thị biết Dương lão cha đang khó chịu nên cũng không dám nói gì, chỉ cầm mặt ăn.

Lúc nhìn thấy tiểu Quang và tiểu Hà ngồi trên bàn ăn, sắc mặt bà ta liền không tốt, vốn mở miệng tính nói gì đó, lại nhận được ánh mắt như muốn giết người của Dương lão cha nên vội vàng ngậm miệng im lặng.

Hứa Thảo cùng Phú Quý không cho Dương lão cha uống rượu, chỉ bảo ông ăn nhiều đồ ăn một chút. Dương lão cha cũng nghe lời vì biết con trai và con dâu đều muốn tốt cho ông.

Ăn cơm xong, tiểu Hà và tiểu Quang dành việc dọn dẹp, Trần thị nhìn sang Hứa Thảo làm dấu gọi nàng đi qua. Hứa Thảo vờ như không phát hiện, Trần thị đành phải mở miệng nói: “Vợ lão đại, người mau qua đây, ta có chuyện muốn nói với người.”

Hứa Thảo nghe vậy mới không tình nguyện bước qua, hỏi: “Nurong, có chuyện gì?”

Trần thị hướng Hứa Thảo nhỏ giọng nói: “Vợ lão đại, hai nô tài kia là do người mua trở về đúng không? Làm sao có thể cho bọn nó ngồi ăn cùng bàn a? Còn ra thể thống gì nữa?”

Hứa Thảo nhìn bà ta còn nhấn mạnh từng chữ, nhin cười, nói: “Nurong, tiểu Hà và tiểu Quang không phải là ta mua về mà là mướn thôi, giúp ta làm việc, ta sẽ trả công cho bọn họ, vì sao bọn họ lại không thể ngồi ăn cơm chung bàn chứ?”

“Dù sao cũng là nô tài. Người bao ăn, ở còn trả tiền công rồi, thế nào cũng không được phép ngồi ăn cùng chủ chứ.”

Hứa Thảo trong lòng phiền chán, sắc mặt cũng có chút lạnh, “Nurong, việc này không cần ngài quan tâm, sắc trời cũng tối rồi, ngài mau trở về nghỉ ngơi đi.”

Nhìn thấy vẻ mặt lạnh lùng của Hứa Thảo, Trần thị tức đến nghiêng rặng, nào có con dâu nhà ai giống như nàng ta a? Thật sự là khiến bà ta tức chết. Trần thị muốn phát tác nhưng lại sợ làm ảnh hưởng đến Dương lão cha đi ra. Dương lão cha từ lúc qua đây ở đều tỏ vẻ không cần bà ta, bà ta cũng sợ gây ra chuyện không tốt. Quên đi, vẫn là nên nhẫn thì hơn.

Dương lão cha được Hứa Thảo tỷ mỉ chăm sóc, mới mấy ngày sắc mặt tốt hơn rất nhiều, thân thể cũng béo lên chút. Ông bị thương ở chân trái, mỗi ngày đều nằm một chỗ không thoải mái, liền cố gắng đi tới đi lui, ra bên ngoài mái hiên ngồi hóng gió.

Mấy ngày nay Hứa Thảo bận bịu thu hoạch khoai tây, mấy mẫu khoai tây nhà nàng thành thực sớm hơn mọi người trong thôn tầm hai mươi ngày, hai mẫu khoai tây Hứa Thảo trồng ước chừng thu hoạch được bốn ngàn cân.

Lí thị cũng trồng hai mẫu, sản lượng so với Hứa Thảo ít hơn, chỉ có ba ngàn hai trăm cân. Bà trăm tư không thể giải, rồi rầm hỏi: “Đại nha a, ta cùng với người đều cùng trồng vì sao sản lượng của người ca hơn a?”

Hứa Thảo cười đáp: “Nương, người không nhớ là thường xuyên thấy ta đi làm cỏ, tưới nước, chăm sóc chúng nó hay sao. Ngày nào ta cũng kiểm tra chúng một lượt, phát hiện sâu bệnh gì là trị ngay, tự nhiên sản lượng sẽ cao hơn chút rồi.” Khoai tây nhà nàng cũng không có nguyên nhân đặc thù gì cả, chỉ là nàng dụng tâm, cần cù chăm sóc đối lại thu hoạch sản lượng cao chút thôi.

“Nương, chúng ta chỉ lưu lại đủ trong nhà trồng và một ít để ăn còn đâu bán hết đi. Hiện nay mấy thôn khác cũng biết thôn chúng ta trồng thứ này, không bán cho bọn họ cũng không được.”

Lúc còn chưa có chính thức trồng đã có rất nhiều người đến hỏi thăm, thôn nàng muốn giấu giếm cũng không được.

Hứa Thảo tính đại khái, bây giờ nhu cầu trồng khoai tây đang mở rộng, cần một số lượng lớn, nhà nàng có tổng cộng mười hai mẫu, đều tính trồng hết. Mười hai mẫu tính sơ sơ tầm hai ngàn cân, còn lại hai ngàn cân nàng tính bán hết.

Từ lâu Nhạc Phong biết được Hứa Thảo đã đào xong khoai tây, lập tức chạy tới mua, nhưng cũng không có mua nhiều vì sợ tầm hơn mười ngày nữa đến lúc đó số lượng khoai tây tại trấn này khá nhiều, cũng sẽ biến thành thức ăn giá ổn định, nên mua của Hứa Thảo năm trăm cân, của Lí thị năm trăm cân, mười ba văn tiền một cân.

Hứa Thảo và Lí thị mỗi người buôn bán lời mấy chục lượng bạc, Lí thị vui sướng đến mức hai mắt híp lại không thấy đau, nói: “Đại nha, trồng thứ này thật có lời, trước kia một sòng mệ chế quanh năm suốt tháng chỉ cầu mong đủ ăn đã không tẻ rồi, aizz.” Nghĩ đến khoảng thời gian khó khăn trước kia, vẻ vui mừng trên mặt Lí thị giảm vài phần.

“Nương, cuộc sống sẽ càng ngày càng tốt hơn, chúng ta nên nhìn về tương lai, đừng có nghĩ mãi chuyện đã qua như thế nữa.”

“Đúng vậy, đúng vậy.” Lí thị đáp, sau đó vui vẻ mang bạc về nhà.

Mấy thôn lân cận biết được khoai tây Hứa Thảo trồng đã thành tục, lập tức đến cửa hỏi mua, bán cho từ lâu Nhạc Phong năm trăm cân, giữ lại hai ngàn cân, còn một ngàn năm trăm cân Hứa Thảo mang ra bán hết, giá vẫn như năm trước, mười hai văn tiền một cân.

Không ai do dự, toàn bộ mọi người đều mua với giá mười hai văn, bởi vì bọn họ biết cho dù sau này thu hoạch cũng bán như vậy, nhưng không có nhiều nhà trồng mà nhu cầu người mua cao, nếu họ không mua bây giờ, về sau cũng không còn để mà mua nữa.

Trong thôn mỗi người mua được tầm mấy chục cân khoai tây, chỉ đủ trồng ba phần đất, có thể thu hoạch được năm sáu trăm cân đã là không tệ rồi, hơn nữa mọi người còn muốn lưu lại để trồng nên số lượng còn thừa để bán càng ít.

Một ngàn năm trăm cân nhà Hứa Thảo, bán cho mỗi nhà một trăm cân, dù là như vậy, cũng đã bán hết sạch trong vòng hai ngày, nàng chỉ để lại mấy chục cân ăn dần.

Kết quả qua ngày hôm sau, Hứa Thảo nghe Lí thị khóc lóc kể rằng bên nhà mẹ đẻ của bà lại đến nữa, mở miệng là đòi năm trăm cân khoai tây, còn không chịu trả tiền. Người đến lần này chính là mẹ ruột của Lí thị.

“Đại nha, người nói thử xem bà ta có quá đáng hay không?” Lí thị nhớ đến lão thái bà đầu muối không vô trong nhà kia, nhìn không được oán hận chà chà chân, “Khi xưa bà ta bán ta đi lúc đó mắt cũng không nháy lấy một cái, giờ biết ta sống tốt, còn mò tới kiếm tiện nghi, đã thế một văn tiền không đưa còn muốn ta cho năm trăm cân. Ta không cho, bà ta... bà ta thể nhưng ở lì trong nhà không đi.”

Lí thị cảm thấy rất khổ sở, mấy năm nay nếu nương bà đối xử với bà tốt một chút, qua thăm bà, bà cũng sẽ không oán bà ta như vậy. Chỉ cần đối với bà tốt vài phần thôi, bây giờ có muốn năm trăm cân chứ một ngàn cân bà cũng tình nguyện cho.

Hứa Thảo cảm thấy thực bất đắc dĩ, vị bà ngoại nàng chưa bao giờ gặp này cũng là người khó chơi, sợ là so với bà bà Trần thị chỉ có hơn chứ không có kém. NGhĩ nghĩ một chút, liền hỏi: “Bà ta còn ở nhà không?”

Lí thị hưng hăng đáp: “Còn chứ sao không. Buổi sáng đã đến, giờ trưa rồi cũng không chịu đi, còn sai nhị nha tam nha đủ chuyện, cha người cũng bị chọc tức không nhẹ.”

“Con đi theo ngài xem thử.” Hứa Thảo nói.

Hai người đi đến nhà Lí thị thì thấy nhị nha, tam nha đang bận làm việc trong sân, Hứa Thảo nhìn thấy hai đứa đang gọt vỏ khoai tây, Lí thị vội vàng nói: “Hai đứa mày gọt cái gì đây? Không biết thứ này để bán sao?”

Nhị nha cùng tam nha nhúm mày đáp: “Nương, bà ngoại nói muốn ăn khoai tây hầm, muốn chúng ta gọt khoai tây nấu, cha chịu không nổi bà quấy nên mới đi lấy vài củ đưa bọn con bà.”

Lí nghe nói vậy, cũng không biết nói thêm cái gì nữa, chỉ là sắc mặt càng ngày càng khó coi.

Hai người vào nhà, Hứa Thảo nhìn thấy trên kháng ngồi một lão nhân đầu tóc hoa râm, được chải búi tỉ mỉ, dáng người hơi gầy yếu, trên mặt nhiều nếp nhăn, ánh mắt rất khôn khéo và mang theo một vẻ tỉnh kẻ.

Lão thái bà kia cũng vừa vặn quay đầu nhìn về phía Hứa Thảo, liếc thoáng qua một cái, mở miệng la lối: “Còn không mau đi nấu cơm đi, ta đều nhanh chết đói đây này.”

Lí thị nhìn thấy lão thái bà như vậy, tức đến mức nước mắt đều chảy ra, cắn giận nói:

“Bà rốt cuộc muốn cái gì? Khoai tây ta sẽ không cho, nhiều nhất là bán cho bà mười lăm cân, tiền trao cháo múc rõ ràng.” Lí thị biết rõ bà không thể thỏa hiệp được, vì có lần đầu chắc chắn sẽ có lần sau nữa. Ân tình của bà ta từ lúc đem bà bán cho Hứa lão cha đã hết rồi.

“Ta nhưng là nương của ngươi, ngươi cũng không biết xấu hổ mà còn dám lấy tiền sao? Như vậy là đại nghịch bất đạo.” Lão thái bà dường như cũng rất tức giận nói, “Hôm nay, năm trăm cân khoai tây ngươi không cho cũng phải cho.”

“Nương ư?” Lí thị cười khỏ nói, “Ngươi nếu thật sự là nương của ta, làm sao có thể đem ta bán đi? Ngươi nếu thật sự là nương của ta, vì sao mười mấy năm nay không chịu gặp ta một lần? Không phải là sợ ta nghèo sẽ phiền hà ngươi hay sao?”

Lão thái bà hừ một tiếng nói: “Ta mặc kệ, ân tình dưỡng ngươi mười mấy năm, nên mấy trăm khoai tây này ngươi phải đưa cho ta, coi như là trả ân tình của ta.”

Nhị nha tam nha đứng ở ngoài cửa, bất an nhìn vào bên trong. Hứa lão cha không biết từ nơi nào cũng xuất hiện ở cửa, trong lòng còn ôm tiểu Sơn.

Hứa Thảo nghĩ nghĩ, đi ra khỏi nhà, hỏi Hứa lão cha xem trong nhà còn bao nhiêu cân.

Hứa lão cha nhúm mày đáp: “Mấy ngày trước bán cho tứ lâu Nhạc Phong năm trăm cân, cha giữ lại một ngàn năm trăm cân, hai ngày nay ta với nương ngươi không ở nhà nên chưa bán thêm được cân nào, còn lại một ngàn cân chưa kịp bán thì bà ngoại ngươi đã đến rồi, aizz...”

“Cha, không cần để ý đến bà ta, trước kia không thừa nhận nương, bây giờ cuộc sống của nương tốt lên đòi đến tìm tiện nghi, nào có chuyện dễ chiếm như vậy? Nếu là lần này cho bà ta, sẽ có lần thứ hai, cha, ngài cũng đừng mềm lòng, một lát có người đến mua, chúng ta mau chóng đem khoai tây bán hết là được.”

Hai cha con đang nói chuyện, thì mọi người đã kéo nhau đến.

Bạn đang đọc truyện *Nông Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 55

Người đến đều là thôn dân kẻ bên, nhìn thấy Hứa lão cha và Hứa Thảo đều ở nhà, vội vàng bước lên cười tủm tỉm chào hỏi, nói rõ ý định đến, mọi người đều muốn mua khoai tây.

Hứa lão cha nghe xong, mừng rỡ, vội nói: “Được, được, trong nhà còn một ít khoai tây, giá vẫn giữ như cũ, nói vậy là mọi người đều biết rõ, tuy nhiên khoai tây không còn nhiều nên mỗi người chỉ được tầm một trăm cân thôi.”

Thôn dân nghe Hứa lão cha nói xong cũng vui mừng, đều là người quen biết, khoai tây của Hứa Thảo đều bán hết cho bọn họ.

“Vậy cảm ơn Hứa lão nhé, chúng ta có tầm chín người, ông xem rồi đem toàn bộ số khoai tây dư chia hết cho chúng ta đi.”

Lão thái bà ở trong phòng nghe thấy tiếng nói, cuống quýt từ trên kháng ngồi dậy, nhanh chân đi ra ngoài, gắt gao trừng mắt nhìn Hứa lão cha nói:

“Ngươi nếu dám bán khoai tây cho người khác, lão nương ta đánh gãy chân của ngươi. Chưa từng thấy con rể nhà ai bắt hiếp như vậy, lão nương thật hối hận a, vì sao lại gả một đứa khuê nữ tốt cho ngươi chứ...” Lão thái bà nói xong, nằm trên đất lăn vài vòng, rồi bắt đầu bù lu bù loa khóc lớn, vừa khóc vừa vỗ đùi chan chất.

Hứa lão cha về mặt xấu hổ, đứng im không nhúc nhích.

Lí thị đi từ trong phòng nha, nhìn thấy bà ta như vậy, tức giận sắc mặt đỏ bừng mắg: “Bà cũng đừng có ở đây mà gây loạn nữa, mau đi về đi, dù sao khoai tây của ta cũng không bán cho bà.”

Vài người dân đều biết lão thái bà này, vì đều là người vùng này nên không xa lạ gì. Mỗi thôn cũng không lớn chỉ tầm mười mấy hộ, nên trong thôn có chuyện gì các thôn lân cận cũng biết rõ. Chuyện lão thái bà này từng bán con đi mọi người ai ai cũng rõ ràng, cũng nhìn bà ta không vừa mắt, tuy nhiên dù sao cũng là bề trên, nên nhỏ giọng khuyên nhủ:

“Lý thái thái này, ngài cũng đừng quá đáng quá, lúc trước ngài đem khuê nữ của mình bán đi rồi, giờ nhìn thấy khuê nữ sống khá giả lại muốn đến kiểm chác, như vậy không được. Bất quá nếu ngài thật sự muốn mua, chúng ta chia đều mười người là được, mỗi người một trăm cân, nhưng ngài phải trả tiền đầy đủ.”

Vài người đều đồng ý, tuy rằng chia ra mỗi người sẽ mua ít đi nhưng là để lão thái bà này dây dưa mãi cũng không hay.

Lão thái bà vẫn không chịu đứng lên, chu chéo nói: “Không được, tất cả khoai tây đều là của ta, các người còn muốn phân chia sao? Không có cửa đâu. Bọn họ là nữ nhi và con rể của ta nên phải nghe lời ta.”

Mọi người nghe xong, tức giận nói: “Bà quá đáng vừa vừa thôi.”

Lí lão thái tiếp tục lăn lóc trên đất om sòm, Lí thị cùng Hứa lão cha không biết phải làm sao, ngây người, đứng nhìn nhau.

Hứa Thảo nhin không được, đành quay sang mấy người dân kia nói: “Mọi người theo ta lại đây.”

Mọi người liếc nhìn nhau một cái rồi đi theo Hứa Thảo. Hứa Thảo không thèm để ý đến lão thái bà, chỉ huy mọi người đem khoai tây từ trong hầm chuyển ra, lão thái bà nhìn thấy muốn chạy đến cướp, nàng liền bảo hai người khác đem bà ta ngăn lại, sau khi phân chia đầy đủ, mọi người trả tiền rồi mang khoai tây về. Vì ai cũng mang theo xe đến nên chẳng mấy chốc một ngàn cân khoai tây đều được chuyển đi.

Lão thái bà nhìn thấy khoai tây bị người ta mang đi, tức giận gào lớn, chỉ vào Hứa Thảo mắg: “Thứ tiện nhân, ai cho ngươi động vào khoai tây của lão nương hả? Đồ tiện nhân kia, ngươi có biết lão nương là ai không hả? Thế nhưng dám đối với trưởng bối như vậy, có tin lão nương đánh chết ngươi hay không? Ta mặc kệ, ta không cần biết, đồ tiện nhân nhà ngươi mau bồi thường khoai tây lại cho ta.”

Hứa Thảo bị mắg, tức giận đến mức khó thở, la lớn: “Cầm miệng cho ta.” Thanh âm của nàng khá lớn, dọa lão thái bà đang ngồi khóc lóc om sòm dưới đất hoảng sợ.

Hứa Thảo sơ bạc trong tay, liếc lão thái bà một cái sắc lẹm, sau đó đi đến bên cạnh Hứa lão cha và Lí thị nói nhỏ một câu, đi khóa cửa hầm, đem cả chìa khóa lẫn bạc đều nhét vào trong lòng.

Làm xong mọi chuyện nàng nói với Lí thị và Hứa lão cha: “Cha, nương, con đi về trước đây.”

Đi đến bên người lão thái bà, Hứa Thảo lạnh lùng nói: “Ngươi mau cút về đi, có ở lại đây cũng chẳng chiếm được gì đâu, nếu còn càn quấy ta sẽ đi báo quan.”

“Ngươi dám!” lão thái bà lập tức từ trên đất đứng lên, cắn tức chỉ vào mặt Hứa Thảo.

Hứa Thảo cười lạnh, “Ngươi nghĩ vì sao ta lại không dám? Ta không có biết ngươi, ngươi còn chạy đến nhà ta khóc lóc om sòm, ngươi nếu còn không đi, ta gọi người gõ cổ đuổi ra thì đừng có trách.”

Lão thái bà vẫn chỉ vào Hứa Thảo ồn ào mắg, không chịu trở về. Hứa Thảo không thèm quan tâm bà ta nữa, nói qua với Lí thị một tiếng rồi ra về.

Đến trời tối, Lí thị mới đến tìm nàng, hưng phấn nói: “Đại nha, bà ta đi rồi, ở nhà chúng ta nửa ngày, không ai để ý đến bà ta, cuối cùng còn muốn tự đi vào hầm lấy khoai tây, may mắn ngươi đã đem cửa hầm khóa.”

Hứa Thảo nhẹ nhàng thở ra, đem tiền buổi sáng bán được cùng với chìa khóa đưa cho Lí thị, “Nương, tiền và chìa khóa ngài cầm đi, nếu là bà ta còn tìm đến ngài cũng đừng mềm lòng, trực tiếp nhốt bà ta ngoài cổng là được.”

Lí thị thở dài đáp: “Ta hiểu được.”

Cũng may sau đó lão thái bà không còn đến nữa, Lí thị cùng Hứa lão cha mới chính thức thở phào.

Mấy ngày nay Hứa Thảo cùng Phú Quý còn có tiểu Quang và tiểu Hà bận bịu làm cỏ, xới đất, bón phân, chờ một tháng sau tiếp tục trồng khoai tây.

Bận việc nửa tháng, khi nàng làm xong thì khoai tây của những người trong thôn mới thành thực, bắt đầu vội vàng thu hoạch. Lúc này thì mười mẫu đất bọn họ đã làm xong hết rồi, Phú Quý lại đi săn, Hứa Thảo và hai đứa nhỏ đi lên núi cắt cỏ lợn, trong nhà hiện nay nuôi ba con lợn, đều ăn rất nhiều, toàn dựa vào số cỏ dại bọn họ cắt lúc này để ăn qua mùa Đông.

Rất nhanh đến tháng tám, Hứa Thảo vội vàng trồng khoai tây hết mười hai mẫu đất trong nhà.

Thời gian vội vàng trôi qua, may nhờ có tiểu Quang và tiểu Hà phụ giúp chăm sóc mười hai mẫu đất nên Hứa Thảo không bị mệt chết. Rất nhanh đã đến

tháng mười một, nhà nhà lại thu khoai tây. Hứa Thảo nhẩm tính, khoai tây này muốn mở rộng ra các nơi khác hoặc cả nước thì cần ít nhất hai ba năm, nên lúc này nàng vẫn còn trồng nhiều được. Hơn nữa trồng thứ này sản lượng cao, sau khi nộp thuế, còn thừa đủ cho mỗi hộ đủ ăn no, lại còn dư ra một ít bán kiếm tiền.

Thu hoạch khoai tây, nộp thuế xong, mọi người đem toàn bộ khoai tây bán hết. Dù sao lương thực khác tầm bốn năm vẫn một cân thôi, bọn họ tình nguyện bán hết khoai tây kiếm chút bạc rồi mua cái khác ăn.

Bên này mọi người bán khoai tây vô cùng cao hứng, thì trên trấn một cuốn sổ con của huyện thái gia đang gấp rút thúc ngựa ngày đêm đem vào kinh trình lên thánh thượng. Cấp trên biết được vùng đất nghèo, hoang sơ lại có thể trồng ra một loại lương thực có năng suất cao như vậy, nên vô cùng coi trọng.

Vốn vài năm nay biên cương chiến loạn, các tướng sĩ đều cần rất nhiều đồ ăn, cho nên thuế má rất nặng, nhiều địa phương dân chúng đều oán thán. Bây giờ có thể trồng ra một loại lương thực sản lượng cao như vậy, thứ nhất vừa có thể giải quyết vấn đề ăn uống của các chiến sĩ nơi biên cương, cũng có thể cho dân chúng nghèo khổ ăn no.

Chuyện như vậy không có ai nghĩ giấu giếm cả, đều mau chóng bẩm báo lên trên, chờ sổ con đến được trong tay thánh thượng, mặt rồng rạng rỡ, vô cùng coi trọng, phái thân từ dâng sổ con lên yêu cầu thỉnh vị nông phụ tìm ra được loại lương thực này vào kinh.

Sổ con này đến kinh thành là lúc tuyết đã rơi phấp phới đầy trời, Hứa Thảo đối với chuyện sắp xảy ra này không hề hay biết gì cả, chính là nằm trên kháng ẩm áp dạy Miêu Miêu học chữ.

Phú Quý mang một thân tuyết từ bên ngoài vào, nhìn thấy Hứa Thảo đang dạy Miêu Miêu học chữ trên kháng, bên cạnh còn có thêm tiểu Hà, tập trung tinh thần nhìn chăm chăm chữ, còn thật sự chịu khó học.

Cảm giác có gió lạnh thổi vào, Hứa Thảo ngẩng đầu lên nhìn qua, nhìn thấy người đi vào là Phú Quý, vội vàng leo xuống, đi vào trong buồng lấy khăn bố mang ra giúp hắt lau tuyết trên đầu, trên người sạch sẽ, xong mới nói: “Đều mua hết rồi phải không? Vài ngày nữa là qua năm mới rồi, mọi thứ chúng ta đều mua đủ cả rồi nên cũng không cần phải đi lên tận trên trấn nữa.”

“Nàng yên tâm, ta đều mua đủ cả.” Phú Quý cười đáp.

Vài ngày toi là năm mới, cả nhà Hứa Thảo vui vẻ đón năm mới, ra tết lại bắt đầu một năm bận rộn.

Quan năm Hứa Thảo chuẩn bị thu hoạch mười hai mẫu khoai tây mang đi ra xa một chút bán, lại bị huyện thái gia trên trấn ngăn lại, nói ông muốn mua hết. Giá tiền là mười văn một cân. Không chỉ thu mua một mình nhà Hứa Thảo mà toàn bộ thôn dân và thôn lân cận, cứ nhà ai có trồng đều mua hết.

Đối với việc vì sao vị quan lão gia này lại mua nhiều khoai tây đến vậy Hứa Thảo cũng không có hứng thú biết, chỉ cần quan không làm khó dân chúng không có tình áp bức, bóc lột bọn họ thì tốt rồi.

Ba tháng sau, thư từ trên kinh thành được đưa đến tay huyện thái gia, khi ông ta biết được Thánh thượng muốn gặp Hứa Thảo thì vội vàng cho người đi mời Hứa Thảo đến. Hứa Thảo lúc này đang ở ngoài ruộng bận việc, cho đến khi Lí thị mang một đầu đầy mỡ hôi đến kiếm nàng.

Lí thị nhìn thấy Hứa Thảo, cả người run rẩy, lôi kéo Hứa Thảo đang mang về mặt mờ mờ hỏi: “Đại nha a, người gần đây có chộc ra họa gì không?”

“Nương, ngài làm sao vậy? Sao cả người mờ mờ ướt đầm thế này?” Hứa Thảo kinh ngạc hỏi lại.

Lí thị gấp gáp đến mức muốn khóc, vội hỏi: “Đại nha a, người nói mau đi, gần đây người có gây ra chuyện gì không?”

“Nương, chúng ta là nông dân nghèo, ngày thường đều ở nhà, hoặc ra ruộng, lên núi thôi, ngay cả lên trấn cũng không đi thường xuyên thì chộc chuyện gì được chứ?”

“Kia... vậy làm sao trong nhà người lại có quan sai tìm đến a?” Lí thị nghĩ đến việc vừa nãy bà gặp quan sai đến nhà tìm Hứa Thảo thì cả người phát run. Dân chúng như bà sợ nhất là liên quan đến quan lão gia a. “Đại nha a, người... hay người mau đi trốn đâu đó vài ngày đi.”

Nông dân mà, chỉ cần thấy quan sai tìm đến cửa là y như rằng chẳng có chuyện gì tốt cả.

Bạn đang đọc truyện *Nông Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 56

“Quan sai?” Hứa Thảo sững sờ, nghĩ nghĩ một chút, kéo Lí thị đi vào bờ ruộng bên cạnh, đứng ổn định rồi mới nói: “Nương, chúng ta về xem thử, con không có làm chuyện xấu gì, cho nên quan sai tìm con chắc cũng không phải chuyện gì tệ, nếu con lỡ mắng chạy trốn nói không chừng còn liên lụy mọi người.”

Lí thị vẫn còn có chút hoảng sợ, lắp bắp: “Này... này...”

“Đi thôi, nương.” Hứa Thảo vác cuốc lên vai, lôi ko l Lí thị trở về nhà.

Còn chưa đến cửa cổng, từ xa Hứa Thảo đã nhìn thấy một vài vị quan sai mặt không chút thay đổi, thậm chí còn có chút hung ác đứng trong sân. Nhìn bộ dáng bọn họ, trong lòng Hứa Thảo cũng có chút bồn chồn, nàng nghĩ thầm, quả thật mấy ngày nay nàng đâu có trêu chọc chuyện gì a, cuối cùng đành kéo tay Lí thị đi đến trước mặt mấy người quan sai hỏi: “Vài vị quan sai đại nhân này, không biết các ngài tìm dân phụ có chuyện gì?”

Một tên trong số mấy người quan sai đó đi lên vài bước, đánh giá Hứa Thảo từ trên xuống dưới một phen, xong hỏi:

“Ngươi chính là Hứa Thảo sao?”

“Đúng là dân phụ.”

Quan sai đại nhân nghe xong, liền vung tay nói: “Đi, mau cùng chúng ta đến quan phủ.”

Hứa Thảo có chút hoảng, vội hỏi: “Đại nhân, nhưng là dân phụ đã phạm vào sai lầm gì?”

Lí thị hai mắt cũng đầm lệ nhìn quan sai nói: “Đại nhân a, Đại nha nhà ta rốt cuộc phạm phải lỗi gì a? Các ngài vì sao phải bắt con bé a?”

“Không có phạm tội gì cả, các ngươi yên tâm, là chuyện tốt, mau đi thôi, đừng trì hoãn nữa.”

Hai người trong lòng vẫn lo lắng, Hứa Thảo dẫn dò Lí thị vài câu mới đi theo quan sai. Trên đường gặp vài người dân trong thôn, họ đều tò mò chỉ trỏ.

“A, đây không phải là thê tử Phú Quý sao? Sảy ra chuyện gì a? Vì sao lại bị quan sai bắt thế kia?”

“Đúng vậy a! Sẽ không phải là phạm vào lỗi gì lớn đi?”

Thấy Lí thị còn đứng xung quanh nhìn nhìn, mấy người dân kia vội vàng đi lại hỏi: “Hứa đại nương, Đại nha nhà ngươi xảy ra chuyện gì vậy? Sao lại bị bắt?”

Lí thị tức giận mắng: “Con mắt nào của ngươi thấy Đại Nha nhà ta bị bắt chứ? Ngươi không nhìn thấy mấy vị quan sai đối với nó rất khách khí à. Quan sai đại nhân nói, mang Đại Nha nhà đi đi gặp huyện lão gia có việc, là chuyện tốt, không phải chuyện xấu.”

“Hứa đại nương, ngươi cũng đừng đối gạt chúng ta a, nào có ai bị quan sai mang đi mà là chuyện tốt chứ? Ta xem ngươi vẫn nên nhanh đi tìm các mối quan hệ để nhờ vả đi, may ra đại nha nhà ngươi sẽ ít bị chịu tội hơn.”

“Ta phi! Đại Nha nhà ta không phạm tội.”

Rất nhanh, chuyện Hứa Thảo bị quan sai mang đi bị mấy người dân trông thấy kia lan truyền cho cả thôn. Lí thị trong lòng rối bời, ở nhà chờ Phú Quý về. Hắn vừa về đến liền đem chuyện Hứa Thảo bị quan sai mang đi nói cho hắn. Phú Quý nghe xong vô cùng hoảng loạn, vội vàng thu thập một chút, chuẩn bị đi lên trấn.

Phú Quý còn chưa ra khỏi cổng đã thấy Trần thị vội vàng chạy đến, “Phú Quý, thê tử ngươi xảy ra chuyện gì vậy? Sao mọi người nói nó bị quan sai bắt? A, ngươi mau nói a, một đứa con dâu phạm pháp như vậy, Dương gia chúng ta nào dám muốn a”

Phú Quý đang vội, nghe Trần thị nói như vậy, nhú mày, không kiên nhẫn đáp: “Nương, ngài nói lung tung cái gì đó, chuyện bây giờ còn chưa có rõ ràng ngài cũng đừng đổ thêm dầu vào lửa nữa. Ngài vẫn nên quay về đi, chuyện này con sẽ xử lý.”

“Ngươi xử lý? Ngươi xử lý như thế nào? Ai chẳng biết phạm trọng tội mới bị quan sai tới cửa bắt, ngươi còn ngu ngốc chờ a, mua mau tranh thủ đem năng hưu ngay đi để đỡ bị liên lụy a, Dương gia chúng ta không cần một đứa con dâu như vậy.”

Lí thị đứng bên cạnh đã dón xem Trần thị không vừa mắt, giờ bà ta còn dám nói con bà như thế trước mặt bà, liền đi lên tát cho Trần thị một cái, “Cái đồ không biết xấu hổ, ngươi mới nói cái gì? Ngươi dựa vào cái gì mà bắt Phú Quý hưu đại nha nhà ta? Chuyện gì cũng chưa làm rõ, đã chạy đến cửa gây loạn, cái đồ vô liêm sỉ.”

Trần thị bị Lí thị tát một cái liền ngã ra như phồng, qua một lúc lâu mới phản ứng lại, gất gao trừng mắt nhìn Lí thị, nghiến răng nói: “Được a, cái đồ điên kia, ngươi dám đánh lão nương a?”

Trần thị đang muốn phi qua đánh nhau với Lí thị một trận thì bên ngoài đã vang lên tiếng gầm gặt dữ của Dương lão cha: “Lão thái bà kia, mau rút ra đây cho ta.”

Vừa nghe giọng Dương lão cha, Trần thị liền đứng yên. Từ lần trước chuyện của tiểu Quế Hoa rồi đến việc Dương lão cha té gãy chân nghỉ ngơi ở nhà Hứa Thảo ba tháng, quay về nhà liền không cho bà ta sắc mặt hòa nhã. Bây giờ, người bà ta sợ nhất chính là Dương lão cha.

Phú Quý nghe thấy tiếng Dương lão cha, vội vàng đi ra ngoài nói: “Cha, ngài đến rồi. Giờ con đang vội phải đi lên trấn một chuyến, mà nương còn tới nháo, ngài mau mang nương về dùm con.”

Dương lão cha trợn mắt liếc Trần thị một cái, Trần thị che mặt không nói tiếng nào, yên lặng đi phía sau ông quay về nhà.

Trên đường về, dường như có chút không cam lòng, hướng Dương lão cha nhỏ giọng nói bóng nói gió: “Ta không phải vì muốn tốt cho Dương gia hay sao? Nó chỉ là một cái phụ nhân không dung làm sao bị quan sai bắt chứ? Chắc chắn là phạm tội gì đó mới vậy, nhà chúng ta phải mau chóng cùng nàng ta phân chia rạch ròi quan hệ, bằng không sớm hay muộn cũng sẽ bị liên lụy.”

Dương lão cha mặt đen nghiêm lại, không thêm đoái hoài gì đến Trần thị.

Bây giờ lão đại và lão tam đều chuyển ra ở riêng hết, trong nhà chỉ còn có mỗi lão nhị, bà già này bây giờ ông phải quản nghiêm ngặt, bằng không lại đem cả nhà lão nhị ép chuyển ra ngoài mất.

Sau khi về đến nhà, Dương lão cha đóng cửa cổng lại nói gì đó với Trần thị, một lát sau Dương gia lão nhị chỉ nghe đến giọng nương hần vừa nổi điên la lối vừa khóc thét lên.

Thẩm thị đi ra cửa nghe thấp thoáng, qua cả đời... dựa vào cái gì... hừ ta, linh tinh lời Trần thị nói.

Nghe thấy như vậy Thẩm thị cũng đã đoán được đại khái chuyện gì vừa xảy ra, chắc là Trần thị biết được đại tẩu xảy ra chuyện chạy đến nháo, bị cha lôi về răn dạy, nói còn gây sự nữa sẽ hừ nương. Thẩm thị nghĩ, cha nói thì nói vậy thôi, cốt chỉ để dọa nương, chứ sống với nhau gần hết đời người, còn nhiều thời gia nữa mà bỏ với không bỏ. Nào có nhà ai già cả gần đất xa trời rồi còn đi hừ thê, nói ra sợ bị người ta chê cười.

Nghĩ đến đại tẩu, Thẩm thị có chút lo lắng, tìm Đại Bàng thương lượng một chút, kêu hần đi kiểm đại ca hỏi thăm tình hình một chút, rốt cuộc xảy ra chuyện gì?

Lại nói Phú Quý bên này, chờ Dương lão cha lôi Trần thị đi xong, hần đem Miêu Miêu giao cho Lí thị, lại dặn tiểu Hà, tiểu Quang trông nhà, lấy bạc nhét vào trong người rồi nhanh chóng đi lên trấn.

Trong lòng Phú Quý cũng rất sợ hãi, không biết vì sao thê tử của mình lại bị quan sai bắt. Trong người hần mang theo toàn bộ số bạc trong nhà có, từ lúc bọn họ thành thân đến giờ dành dụm, một trăm năm mươi lai lượng. Vì thê tử, Phú Quý mang theo số bạc này tính nhờ vả nơi này nơi kia, haiz, hy vọng là quan sai bắt nhầm người.

Phú Quý đi đến nơi đã là giờ Dậu, trời có chút nhá nhem, huyện nha sớm đóng cửa. Hần nhì cửa huyện nha đóng kín, cắn răng, bước lên đập cửa.

Không bao lâu liền có một quan sai đi ra mở cửa, nhìn thấy Phú Quý, quát lớn: “Điều dân to gan, cửa huyện nha là nơi người đập loạn hay sao?”

Phú Quý cũng không so đo, nở nụ cười hàm hậu hỏi: “Vị đại ca này, thảo dân có chuyện muốn hỏi chút. Hôm nay huyện nha có phải hay không bắt một dân phụ tên là Hứa Thảo về?”

Vị quan sai kia nghe xong, tò mò đánh giá Phú Quý một chút, hỏi: “Làm sao? Người nhận thức dân phụ kia?”

Phú Quý gật đầu: “Dạ nhận thức. Đó là thê tử của thảo dân.”

Quan sai nga một tiếng, rồi cười nói: “Vậy thì tốt rồi, người theo ta vào đây, thê tử của người đang ở bên trong chờ người.”

Phú Quý đi theo quan sai vào trong nha môn, lại đi qua rất nhiều đình viện mới nhìn thấy thê tử của mình. Hần không nghĩ đến thê tử hần thê nhưng lại đang ngồi ăn cơm vui vẻ cùng với phu nhân huyện lão gia.

Nhìn thấy Phú Quý, Hứa Thảo vội vàng đứng lên hỏi: “Sao chàng lại đến đây? Có bị dọa không?”

Vị phu nhân kia nhìn thấy Phú Quý, cười nói: “Hai người các người ngồi nói chuyện đi, lát nữa ta sẽ sai người đưa các người về. Muội tử, người cũng muốn chuẩn bị tốt một chút, tiếp qua hai ngày nữa sợ là sẽ gặp cấp trên.”

Hứa Thảo cười đáp: “Dân phụ đã biết, cảm tạ phu nhân.”

Vị phu nhân kia nói xong liền đi ra khỏi phòng, thoáng chốc chỉ còn lại hai người. Nhìn thấy Hứa Thảo bình an, lo lắng trong lòng Phú Quý buông xuống, hần hỏi: “Thảo nhị, rốt cuộc xảy ra chuyện gì vậy?”

“Chàng đừng hoảng hốt, kỳ thật cũng không có chuyện gì, huyện lão gia sai người tìm ta hình như là vì việc trồng khoai tây, nghe nói đương kim Thánh thượng cũng đã biết, sẽ phái người xuống đây hỏi han tình hình, còn có ban thưởng cho ta nữa. Nghe huyện lão gia nói vị đại nhân trên kinh cỡ hai ngày nữa mới đến, làm cho ta trở về chuẩn bị một chút.”

Hứa Thảo nhớ đến việc buổi chiều nói chuyện với huyện lão gia kia vẫn còn có chút không tin được, nàng chưa bao giờ nghĩ đến việc bản thân trồng khoai tây kiếm tiền một ngày nào đó sẽ được thánh thượng ban thưởng a. Hoàng thượng trong suy nghĩ của nàng cũng không khác nào chủ tịch nước kiếp trước, vô cùng thần bí, thường xuyên chỉ nghe tên chứ chưa bao giờ thấy người, vậy mà giờ sắp ban thưởng cho nàng đấy, ngẫm lại nàng đều cảm thấy như đang nằm mơ.

Phú Quý cũng ngây ngẩn cả người: “Thành thượng? Ban thưởng?”

Hứa Thảo cười đáp: “Đúng vậy, ta cũng cảm thấy thực giặc mình. Ta nghĩ chúng ta nên về thôi, khi nào huyện lão gia cho gọi thì chúng ta đến là được. Nương ở nhà chắc rất lo lắng.”

Phú Quý vội vàng gật đầu: “Đi, chúng ta mau về thôi. Nơi này cũng không phải là nơi thích hợp để nói chuyện.”

Ra khỏi phòng, phu nhân huyện lão gia phái quan sai đưa Hứa Thảo trở về nhưng nàng cự tuyệt vì sợ người trong thôn lại nói lung tung.

Trở về đến nhà đã là giờ hội, Lí thị vẫn còn chưa về, ngày cả tiểu Quang và tiểu Hà cũng chưa ngủ, ngồi ở trong phòng chờ. Nhìn thấy Hứa Thảo và phú Quý cùng nhau về, Lí thị mới nhẹ nhàng thở ra, “Rốt cuộc hai đứa cũng trở lại, rốt cuộc là xảy chuyện gì a?”

Đầu tiên Hứa Thảo bảo tiểu Quang và tiểu Hà đi ngủ, xong mới đem mọi chuyện kể một cách đơn giản nhất cho Lí thị, xong xuôi cũng dặn bà đừng nói lung tung với người trong thôn bằng không đến lúc nhận được đồ ban thưởng, mắt công bị trộm nhớ thương tìm đến.

Lí thị nghe xong sững sốt, nửa ngày không phản ứng lại, mãi một lúc sau mới lắp bắp hỏi: “Đại nha, người... người nói cái gì? Đương kim hoàng thượng muốn gặp người? Còn ban thưởng?”

“Đúng vậy. Trong thư gửi cho huyện lão nha có viết như thế, con nghĩ không sai được, bất quá con nghĩ chắc vài vật phẩm tinh quý, chúng ta cũng không dùng nổi, vạn nhất để người trong thôn biết được sợ bị trộm nhớ thương, nên ngài chớ có đi nói linh tinh với người khác đó.”

Lí thị có chút bất mãn nói, “Đó là đồ hoàng thượng ban cho a, ai mà ăn gan hùm dám nhớ thương chứ?”

“Dù sao cẩn thận vẫn hơn.”

Lí thị lúc này mới gật đầu đáp ứng, lại thấy cũng trễ rồi, nói: “Thôi, ta đi về đây. Cha người sợ cũng lo lắng cho người, ghé hỏi thăm mấy lần.”

Lí thị đi về, Hứa Thảo và Phú Quý cũng tắm rửa ngủ.

Ngày hôm sau, người trong thôn biết được Hứa Thảo đã trở lại đều tò mò hỏi xảy ra chuyện gì, Hứa thảo chỉ giải thích đơn giản là hiểu lầm thôi, chuyện gì cũng không có. Người trong thôn mới đầu cũng không tin, nhưng sau đó lại nghĩ nếu là có chuyện làm sao có thể trở về nhanh như thế, chắc là nhầm thật đó.

Hai ngày sau rất nhanh đến, Hứa Thảo vô cùng khẩn trương, dù sao cũng là đại thần từ trên kinh đến, cả cuộc đời nàng mười mấy năm qua gặp qua người lợi hại nhất chính là huyện lão gia a.

Hứa Thảo cùng Phú Quý đi lên trấn trên, vốn Phú Quý còn muốn mua cho Hứa Thảo một bộ đồ mới để mặc, nhưng Hứa Thảo lại cười đáp: “Chúng ta vốn là dân chúng bình thường, cứ như ngày thường là tốt rồi.”

Đối với vị quan đại nhân sắp gặp mặt, Hứa Thảo có chút tò mò, nhưng cũng có chút sợ hãi.

Bạn đang đọc truyện *Nông Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 57

Chờ Hứa Thảo và Phú Quý đi đến huyện nha, huyện lão gia đã chuẩn bị xong xuôi hết chỉ còn chờ vị đại thần kia đến nửa thời. Nhìn thấy Hứa Thảo và Phú Quý, huyện lão gia phân phó hạ nhân mang hai người đi xuống nghỉ ngơi trước, khi nào vị đại thần kia đến sẽ báo.

Hai người ở trong phòng đợi đến trưa, mới ăn trưa xong, đã có quan sai đến mời hai người qua.

Quan sai kia nhìn Phú Quý, sắc mặt cổ quái, bộ dáng muốn nói lại thôi. Hứa Thảo nhìn thấy vậy, cảm giác tò mò, mở miệng hỏi: “Quan sai đại ca, người làm sao lại nhìn tướng công ta như vậy?”

Quan sai cười cổ quái đáp: “Đội lát nữa người sẽ hiểu.”

Chờ Hứa Thảo nhìn thấy gương mặt vị đại nhân trong kinh kia thì mới biết vì sao quan sai lại có phản ứng như vậy.

Vị đại nhân kia tầm ba mươi tuổi, một thân cẩm bào, gương mặt khá quen thuộc, trán cao, khuôn mặt cương nghị, ánh mắt sâu, môi bạc, dáng người khôi ngô. Hứa Thảo ngăn người, rồi nhanh chóng quay sang nam nhân của mình nhìn lại. Nàng cứ nhìn tới nhìn lui như thế cho đến khi huyện lão gia bên cạnh khụ một tiếng, giới thiệu: “Mạc đại nhân, vị phu nhân này chính là người ngài muốn tìm.”

Mạc đại nhân kia nhìn Hứa Thảo một cái, rồi liếc nhanh qua Phú Quý, ông ta liền ngậy ngăn người, dường như ông ta không hề nghĩ rằng trên đời này lại có người giống bản thân đến vậy.

Ngay cả Hứa Thảo cũng kinh ngạc vô cùng, không rõ vì sao tướng công của mình lại giống vị đại nhân quyền cao chức trọng trong kinh thành này chứ. Gương mặt giống, dáng người cũng giống.

Phú Quý nhìn vị đại nhân kia vài lần, lại sờ sờ mặt mình, rồi quay sang Hứa Thảo nhỏ giọng hỏi: “Thảo nhi, người này hình như rất giống ta, phải không?”

Muốn nói có điểm gì khác chính là biểu cảm trên gương mặt, Phú Quý không mà im lặng, mặt than, nói lời nào thì giống đến tám chín phần, vừa nói thì cả người nhìn có vẻ hàm hậu, thật thà, chất phác lại hơi ngốc, so với vẻ mặt khôn khéo của Mạc đại nhân kia thì khác nhau một trời, một vực.

Mạc đại nhân cai mảy sờ cằm, không để ý đến Hứa Thảo đứng bên cạnh, nhìn Phú Quý nói: “Người... người...” Mạc đại nhân đang nói, bỗng như nghĩ đến chuyện gì đó, vẻ mặt khiếp sợ.

Nhìn xung quanh một chút, Mạc đại nhân thu hồi vẻ mặt khiếp sợ, hướng huyện lão gia nói: “Chuẩn bị một phòng, ta có chuyện muốn nói với bọn họ, những người khác chờ ở bên ngoài.”

“Vâng, đại nhân.”

Đợi đến lúc trong phòng chỉ còn lại ba người, Mạc đại nhân đánh giá Phú Quý một lúc, mới trầm giọng hỏi: “Nương người tên là gì?”

Phú Quý ngơ ngác nhìn ông ta, nhưng cuối cùng cũng nhớ đến nên trả lời, nói: “Nương của ta gọi là Mạc Nhất Uyển.”

Hứa Thảo đứng bên cạnh không mở miệng, trong lòng nàng dường như đã hiểu được chuyện gì đang xảy ra.

Mạc đại nhân vừa nghe đến ba chữ Mạc Nhất Uyển cả người liền kích động, đứng vội dậy nói: “Người... nương người giờ ở đâu? Nhanh mang ta đi gặp nàng?”

“Nương ta đã mất rồi.” Giọng Phú Quý trầm xuống, “Lúc sinh ta nương khó sinh nên...”

“Làm sao có thể?” Mạc đại nhân dường như không thể tin được, lắp bắp, “Tứ tỷ... tứ tỷ... như thế nào...”

Qua một lúc lâu, Hứa Thảo mới biết được tất cả mọi chuyện qua lời kể của Mạc đại nhân.

Hơn hai mươi năm trước, Mạc gia là một đại gia tộc quyền quý trong kinh thành, tổ tiên đều làm trọng thần trong triều, đến thế hệ Mạc đại nhân thì Mạc gia có bốn con trai và một người con gái. Mạc gia chỉ có một mình Mạc phu nhân nên năm người con đều là con vợ cả. Mạc Nhất Uyển là tứ tiểu thư, Mạc đại nhân tục danh Mạc Dục Bạch, là con trai út chỉ kém Mạc Nhất Uyển hai tuổi.

Mạc gia ở hơn hai mươi năm trước vì cuộc chiến tranh dành ngôi vị của các hoàng tử liên lụy, rơi vào đường cùng. Mạc gia phu nhân đành phải đem nữ nhi duy nhất của mình đưa đến địa phương khác, trên đường gặp phải thổ phỉ, kể từ đó, hai bên liền mất liên lạc.

“Cha cùng nương tìm tứ tỷ suốt bao nhiêu năm qua, lại không nghĩ đến tứ tỷ lưu lạc đến địa phương này. Còn... còn gả cho một hán tử trong thôn núi.”

Mạc Dục Bạch lau mặt, cảm khái nói, trong lòng thì chua xót. Nghĩ tứ tỷ hơn hai mươi năm không gặp cứ như vậy mà mất rồi, trong lòng rất đau, lại nghĩ đến nương, nếu biết tin này sợ bà càng khó chịu.

Phú Quý nghe xong chỉ trầm mặc không nói lời nào.

Mạc Dục Bạch thở dài, cũng không thêm nhắc lại. Ba người im lặng không nói chuyện. Qua một lúc lâu, Mạc Dục Bạch mới nhanh chân bước đi ra ngoài, nói là phải đi thăm nơi tứ tỷ ông từng sống. Mấy người thị vệ vốn muốn theo ông đều bị ông ngăn lại.

Ba người trở về thôn đã là giờ Dậu, may mắn không có ai thấy Mạc Dục Bạch bằng không thấy ông ta và Phú Quý dung mạo giống nhau không biết lại đồn ra thành chuyện gì nữa đây. Tiểu Quang và tiểu Hà đang ở trong bếp nấu cơm, nhìn thấy hai người trở về, cười nói: “Đại ca, chị dâu, hai người về rồi sao? Mau rửa tay, rửa mặt rồi vào ăn cơm.”

Đang nói, nhìn thấy người lạ đằng sau Hứa Thảo, hai người mở to mắt nhìn, chỉ chỉ Mạc Dục Bạch hỏi: “Chị dâu, người kia là ai vậy?”

Hứa Thảo đành phải nói dối là bằng hữu ở trên trấn đến chơi.

Bởi vì có thêm Mạc Dục Bạch nên Hứa Thảo lại làm thêm hai món ăn, bảo tiểu Quang đi mua chút rượu. Mạc Dục Bạch cũng không có ghét bỏ rượu và thức ăn không tốt, vẻ mặt trầm ngâm ngồi xuống ăn đồ ăn và uống rượu với Phú Quý.

Sau khi ăn xong, tiểu Quang và tiểu Hà đi nghỉ ngơi trước, Hứa Thảo, Phú Quý và Mạc Dục Bạch cùng Miêu Miêu ngồi quây quần trong một phòng.

Mạc Dục Bạch sờ đầu Miêu Miêu, hướng Phú Quý cười hỏi: “Đây là nữ nhi của người sao?”

Phú Quý gật đầu đáp, “Là con của ta và vợ trước.”

Mạc Dục Bạch nghe vậy, liếc nhìn Hứa Thảo một cái, cũng không nói thêm cái gì. Hứa Thảo đột nhiên nhớ đến một chuyện, đi vào phòng lấy vòng tay cùng ngọc bội nương Phú Quý lưu lại mang ra, nhìn thấy hai thứ này, Mạc Dục Bạch rất kích động:

”Đây là vòng tay và ngọc bội năm đó cha nương cố tình vì tứ tỷ đặt làm, trên đó còn khắc tên của tứ tỷ a.”

Hứa Thảo lúc này mới chăm chú quan sát kỹ, đúng la bên trong vòng tay và ngọc bội đều khắc một tự “Uyển” nhỏ xíu.

Mạc Dục Bạch rất là thương cảm, thấp giọng nói:

”Đây là đồ tứ tỷ lưu lại, người bây giờ là con dâu của nàng thì người giữ đi. Đúng rồi, đồ thánh thượng ban thưởng cho người, ngày mai ta sẽ cho người mang lại đây. Kỳ thật, các người nghĩ thử xem có muốn theo ta lên kinh thành hay không? Cha cùng nương khẳng định sẽ yêu thích các người.”

Đứa nhỏ duy nhất tứ tỷ lưu lại, ông ta nghĩ chắc chắn cha cùng nương sẽ rất vui mừng khi gặp lại. Tuy rằng cháu ngoại trai tính tình có chút hàm hậu nhưng đứa cháu dâu này lại không tệ.

Nghe ông ta nói như vậy, hai người thần người một chút. Một lúc sau, Phú Quý mới nhỏ giọng nói: “Chúng ta sẽ không đi kinh thành.”

Hứa Thảo cũng là ý này, dù nương của hắn có là tiểu thư nhà quyền quý đi chăng nữa, hai người cũng sinh sống tại nơi này nhiều năm rồi, đi lên kinh thành bọn họ biết làm cái gì? Ăn không rồi rồi cho Mạc gia nuôi hay sao? Hơn nữa, họ sống ở đây mọi thứ đơn giản, bình dị, chân chất quen rồi, thế giới hào nhoáng, tráng lệ kia không phù hợp với những con người suy nghĩ đơn giản như nàng và Phú Quý. Nghĩ đến việc sống chung những người chưa bao giờ gặp mặt, thực không quen.

Mạc Dục Bạch nhú mày nói: “Không đi kinh thành? Bộ các người muốn sống cả đời ở đây à?”

Phú Quý trầm mặc.

Hứa Thảo nói: “Cứu... cậu, ta cùng Phú Quý ở đây nhiều năm như vậy, nay bắt chúng ta đi kinh thành chúng ta không thông thạo nghề nào cả biết sống sao? Hơn nữa nơi đó không thích hợp với chúng ta.”

Mạc Dục Bạch hừ một tiếng, “Các người là cháu ngoại trai cùng cháu dâu của Mạc gia, ai dám bắt các người làm việc? Mà còn đòi phải biết nghề này nọ? Mạc gia se cho các người cuộc sống vinh hoa.”

”Chúng ta không cần.” Phú Quý mở miệng nói.

”Thôi thôi, trước cứ theo các người nói, tướng công của tứ tỷ đâu? Vì sao không thấy hắn?”

Hứa Thảo trầm mặc, Dương gia sự tình nàng còn chưa có nói cho ông ta nghe, cũng không biết người này sau khi nghe xong sẽ có phản ứng thế nào. Mặc dù không muốn nhưng Hứa Thảo vẫn đem tình huống Dương gia kể vắn tắt một lần.

Mạc Dục Bạch càng nghe mặt càng đen lại, cũng may cuối cùng cũng không nói thêm cái gì. Chỉ bảo Hứa Thảo và Phú Quý dẫn hắn đi đến Dương gia.

Đi vào Dương gia, thì cả nhà đang ăn cơm tối, Dương gia nay chỉ còn lại Dương lão cha, Trần thị cùng gia đình lão nhị.

Dương gia nhìn thấy Mạc Dục Bạch đều giật mình, nhất là nhìn thấy sự giống nhau giữa Mạc Dục Bạch và Phú Quý. Trần thị nhìn không được nở nụ cười, “Ồi, nam nhân này là ai, thế nhưng cùng Phú Quý giống nhau như khắc cùng một khuôn mẫu vậy đó. Lão nhân, Phú Quý rốt cuộc là...”

Bà ta còn chưa nói xong, Mạc Dục Bạch trầm mặt quát: “Làm càn! Điều phụ này ở đâu ra mà to gan quá vậy?”

Trần thị bị quát hoảng sợ, chỉ vào Mạc Dục Bạch nói: “Người mới làm càn đó! Người là ai a? Ở đây là Dương gia, người cho người là ai mà dám quát la om sòm?”

Phú Quý liếc Trần thị một cái, rồi quay sang Dương lão cha giới thiệu: “Cha, đây là cậu của ta, ngũ đệ của nương.”

Lời này vừa nói ra cả nhà đều ngây người, Trần thị há to miệng nhìn Mạc Dục Bạch trân trân.

Hứa Thảo đành phải đem chuyện từ đầu đến đuôi kể lại một lần. Trần thị nghe được thánh thượng ban thưởng cho Hứa Thảo thì sắc mặt đen thui. Lại nghe đến Mạc Dục Bạch là đại nhân lớn trong kinh thành đến, sắc mặt lúc xanh lúc trắng.

Chờ Hứa Thảo nói xong, mọi người đều trầm mặc. Bọn họ chỉ là nông dân quèn, tiếp xúc quan lớn cao nhất cũng là huyện lão gia, chưa từng được gặp qua đại nhân trong kinh thành, huống chi vị đại nhân này lại còn có quan hệ thân thích.

”Cha, cậu đến đây chỉ muốn thăm người một chút, sau đó đi xem nương.”

Dương lão cha gật đầu, nhìn Mạc Dục Bạch, muốn nói lại thôi, thần sắc rất mất tự nhiên. Tuy rằng hắn biết vợ trước của mình là tiểu thư nhà có tiền, nhưng chưa bao giờ nghĩ lại giàu như thế, quyền quý như thế.

Mạc Dục Bạch cũng chẳng biết tâm sự gì với vị tỷ phu nông gia này, lạnh nhạt nói: “Sự tình đã thành ra thế này rồi, cũng không cần phải nói gì thêm. Bất quá, Phú Quý và thê tử của hắn sẽ theo ta lên kinh thành.”

Trần thị vừa nghe, sắc mặt vui mừng. Bởi vì bà ta biết chỉ cần Phú Quý và Hứa Thảo đi kinh thành, căn nhà lớn cùng hơn mười mẫu đất kia sẽ thuộc về Dương gia bọn họ.

”Ta cùng thê tử sẽ không đi kinh thành.” Phú Quý nhú mày đáp.

Lại không ngờ lần này Mạc Dục Bạch cũng cố chấp, “Không được. Ngươi là con trai duy nhất của tứ tỷ, ngươi phải trở về.”

”Ta không đi.”

Phú Quý nói xong, kéo tay Hứa Thảo rời đi.

Mạc Dục Bạch thờ dài, quay đầu nhìn Dương lão cha một cái, cũng không nói thêm gì. Liếc sang Trần thị, ánh mắt liền nghiêm nghị, lạnh băng, cuối cùng hừ lạnh một tiếng, phất tay áo rời đi. Trần thị bị ông ta dọa không nhẹ, thấy ông ta đi rồi mới len lén thở phào nhẹ nhõm.

Bạn đang đọc truyện *Nông Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 58

Sau khi quay về nhà Hứa Thảo, Mạc Dục Bạch không có nói gì đến việc bắt hai người bọn họ vào kinh nữa, nghỉ ngơi một đêm, ngày hôm sau ba người đi đến mộ của Mạc Nhất Uyển. Lúc ba người quay về, mấy người thị vệ tìm đến.

Đối với việc nhiều thị vệ mặc áo giáp, đeo kiếm phi ngựa đến nơi này, người dân trong thôn rất ngạc nhiên. Thấy thị vệ dừng lại trước nhà Phú Quý, bọn họ đứng từ xa chỉ trỏ, bàn tán.

”Những người đó là ai? Nhìn không giống quan sai trên trấn cho lắm.”

”Đúng vậy, chẳng lẽ nhà Phú Quý phạm vào tội gì lớn hay sao? Trước đó hai ngày, thê tử của hắn không phải bị quan sai bắt hay sao? Ta xem a, chắc chắn là phạm tội gì đó rồi, chúng ta vẫn nên cách xa bọn họ một chút, miễn cho bị dính líu đến.”

Mạc Dục Bạch tiếp nhận thánh chỉ từ trong tay thị vệ, đứng giữa mọi người đọc to lên.

Thánh chỉ thật dài, Hứa Thảo nghe cũng không hiểu lắm, mơ mơ màng màng, nói chung đại khái là biết bản thân được khen và thưởng. Vì nàng có công phát hiện và gieo trồng thành công khoai tây nên được ban thưởng vàng bạc, tơ lụa thượng hạng và một trăm mẫu ruộng. Đối với mấy thứ phía trước Hứa Thảo không cảm thấy vui lắm, nhưng nghe đến một trăm mẫu ruộng thì trong lòng nàng ần ần vui sướng. Có một trăm mẫu này, nàng sẽ thành một tiểu địa chủ a.

Chờ Mạc Dục Bạch đọc xong, Hứa Thảo vui mừng nói: “Dân phụ tạ ơn Hoàng Thượng.”

”Đều đứng lên đi.” Mạc Dục Bạch nói.

Hắn nói xong quay sang Phú Quý, khẽ thờ dài, bộ dáng muốn khuyên bảo nhưng cuối cùng vẫn không nói gì, đành chỉ huy thị vệ chuẩn bị rời đi. Trước khi đi ông ta nói với hai người là ông sẽ ở lại trên trấn mấy ngày, sẽ tìm Hứa Thảo hỏi về chuyện trồng trọt khoai tây.

”Về việc đi kinh thành, hai người các ngươi cứ suy nghĩ kỹ đi, trước không cần vội vàng cự tuyệt.”

Chờ đồ ban thưởng được xếp gọn gàng trong sân, Mạc Dục Bạch mới mang theo thị vệ mọi rời đi.

Nhìn thấy thị vệ rời đi, những thôn dân đứng xa xa bắt đầu đi lại đây, trợn to mắt nhìn những thứ trong sân, có rất nhiều người dường như không thể tin vào những gì mình đang nhìn thấy.

”Phú Quý a, đây là có chuyện gì? Chúng ta nghe nói là được ba thưởng hả? Hoàng thượng ban cho thật sao?”

Bọn họ đều bị những thị vệ và tờ thánh chỉ kia dọa sợ, vốn nghĩ nhà Phú Quý phạm tội gì lớn, ai dè kết quả là được ban thưởng.

Hứa Thảo biết việc này cũng không thể giấu diếm, nên nói ra cho mọi người biết luôn, vì chuyện trồng khoai tây truyền đến trong tay Thánh Thượng cho nên mới ban thưởng cho nàng.

Người trong thôn vừa hâm mộ lại có chút kích động, nhưng cũng có vài ánh mắt đố kỵ, nhìn từng thùng đồ trong sân mà thầm nghiêng răng nghiêng lợi. Bất quá, đây chính là đồ Hoàng Thượng ban cho, bọn họ chỉ có âm thầm ao ước thôi, chứ không dám nổi lên tâm tư xấu gì, nếu không bị quan sai bắt, nhưng là tội mất đầu đấy.

Thôn dân đứng ở trước cửa nghị luận ngày càng nhiều. Một lúc lâu sau, Thẩm thị bề Quân ca nhi đến, đi theo sau là Trần thị.

Có người nhìn thấy Trần thị reu ghẹo nói: “Dương gia đại nương, về sau ngươi chỉ việc chờ hưởng phúc thôi, nhìn xem những thứ được ban thưởng trong

sân nhà Phú Quý kia, cả đời chẳng phải lo ăn uống.”

Trần thị sắc mặt có chút nan kham, ngưng ngưng nở nụ cười.

Thẩm thị lần đầu tiên mới nhìn thấy náo nhiệt như vậy, lôi kéo Hứa Thảo qua một bên nói chuyện. Hứa Thảo đều nói người dân tản đi, đóng cửa cổng lại, trong sân chỉ còn lại mấy người. Miêu Miêu và Quân ca nhi còn nhỏ, đối với vật ba cho này họ cũng không hiểu, hai bé chạy nhảy xung quanh mấy cái thùng, cười khúc khích.

Trần thị tro mắt nhìn Hứa Thảo chỉ huy Phú Quý mang toàn bộ cất vào trong nhà, muốn nói lại thôi, nghĩ đến mục đích hôm nay tới, đành đem toàn bộ bắt mắt nuốt trở lại. Chờ Phú Quý làm xong, Trần thị mới nói:

“Lão đại, ta nghe nói người kia muốn các người đi kinh thành có phải không? Người cũng đừng ngu ngốc, kinh thành là nơi nào chứ, vô cùng tốt a, bao nhiêu người đều ao ước muốn đi, sao các người lại không muốn? Hơn nữa qua đó các người sẽ được sống trong nhung lụa, ăn uống có người hầu hạ, tiền bạc đầy túi a.”

Hôm nay bà ta nghe được còn ban cho một trăm mẫu ruộng, nên bà ta rất muốn hai người đi kinh thành. Bây giờ chỉ cần làm cho bọn họ đi kinh thành, ngôi nhà với tất cả ruộng đất của cai ở đây đều sẽ thuộc về bà ta.

Trần thị tuy rằng tính toán tốt, nhưng Hứa Thảo và Phú Quý trước đến nay đều không có tâm tư đi kinh thành. Nhìn vẻ mặt tính kế của Trần thị, trong lòng Hứa Thảo thừa hiểu, nhưng cũng không buồn vạch trần, chỉ cười nói:

“Nương, ngài nói gì vậy chứ? Ta cùng Phú Quý ở nơi này sống quen rồi, đi kinh thành thì có thể làm gì mà sống chứ? Cũng không thể bắt người ta nuôi cả đời được, như vậy khác gì người tàn phế.”

Trần thị nóng nảy: “Sao lại không đi? Nhà giàu trong kinh thành ai mà chẳng nhân cả đời, không làm gì cả, người ta đều sống tốt đó thôi. Lão đại a, người nói một chút xem, thế tử của người có ngốc không, ngày lành không muốn hưởng, lại cứ muốn sống ở cái nơi chim không tha, gà không đậu này cả đời.”

Thẩm thị ngồi một bên trông Miêu Miêu và Quân ca nhi không nói gì cả. Nàng ta thừa biết tâm tư nương, cũng biết đại ca và đại tẩu tuyệt đối sẽ không đi kinh thành. Nàng ta cũng không tính khuyên nương cái gì, mắt công lại chọc họa vào người.

“Nương, ngài không cần nói nhiều, chúng ta sẽ không đi đâu cả, nếu ngài thích thì tự ngài đi đi.” Phú Quý không ưa bà ta như thế, bình tĩnh mở miệng nói.

“Người.” Trần thị đen mặt, lại không dám đòi thẳng mấy thứ kia với Hứa Thảo và Phú Quý. Trong lòng bà ta buồn bực, nhưng cuối cùng cũng chẳng dám nói cái gì quá đáng chỉ nhẹ giọng khuyên bảo, nhưng ai ngờ Hứa Thảo và Phú Quý đầu muối đều không vào, nói như thế nào bọn họ cũng đều trả lời là không đi kinh thành. Cuối cùng bà ta tức quá hùng hùm hồ hồ ly khai.

Thẩm thị thấy vậy, thờ dài cùng Hứa Thảo nói thêm mấy câu rồi mới rời đi.

Tiểu Hà và tiểu Quang đã ra ngoài làm việc từ sớm, trong nhà chỉ còn lại ba người nhà Hứa Thảo. Hứa Thảo nhìn mấy thứ ban thưởng kia, đa phần đều không dùng được, mặc dù có vài vóc, nhưng toàn vài tơ lụa thượng hạng không thích hợp với nông dân như nàng mặc. Hứa Thảo xem xét nửa ngày, mới tuyển được hai cuộn vải nhìn màu ít nổi bật nhất chuẩn bị mang qua Hứa gia một cuộn và Dương gia một cuộn.

Về phần những châu báu trang sức khác, Hứa Thảo không tính đụng đến, mấy thứ này giữ lại ngày sau có việc cần thì lấy ra. Hiện tại ở nhà còn đủ bạc dùng, không cần mang bán. Trang sức thì nàng chọn mấy cái đơn giản, tính đưa cho Lí thị, nhị nha, tam nha, Thẩm thị còn có Ngưu thị và Trần thị cũng không thể thiếu. Ngoài ra còn có một trăm mẫu ruộng, cũng không phải ở thôn này mà nằm bên thôn bên cạnh.

Để riêng những thứ để tặng, còn lại Hứa Thảo khóa hết trong phòng, một trăm mẫu ruộng kia ngày mai nàng tính cùng Phú Quý đi nhìn một chút. Có số đất này, Hứa Thảo trong lòng vừa vui sướng, lại vừa thỏa mãn, đối với gia đình nhà nông, quan trọng nhất chính là đất đai a.

Ngày hôm sau Hứa Thảo và Phú Quý cũng không kịp đi thăm ruộng đất đã bị Mạc Dục Bạch cho gọi để hỏi thăm về chuyện khai tây. Cho nên trong vài ngày tiếp theo Hứa Thảo đem toàn bộ thông tin nàng biết được, hiểu được về khai tây nói hết ra cho Mạc Dục Bạch ghi lại. Mấy ngày sau, Mạc Dục Bạch mang theo rất nhiều khai tây rồi đi, trước khi đi ông ta vẫn chưa từ bỏ mà khuyên hai người thêm một lần nữa, nhưng hai người bọn họ vẫn kiên trì ở lại nơi này.

Khai tây Mạc Dục Bạch mang đi chính là sổ khai tây huyện lão gia mua, bởi vì sự kiện này, mấy tháng sau huyện lão gia được thăng chức rồi khỏi nơi này.

Chờ hai người có thời gian rảnh đã là mười ngày sau rồi, Hứa Thảo đem đồ đi tặng cho mọi người. Lí thị trực tiếp đem trang sức của nhị nha và tam nha cầm lấy, nói: “Mấy thứ này rất quý, ta giữ cho bọn nó.”

Hứa Thảo cũng không ngăn cản, chỉ nói: “Nương, trang sức này giữ lại sau này làm đồ cưới cho nhị nha và tam nha, đến lúc đó ta lại cho thêm một chút áp đáy hòm, hai đứa gà đi cũng có thể diện với nhà chồng hơn.”

“Việc này còn cần người nói sao, ta tất nhiên là biết rồi.”

Hứa Thảo đưa cuộn vải, Lí thị nhẹ nhàng dùng tay vuốt ve nói: “Đại nha, vài dẹt này tốt quá, làm quần áo cho chúng ta hơi lãng phí, hay là mang lên trấn bán, có thể kiếm thêm chút bạc, tiểu Sơn hai năm nữa ta tính cho hắn đi học, ngày sau Hứa gia chỉ có mình hắn để trông vào, nếu là có thể thì đậu cái tú

tài thì không còn gì tốt hơn.”

”Nếu vậy, tùy ngài xử lý.” Hứa Thảo cũng không có ý định ngăn cản gì cả, vãi này bọn họ mặc xác thực không hợp, thà cho Lí thị mang bán. Ngày sau mấy đũa đệ muội lớn lên còn nhiều chỗ cần tiêu tiền.

Thấy Hứa Thảo không phản đối, Lí thị vui mừng đem cuộn vải cắt đi.

Tiếp theo Hứa Thảo mang đồ sang cho Dương gia, Thẩm thị vui mừng nhận. Trần thị sắc mặt có chút khó coi, nhưng cũng không nói thêm cái gì, đem vải cùng trang sức cầm lấy, sau đó còn đưa mắt qua xem xét trang sức trong tay Thẩm thị.

Thẩm thị làm như không nhìn thấy, đem trăm cái tinh xảo Hứa Thảo cho cắt vào trong lòng. Trần thị thấy vậy, hừ lạnh một tiếng, rồi đi vào trong phòng riêng.

Lại mang đồ qua cho Ngưu thị, Ngưu thị ôm tiểu Quế Hoa nói lời cảm tạ.

”Đại tẩu, năm lượng bạc Tiểu Đồng mượn có thể sang năm nhà muội mới trả được cho tẩu.” Ngưu thị có chút ngượng ngùng nói. Kiều căng, cao ngạo năm đó đều không còn nữa, bây giờ nhìn nàng ta thành thực lên, biết cư xử, cũng dễ ở chung hơn rồi.

Hứa Thảo cười cười, “Không sao. Trả lúc nào cũng được.”

Tặng đồ xong, Hứa Thảo cùng Phú Quý mới đi thăm ruộng được, đều là ruộng tốt, nghe nói vì địa chỉ bên này phạm tội lớn nên toàn bộ ruộng của ông ta sung công quỹ, thành ra người chiếm được lợi lại là Hứa Thảo.

Một trăm mẫu ruộng trồng trọt hết thì rất là bận, mấy ngày sau Hứa Thảo và Phú Quý đều bàn bạc chuyện sử dụng số ruộng này. Tất nhiên bọn họ không thể trồng hết, nên đều cho thuê, hàng năm chờ thu địa tô được rồi. Hơn nữa Hứa Thảo lấy địa tô so với trước phải cao hơn một chút.

Những ngày tiếp theo cũng không có gì khác, người trong thôn không biết Phú Quý có thân thích giàu sang, Trần thị cũng sẽ không đi nhiều chuyện việc này, nên cuộc sống một nhà ba người vẫn an bình. Thời gian này Phú Quý đều bận rộn chuyện ruộng đất nên rất ít đi săn. Tiểu Quang và tiểu Hà bận rộn chăm sóc mười hai mẫu đất mà Hứa Thảo khai hoang kia, qua việc Hứa Thảo được ban thưởng, bọn họ ngày càng sùng bái Hứa Thảo hơn, ở phương diện trồng trọt cái gì không hiểu đều chạy qua hỏi nàng, Hứa Thảo cũng không giấu giếm gì, đều dạy toàn bộ.

Ngày qua ngày, chẳng mấy chốc đã đến cuối năm, năm nay đại khái là năm bận nhất của hai người, bởi vì chuyện trăm mẫu đất. May mà sắp đến năm mới, mới có được cơ hội nghỉ ngơi một chút.

”Phú Quý, năm nay chàng không có đi săn thú, ta nghĩ giết một con lợn, thịt chúng ta đừng bán, lưu trữ toàn bộ để ăn, chàng xem có được không?”

”Được, ta thấy hôm nay tuyết lại sắp rơi nhiều, ngày mai chúng ta dọn dẹp một chút, ta giết lợn, rồi đi lên trấn mua đồ tết, một nhà chúng ta vui vẻ qua năm mới.” Năm này Phú Quý rất đau lòng vì thể tử vất vả, vì để một trăm mẫu kia có thu hoạch cao, Hứa Thảo đều bận tới mất. Đem hết những kiến thức nàng biết dạy mọi người, để ai cũng có thu hoạch cao, như vậy địa tô nàng thu được cũng sẽ nhiều hơn một chút.

Hứa Thảo gật đầu, “Được, vậy ngày mai chúng ta giết lợn, sau đó gọi cha nương, cùng cha nương của ta qua đây ăn bữa cơm.”

Nghe bên ngoài gió Bắc thổi vù vù, Hứa Thảo cảm khái trong lòng một chút, nàng gả cho Phú Quý cũng sắp được hai năm rồi, chớp mắt mà đã mười bảy.

Ban đầu, nàng tuy có vừa lòng Phú Quý nhưng cũng không có nhiều tình cảm cho lắm, nghĩ dù sao cũng đều sống ở thời đại này như vậy rồi, cùng một người thành thật an yên qua cả đời cũng được. Hai năm qua, ở bên nhau đã sớm đem đôi phương thấu hiểu, hẳn đối nàng rất tốt, rất thương nàng, lúc mẹ chồng bắt nạt hẳn cũng đứng trước mặt nàng lên tiếng bênh vực, thay nàng đỡ hết. Mà nàng cũng bắt đầu quan tâm hẳn, mỗi ngày hẳn đi săn thú nàng cũng sẽ lo lắng, sợ hẳn mang đồ ăn không đủ, giữa trưa bị đói, sợ hẳn gặp thú dữ bị thương không trở về được.

Mỗi khi tới đến, thấy hẳn bình an trở về, lòng của nàng mới có thể yên ổn. Nàng biết hai người ở chung như vậy, đã sớm có tình cảm. Loại tình cảm này không thể thay đổi cũng không thể phá hỏng được.

Năm nay, trong thôn có chút lời ra tiếng vào, đồn nàng không thể mang thai, nói Phú Quý cưới phải kẻ không biết đẻ. Nhưng hẳn đối với những tin đồn này luôn hờ hững, nếu có người dám nói trực tiếp hẳn tuyệt đối không chút lưu tình đánh thẳng tay. Bởi vì được ban thưởng rất nhiều bảo vật và một trăm mẫu ruộng nên có không ít người muốn đem nữ nhi nhà mình gả cho hẳn, nhưng hẳn đều cự tuyệt.

Nghĩ đến đây, Hứa Thảo thờ dãi, nhìn thoáng qua nam nhân nằm bên cạnh, trong lòng quyết định qua năm, nàng sẽ không tránh thai nữa, đơn giản là mang thai sớm một chút thôi, chịu khó dưỡng thân mình một chút sẽ không có vấn đề gì.

Ngày hôm sau, bên ngoài tuyết rơi từng trận nhỏ, mới sáng sớm Phú Quý đã bận việc. Hứa Thảo đều gọi mọi người hai bên gia đình qua, giết heo, mọi người bắt đầu bận rộn cắt thịt, rửa ruột, lòng heo, vôi vàng xử lý huyết heo nữa.

Hứa Thảo làm một bàn lớn đồ ăn, ruột già kho tàu, thịt nướng, sườn hầm khoai tây, canh hầm xương, mì xào thịt, đậu hũ nhồi thịt,... thơm ngào ngạt. Một phòng mọi người đều mở bụng ăn thỏa thích, trừ bỏ Trần thị ôm tâm tư khác, còn lại đều thoải mái ăn uống vui vẻ.

Bạn đang đọc truyện *Nông Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 59

Khoảng thời gian này Trần thị cũng thành thật hơn rất nhiều, biết bối cảnh bên ngoài của Phú Quý nên cũng không dám đắc tội hần. Nhưng bây giờ Hứa Thảo gả đến Dương gia hai năm mà vẫn chưa có thai, chu dù bà ta không thể đem Trần Như gả cho Phú Quý cũng có ý định đem một nha đầu khác bên nhà mẹ đẻ đưa cho hần. Mấy ngày trước nhà mẹ đẻ bà ta tìm đến, người đến là muội muội ruột của mẹ Trần thị, Trần di có một đứa cháu gái, năm nay mười tám, vẫn luôn nghĩ muốn tìm một kẻ có tiền để gả nên mới chậm trễ hôn nhân đến giờ, nay nghe Trần thị nói tiền đồ của đứa con lớn Trần di bắt đầu tính toán đem cháu gái gả qua đây.

Nhìn cả bàn người ăn uống vui vẻ, Trần thị đang tìm thời cơ để nói, dù sao người có lỗi trước vẫn là đứa con dâu cả của bà, vào cửa đã hai năm mà vẫn không có thai, chắc chắn cơ thể có vấn đề, nên nếu lúc này bà ta nói ra, mọi người khẳng định sẽ đồng ý.

”Đúng rồi, lão đại này.” Trần thị khụ khụ hai tiếng, nhìn sang Phú Quý đang uống vui vẻ nói, ”Nương có việc muốn nói với người.” Bà ta nói xong còn không quên liếc mắt nhìn Hứa Thảo một cái.

Không đợi Phú Quý nói thêm gì cả, Dương lão cha liếc Trần thị một cái, hừ một tiếng nói: ”Hôm nay là ngày vui, người đừng có nói ba cái tâm tư không nên, làm mọi người đều buồn bực, nếu không có chuyện gì quan trọng, chờ ăn xong tìm riêng hần mà nói.”

Trần thị ha ha cười khan hai tiếng, đành miễn cưỡng đồng ý.

Thật vất vả đợi ăn cơm xong, Trần thị vội vàng kéo Phú Quý ra ngoài: ”Lão đại a, ta có chút chuyện muốn thương lượng với người. Kỳ thật, nương cũng không muốn quản chuyện này, chính là thê tử của người vào cửa đã hai năm mà còn chưa có thai, trong thôn nhiều người ta nói này nọ lắm, bên nhà mẹ đẻ của nương có một khuê nữ, năm nay mười tám lớn lên rất xinh đẹp, người có muốn đi nhìn một chút hay không?”

Sắc mặt Phú Quý ngay lập tức đen thui.

Trần thị tiếp tục nói: ”Lão đại a, kỳ thật người cũng thấy đó, nửa năm nay ta đối xử với thê tử người cũng không quá đáng gì cả. Mỗi lần nói chuyện đều rất bình thường, nhưng bây giờ người sai là nàng a, không con là phạm vào tội lớn, ta nghĩ người hừ nàng ta đi. Nương biết như vậy đối với nàng ta không tốt, nhưng cũng không còn cách nào khác, người nói có đúng hay không? Cùng lắm thì nhà chúng ta cho nàng thêm chút bạc là được. Người xem thế nào?”

Trần thị nghĩ cũng không sai, lúc Hứa Thảo gả đến chỉ có mấy món gia cụ mang theo, không có đồ cưới gì giá trị cả, bây giờ Phú Quý hừ nàng, cho nàng thêm mấy lượng bạc đã tính không tệ rồi. Trần thị tự nhiên đem tất cả những gì Hoàng Thượng ban cho đều trở thành của Dương gia.

”Nương, ngài chế tâm tư này đi, cho dù đời này thê tử của ta không thể sinh đứa nhỏ, ta cũng không bỏ nàng, hơn nữa ta đã có Miêu Miêu rồi, có thêm đứa nhỏ nào nữa hay không cũng không cần thiết. Ngài nếu còn cứ nhắc đến việc này nữa thì đừng trách ta vô tình trở mặt.”

Phú Quý nói xong, gương mặt bình tĩnh rồi đi.

Trần thị tức dậm chân tại chỗ mắng: ”Sao người lại ngốc như vậy chứ? Ngay cả con trai cũng không có, ngày sau đại nghiệp gia đình giao cho ai a? Nương là vì người suy nghĩ, mà sao người không chịu hiểu chứ?”

Thấy Phú Quý không thêm đề ý đến mình, Trần thị đành phải đi tìm Hứa Thảo, đem những điều bà ta vừa nói với Phú Quý nói lại cho nàng nghe, lại nói Hứa Thảo chịu rồi khỏi, bà ta chắc chắn cho anng2 ta đủ bạc.

Hứa Thảo hừ lạnh một tiếng nói: ”Nương, ngài tính cũng quá khôn ngoan rồi đó, ngài đừng quên toàn bộ đồ quý giá và một trăm mẫu ruộng này là Hoàng Thượng ban cho ta a. Nếu Hoàng Thượng biết các người chiếm đoạt của ta, chắc chắn sẽ trị tội các người. Ngài tưởng nhà mẹ đẻ Phú Quý là quan to nhưng ngài quên rồi à, quan to đến đâu cũng chỉ là cấp dưới của hoàng đế mà thôi.”

Hứa Thảo nói lời này bất quá cũng chỉ dọa Trần thị thôi, chứ đương kim Thánh Thượng nào có thời gian quan tâm đến một nông phụ như nàng, thay mặt nàng giải quyết chuyện này chứ.

Trần thị bị dọa mặt trắng bạch, bà ta quả thật không nghĩ đến việc này. Nhưng nếu để nàng ta mang tất cả đi, đặc biệt là một trăm mẫu ruộng tốt kia thì Phú Quý chẳng còn gì cả. Bây giờ phải làm thế nào đây? Trần thị gấp gáp lo nghĩ trong đầu.

Hứa Thảo nhìn bà ta, trong lòng cười lạnh, cũng có chút bi ai. Thời đại nào cũng đối với nữ tử rất hà khắc, mặc kệ là kiếp trước hay kiếp này, không sinh con được cuối cùng đều bị nam nhân vứt bỏ, nhưng nếu nam nhân không thể sinh, cũng vẫn có nữ nhân chấp nhận không rời không bỏ.

Trần thị còn muốn nói thêm gì đó, nhưng Hứa Thảo đã xoay người rồi đi.

Buổi chiều, mọi người về hết, chỉ có Thẩm thị cùng Lí thị ở lại giúp dọn dẹp. Hứa Thảo dùng tiết heo làm tuyệt xào cay, ruột heo thì để làm lạp xường, còn toàn bộ thịt ướp muối. Còn chia ra cho Lí thị và Thẩm thị mỗi người hơn hai mươi cân thịt ba chỉ.

Lúc đi ngủ, Phú Quý biết được mỗi tháng vào mấy ngày này Hứa Thảo sẽ không cho hắn chạm vào người, hôm nay hắn cũng không có tính làm gì, thành thật ôm thế tử ngủ. Nhưng Hứa Thảo nghĩ đến sự kiện ban ngày, lại nghĩ đến Phú Quý, hai bàn tay nhỏ gầy gao ôm chặt lấy hắn, miệng cũng lặng lẽ hôn lên đôi môi ấm nóng kia.

Trong lòng Phú Quý cảm thấy rất vui, biết được đây là thế tử hắn nhường cho phép, liền lập tức chuyển từ bị động sang chủ động, mạnh mẽ hôn...

Mấy ngày sau đó, Hứa Thảo cũng không kiêng gì nữa cả. Thật vất vả đến năm mới, Hứa Thảo cùng Phú Quý nghênh đón một vị khách không hề dự tính trước.

Ngoại tử mẫu của Phú Quý mang theo ba người cữu cữu và một người cậu của hắn đến. Nhìn xe ngựa tinh xảo, nha hoàn ăn mặc xinh đẹp, sai vặt về mặt hào phóng, thông minh, quần áo sạch sẽ. Hứa Thảo và Phú Quý còn chưa kịp phản ứng, Mạc Dục Bạch đã lên tiếng gọi, hai người tỉnh lại vội vàng chạy lên đón.

Từ trên xe ngựa bước xuống một phụ nhân, làn da trắng nõn, tóc vẫn thành kiểu tinh xảo, mái tóc cũng đen bóng, một đôi mắt rất sáng, nhìn bộ dáng Hứa Thảo thăm đoán người này tầm bốn mươi tuổi. Hứa Thảo biết đây chính là ngoại tử mẫu của Phú Quý, năm nay đã ngoài sáu mươi, cho nên a, có thể thấy ngày thường bà ta bảo dưỡng kỹ càng ra sao mới giữ được vẻ tươi trẻ như vậy.

"Uyển nhi, Uyển nhi... này... đây chính là con trai của Uyển nhi đúng không?" Phụ nhân nhìn thấy Phú Quý, đôi mắt hồng hồng, khẽ run đi đến bên cạnh hắn, về mặt không thể nào tin được. Bà ta tinh tế quan sát Phú Quý nửa ngày, sau đó nước mắt cứ thế rơi xuống.

"Nương, ngài đừng thương tâm, Uyển nhi trên trời nếu nhìn thấy cũng không vui về gì, nay tìm được con trai của Uyển nhi, chúng ta phải vui lên mới phải. Ngài nhìn một cái, con trai của Uyển nhi nhìn giống lão ngũ hay không a? Khó trách người đời thường nói cháu ngoại giống cậu."

Nam nhân này nói xong, quay sang nhìn Phú Quý cười nói: "Ta là đại cữu bá của con, tên Mạc Dục Bình. Người này là nhị cữu bá Mạc Dục An, còn có tam cữu bá Mạc Dục Khang. Ngũ cậu thì con đã nhận thức rồi, ta cũng không cần phải giới thiệu thêm nữa."

Hứa Thảo nhìn lướt qua vài vị cữu cữu này thì thấy cả ba đều lớn lên đáng đáp tương tự như ngoại tử mẫu của Phú Quý, đều là vẻ đẹp ôn hòa, dễ nhìn, nói như vậy chỉ có vị ngũ cậu này là giống Mạc lão gia thôi.

Nhận thức mọi người xong, Hứa Thảo nhanh chóng mời mọi người vào trong nhà, về phần mấy người nha hoàn, sai vặt đứng bên ngoài gió tuyết chờ, Hứa Thảo sợ họ bị lạnh đều mang cho mỗi người một bình trà nóng, lại đi thu thập hai gian phòng khác, cho bọn họ vào nghỉ ngơi.

Vào phòng, vị ngoại tử mẫu này lôi kéo Phú Quý đi một hồi chuyện xưa, Phú Quý chưa bao giờ bị người khác lôi kéo về như vậy nên trên mặt có chút đỏ ửng vì ngại ngùng.

"Ngoại... ngoại tử mẫu, mọi người đi đường xa như vậy chắc mệt mỏi rồi, nếu không mọi người đi nghỉ ngơi một lát." Phú Quý bị vị ngoại tử mẫu này lôi kéo, cảm thấy không được tự nhiên, đành lên tiếng tìm cơ thoát thân.

Như vậy, mấy người đi vào phòng nghỉ ngơi, vì phòng không lớn, ngoại tử mẫu nói mấy vị cữu bá cùng ngũ cậu còn có nha hoàn, gã sai vặt đều đi lên khách sạn trên trần ở, chỉ để lại hai nha đầu chiếu cố bà ta mà thôi.

Vị ngoại tử mẫu này cũng rất thích Hứa Thảo, lôi kéo nàng nói chuyện cả ngày.

Hứa Thảo đối với bà cũng có hảo cảm, là người hòa ái, cũng không khinh thường người nhà nông. Chính là đối với cha ruột của Phú Quý, đến tận bây giờ bà vẫn chưa mở miệng nhắc đến, nói vậy, chính là do bà cảm thấy Dương lão cha không xứng với nữ nhi bà yêu thương nhất.

Đối với món ăn đã khách, Hứa Thảo cũng vô cùng chú trọng, biết bà sống trong kinh thành sẽ không giống nông dân bọn họ thích ăn đồ ăn nhiều dầu mỡ, nên mỗi món ăn đều cực kỳ thanh đạm. Trước đó vài ngày nàng lấy trứng trong nhà làm thành trứng bắc thảo, hôm nay đúng dịp ăn được, Hứa Thảo nhanh chân đi mua hai miếng đậu hũ, làm thành món trứng bắc thảo hầm đậu hũ, xào thêm một đĩa khoai tây xào sệt. Lúc này một chút rau dưa mới mẻ cũng không có, chỉ có chút củ cải trắng nên nàng làm một nồi canh củ cải hầm xương lợn, lại nấu cho Phú Quý và tiểu Quang một nồi thịt kho.

Lão thái thái (là ngoại tử mẫu đó nhen) rất thích khoai tây xào sệt xào, cười tủm tỉm khen ngợi Hứa Thảo, nói nàng có tay nghề tốt, chỉ dựa vào những nguyên liệu đơn giản mà làm nên những món ăn rất ngon. Trứng bắc thảo kia bà cũng thích ăn, mấy ngày nay còn cố ý cho người mang lên trần trên một ít cho các con trai khác của bà nếm thử.

Hứa Thảo cười nói: "Nếu ngoại tử mẫu thích, con làm rất nhiều, ngài mang về kinh thành mà ăn. Đến lúc đó con đưa phương pháp làm món này cho các cữu bá, khi nào muốn ăn có thể bảo hạ nhân làm."

Lão thái thái cười hí mắt, "Vẫn là cháu ngoại dâu có khả năng, làm đồ ăn món nào cũng ngon, aiz, lão bà từ ta luyện tiếu người như vậy, phải làm sao mới tốt đây?"

"Ngoại tử mẫu nếu thích, liền ở chơi lâu thêm mấy ngày, chờ mùa Xuân đến, tuyết tan, rau củ cũng mọc tươi tốt, con ra ngoài hái ít rau dại về làm mấy món ngon cho ngài ăn, có chút rau dại dùng để gói bánh trôi, ăn có vị thanh mát, đối với dạ dày, đường ruột tiêu hóa đều tốt. Đến lúc đó Phú Quý có thể vào núi săn thú, ngài cũng có thể nếm thử mấy thức món ăn thôn quê."

Lão thái thái có chút thương cảm nói, "Nhưng cuối cùng vẫn phải ly khai a, hai người các người đều cố chấp, ta cũng không ép các người về kinh, chỉ hy vọng các người đừng quên ta, nhất định phải đi lên kinh thành một chuyến thăm ta cùng với ngoại tử phụ của các người, năm nay hắn bận việc nếu không cũng theo ta đến đây thăm hai người các người rồi."

Hứa Thảo gật đầu đáp: “Ngoại tổ mẫu nói phải, chúng con thật sự không thích hợp sống trên kinh thành, nếu thực ép chúng con đi, cũng sẽ không vui vẻ, chẳng bằng chúng con sống ở đây, hàng năm sẽ đi thăm mọi người một chút.”

”Tốt, đều là những đứa bé ngoan.”

Người trong thôn sớm biết có người từ kinh thành đến, vẫn là thân thích của Phú Quý, mới đầu rất ngạc nhiên, sau đó mỗi ngày đều kiếm cớ đi sang nhà Hứa Thảo thám thính tình hình, đều bị tiểu Quang cùng tiểu Hà ngăn cản bên ngoài. Từ nay về sau tất cả mọi người trong thôn đều biết mẹ ruột của Phú Quý có người nhà trên kinh thành, vừa có tiền, vừa có thế.

Có đề tài, nhân thoại liền sinh ra, có người nói Phú Quý chắc chắn đi kinh thành, còn nói Hứa Thảo không thể sinh đứa nhỏ, có kẻ ghét nghèo, ham giàu có ý muốn đem nữ nhi nhà mình gả cho Phú Quý, dù sao đi kinh thành hẳn nhưng là thiếu gia nhà có tiền a, cho dù khuê nữ kia chỉ làm thiếp nhưng cũng có thể hưởng phúc rồi.

May mà những người có ý tưởng này cũng không nhiều. Nhưng cuối cùng chuyện này vẫn truyền đến tai lão thái thái, bà rất tức giận, tìm Phú Quý mắng: “Đứa nhỏ này, lời đồn đãi bên ngoài là có chuyện gì a? Nữ nhân sinh đứa nhỏ sớm đối với bản thân và đứa nhỏ đều không tốt, ta nhìn thân mình Thảo nhi không sai, không giống với bộ dáng không thể sinh, sợ nàng biết rõ việc này mới tránh sinh sớm đi. Người làm sao có thể để người ta nói lời đồn như vậy về con bé? Nó nghe được trong lòng sẽ khó chịu a.”

Lão thái thái sống ở kinh thành, danh y có rất nhiều, nên bà biết nữ nhân mà sinh con sớm sẽ rất có hại, chính bà cũng qua mười tám mới bắt đầu sinh con đó thôi.

Phú Quý nghe xong, nói: “Ngoại tổ mẫu, ta cùng Thảo nhi đều không quan tâm đến những lời đồn này, người trong thôn thời gian rảnh đều nhiều chuyện như vậy, đồn thổi rất nhiều chuyện không hay, chúng ta đừng quan tâm là được.”

Lão thái thái hừ một tiếng, “Cho dù không để ý đến nhưng trong lòng nha đầu Thảo nhi kia khẳng định không vui, thôi, việc này người đừng xen vào, ta cho cậu người xử lý, những người này chính là nhân rồi quá, ngựa miệng mà thôi, bắt lên trấn trên nhốt hai ngày liền thành thật lại ngay.”

Sau đó lão thái thái có đến hỏi Hứa Thảo, nàng đỏ mặt đáp: “Ngoại tổ mẫu, ngày xưa con ở trên sách nhìn qua, trong cuốn sách đó nói nữ nhân sinh đứa nhỏ quá sớm không tốt cho cả bản thân lẫn đứa bé nên con mới tính tầm ba năm nữa mới sinh, nhưng không ngờ lại có cớ cho người trong thôn nói ra nói vào.”

Lão thái thái cũng gật đầu đồng ý, “Còn không phải sao, con cứ đợi thêm một hai năm nữa cũng không vấn đề gì, thôi bỏ đi, hai đứa các con không cần quan tâm chuyện này.”

Quả nhiên không quá hai ngày sau, người trong thôn ai có tâm tư nhét nữ nhi cho Phú Quý đều bị bắt hết, những người nào đồn thổi lung tung, nói ra nói vào cũng bị bắt luôn, cuối cùng không ai nghĩ đến người đồn ra những lời như vậy chính là Trần thị.

Lão thái thái cũng mặc kệ người này có ơn dưỡng dục với Phú Quý hay không đều cho người bắt luôn.

Bạn đang đọc truyện *Nông Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 60

Dương gia cũng biết chuyện ngoại tổ mẫu và các cữu bá cậu của Phú Quý đến thăm, hôm nay biết được lão thái thái cho người bắt Trần thị nhốt vào đại lao, nhưng không có một ai đi cầu tình. Kỳ thật Dương gia đều biết vị lão thái thái này chỉ dọa Trần thị một chút mà thôi, nhiều lắm thì nhốt vài ngày sẽ thả ra.

Cho nên người Dương gia ngày thường làm gì cứ làm, không có một ai tìm đến cửa xem lão thái thái. Dù sao lão thái thái cũng không mở miệng muốn bọn họ qua.

Dương lão cha đối với việc lão thái thái không muốn gặp mặt ông thì rất buồn khổ, ông biết được đây là do lão thái thái ngầm tuyên bố không thừa nhận ông làm con rể. Nhưng ông cũng không giận, dù sao nữ nhi yêu thương nhất của nhà người ta gả cho ông, ông chăm sóc không tốt, hơn nữa ông chỉ là một hán tử nông thôn, lão thái thái không vui cũng là chuyện thường.

Lão thái thái cho người bắt hết một lượt, sau đó truyền ra ngoài nói là bà đã cho danh y trên kinh thành chẩn đoán qua Hứa Thảo, thân mình con bé rất tốt, nếu lại có ai nói lung tung đừng trách bà không khách khí.

Quả nhiên sau vụ này không ai dám nói thêm một lời, mỗi lần đi ra thôn đều phải đi vòng qua nhà Phú Quý, rất sợ đắc tội với lão thái thái. Hơn nữa người trong thôn biết được việc này do Trần thị truyền ra đều khinh thường bà ta, bắt đầu chuyển sang nói bậy về Trần thị, vì Phú Quý không phải con ruột bà ta nên bà ta mới tính kế hãm như vậy...

Hứa Thảo nhìn thấy sự việc chuyển biến một cách nhanh chóng như vậy thì rất bội phục ngoại tổ mẫu, quả nhiên cáo mệnh phu nhân từ kinh thành đến không phải là vật trong ao, xử lý mọi chuyện đều nhanh, chuẩn xác và quyết đoán.

Những người trong thôn bị bắt nhốt vài ngày liền thả, nhưng trong lao bị bỏ đói lại còn chịu không ít khổ nên khi quay về nhà cũng không dám nói lung tung gì nữa. Duy độc chỉ có Trần thị là chưa được thả, lão thái thái biết được chuyện này liền hỏi Mạc Dục Bạch xảy ra chuyện gì, Mạc Dục Bạch liền nói cho lão thái thái biết một ít chuyện Trần thị làm, lão thái thái tức giận nói:

“Vậy nhốt nàng ta thêm mấy ngày, chỉ cần không chết người là được, tâm tư thoải tha như vậy nê trị, nhìn một cái xem sau khi ăn khổ nàng ta còn dám có tâm tư xấu nữa hay không?”

“Nương, đây là điều tất nhiên, cháu ngoại trai cùng cháu ngoại dâu cũng không thêm so đo cùng bà ta, chúng ta làm sao có thể để cho bà ta tự tại, miễn cho ngày sau chúng ta quay về kinh thành, bà ta lại gây chuyện nữa.”

Ngoại tổ mẫu ở lại một tháng, trong khoảng thời gian này Hứa Thảo mỗi ngày dùng rất nhiều phương pháp làm ra nhiều món ngon cho bà ăn. Tuy lão thái thái thích ăn trứng bắc thảo nhưng Hứa Thảo không dám cho bà ăn nhiều, chỉ có buổi sáng nấu cháo thịt nạc ăn kèm với hai quả trứng mà thôi.

Đợi cho đến ngày lão thái thái đi, mới cho người đem Trần thị thả ra. Trần thị lúc này đã không còn vẻ khôn khéo gì nữa, gầy đi rất nhiều, sắc mặt vàng như nền, xem ra chịu không ít khổ. Ánh mắt nhìn Phú Quý và Hứa Thảo cũng không còn giống trước kia.

Chờ ngoại tổ mẫu đi rồi, Hứa Thảo phát hiện hai tháng rồi nàng chưa có quỳ thủy, tính tình ngày thì hình như nàng đã có thai.

Đi lên trấn tìm thầy thuốc bắt mạch thử, quả nhiên là có. Nàng đem tin này báo cho Phú Quý và lão thái thái, lão thái thái rất vui mừng, lại cho thầy thuốc có tiếng bắt mạch cho Hứa Thảo một lần nữa, thầy thuốc nói thân mình Hứa Thảo rất tốt, ngày sau chỉ cần chú ý ăn uống bồi bổ thì sẽ sinh thuận lợi. Nghe xong, lão thái thái mới yên lòng.

Cuối cùng, trước lúc đi lão thái thái lưu lại rất nhiều thuốc bổ cùng hai nha hoàn ở lại chăm sóc Hứa Thảo, từ khế của các nàng ta bà cũng giao lại cho Hứa Thảo giữ luôn. Lão thái thái nói:

“Con đừng từ chối, hai cái nha hoàn này lưu lại hầu hạ cho con. Sau này nếu cảm thấy các nàng hầu hạ không tề liền đem giấy bán mình trả lại cho bọn họ, tìm một gia đình tốt gả bọn họ qua là được. Con cũng đừng mềm lòng, các nàng là mệnh nha hoàn, từ nhỏ phải hầu hạ người khác, ngày sau con cũng đối với các nàng thành thật quá, làm cho các nàng leo lên đầu con ngồi. Về phần Phú Quý, ta thấy hắn đối với con rất tốt, là một người nam nhân đơn giản khôn cần nhiều tâm tư đi phỏng đoán. Hai người các con có thể an ổn sống tốt là ta đã vui rồi, các con còn bận việc đồng áng linh tinh, không cần phải nằm nào cũng lên kinh thành thăm ta, hai ba năm lên thăm một lần là được. Nếu chúng ta có thời gian, ta cũng ngoại tổ phụ sẽ về thăm các con.”

Hứa Thảo cùng lão thái thái ở chung hai tháng, lão thái thái thường xuyên chỉ dạy nàng rất nhiều chuyện, tính tình bà cũng rất tốt, Hứa Thảo luyến tiếc để bà đi, bây giờ nghe thấy những lời này, mắt đều nhanh đỏ: “Ngoại tổ mẫu, con đều nhớ kỹ, ngày sau có thời gian con cùng Phú Quý chắc chắn sẽ đi thăm ngài cùng ngoại tổ phụ.”

Lão thái thái cười đáp: “Vậy là được rồi. Lúc còn sống biết có hai đứa các con còn tồn tại là ta đã mãn nguyện. Chỉ cần hai đứa sống hạnh phúc so với cái gì cũng tốt, có đi kinh thành hay không đều không sao cả.”

Nàng sống đến tuổi này, tự nhiên có cái nhìn so với mấy đứa con trai thì khôn khéo hơn một chút. Mấy đứa con trai của bà đều mong muốn cháu trai theo bọn họ về kinh, chỉ có nàng biết nếu hai đứa theo bà về sẽ gặp qua rất nhiều chuyện không như ý, phúc tạp thậm trí không vui.

Ngày lão thái thái hồi kinh, Hứa Thảo lặng lẽ gạt nước mắt, ngay cả Miêu Miêu cũng luyến tiếc bà, khóc ròng. Dù có luyến tiếc ra sao thì bà vẫn phải trở về, trước lúc đi còn nghiêm khắc dặn dò hai cái nha đầu ở lại hầu hạ Hứa Thảo cho tốt. Lão thái thái cho đến lúc đi cũng không có mở miệng muốn gặp Dương gia, cũng không có ai nhắc đến việc này cả.

Hai nha đầu lão thái thái lưu lại, một người tên Hồng Tú, một người tên Hồng Liên, đều có diện mạo thanh tú, Hồng Tú nấu ăn rất ngon, Hồng Liên đối với phương diện chăm sóc dưỡng sinh rất hiểu biết.

Phú Quý biết được Hứa Thảo mang thai thì không cho phép nàng đụng đến công việc đồng áng nữa, toàn bộ hần đều ôm hết, cộng thêm tiểu Quang tiểu Hà phụ. Hàng tháng Hứa Thảo đều cấp cho hai đứa tiền tiêu vặt và tiền công khá cao.

Lão thái thái đi là đã qua tháng hai, thời gian việc nhà nông rất bận, trong nhà mười hai mẫu ba người miễn cưỡng lắm mới làm xong. Về phần một trăm mẫu ruộng tốt kia, Hứa Thảo hoàn toàn không cần quan tâm, nửa năm trước thu địa tô khá được, năm nay chắc chắn năng suất phải cao hơn rồi.

Chuyện mang thai Hứa Thảo chưa có nói cho nhiều người biết cả, chỉ có vài người trong nhà biết mà thôi.

Lão thái thái mới đi được hai ngày, Lí thị liền đến, nhìn thấy lão thái thái để lại hai nha đầu, lôi kéo Hứa Thảo đi ra một bên, nói nhỏ:

“Đại nha a, ta biết ngoại tổ mẫu Phú Quý ghé chơi nên bấy lâu không dám qua thăm người, ta nghe nói lão thái thái này rất lợi hại, nhìn mấy người nhiều chuyện trong thôn bây giờ đã trở nên thành thật hết rồi a, ngoại tổ mẫu Phú Quý đối với người thế nào? Làm sao còn lưu lại hai cái nha đầu? Không phải là muốn Phú Quý thu các nàng làm thiếp chứ?” Hứa Thảo bật cười đáp: “Nương, ngài đừng đoán mò, ngoại tổ mẫu không có ý này, Hồng Tú cùng Hồng Liên đều không tệ, nay con có thai, ngoại tổ mẫu mới lưu lại để chiếu cố con thôi. Ngoại tổ mẫu nếu không thích con, làm sao giúp con đối phó với mấy người nhiều chuyện kia chứ, ngài nói có phải hay không?”

“Hả? Đại nha, con nói cái gì?” Lí thị cười tít mắt hỏi lại, nghe Hứa Thảo nói nàng có bầu, bà rất vui.

”Nương, con đã có thai hai tháng rồi.” Hứa Thảo nghĩ đến tiểu bảo bảo trong bụng, nhìn không được đưa tay sờ sờ.

”Ha ha, vậy là tốt rồi, ta xem trong thôn còn ai dám nói con này nọ nữa không. Nghe con nói lão thái thái đối với con cũng không tệ, nương an tâm.” Nay khuê nữ bà sống rất tốt, con rề dỗi xử với con bé cũng tốt, Lí thị cũng không có gì phải lo lắng, chỉ ngóng trông sau này nhị nha, tam nha cũng có số tốt như Hứa Thảo, tìm được người chồng tốt.

Hai mẹ con đang trò chuyện, Hồng Tú bưng một chén canh ngân nhĩ đi tới, cười tủm tỉm nói: “Phu nhân, đến giờ uống canh rồi.”

Nhìn thấy hai nha hoàn này cũng không quá tệ, Lí thị rất là vui vẻ, tiếp nhận chén canh trong tay Hồng Tú đưa cho Hứa Thảo. Tuy rằng khẩu vị nàng đang không tốt nhưng cũng không phải là nôn nghén, miệng cường một chút cũng uống xong bát canh. Một lúc lâu sau, Lí thị mang theo tâm trạng vui vẻ rời đi.

Hồng Tú và Hồng Liên biết lão thái thái rất yêu thích Hứa Thảo bởi vậy mới đem các nàng lưu lại, các nàng cũng không có điều gì oán hận cả. Hơn nữa hai người cũng không thích cuộc sống nhà giàu cho lắm, ngược lại ở địa phương này tự tại hơn, sợ là lão thái thái đoán được tâm tư của các nàng mới đem các nàng lưu lại.

Các nàng cũng tin tưởng chỉ có chăm sóc tốt phu nhân, chờ sau này đến tuổi lập gia đình, phu nhân chắc chắn trả giấy bán mình và tìm nhà tốt gả các nàng đi. Nếu còn ở kinh thành, muốn thoát khỏi nô tịch đều không dễ dàng. Cho nên, lúc này các nàng chỉ có một việc đó là hầu hạ tốt phu nhân mà thôi.

Buổi tối, sau khi Phú Quý trở về từ ngoài ruộng, tắm rửa sạch sẽ liền vội vàng chạy vào trong phòng, nhìn thấy Hứa Thảo đang nằm trên kháng sưởi ấm, mới an tâm, tiến lên sờ nhẹ lên bụng nàng cười ngây ngô.

Hứa Thảo xem không nổi bộ dạng ngốc của hắn, cười nói: “Chàng cười ngốc cái gì đấy, không mệt hay sao, nghỉ ngơi chút đi, cơm tối cũng sắp xong rồi đó.”

Phú Quý nghe vậy, cười nói: “Không sao, về nhà nhìn thấy nàng sẽ không mệt nữa. Đúng rồi, sáng mai ta đi lên trấn mua ít thịt tươi cùng xương về hầm canh cho nàng uống, thịt thì nướng hoặc kho, xào gì đó cũng ngon miệng.”

”Được.” Hứa Thảo cười tủm tỉm đáp ứng. Về việc mang thai nàng cũng biết rất nhiều, nên ăn cái gì, không nên ăn cái gì nàng đều hiểu, suy nghĩ một lát, nàng lại nói: “Sáng mai chàng lên trên trấn thấy có cá tươi thì mua về một ít nấu canh uống để có khẩu vị hơn.”

Quả nhiên ngày hôm sau Phú Quý từ trên trấn về mang theo một ít thịt ba chỉ, xương lợn và hai con cá còn sống. Hồng Tú nhận lấy nấu cho Hứa Thảo một nồi canh cá rất thơm ngon. Cũng may thời tiết còn lạnh, thịt ba chỉ và xương lợn vẫn có thể để được vài ngày.

Gần đây Hứa Thảo ăn không nhiều vì không có khẩu vị, mỗi bữa miễn cưỡng lắm chỉ ăn được non nửa bát, còn may không ói ra hết. Nhưng nàng nghe nói rất nhiều phụ nữ có thai mấy tháng đầu nôn nghén rất dữ dội, có người còn không ăn được gì. Đã nhiều ngày ăn cơm tối xong, Phú Quý cũng không ngại mệt mỏi, cùng nàng ngồi tán gẫu đến khuya.

Miêu Miêu biết được mẫu thân mang thai thì rất vui vẻ, mỗi ngày đều nhìn bụng của Hứa Thảo làm bầm nói chuyện, rất đáng yêu.

”Nương ơi, người sẽ sinh cho con đệ đệ hay muội muội vậy ạ?” Miêu Miêu thích nhất là cùng Hứa Thảo nói về việc trong bụng này là đệ đệ hay muội muội.

Hứa Thảo cười đáp: “Đệ đệ hay muội muội đều tốt, đều là người thân của Miêu Miêu, có đúng không?”

Miêu Miêu gật đầu.

Buổi tối, tiểu Quang và tiểu Hà từ ngoài ruộng trở về, tìm Hứa Thảo thương lượng chút chuyện. Hai người bọn họ cũng để dành được ít bạc, muốn ở trong thôn mua miếng đất nhỏ, dựng tạm hai gian cỏ tranh chuyển ra ngoài sống, luôn ở lại trong nhà Hứa Thảo hoài cũng không tốt.

Hứa Thảo suy nghĩ một chút cũng đồng ý: “Ta đã biết, tiền bạc có đủ hay không? Nếu là không đủ thì cứ nói với ta, chờ các người chuyển ra ngoài, không còn ăn ở đây nữa, ta sẽ trả công cao thêm một chút.”

Tiểu Hà vội đáp: “Bạc bọn muội có đủ mà, cảm ơn chị dâu rất nhiều.”

Hứa Thảo đồng ý rồi, mấy ngày kế tiếp cũng không bận việc đồng ruộng gì nữa, đất đai thì xử lý xong hết, chỉ chờ nửa tháng nữa trồng trọt thôi. Tiểu Quang cùng tiểu Hà bắt đầu bận rộn chuyện dựng nhà. Đầu tiên là tìm thôn trưởng làm địa chủ, hai người cũng không có nhiều bạc nên cứ làm hai gian nhà tranh đơn giản để có chỗ che nắng, che mưa là được.

Hứa Thảo biết mỗi ngày bọn họ ở trong nhà nàng đều không được tự nhiên nên mới muốn mau chuyển ra ngoài, bởi vậy cũng không nói thêm gì nữa, cuối tháng cho thêm mỗi người năm trăm tiền công nữa.

”Tháng này việc nhiều, các người lại không còn ăn ở đây nên tiền công tự nhiên sẽ nhiều hơn một chút. Đi mua một ít bát đũa, nồi niêu, chậu... còn thiếu gì cứ từ từ mua sau cũng được.”

Bạn đang đọc truyện *Nông Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 61

Tiểu Quang và Tiểu Hà rất nhanh đã dựng nhà xong, hai người chuyên đi ra ngoài, mỗi ngày đều ra đồng làm việc. Một trăm mẫu ruộng tốt kia Hứa Thảo cũng cho bọn họ thuê hai mẫu, chịu khó một chút, hàng năm cũng có tiền dư không lo bị đói.

Ngày qua rất nhanh, đào mất đã đến tháng bảy, Hứa Thảo có thai cũng đã năm tháng.

Thời tiết có chút nóng, Phú Quý làm việc ngoài đồng xong vội vàng chạy về, trong nhà mặc dù có hai cái nha đầu Hồng Tú và Hồng Liên nhưng hắn vẫn lo lắng, mỗi ngày đều vội vàng cho xong việc rồi về nhà thăm Hứa Thảo. Thời điểm không bận việc hắn rất ít khi đi ra ngoài, đều ở cùng thê tử, chỉ khi nào Hứa Thảo nói muốn ăn thịt rừng hắn mới vài núi đi săn thôi.

Trên đường có người nhìn thấy Phú Quý, cùng hắn chào hỏi rồi hỏi thăm một chút tình huống bây giờ của Hứa Thảo. Từ ngày người trong thôn biết Hứa Thảo mang thai càng thêm an ổn, ngậm miệng không dám nói luyên thuyên nữa. Dù sao ấn tượng ngoại tổ mẫu của Phú Quý cấp cho bọn họ quá sâu sắc, mọi người đều biết lão thái thái kia rất thích Hứa Thảo, thương Phú Quý, cho dù có người đối với hắn có cái gì ý tưởng không nên đều vội vào dập tắt.

TRở về nhà, Phú Quý nhìn thấy Hứa Thảo ở trong bếp, bên cạnh là Hồng Liên và Hồng Tú, hắn vội bước vào nói: “Thảo nhi, sao nàng lại xuống bếp làm việc? Mau đi nghỉ ngơi đi, việc này để hai nha đầu này làm được rồi.”

Hứa Thảo cười nói: “Không có gì đâu, nha đầu Hồng Tú đã nấu cơm xong rồi, ta muốn ăn thịt nướng liền tự mình làm.”

Phú Quý đau lòng nói: “Thì nàng đem phương pháp nói cho nha đầu Hồng Tú làm là được rồi, cần gì phải đích thân xuống bếp làm chứ.”

Hồng Tú đứng một bên cười nói: “Đúng vậy a, con có nói với phu nhân nhưng phu nhân nói nô tỳ làm không ra hương vị lão gia ngài thích ăn, cho nên hai đứa bọn con đang đứng bên cạnh học đây.”

Hứa Thảo cười cười, vừa nói chuyện nhưng việc trên tay chưa từng dừng lại.

Hứa Thảo làm thịt nướng bên trong có thịt ba chỉ, rau xanh còn có củ cải muối ăn kèm. Phú Quý rất thích hương vị này

Làm xong thịt nướng, Hứa Thảo liền đi ra ngoài, phòng bếp trả lại cho hai nha đầu Hồng Tú và Hồng Liên. Cơm tối có thịt nướng Hứa Thảo làm, canh cá, trứng bắc thảo nấu đậu hũ, chiên thêm một đĩa trứng vàng thơm do Hồng Liên làm.

Hứa Thảo cùng Phú Quý đều là nông dân, vốn không có thói quen giống như trong nhà giàu nên mỗi khi ăn cơm thì Hồng Liên và Hồng Tú đều ngồi ăn cùng bàn với họ. Ăn cơm xong, Phú Quý cùng Hứa Thảo đi dạo quanh thôn tầm nửa canh giờ.

Mỗi ngày ăn đúng bữa, đủ chất, vận động nhẹ sẽ tốt cho khi sinh hơn, những thứ này Hứa Thảo cũng biết chút chút rồi, trước khi lão thái thái đi lại dặn thêm lần nữa, nói với nàng đến hai tháng cuối cùng, trừ bỏ những bữa ăn chính, cho dù có đói cũng không được ăn uống quá độ, nên ăn nhẹ nhiều rau, ít thịt vì sợ em bé quá to sợ bị khó sinh.

Hứa Thảo thấy bụng mình so với những người phụ nữ khác mang thai có vẻ lớn hơn rất nhiều, nàng đoán chắc bản thân mang song thai.

Qua mấy ngày sau, đi lên trấn cho thầy thuốc xem, trong bụng quả nhiên có hai đứa. Hứa Thảo biết được càng thêm chú trọng về phương diện ẩm thực, kiếp này không thể so với kiếp trước nếu là sinh không được còn có thể sinh mổ, nhưng nơi này trong bụng có một đứa tỷ lệ khó sinh cũng không nhỏ, giờ nàng mang hai đứa nên phải chú ý nhiều thứ hơn.

Không chỉ có chú ý ăn uống, mỗi ngày nàng phải tản bộ hai canh giờ, ngày thường cũng làm chút việc nhà, chỉ mong đến lúc sinh thuận lợi một chút.

Đào mất đã đến tháng mười một, ở trong sự lo lắng của Phú Quý và Lí thị, rốt cuộc trong một buổi sáng đẹp trời Hứa Thảo cũng có cảm giác đau bụng muốn sinh.

Hứa Thảo không hoảng loạn, bình tĩnh gọi Phú Quý đi kêu bà mụ, rồi kêu luôn Lí thị. Thăm thị, Nguru thị còn có tiểu Quang, tiểu Hà nghe tin cũng bỏ hết công việc chạy sang, chỉ có Trần thị bị Dương lão cha cấm ở nhà vì sợ đi qua khiến Hứa Thảo khó chịu.

Hồng Liên và Hồng Tú tuy cũng là nha đầu nhưng đối với sinh đẻ cũng không biết gì cả, hoảng loạn, luống cuống đứng một bên không biết làm gì.

Hứa Thảo có biết một chút, lúc này tuy rất đau bụng nhưng nàng vẫn có thể chịu được, nàng nói Thăm thị cùng Nguru thị đỡ nàng đi lòng vòng trong phòng, lại làm cho Hồng Tú đi nấu một bát mì, bên trong bỏ thêm hai cái trứng ốp la ăn để có sức.

Thăm thị cùng Nguru thị biết Hứa Thảo là người có chủ kiến, nên không nói thêm gì chỉ giúp đỡ nàng đi lại trong phòng. Rất nhanh, Hồng Tú nấu xong mì, Hứa Thảo chịu đựng sự không thoải mái đem bát mì cùng trứng ăn hết.

Bà mẹ đến bảo Hồng Liên đi nấu nước, lại lấy thêm hai cái đệm giường để bên cạnh. Đợi đến lúc nước ối của Hứa Thảo vỡ, đau bụng đến mức đi không nổi mới để bà mẹ đỡ nằm lên giường.

Bên ngoài đứng một đống người, lo lắng chờ đợi. Nhất là Phú Quý, sắc mặt hần trắng bệch, gất gao nhìn chăm chăm vào phòng sinh.

Thấy bên trong không truyền ra thanh âm gì, vội đến gần Lí thị hỏi: “Nương, Thảo... Thảo nhi sinh đứa nhỏ vì sao không kêu gì a?” Hần thấy các sản phụ nhà khác mỗi khi sinh con đều kêu rất lớn, âm thanh to, từ xa đã nghe thấy, vì sao thê tử của hắn lại im lặng như vậy, trăm ngàn lần hai mẹ con không có chuyện gì a.

Lí thị cũng rất lo lắng, nhưng lại sợ dọa Phú Quý nên chỉ nói: “Đại nha đang tiết kiệm thể lực đó, nếu khóc lớn đến lúc sinh lại không có sức mà dận.”

Hứa Thảo bên trong phòng sinh đau đến mức chết đi sống lại nhưng cắn chặt môi không dám hét lớn, dựa theo lời bà mẹ nói, muốn nằng hít vào thì hít, muốn thở ra liền thở.

Chờ mãi đến buổi tối, đại gia đình tinh thần đều buộc chặt, cho đến khi tiếng trẻ con khóc oa oa vang lên, mọi người mới đồng loạt thở ra, Phú Quý dùng tay lau mồ hôi trên trán.

Không bao lâu lại thêm một tiếng trẻ con khóc nữa, trong phòng truyền đến giọng bà mẹ hưng phấn: “Là sinh đôi a, người lớn và đứa bé đều rất khỏe mạnh.”

Hứa Thảo nhìn thấy hai đứa bé ngoan ngoãn ngủ bên cạnh mình mãn nguyện nhắm mắt ngủ say, dù sao một môi cả một ngày trời nằng cũng hao tổn rất nhiều sức. Chờ đến lúc tỉnh lại liền thấy Phú Quý đang ngồi bên giường nắm chặt tay nằng, thấy nằng tỉnh dậy, hắn cuống quýt đứng dậy, cười hỏi: “Thảo nhi, nằng đói bụng không? Trong bếp có canh chân giò lợn hầm, ta mức cho nằng một chén nhé.”

Canh chân giò lợn rất thanh đạm, chỉ có một chút muối ngoài ra không bỏ thêm gì cả, may mà hương vị vẫn còn có thể chấp nhận được.

Nhìn thấy nằng uống canh xong, Phú Quý đưa tay nhận lấy cái bát không, cười nói: “Nằng sinh hai đứa, một nam, một nữ. Nam là ca ca, nữ là muội muội. Nương đang chăm sóc chúng nó, Miêu Miêu cũng ở bên đó nên nằng đừng lo lắng gì cả mau nghỉ ngơi thêm chút nữa.”

Hứa Thảo quả thật rất mệt mỏi, chờ tỉnh lại lần nữa đã là sáng ngày hôm sau rồi. Lí thị ôm hai đứa nhỏ đi vào phòng Hứa Thảo cho nằng nhìn bọn chúng một chút. Nhìn hai gương mặt đỏ hồng còn hần hần, Hứa Thảo cười híp mắt, trong lòng chợt trở nên mềm mại.

Kế tiếp là cho con bú sữa, suốt tháng ở cữ Lí thị đều ở cạnh chiếu cổ nằng. Chờ nằng ra tháng, làm tiệc đầy tháng, đều mời mọi người trong thôn lại uống rượu chung vui. Người trong thôn đều nói Hứa Thảo và Phú Quý phúc khí tốt, sinh được thai long phượng.

Ra tháng sau, Lí thị không còn ở cữ lại nhà Hứa Thảo nữa mà trở về nhà bận việc trong nhà. Lúc này, Hứa Thảo mới biết cảm giác nuôi đứa nhỏ vất vả ra sao, tuy rằng hai hài tử đều rất nhu thuận, ngày thường không khóc, không nháo nhưng ăn uống rất khó, ép buộc đủ trò mới xong, may mà còn có hai nha đầu Hồng Tú, Hồng Liên giúp đỡ nằng.

Hai hài tử, ca ca gọi là Dương Bình An, muội muội gọi là Dương Bình Nhạc, hy vọng bọn họ mau lớn để mang chúng đi chơi đây đó.

Từ khi sinh hai đứa nhỏ, Phú Quý càng thêm lưu luyến gia đình, mỗi ngày bận việc bên ngoài xong đều vội vàng quay về nhà. Một thời gian sau, Dương Tiểu Đồng mượn năm lượng bạc đã đem trả, bây giờ Trần thị rất sợ Hứa Thảo nên không dám sang tìm nằng gây phiền toái nữa, Hứa Thảo ngày qua ngày sống rất thoải mái.

Trong nháy mắt hai đứa nhỏ đã biết ngồi, biết đi, biết đi theo Hứa Thảo bị cô gọi nương, chạy theo Miêu Miêu trong sân đùa dỡn. Mới đó mà bọn chúng đã bốn tuổi, Miêu Miêu cũng được bảy tuổi.

Nhìn chạy thỏ hồng hộc ệ ệ, muội muội Miêu Miêu đau lòng nói: “Tiểu An, Tiểu Nhạc, hai người chậm thôi, đừng nóng vội, nương ở nhà chờ chúng ta. Chúng ta mau chóng hai xong rau đại mang về, chắc chắn nương sẽ khen ngợi hai người.”

Một tiểu nam hài lớn lên khỏe mạnh, trắng trẻo, mập mạp quay đầu nhỏ hướng Miêu Miêu ngọt ngào nói: “Tỷ, nhanh lên, bọn đệ không sao cả, bọn đệ muốn mau về nhà, bọn đệ nhớ nương.”

Tiểu cô nương đáng yêu bên cạnh cũng phụ họa: “Muội cũng nhớ nương, muốn được nương khen ngợi.”

Bốn năm nay, Hồng Liên thích một nam tử trong thôn, Hứa Thảo đem giấy bán mình trả lại cho nằng ta, còn giúp nằng ta mua đồ cưới làm cho nằng gả đi khá phong quang, ngay cả tiểu Hà thành thân nằng cũng giúp đỡ rất nhiều, tiểu Hà gả cho một nam nhân ở thôn bên cạnh.

Về phần nhị nha và tam nha cũng đã đính ước, đều là người thôn gần đây, Hứa Thảo còn có ý đi tìm hiểu qua, hai nam tử kia cũng là người không tệ, gia cảnh ổn, quan trọng là mọi người trong gia đình đều hòa ái, không phải là kiểu người thích gây sự. Nhị nha tam nha có gả qua cũng không bị bà bà gây khó xử, đây là điểm mà Lí thị và Hứa Thảo vừa lòng nhất. Nói đến tiểu Sơn, thằng bé được Lí thị cho lên trấn đi học, nghe tiên sinh nói thằng bé rất có gắng, học một tìm toái hai ba.

Bốn năm nay vì điều trồng khoai tây nên thôn của nằng cùng các thôn bên cạnh giàu có không ít. Hơn nữa biên cương thẳng trận liên tục, cuối cùng man di đầu hàng, chiến tranh hai nước liên miên bao nhiêu năm qua kết thúc. Nhờ đó mà lương thuế cũng giảm xuống, cuộc sống dân chúng ngày một tốt hơn.

Mấy đứa nhỏ trở về, Hứa Thảo đang ở trong bếp bận rộn cùng với Hồng Tú, nhìn thấy mấy đứa nhỏ, Hứa Thảo cười tủm tỉm đi ra nói: “tiểu An, tiểu Nhạc về rồi sao? Cùng tỷ tỷ đi chơi vui vẻ không?”

Hứa Thảo nói xong, cầm mấy cái khăn sạch trong tay đi qua theo thứ tự lau sạch sẽ gương mặt lấm lem đất và mồ hôi cho bọn nhỏ.

Hai đứa nhóc hưng phấn gật đầu, hướng Hứa Thảo cười nói: “Nương, bọn con cùng tỷ tỷ đi hái rau dại, người nhìn xem, đây là rau bọn con hái đó.”

Hứa Thảo cúi đầu, nhìn bên trong rổ nhỏ tràn đầy rau, cười đáp: “Đúng vậy a, quả thật là rau dại, tiểu An và tiểu Nhạc thật giỏi, một lát nương làm rau trộn cho các con ăn nhé, được không?”

Nghe nương khen, hai đứa nhỏ đều nở nụ cười vui vẻ.

Hứa Thảo lại hỏi: “Rau dại này là do tỷ tỷ chỉ các con hái đúng không? Cho nên tỷ tỷ cũng rất giỏi a, về sau hai đứa phải ngoan ngoãn đi theo tỷ tỷ học tập, có biết hay không?”

Hai đứa nhỏ gật đầu: “Nương, chúng con biết, đại tỷ còn dạy chúng con biết chữ a, bây giờ tụi con có thể viết được tên mình rồi a.”

Miêu Miêu nghe thấy mọi người khen mình, đứng một bên khuôn mặt đỏ bừng vì ngại ngùng, cười bên lên.

Ăn xong cơm tối, người một nhà ngồi dưới giàn nho rừng nói chuyện. Trải qua mấy năm, giàn nho rừng đã lớn chiếm cứ hết nguyên một khoảng sân, bây giờ vào hè, đúng mùa nho chín. Hứa Thảo và Phú Quý nói chuyện vặt vãnh còn mấy đứa nhỏ tìm ghế nhỏ đứng lên hái những chùm nho chín mọng để ăn. Còn Hồng Tú thì đi ra ngoài tìm Hồng Liên.

Nhìn mấy khuôn mặt nhỏ nhắn, Hứa Thảo cảm thấy rất mỹ mãn, nghĩ đến việc hôm nay có người hỏi thăm Hồng Tú, liền quay sang Phú Quý nói: “Tướng công, có tiểu tử coi trọng Hồng Tú nhà chúng ta, ta nhớ hình như là Đại Sơn ở thôn bên cạnh, chàng thấy thế nào? Nếu không chờ Hồng Tú về chúng ta nói cho nàng ta nghe, cũng đem giấy bán mình trả cho nàng ta rồi giúp nàng ta mua chút đồ cưới gả đi.”

Phú Quý nghĩ một chút, cười đáp: “Tiểu tử kia ta thấy cũng không tệ, ta cũng thấy Hồng Tú nói chuyện với hắn vài lần, xem bộ dáng nha đầu kia hình như cũng khá vừa lòng.”

“Hảo, cứ quyết định vậy đi, chờ Hồng Tú về chúng ta thương lượng với nàng ta.”

“Được, đều nghe theo nàng.”

Mấy đứa nhỏ hái được nho, đem đi rửa sạch rồi ngồi vây quanh Hứa Thảo và Phú Quý nói chuyện, vừa ăn vừa nghe.

Bên tai tất cả đều là tiếng nói cười của trẻ thơ. Nhìn mấy đứa nhỏ ăn vui vẻ, Hứa Thảo lại nhìn sang nam nhân bên cạnh mình, khóe miệng nhếch lên cười hạnh phúc.

Có trượng phu yêu thương, con cái thông minh hiếu thuận, mỗi ngày trôi qua thanh nhàn thoải mái, Hứa Thảo cảm thấy đời này bản thân rất may mắn, hy vọng những ngày về sau cứ thế bình yên trôi qua.

(Toàn văn hoàn)

Bạn đang đọc truyện *Nông Phu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.